

DAVID EDDINGS

BESTSELLING AUTHOR OF THE TAMER

SEERESS OF KELL
BOOK FIVE OF THE MALLOREON

Copyright © 1991 by David Eddings

All rights reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

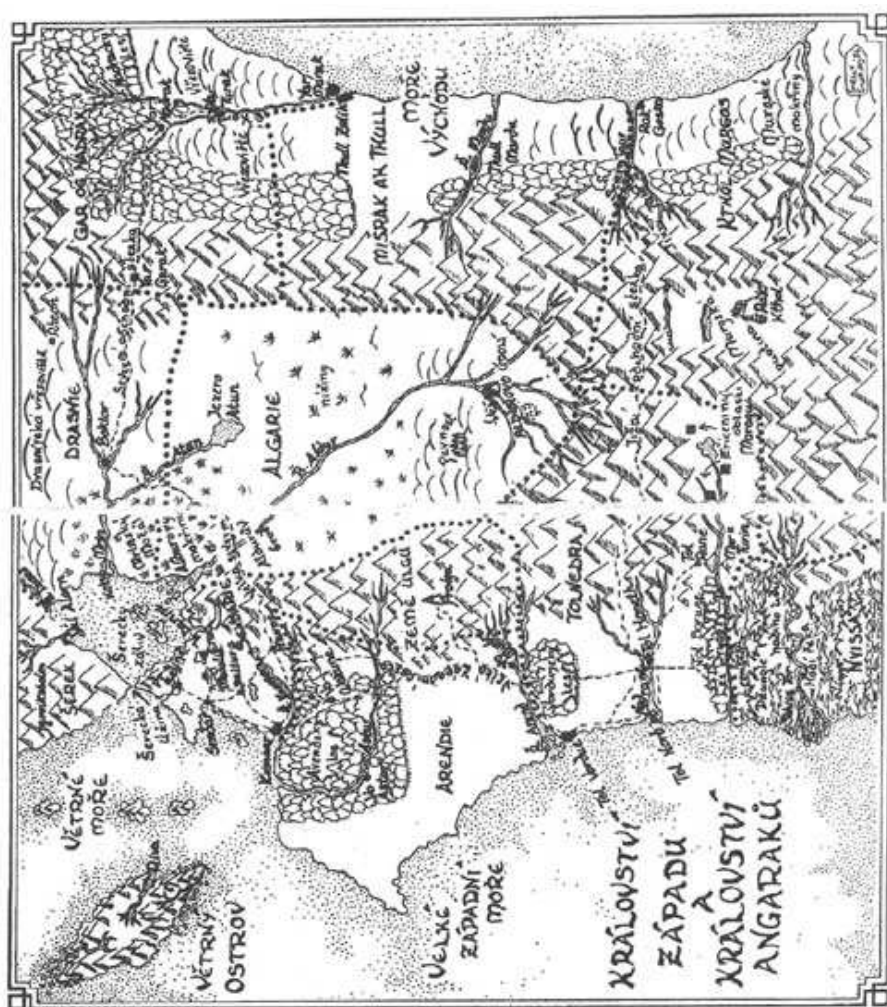
AND CLASSIC, 1996
Translation © Jan Rovenský, 1996
Dušan Rovenský, 1996

Cover Art © Romas B. Kukalis / via Agentur Shluck
ISBN: 80-85782-58-8

Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

David Eddings
Pátá kniha MALLOREON

VĚŠTKYNĚ Z KELLU

PROLOG

Výňatky z Knihy věků, první knihy Malloreánských evangelií.

Toto jsou Věky člověka:

V Prvém věku byl člověk stvořen. Probudil se a zmateně a nevěřícně se díval na svět kolem. A Ti, kteří ho stvořili, ho pozorovali. Vybrali z mnoha lidí pouze ty, kteří se jim líbili. Zbývající zavrhli. Někteří lidé se vydali hledat ducha, který byl známý jako UL. Opustili nás, odešli na Západ a již jsme je nikdy nespatriili. Někteří se však zřekli bohů - a odebrali se daleko na Sever, aby zápasili s démony. A další se zase obrátili ke světským záležitostem, kráčeli na Východ a postavili tam velká města.

Náš osud byl jiný, upadli jsme do zoufalství a usadili jsme se ve stínu Korimských hor a s trpkostí jsme si stěžovali, že jsme byli stvořeni, a poté zase odvrženi.

A stalo se, že v době našeho zármutku jedna žena z našeho lidu byla unesena. Vypadalo to, jako by se jí zmocnila nesmírně silná moc. Vstala ze země, na níž seděla, a zavázala si oči šátkem, aby ukázala, že vidí více, než viděl jakýkoliv smrtelník. A tato žena se stala první věštkyní na celém světě. A pod vlivem vidění nám řekla toto:

„Vězte! Ti, kdož nás stvořili, ustanovili svátek, a tento svátek vy nazýváte budete Slavností života. A Ti, kdož nás stvořili, zvolili sobě ty, v nichž se jim zalíbilo, avšak ty v nichž zalíbení nenalezli, nezvolili sobě. Nyní my jsme Slavností života a vy litujete, že nižádný host na hostině této si nezvolil vás. Nezoufejte však, neboť jeden z hostů na slavnost ještě nepřibyl. Ostatní hosté si již vybrali svůj podíl na hostině, avšak tato velkolepá Slavnost života v očekávání jest milého hosta, jenž později teprva přijde. A já zvěstuji všem, že tento host vy-

bere z nás.

Očekávejte jeho příchod, neboť jest psáno v knihách, že se objeví. Odvrhněte veškerý smutek, obraťte svoji tvář k nebesům a k zemi a vězte, co tam je napsáno: On jistě přijde, vězte však, že jeho příchod záleží na vás, neboť On vás nemůže vybrati, jestliže se pro něho nerozhodnete vy. A to je osud, který vám byl předurčen. Proto nenaříkejte. Ujměte se poslání, jež před vámi stojí, a připravte mu cestu, neboť on jistě přijde!“

Velice jsme se podívovali těmto záhadným slovům a velmi jsme o nich přemýšleli. Ptali jsme se věštkyň, ale její odpovědi byly temné a nejasné. A tak jsme obrátili své tváře k nebi a přiložili své uši k zemi, abychom viděli, slyšeli a mohli se poučit. A naučili jsme se číst také v Knize nebes a naslouchat tichým hlasům hluboko v nitru skal. Poznali jsme, že přijdou dva duchové, jeden bude dobrý, druhý zlý. Dlouho jsme o tom uvažovali, ale stále jsme byli nejistí, neb jsme neznali, který duch bude skutečný a který klamný. Neboť jak praví Kniha nebes, zlo se vydává za dobro a nikdo z lidí není dost moudrý, aby bez omylu rozhodl.

Meditovali jsme a vyšli jsme ze stínu hor Korimských do zemí zanimi. Odsunuli jsme všechny obavy a věnovali jsme se zcela úkolům, které nás očekávaly. Naše věštkyň a čarodějky hledaly radu v říši duchů, naši šamani hovořili s mrtvými a ptali se na radu. Naši kněží hledali poučení v zemi, ale nikdo se nedozvěděl více, než jsme znali.

Nakonec jsme se shromáždili na ohromné a úrodné planině, abychom se podělili o vše, co jsme se dozvěděli. A toto jsou pravdy, které jsme seznali z tajemné řeči hvězd, z moudrosti skal, ze srdcí lidí a ze sdělení duchů:

Nekonečné jsou cesty času a stejně nekonečné je i samo Rozdělení. Neboť v samotném srdci stvoření je již rozdělení. Někteří říkají, že je zcela přirozené a že tak tomu bude až do posledního dne světa. Není to však pravda. Hvězdy i hlasy ve skalách hovoří o tom, že jednoho dne Rozdělení skončí, že vše bude opět celek. Neboť i samo Stvoření ví, že takový den přijde.

Vězte dále, že ve středobodu času zápasí dva duchové a tito duchové jsou stránky toho, co rozdělilo svět. Až nastane čas, pak se tito dva duchové utkají v rozhodujícím zápase a pak nastane čas Rozhod-

nutí. A jestliže k němu nedojde, pak tento svět zahyne a host, o němž hovořila věštkyně, nás nenavštíví. Protože právě to měla věštkyně na mysli, když řekla: „Vězte, že On vás nemůže vybrati, jestliže se pro něho nerozhodnete vy.“ A volba, kterou musíme udělat je volba mezi dobrem a zlem, a čas, který bude trvat po našem rozhodnutí, bude čas dobra, nebo čas zla a potrvá až do posledního dne.

Vězte rovněž tuto pravdu: Skály na tomto světě - a také na všech ostatních světech - šeptají ustavičně o dvou kamenech, které leží v samotném středobodu Rozdělení. Kdysi byly oba tyto kameny jedním a byly centrem vesmíru. Pak se však jako všechno ostatní oddělily a jejich oddělení uvolnilo síly, jež ničily hvězdy. Tam, kde se oba tyto kameny opět setkají, dojde k poslednímu střetnutí. To přijde dne, kdy se kameny opět spojí. Síla dělící oba je však tak nesmírná, že to samy učinit nemohou. V den, kdy skončí Rozdělení, přestane jeden z těchto kamenů navždy existovat – a toho dne také navždy zmizí jeden z duchů.

To jsou pravdy, které jsme seznali, a tento okamžik také znamenal konec Prvního věku.

Druhý věk člověka přichvátal za hřmění bouří a při zemětřeseních se země rozštěpila a moře rozdělilo pevniny. Hory Korimské se otřásaly a sténaly, když je pohlcovalo moře. My jsme však znali, že všechno přejde, protože nám to odhalila naše věštkyně. Šli jsme dále svojí cestou a dostali jsme se do bezpečí ještě dříve, než byl svět pohlcen mořskými vlnami. Pak se oceány stáhly a v tom věku vystoupily z vod děti Dračího boha. Odešly na Sever, za vzdálené hory. Pak nám věštkyně řekla, že děti Dračího boha se jednou vrátí jako dobyvatelé. A my jsme hledali, jak bychom jim co nejméně překáželi, neboť jsme chtěli pokračovat ve svých bádáních. Nakonec jsme se rozhodli, že bude nejlépe, budeme-li se tvářit před našimi bojechtivými sousedy jako soukromí rolníci obdělávající půdu. Zbořili jsme města, odnesli kameny a vrátili jsme se k půdě, abychom neznepokojovali naše sousedy a nevzbuzovali jejich závist.

Pak přešly roky, desetiletí a staletí. Staletí se změnila v tisíciletí. A pak, jak to bylo v proroctvích, sestoupily z hor děti Angaraku a ovládly nás. Zemi, kde jsme bydleli, pojmenovaly „Dalesie“. Dělali jsme, co chtěly, a pokračovali jsme trpělivě v našem bádání. Přibližně

v tuto dobu vystoupil na dálném Severu žák Boha Aldura, spolu se svými stoupenci, aby znovu získal věc, kterou Dračí bůh ukradl Aldurovi. Byla to tak důležitá událost, že skončil Druhý věk a začal Třetí věk.

A bylo to ve Třetím věku, kdy kněží z Angaraku (kterým lidé říkají Grolimové) přišli, aby s námi hovořili o Dračím bohu a o tom, jak touží po naší lásce. Přemýšleli jsme o tom, co říkali, stejně jako jsme uvažovali o jiných poselstvích. Otevřeli jsme Knihu nebes a našli jsme tam, že Torak je božím vtělením jednoho z duchů. Kde však byl druhý duch? Jak se mohou lidé rozhodnout, když nemají jinou volbu? A tehdy jsme pochopili svoji obrovskou odpovědnost. Duchové za námi přijdou - každý ve své době - a každý z nich bude prohlašovat, že je dobrý a že ten druhý je zlý. Avšak na člověku měla ležet tíha volby. Poradili jsme se a došli jsme k názoru, že nelze přijmout náboženství, které nám tak vnucují Grolimové. Jedině tak budeme mít možnost dále zkoumat povahu Dračího boha a lépe se připravit na naši volbu, až se zjeví i druhý bůh.

Tak, jak šel čas, dopadaly na nás události ve světě. Angarakové se spojili s budovateli velkých měst na Východě, kteří se nazývali Melceňané, a spolu s nimi založili říši, jež se rozpínala po celé nesmírném kontinentu. Teď to byli Angarakové, kdo nás žádal, abychom jim pomohli v jejich nesmírných úkolech. A v té době jeden z našich lidí, který pomáhal Melceňanům, musel odcestovat na Sever, aby mohl splnit jeden z těchto úkolů. Dostal se až do místa, které se jmenovalo Ašaba, a hledal tam úkryt před bouří, jež ho náhle přepadla. Pánem domu v Ašabě nebyl ani Grolim, ani Angarak, ani nikdo jiný z lidí. Náš člověk přišel nevědomky do domu Torakova. Torak začal být zvědavý na náš lid a poslal pro poutníka. A ten vešel, aby ušel Dračího boha.

Sotva však pohlédl Torakovi do tváře, skončil Třetí věk a začal Čtvrtý věk. Dračí bůh Angaraku totiž nebyl onen bůh, na kterého jsme čekali. Náš člověk okamžitě poznal – ukázala mu to znamení – že Torakovi hrozí zkáza a že by zahynul s ním. Tak jsme seznali, jak jsme se zmýlili. Divili jsme se tomu, co jsme dosud nevěděli, že i bůh může být pouhým nástrojem osudu. Neboť Torak vskutku byl jedním z oněch dvou osudů, avšak nepředstavoval celý osud.

Pak zavraždili na vzdáleném konci světa krále a celou jeho rodinu – kromě jednoho jejího člena. Tento vladař opatroval jeden ze dvou kamenů, jež byly zdrojem moci. Jakmile se to Torak dozvěděl, zajásal; byl rád, že jeho dávný nepřítel zahynul. Pak se začal připravovat k válce proti královstvím v západní části světa. Avšak znamení na nebi a tajemné hlasy uvnitř skal nám věstily, že vše je jinak, než myslí Torak. Válka, kterou chtěl Torak vést, mu měla přinést pouze hoře.

Přípravy Dračího boha trvaly dlouho a úkoly, které dal svému lidu, byly na celé generace. Stejně jako my, také Torak pozoroval nebe a hledal znamení, jež by mu zvěštovala, kdy má začít s tažením na Západ. Torak se však pídil pouze po těch, která potvrzovala jeho záměry. Netoužil poznat pravdu celou, a tak se nedozvěděl vše. Dal se na pochod v nejhorší možné době.

A tak, věděli jsme, že se to stane, postihla jeho armády zkáza. Byl poražen na planině, která se prostírá u města Vo Mimbire, daleko na Západě. A zraněný Dračí bůh upadl do spánku, aby očekával příchod svého protivníka.

Pak jsme uslyšeli šepot, který pronášel jiné jméno, byl stále silnější a silnější, až se změnil v ohlušující výkřik. Konečně přicházel Belgarion - Bohobijce.

Chod událostí se ještě zrychlil a tempo, jímž se přibližovalo osudné střetnutí, bylo ještě větší. Bylo tak nesmírné, že se stránky Knihy nebes začaly obracet tak rychle, že je nebylo možné číst. Potom, onoho dne, který je slaven jako den Stvoření světa, byl kámen moci předán Belgarionovi, a ve chvíli, kdy jeho ruka na něm spočinula, se Kniha nebes naplnila velkým světlem a jméno Belgarion zaznívalo i z těch nejvzdálenějších hvězd.

Cítili jsme, jak se Belgarion blíží k Mallorei s Kamenem moci, i neklidné pohyby Toraka, který se probouzel ze svého spánku. Až konečně pak přišla ona strašná noc. Bezmocně jsme pozorovali, jak se stránky Knihy nebes pohybují tak rychle, že jsme je nemohli číst. Najednou se zastavily a my jsme spatřili osudovou větu: „Torak byl zabít“. Kniha se začala třást a záře zhasla. V té strašné a náhlé temnotě, v mrtvém tichu, skončil Čtvrtý věk a začal Věk pátý.

A jakmile Pátý věk započal, shledali jsme tajemství v Knize nebes. Do té doby všechno směřovalo ke konfrontaci Belgariona a Tora-

ka, nyní se však události vyvíjely jinak. Hvězdy nám zvěstovaly, že se osud bude směřovat k jinému střetnutí. „Nevěděli jsme však, jak se to stane, protože stránky velké Knihy byly temné. Cítili jsme však, že přítomnost je zahalena temnotou. Hvězdy nám neřekly vše, teprve Měsíc nám sdělil, že ona temná moc je žena.

Viděli jsme, že vše je v nekonečném zmatku. Věky člověka se stávaly stále kratšími, střetnutí obou sil bylo stále bezprostřednější. Skončil sladký čas klidu a kontemplace, museli jsme se připravit na události, aby nás nezastihly nepřipravené.

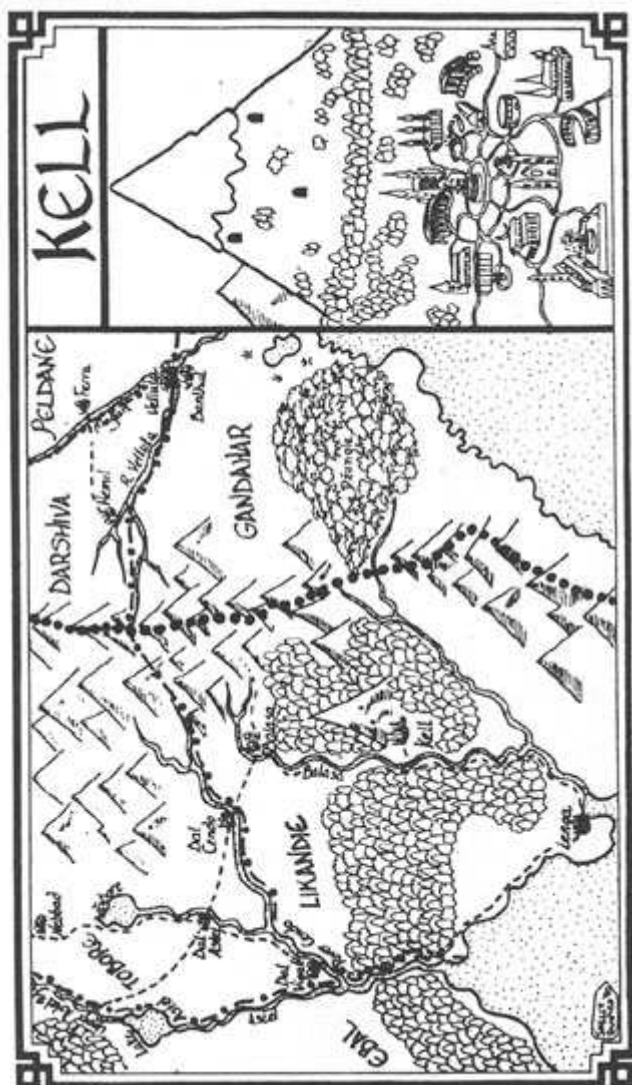
Rozhodli jsme se, že musíme pobídnout – nebo naopak oklamat – účastníky oné poslední události, aby ti i oni mohli dorazit na určené místo ve stanoveném čase.

A poslali jsme poselství Té, která musí provést volbu, k pochmurné a záhadné moci temnoty i k Belgarionovi Bohobijci; to ona jim ukáže cestu, jež je v posledku dovede na místo našeho rozhodnutí.

A poté jsme se opět vrátili k našim přípravám, neboť ještě mnohé zbývalo vykonat a my jsme věděli, že tato událost bude událostí poslední. Rozdělení veškerého stvoření trvalo příliš dlouho; při tomto střetnutí dvou protichůdných osudů rozdělení skončí a svět bude zase jednotný

Část první

KELL

Kapitola prvni

VZDUCH BYL CHLADNÝ A ŘÍDKÝ a plný vůně stromů, jež jako temně zelená hradba stály od obzoru k obzoru. Sluneční paprsky, které se odrážely od sněhových polí nad pásem lesů, zraňovaly oči a hučení potoků, řítících se po kamenech do hlubokého údolí Daršivy a Gandaharu, ohlušovalo. Vodopády spěchaly a hučely, vlny ubíhaly k místu, kde se bystrý proud setkával s velkou řekou Magan. Hučivý zvuk vod provázelo melancholické svištění větru, prodírajícího se hlubokým lesem, mozaikou smrků, jedlí a borovic.

Karavanní cesta, po níž se ubíral Garion a jeho přátelé, stoupala vzhůru, vinula se po březích potoků a po úbočích prudkých srázů. Když se dostali na vrchol jednoho horského hřbetu, otevřel se před jejich očima daleký výhled na další hřeben. Vysoko nad ním pak čněly hory, které tvořily páteř celého kontinentu. Byly tak vysoké, až se zdálo, že se dotýkají samotného nebe. Byly to dávnověké hory, pokryté věčným sněhem. Garion žil v horách dosti dlouhou dobu, ale tak vysoké nikdy velehory neviděl. Poznal však, že tito velikáni jsou stovky mil daleko. Vzduch byl tak průzračně čistý, až si poutníci mysleli, že stačí natáhnout ruku, aby se dotkli skalnatých, rozeklaných špiček horských štítů.

Všude panoval naprostý klid, jenž nechával zapomenout na zmatek, ruch a napětí na úpatí hor. Každá zatáčka stezky a každý výstup na příčný horský hřbet před poutníky otevíraly tak nádherné výhledy, až se tajil dech. Krása brala slova, a tak jeli, aniž by promluvili. Lidské starosti a lidské snažení se zde, pod nebesy, zdály být nicotné.

Bylo léto s dlouhými dny plnými slunečního svitu, večery byly světlé, naplněné vůněmi a zvuky přírody. Kolem cesty, na stromech majestátní výšky, seděli a zpívali ptáci. Sluncem hýčkané věčně zelené rostliny voněly a jejich vůně se mísila s fantastickým parfémem

divokých květů, které, podobné hustým kobercům, rostly na horských loukách. Čas od času zaslechli pronikavý křik horských orlů, který se odrážel od rozeklaných skal.

„Tady by mohlo být hlavní město, že?“ zeptal se Garion císaře, který jel vedle na koni. Hovořil tlumeně, jako by se obával, že hlasitá slova by mohla zničit tu hýřivou krásu.

„No, to se mi, moc nezdá, Garione,“ odpověděl Zakat. „Tady by moji úředníci strávili polovinu času tím, že by se dívali na zdejší krajinu, a druhou polovinu tím, že by skládali špatné básně. Víš vůbec, jak to tady v zimě vypadá?“

„Je tu sníh?“

Zakat přikývl: „Jo, tady ho neměří na palce, ale na stopy.“

„Jsou tady vůbec nějakí lidé?“

„Pár jich tu je - lovci kožešin, zlatokopové a podobní...,“ usmál se Zakat.

„Na to je to tady dobré místo.“

Císař Mallorey se od doby, co opustili Ateskovo ležení na březích Maganu, změnil. Byl nyní štíhlejší a z jeho očí se vytratil nezáměr. Stejně jako Garion jel na koni, oči a uši měl stále ve střehu. Zakat byl mírný, dalo se říct melancholický muž, který čas od času upadal do hluboké deprese, měl však také velké ambice. Garion často cítil, že tyto ambice a hlad po moci mu slouží, aby se neustále přesvědčoval, jak je dobrý.

Bylo zjevné, že Zakat věnoval veškerou svoji energii a veškeré prostředky své říše válkám, jež nebylo možné vyhrát. Snad tajně doufal, že narazí na někoho, kdo bude tak silný, že ho zabije a zbaví ho života, který se stával nesnesitelný.

Setkání s Cyradis na břehu řeky Magan ho navždy změnilo. Svět, který považoval za nudný, mu teď připadal veselý. Někdy se Garionovi dokonce zdálo, že ve tváři svého přítele zahlédl slabý záblesk naděje, což bylo něco nezvyklého.

Za záhybem cesty uviděl Garion vlčici, kterou našel v mrtvém lese v Daršivě. Trpělivě tam seděla a čekala. Chování vlčice Gariona udivovalo. Nyní, kdy se jí už zahojila zraněná tlapa, vybíhala do okolních lesů a hledala své druhy. Pokaždé se však vrátila; jak se zdálo, její neúspěch v hledání smečky ji zřejmě nijak nevadil. Zdálo se, jako

by byla úplně spokojená, že se stala členem neobvyklé lidské smečky.

Pokud se pohybovali v lese a neobydlených horách, nebylo chování vlčice ani její přítomnost problémem, Ale stále v divočině nebudou a objevení se divoké a pravděpodobně nevypočitatelné vlčice na živé městské ulici by mohlo způsobit nemilé situace.

„Co je s tebou, sestřičko?“ zeptal se zdvořile Garion vlčí řečí.

„Jedné je dobře,“ odpověděla vlčice.

„Našla jedna nějaké stopy po své smečce?“

„Tady okolo je spousta vlků, ale jedné se zdá, že k nim nepatří. Jedna s vámi zůstane. Kde je to mládě?“

Garion se ohlédl na malý dvoukolový vozík, který jel za nimi. „Sedí vedle mé družky v té věci s kulatýma nohama.“

Vlčice si povzdechla: „Jestli tam bude dlouho dřepět, tak zapomene, jak se běhá a jak se loví. A když ho budou moc krmit, tak se mu břicho roztáhne tak, že nepřezije období, kdy není dostatek potravy.“

„Zmíním se o tom.“

„Přestane to dělat?“

„Asi ne, ale stejně o tom promluví.“

„Brzo bude potřeba začít učit to mrně lovit.“

„To ano. Zmíním se o tom.“

„Děkuji,“ řekla vlčice, podívala se ostražitě kolem a dodala: „Jedte opatrně. Je tady nějaký tvor, jedna zachytila jeho pach, ještě ho ale neviděla. Je moc velký!“

„Jak velký?“

„Větší než zvíře, na kterém jeden sedí,“ řekla vlčice a podívala se na velkého šedého hřebce Kristiána. Ten byl teď klidný, i když ho Garion podezíral, že by byl mnohem pokojnější, kdyby vlčice nebyla tak blízko.

„Jeden řekne vůdci smečky o tom, co mu jedna pověděla,“ slíbil Garion. Z nějakého důvodu vlčice pominula Belgarata. Garion si myslel, že její chování vyjadřuje nějaké stránky vlčí etikety, kterou neznal.

„Jedna bude pokračovat v hledání,“ řekla vlčice a vstala. „Možná, že jednou na to zvíře jedna narazí, a pak budeme vědět, jaké je. Jeho zápach však říká, že je to nebezpečný tvor. Žere všechno, i věci, kte-

rých bychom se štítili,“ řekla vlčice, svižně se otočila a zmizela v lese.

„To je ale něco,“ poznamenal Zakat, „už jsem slyšel, že lidé hovořili se zvířaty, ale nikdy to nebylo ve zvířecím jazyku.“

„My to máme v rodině,“ usmál se Garion, „nejdřív jsem tomu nevěřil. Ale ptáci přilétali a hovořili s tetou Pol. Obyčejně tlachali o svých vejcích. Ptákům totiž strašně záleží na tom, aby donekonečna tlachali o svých vejcích. Někdy jsou domýšliví, až to bolí, ale vlci jsou na tom líp.“ Na chvíli se zarazil a dodal: „Ale tetě Pol to, co jsem řekl, zrovna vyklopit nemusíš.“

„Úskok, Garione?“ smál se Zakat.

„Ne, jen jsem opatrný,“ opravil ho Garion a dodal: „Teď si budu muset promluvit s Belgaratem. Měj oči otevřené. Vlčice říkala, že se tady pohybuje nějaké zvíře, které je větší než kůň a velmi nebezpečné. Naznačila, že může požírat i lidi.“

„Jak má vypadat?“

„Neviděla ho, ale cítila ho a viděla jeho stopy.“

„Dám si pozor.“

„To určitě udělej,“ řekl Garion, otočil se a odcválal tam, kde právě horlivě rozprávěli Belgarat a teta Pol.

„Durník potřebuje v údolí věž,“ řekl Belgarat.

„To tedy, otče, nevím na co?“ odpověděla Polgara.

„Všichni z Aldurových žáků mají věže, Pol, to je takový zvyk.“

„Je to starý zvyk a úplně na nic.“

„Bude muset studovat, Pol. Jak by mohl studovat, kdyby neměl věž a kdybys ho měla pod palcem?“

Podívala se na něj ostrým, ledovým pohledem.

„Taky by se to dalo říci nějak jinak.“

„Dědečku,“ řekl Garion, „právě jsem mluvil s vlčicí, a ta říká, že v lese je nějaké velké zvíře.“

„Není to medvěd?“

„Myslím, že ne! Několikrát tu potvoru ucítila a myslím, že pach medvěda by poznala.“

„To je pravda.“

„Neřekla to úplně přesně, ale vypadalo to, jako že si to zvíře moc nevybírá, co zrovna sežere. A nejsem si jistý, že to je vlk.“

„Co tím myslíš?“

„Stále o něčem mluví a já mám pocit, že se nemůže nějak vyjádřit.“

„Je to inteligentní vlčice. Čemu se divíš?“

„Moc zajímavý obrat v konverzaci,“ poznamenala Polgara.

„Ale, ty jsi stále tady, Pol? Myslel jsem, že máš na práci něco důležitějšího než otravovat.“

Vrhla na ně ledový pohled; jak se však zdálo, Belgaratovi to vůbec nevadilo. „Raději varuj ostatní,“ řekl Garionovi. „Vlk by si nevšiml obyčejného zvířete. Musí to být zvláštní zvíře - a to obvykle znamená nebezpečí. Pověz také Se'Nedře, aby nezůstávala na konci karavany, je to trochu nebezpečné. Moc ji nevyplaš, ale bude lepší, když s ní bude ve voze Liselle.“

„Liselle?“

„Ta blondátá holka, ta, která má dolíčky ve tváři.“

„Vím, kdo to je, dědečku. Nebyl by lepší Durnik nebo Toth?“

„Ne, protože kdyby některý z nich byl ve voze se Se'Nedrou, poznala by, že je něco v nepořádku, a to by ji mohlo vystrašit. Dravec je nablízku a takovému nebezpečí ji nemůžeme vystavovat. Liselle je dobrá bojovnice a má dvě nebo tři dýky,“ usmál se lišáčky a dodal: „Myslím, že Silk by ti mohl říct přesně, kde je má.“

„Tati!“ zašeptala Polgara.

„Chceš říct, že to nevíš, Pol? Panebože, ty jsi ale nevšímavá...“

„Je to jedna nula pro tebe,“ poznamenal Garion.

„To jsem rád, že se ti to líbilo,“ řekl Belgarat a podíval se na Polgaru.

Garion otočil hřebce tak, aby teta nemohla zahlédnout, že se usmívá.

Tu noc připravovali tábořiště velmi pečlivě. Vybrali si suchý jedlový lesík, který byl ohraničený hlubokou horskou říčkou a strmým skalním útesem. Beldin se vrátil z průzkumu v době, kdy už slunce zapadlo do oslnivých polí věčného sněhu vysoko v horách. Soumrak naplnil strže a hluboká údolí azurovými stíny. Beldin se trochu překvapeně zeptal: „Nezapíchlí jsme to tak trochu brzo?“

„Koně jsou unavení,“ odpověděl Belgarat a podíval se na Se'Nedru. „Cesta je velice strmá.“

„Počkej,“ řekl mu Beldin a ukázal někam do tmy, za oheň, „čeká

nás ještě něco horšího.“

„Co to máš na noze?“

„Měl jsem malou hádku s orlem, jsou to hloupí ptáci. Ten pito-meček nevidí rozdíl mezi ostřížem a holubem. Musel jsem ho trochu vyškolit. On mě ale klovnul a já jsem mu za to vytrhl pár per z křídel...“

„Strýčku,“ ozvala se Polgara.

„Ale on si začal.“

„Jdou za námi nějací vojáci?“ zeptal se Belgarat.

„Je tam pár Daršivanů. Jsou za námi asi tak dva nebo tři dny. Urvonova armáda ustupuje. Teď, když je pryč on i Nahaz, nemá smysl, aby se tu potulovali.“

„Tak se asi zbavíme vojáků, kteří jsou nám v patách,“ řekl Silk.

„Nechvátej s úsudkem,“ namítl Beldin. „Strážci a Karandové jsou pryč a Daršivané se mohou soustředit na nás.“

„Myslíš, že vědí, že jsme tady?“

„Zandramas to ví a myslím si, že před vojáky se s tím nijak neskrývá. Zítra večer bychom měli narazit na první sněhová pole. Musíme vymyslet, jak zahladit stopy.“ Pak se zeptal Gariona: „Kde je vlčice?“

„Loví a hledá svou smečku.“

„To může něco znamenat,“ řekl Belgarat a opatrně se rozhlédl, zda ho neslyší Se'Nedra. „Vlčice řekla Garionovi, že tady kolem brousí nějaká velká potvora. Pol půjde dnes večer ven a podívá se kolem, ale vůbec neuškodí, jestli se trochu porozhlédneš také zítřka. Nerad bych se dočkal nějakého překvapení.“

„Uvidím, jestli něco najdu.“

Sadi a Samet seděli na druhé straně ohně. Měli vedle sebe malé nádoby z pálené hlíny a snažili se ukonejšit Zith a její děti malými kousky syra. „Chtěl bych mít trošku mléka,“ řekl Sadi. „Mléko je pro mladé hady velmi dobré. Narostou jim silné zuby.“

„Nezapomenu na to,“ řekla Samet.

„Chcete se snad stát pastýřem smečky hadů, hraběnko?“

„Náhodou to jsou moc milá stvoření,“ odpověděla. „Jsou čistá a klidná a také toho moc nesní. V nebezpečí pak jsou nenahraditelná.“

Sadi se na Samet usmál: „Ještě z vás uděláme Nyissanku, Lisel-

le.“

„Rozhodně ne, pokud to bude záležet taky na mně,“ zamumlal Silk směrem ke Garionovi.

K večeři si upekli pstruha a pak Durnik a Toth odešli k řece se svými pruty a návnadami. Durnik se v poslední době trochu změnil, jeho vášeň k rybolovu však zůstala stejná jako dřív. Teď se už nemusel svým přátelům nijak omlouvat; pokaždé, když přišli k řece, se prostě sbalil a šel.

Po večeři odletěla Polgara kamsi do tmavého lesa, a když se vrátila, hlásila, že nezahlédla nic podezřelého, ani neviděla žádné velké zvíře, před nímž je vlčice varovala,

Příští ráno bylo velmi studené a ve vzduchu bylo cítit mráz. Z koňských nozder stoupala bílá pára; Garion a ostatní se zachumlali do těžkých plášťů a trásli se chladem.

K hranici sněhu došli přesně v dobu, kterou předpověděl Beldin, Zamrzlé kaluže ve vozových kolejích chrupaly pod nohama, ale o něco dál již začínaly hluboké závěje. Rozhodli se proto, že se utáboří pod hranicí sněhu a že brzo ráno zase vyrazí na cestu. Silk připravil pro každý pár koní něco jako chomout, ke kterému byly na lanech uvázány velké kameny. Kriticky se podíval na stopy, které udělaly ve sněhu, a řekl: „Je to dobré.“

„Nevím, k čemu má sloužit ten tvůj vynález, princí Kheldare,“ řekl Sadi.

„Kameny ve sněhu zanechávají rýhy, které vypadají jako stopy po kolech vozů,“ vysvětloval Silk. „Kdyby tu byly jenom stopy po koňských kopytech, mohli by vojáci dostat podezření. Stopy kol na karavanní cestě tak moc nápadné nejsou.“

„To je chytré,“ řekl eunuch. „Nebylo by lepší useknout pár keřů a táhnout je?“

Silk zavrtěl hlavou. „Kdybychom smazali ze sněhu všechny stopy, pak by mohli vojáci, kteří jdou za námi, čichat nějakou nepravost. Tahle cesta je moc živá.“

„Ty myslíš na všechno.“

„Plížení měl na akademii jako jeden z hlavních předmětů,“ poznamenala Samet, která seděla na malém voze spolu se Se’Nedrou a vlčím mládětem. „Někdy se plíží jen tak – aby nevyšel ze cviku.“

„Ty se do mě pěkně strefuješ, Liselle,“ bránil se mužík bolestivým hlasem.

„Opravdu?“

„Ano, a taky se mi moc nelíbí slovo plížit. Vypadá to, jako bych někoho špehoval.“

„A jak bys to tedy řekl?“

„Což takhle, jít po stopách. To zní líp.“

„Je to ale totéž, takže proč bychom se dohadovali o terminologii?“ Lišácky se usmála a na tváři se jí objevily dolíčky.

Karavanní cesta byla stále strmější a po stranách narůstaly stále vyšší závěje sněhu. Z vrcholků hor vál silný ledový vítr a studil až do morku kostí,

Bylo kolem poledne, když horské štíty najednou zahalily tmavé mraky, které se hrozivě valily ze západního směru. Pak se objevila vlčice a řekla: „Měl by se hledat úkryt, jak pro smečku, tak pro zvířata.“

„Našla jedna tu bestii, která se tu potlouká?“ zeptal se Garion.

„Ne, ale to, co je tamhle, je horší,“ řekla vlčice a podívala se na blížící se mrak.

„Musíme to říct vůdci smečky.“

„Ano,“ souhlasila vlčice a ukázala čenichem na Zakata. „Ať jde za mnou. Kousek odtud jsou stromy. Najdeme nějaké dobré místo.“

„Chce, abys šel s ní,“ řekl Garion Zakatovi. „Přichází mizerné počasí a ona si myslí, že bude líp, když se schováme někde mezi stromy. Najděte místo a já půjdu varovat ostatní.“

„Je to sněhová bouře?“ zeptal se Zakat.

„Myslím, že jo. Musí to být něco vážného, když z toho mají strach i vlci.“

Garion otočil hřebce a odcválal, aby varoval ostatní. Museli jet opatrně, cesta byla příkrá a kluzká, a když dojeli k lesíku, začal právě hustě padat sníh. Stromy tady byly zakrslé, rostly však hustě vedle sebe. Před časem touto částí lesa projela lavina, prorazila si cestu mezi stromy a zlámané kmeny nakupila u úpatí skalnatého útesu, Durník a Toth začali ihned pracovat, i když foukal silný vítr a ještě hustěji sněžilo. Garion a ostatní se k nim přidali a netrvalo dlouho a podařilo se jim opřít o útes dřevěný rám, který vyrobili z kmenů stromů. Pokryli

ho celtovinou, pečlivě ji přivázali a dolní konce zatížili velkými kameny. Pak vyčistili vnitřek a zavedli koně do zadní části přístřešku. Hned poté sněhová bouře zaburácela plnou silou.

Vítr ječel a zdálo se, že celé okolí mizí v přívalech sněhu.

„Nestane se něco Beldinovi?“ zeptal se trochu vystrašeně Durnik.

„O Beldina neměj strach,“ řekl Belgarat. „Létal ve sněhových bouřích už dřív, ví, jak na to. Buď se dostane nahoru, nebo se zahrabe do závěje a počká, až bouře přejde.“

„Ale vždyť zmrzne!“ vykřikla Se'Nedra.

„Pod sněhem ne,“ ujistil ji Belgarat. „Beldinovi mráz nevadí.“ Pak se podíval na vlčici, která seděla u vchodu a civěla do tmy, a řekl slavnostně: „Sestro, je třeba jedné poděkovat za varování.“ Vlčice neméně slavnostně odpověděla: „Jedna je teď, vážený vůdce, členem tvé smečky a na dobrou všech se musí podílet všichni.“

„To je moudrá řeč, sestřičko.“

Vlčice zavrtěla ohonem, ale neřekla nic.

Bouře řádila celý zbytek dne a dlouho do noci. Garion s ostatními zatím seděli u ohniště. Potom, bylo to kolem půlnoci, vítr utichl stejně náhle, jako začal. Sníh padal až do rána, ale potom přestal. Venku ho bylo tolik, že sahal Garionovi až nad kolena. „Budeme si muset proházet cestu,“ řekl Durnik. „Karavanní cesta je odtud vzdálena čtvrt míle a sníh mohl skrýt nebezpečná místa. Přece nechcete, aby si koně zlámali nohy!“

„A co bude s kočárem?“ zeptala se Se'Nedra.

„Bohužel ho tu budeme muset nechat, Se'Nedro. Sníh je moc hluboký, i kdybychom se dostali na cestu, koně by ho nemohli táhnout závějemi.“

„Takový krásný kočár,“ posteskla si Se'Nedra. Pak pohlédla na Silka a řekla: „Moc bych ti chtěla, princí Kheldare, poděkovat. Pro mne už je ten vozík na nic, takže si ho můžeš vzít zpátky.“

Toth začal prošlapovat původní stezku, která vedla ke karavanní cestě. Ostatní šli za ním a šlapali, aby cesta byla širší. Dávali přitom pozor na skryté a sněhem zapadané větve a kmeny stromů. Než se dostali na karavanní cestu, trvalo to dvě hodiny a oni se třáslí námahou, znásobenou řídkým vzduchem.

Pak se vydali k přístřešku, kde čekaly dámy. Byli přibližně v po-

lovině cesty, když tu najednou vlčice zavrčela.

„Co je?“ řekl Garion.

„Ten tvor,“ řekla vlčice. „Je na lovu.“

„Připravte se,“ zakřičel Garion. „To zvíře musí být někde tady!“
Sáhl si na záda a vytáhl z pochvy meč.

Bestie vyskočila z lesíka na vzdálené straně průseku, který porazila lavina. Její huňatý kožich byl plný sněhu. Zvíře mělo ohavnou tvář a prasečí očka hluboko ukrytá uvnitř lebky, jeho dolní čelist byla pootevřená a vyčnívaly z ní dva silné, zažloutlé tesáky. Netvor otevřel tlamu a zařval, pak se vztyčil a pěstmi si tloukl na svá mohutná prsa. Byl vysoký skoro osm stop.

„To není možné!“ vykřikl Belgarat.

„Co je?“ zeptal se Sadi.

„Je to Eldrak,“ řekl Belgarat, „a jediné místo, kde žije, je země Ulgů.“

„Myslím, že jsi úplně vedle, Belgarate,“ nesouhlasil Zakat. „Tohle je medvědoop. Pár jich žije tady v horách.“

„Nemáte, pánové, dojem, že o zvířecích družích bychom se mohli pobavit někdy jindy?“ poznamenal Silk. „Teď jde o věc jednoduchou jakoacka: jestli budeme bojovat, nebo jestli vezmeme roha.“

„V takovém sněhu přece nemůžeme prchat,“ řekl nešťastně Garion, „budeme muset bojovat.“

„Bál jsem se, že to řekneš.“

„Hlavní věc je, abychom tu bestii zadrželi, než se dostane k ženám,“ řekl Durnik. Podíval se na eunucha a dodal: „Sadi, odrovnal by to zvíře jed, který máš na dýce?“

Sadi se rozpačitě podíval na chlupatého netvora. „Ano. Ta potvora je ale strašně velká, a tak bude chvíli trvat, než jed začne působit.“

„Tak to je dobré. My před ní budeme poskakovat a Sadi bude mít dost času, aby ji píchl zezadu. Až ji propíchneme, stáhneme se a budeme čekat, než jed začne působit. A neriskujte,“ řekl Durnik a změnil se ve vlka.

Obstoupili netvora, který řval, dál se tloukl pěstmi do prsou a zuřil stále víc, proto měli hned po ruce připravené zbraně. Pak bestie vyskočila, až sníh létal od jejích ohromných tlap na všechny strany. Sadi se zvolna kradl a v ruce měl připravenou dýku. Vlčice šla za ním,

připravená, kdyby zvíře zaútočilo.

Garion se bořil do závějí, meč měl připravený. Poznal, že zvíře není tak rychlé, jako byl Eldrak Grul. Nebylo schopné dost rychle reagovat na útoky, a tak sníl kolem bestie byl za chvíli rudý krví. Strašně řvala vztekem a bolestí a pak zoufale zaútočila na Durnika. Toth však zabodl těžký oštěp přímo do netvorovy tlamy. Ten bolestí zavyl a roztáhl své ohromné tlapy k smrtelnému obětí. V tom okamžiku ho Garion tál svým těžkým mečem do prsou a břicha. Netvor zaskučel, z ran mu stříkala krev.

„Ted’ můžeš, Sadi,“ řekl Silk a sehnul se, aby nebyl v cestě, až Sadi vrhne jednu ze svých těžkých dýk. Ten se ostražitě přibližoval ke zvířeti. Bestie se zoufale oháněla svými ohromnými pažemi a snažila se útočníky odehnat.

Potom, téměř s přesností chirurga, vlčice skočila a tesáky vytrhla z levé nohy zvířete velký kus svalů. Zvíře padlo, drželo se za svoji zmračenou nohu, pak zařvalo a jeho řev zněl spíše jako křik člověka.

Garion zvedl svůj velký meč, pevně držel jeho rukovět’ a mířil přímo na chlupatá prsa zvířete.

„Prosím,“ zaječel netvor a jeho zvířecí tvář byla zkroucená hrůzou. „Prosím, nezabíjej mne!“

Kapitola druhá

BYL TO GROLIM. VELKÝ NETVOR LEŽEL na krvi zbarveném sněhu. Když se k němu Garionovi přátelé blížili, aby mu zasadili poslední smrtelné údery, měnil tvar.

„Počkejte,“ řekl ostře Durnik. „Je to člověk.“

Ustali a udiveně zírali na zraněného kněze, ležícího ve sněhu.

Garion zachmuřeně nasadil špičku svého meče pod Grolimovu bradu. Byl strašlivě rozzlobený a řekl: „Tak a mluv. Ve vlastním zájmu bys měl být velmi přesvědčivý. Kdo tohle všechno vymyslel?“

„Naradas,“ sténal Grolim, „velekněz chrámu v Hemilu.“

„Zandramasin kat? Ten s bílýma očima?“ chtěl vědět Garion.

„Ano, a já dělám jen to, co mi poručili. Prosím, nezabíjej mne!“

„Proč jsi nás chtěl zabít?“

„Měl jsem odrovnat jenom jednoho!“

„Koho?“

„To bylo jedno. Jenom jeden z vás měl zemřít!“

„Ti mizerové. Stále hrají svoji starou hru,“ poznamenal Silk a dodal: „Ti Grolimové nemají zrovna moc fantazie.“

Sadi se tázavě podíval na Gariona, v ruce držel připravený svůj tenký a malý nůž.

„Ne!“ řekl ostře Eriond.

Garion chvíli váhal a pak pravil: „Sadi, má pravdu. Přece ho nemůžeme jen tak chladnokrevně zabít.“

„Nebesa,“ povzdechl si Sadi a obrátit oči k obloze. „Když ho tady necháme, tak stejně zemře. A kdyby šel s námi, bude nás zdržovat, nehledě na to, že se mu vůbec nedá věřit.“

„Erionde,“ řekl Garion, „proč se nezeptat tety Pol? Musíme mu ale ošetřit rány, nebo vykrvácí.“ Podíval se na Belgarata, který zase změnil podobu, a zeptal se: „Jsou nějaké námitky?“

„Ani jsem necekl,“ zněla odpověď.

„To je dobře.“

„Měl jsi ho zabít, než změnil tvar,“ ozval se z houští za nimi známý hlas. Na kmeni stromu seděl Beldin a hryzal kus syrového masa, na kterém bylo pár peříček.

„Snad nechceš přiložit ruku k dílu?“ řekl ledovým hlasem Belgarat.

„Udělal jste to moc dobře,“ pokrčil rameny hrbáč. Krkl si a hodil zbytek své snídaně vlčici,

„Děkuji,“ řekla a s chutí se zakousla do mršiny, která byla napolo sežraná. Garion si nebyl jistý, jestli mu Beldin rozuměl, ale zdálo se mu, že ano.

„Co dělá Eldrak tady, v Mallorei?“ zeptal se Belgarat.

„Není to tak úplně Eldrak, Belgarate,“ odpověděl Beldin a vyplivl pár zbývajících mokrých peříček.

„No tak dobře, ale jak věděl Grolim z Mallorei, jak vypadá Eldrak?“

„Špatně jsi poslouchal, staroušku. Tady v horách jich pár žije. Vzdáleně jsou příbuzní s Eldraky, ale nejsou stejní. Nejsou tak velcí, ani tak chytří.“

„Myslel jsem si, že všechna monstra žijí v zemi Ulgu.“

„Uvažuj trochu, Belgarate. V Šereku jsou trollové. Algrothové zase v Arendii a dryády žijí na jihu Tolnedry. A pak je tady ten drak. Nikdo přesně neví, kde žije. Všude žijí netvoři, v Ulgu je jich jen o něco víc.“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Belgarat a podíval se na Zakata. „Jaké jméno jsi dal té potvoře?“

„Medvědoop. Asi to není moc přesné, ale lidé, kteří žijí tam nahoře, taky nejsou žádní chytráci,“

„Kde je teď Naradas?“ zeptal se Silk zraněného Grolima.

„To nevím, viděl jsem ho v Balase,“ odpověděl Grolim.

„Byla s ním Zandramas?“

„S ním nebyla, ale to ještě neznamená, že nebyla někde schovaná. Svátá čarodějka se teď už moc často na veřejnosti neukazuje.“

„Proto, že se jí pod kůží objevila světla?“ zeptal se malý mužík s tváří fretky.

Grolim ještě více zbledl. „O tom nesmíme mluvit - ani mezi se-

bou,“ odpověděl vystrašeným hlasem.

„To je v pořádku, kamaráde,“ usmál se Silk a vytáhl jednu ze svých dýk. „Ven s tím.“

Grolim těžce polkl a potom kývl hlavou.

„Jsi odvážný, kamaráde. Kdy se ta začala světla objevovat?“ zeptal se Silk a poklepal mu na rameno.

„Přesně to nevím. Zandramas byla někde na Západě. Byl tam i Naradas a byli tam dlouho. Ta světla se objevila, až když se vrátila. Jeden z kněží v Hemilu o tom hodně povídal. Říkal, že to je nějaký druh moru.“

„Říkal? Už neříká?“

„Dozvěděla se to a nechala mu vyříznout srdce.“

„To je celá Zandramas, jak ji známe.“

Přišla teta Pol, těžce se prodírajíc sněhovými závějemi, a s ní byly i Se'Nedra a Samet. Beze slova ošetřila Grolimova zranění. Durnik a Toth zašli k přístřešku a vyvedli koně. Potom odvázáli stanové plachty a povalili dřevěnou konstrukci, na níž byly připevněny. Když přivedli koně k místu, kde ležel zraněný Grolim, vyskočil Sadi do sedla a otevřel červenou koženou brašnu. Vyňal z ní malou lahvičku a řekl: „To jen pro jistotu.“

Garion zvedl obočí,

„Nic mu to neudělá,“ řekl eunuch, „jenom bude povolnější. A protože jsi lidumil, chtěl bych dodat, že mu to taky zmírní bolesti.“

„Ty nesouhlasíš s tím, že jsem ho nenechal zabít, že ne?“ řekl Garion.

„Myslím, že to není rozumné,“ odpověděl Sadi s vážnou tváří. „Dobří nepřátelé jsou jenom mrtví nepřátelé. Živý nepřítel se může vrátit. Ale už jsi rozhodl...“

„Uděláme kompromis,“ řekl Garion, „Nechod' od něho pryč. A když uvidíš, že chce utéct, udělej, co budeš považovat za nutné.“

Sadi se pousmál. „To už zní lépe. Za chvíli už budeš vědět, jak se dělá praktická politika.“

Vyvedli koně na karavanní cestu a nasedli. Burácející vítr, který provázel sněhovou bouří, odvál z cesty většinu sněhu, v závětrí však zůstaly hluboké závěje. Na holé cestě se jim šlo dobře, ale když narazili na závěje, bylo to peklo. Bouře už přešla a na obloze svítilo osle-

pující slunce, bílé závěje zářily. I Garion měl skoro zavřené oči, ale i tak ho po chvíli začala bolet hlava.

„Musíme něco vymyslet,“ prohlásil Silk. Vytáhl z pláště světlý šátek a zavázal si jím oči. Garion si najednou vzpomněl na Relga a na to, jak si tento v jeskyních narozený fanatik vždycky zakrýval oči.

Sadi se zeptal: „Zavázat si oči? Chceš být jako věštec, principi Khe-tdare?“

„Na to nemám, Sadi,“ odpověděl Silk. „A ten šátek je tak tenký, že přes něj vidím. Trochu mi chrání oči.“

„Je hodně světle,“ souhlasil Sadi.

Silk si upravil šátek a pak se ušklíbl: „Tak si chrání oči pastevci sobů v severní Drasnii. Docela to pomáhá.“

„Musíme být opatrní,“ řekl Belgarat a také si zakryl oči kusem látky. Pak se usmál a poznamenal: „Možná, že právě takhle kouzelníci z Dalesie oslepili Grolimy, když se snažili dostat do Kellu.“

„To asi nebylo tak jednoduché,“ poznamenala Samet a snažila se přitom uvázat si přes oči šátek.

Prodírali se závěsemi a vystupovali po příkré cestě do soutěsky mezi dvěma do nebe čnicími štíty. Cesta se vinula mezi velkými balvany, ale před vrcholkem byla poměrně rovná. Zastavili, aby si konečně odpočinuli a aby si prohlédli ty nekonečné prostory, kudy měli putovat.

Toth si rozvázal oči a pokynul Durnikovi. Kovář si stáhl šátek, kterým si chránil oči, a podíval se, kam ukazoval. Durnikova tvář byla najednou plná úžasu, pološeptem řekl: „Podívejte se!“

Ostatní si také zvědavě stáhli šátky.

„Nic nemůže být tak velké,“ šeptal Silk. Vysoké štíty hor všude kolem nich se jim najednou zdály být malé. Před nimi čněla do nebetyčné výše hora neuvěřitelně strmá a vysoká. Byla dokonale souměrná a měla příkré bílé stěny. Její základna byla ohromná a vrchol hory čněl tisíce stop nad nejvyššími štíty. Zdálo se, že hora je obklopená absolutním tichem.

„To je nejvyšší vrchol na světě. Učenci na univerzitě v Melceně počítali její výšku a došli názoru, že je o tisíc stop vyšší než ostatní hory,“ řekl Zakat.

„Prosím, Zakate,“ řekl Silk, „neříkej mi, jak je vysoká. Jak vidíš,

já moc velké nejsem a výška na mě působí depresivně. Uznávám, že hora je vyšší než já, ale nechci vědět o kolik.“

Toth zase gestikuloval na Durnika.

„Kell prý leží ve stínu té hory,“ poznamenal kovář.

„To není moc přesné,“ řekl Sadi, „řekl bych, že ve stínu té hory musí být půl kontinentu.“

Beldin se k nim nesl z výšky. „Velký, co?“ zeptal se a pošilhával v obrovský bílý vrchol, rýsující se proti obloze,

„To jsme si všimli,“ odpověděl Belgarat a dodal, „a co nás čeká teď?“

„Teď budeme muset sestoupit hodně dolů a pak se dostaneme na úpatí té hory.“

„To vidím!“

„Blahopřeju. Našel jsem taky místo, kde se můžeš zbavit toho Grolima - vlastně našel jsem několik míst.“

„Co myslíš tím zbavit?“ zeptala se podezíravě Polgara.

„Kolem cesty je tam pár vysokých útesů,“ odpověděl. „Něco by se mu mohlo stát, ne?“

„Dej pokoj! Přece jsem ho neléčila, aby vydržel, než ho hodíš do propasti.“

„Polgaro, neznáš moje náboženství.“

Zvedla obočí.

„Myslel jsem, že to znáš. Jeden z článků mé víry říká: Zabij každého Grolima, který ti přijde do cesty.“

„K takové víře bych se mohl také dát,“ soudil Zakat.

„Jsi si úplně jistý, že nepatříš k Arend'anům?“ zeptal se Garion.

Beldin si povzdechl. „Protože mi všechno jenom kazí, Pol, musím ti oznámit, že jsem pod hranicí sněhu viděl skupinu pastvinců.“

„Pastevců,“ opravila ho.

„To je totéž. Ten rozdíl je moc malej.“

„Pastevci ale zní lépe.“

„Lépe!“ rozčiloval se Beldin. „Ovce jsou hloupý, strašně smrdí a ještě hůř chutnají. Každý, kdo se o ně stará, je buď úchylný, nebo degenerovaný.“

„No, ty jsi dnes ale ve formě,“ rozesmál se Belgarat.

„Dnes by se moc hezky lítalo,“ vysvětloval se širokým úsměvem

Beldin. „Víte vůbec, kolik teplýho vzduchu stoupá z čerstvých sněhových polí, když na ně zasvítí slunce? Jednou jsem vyletěl tak vysoko, že se mi před očima začaly dělat černý kola.“

„To jsi byl pěkně hloupý, nikdy bys neměl létat tak vysoko, kde je řídký vzduch,“ namítala Polgara.

„Malou pitomost mi snad můžeš odpustit – v minulosti i teď. A ten střemhlavý let z té výšky! Pojď, já ti to ukážu.“

„Ty asi nikdy nebudeš dospělý, že?“

„Vypadá to tak,“ řekl Beldin a podíval se na Belgarata. „Lepší bude, když sejdeš asi tak míli dolů a připravíš tábořiště.“

„Na to je ještě dost času.“

„Ne, není. Odpolední slunce je dost teplé, dokonce i tady v téhle výšce. Sníh začíná měknout. Už jsem viděl tři laviny. Jestli se zpozdíme, můžeme být dole rychleji, než si myslíme.“

„No, to by nám ještě chybělo. Sejdeme tedy z průsmyku a utáboříme se.“

„Já poletím napřed,“ řekl Beldin a roztáhl paže.

Zeptal se: „A ty, Pol, nechceš jít se mnou?“

„Nedělej hlouposti.“

Rozchechtal se, změnil se v ptáka a zmizel v oparu, který vystupoval z nekonečných sněhových polí.

Na noc se utábořili na skalnatém hřbetu. Foukal tam sice vítr, ale zato nehrozilo nebezpečí lavin. Tu noc spal Garion velmi špatně. Vítr nadouval plachty stanu, ve kterém celta hlomozila, a hluk přerušoval jeho spánek. Neklidně se převaloval z boku na bok.

„Ty taky nemůžeš spát?“ zeptala se v mrazivé temnotě Se'Nedra.

„To ten vítr,“ odpověděl Garion.

„Snaž se na to nemyslet.“

„To dělám, ale vůbec to nepomáhá. Připadám, si, jako bych spal v nějakém velkém bubnu.“

„Dnes ráno jsi byl, Garione, moc statečný. Já, když jsem uslyšela o té příšeře, jsem dostala ohromný strach.“

„Měli jsme co do činění s příšerami už dřív. Člověk si na to časem zvykne.“

„Ach, nestáváme se nějak blazeovanými?“

„To už patří k mému povolání, jsem jako jiní velcí hrdinové. Pak

už člověk bere boj s příšerami jako zákusek před jídlem.“

„Změnil ses, Garione.“

„Myslím, že ne.“

„Ale ano! Když jsem tě poprvé potkala, tak bys něco takového nevypustil z úst.“

„Když jsi mne potkala, bral jsem všechno moc vážně.“

„A to, co děláme teď, už vážně nebereš?“ řekla Se'Nedra podezíravým hlasem.

„Samozřejmě že ano. Byla to pouze jedna náhodná epizoda v tom, co dělám, a nemá smysl se trápit kvůli něčemu, co už je dávno pryč, ne?“

„To jistě, ale koneckonců, když nikdo z nás nemůže spát – “ řekla, otočila Gariona k sobě a velmi obřadně ho políbila.

Teplota v noci silně klesla. Když vstali, zjistili, že sníh, který byl předchozí odpoledne nebezpečně měkký, zmrzl. Mohli pokračovat bez nebezpečí, že je smete lavina. Tato strana hory byla vystavena větru, a proto na karavanní cestě leželo jen velmi málo sněhu, který by bránil v pochodu. Polovině odpoledne minuli sněhovou hranici a sestoupili přímo do kouzelného jara. Strmé a šťavnaté louky byly plné divokých květin, které se skláněly pod závaný větru vanoucího z hor.

O několik mil níže narazili na stáda ovcí, jež se klidně a soustředěně popásala na trávě a divokých květinách. Ovčáci, kteří je hlídali, měli jednoduché bílé kazaky. Seděli na kopečcích hlíny nebo na skalách v zasněženém nicnedělání. Kolem běhali ovčáčí psi, kteří všechnu práci obstarali za ně.

Vlčice běžela vytrvale vedle hřebce Kristiána a čas od času sklopila uši – tehdy, když se lačně dívala na ovce.

„Radím ti, abys to nedělala, sestřičko,“ řekl Garion v jazyce vlků.

„Jedna na to ani nepomyslela,“ odpověděla vlčice. „Setkala se s takovými zvířaty již dříve a také s lidmi a psy, kteří je hlídali. Chytit jedno zvíře není těžké, ale bečení mne ruší při jídle,“ řekla vlčice a po vlčím způsobu se usmála. „Ale ta zvířata se dají prohnat, aby nezapomněla, kdo je pánem lesa.“

„Asi by s tím nesouhlasil vůdce smečky.“

„Ano,“ souhlasila vlčice, „vůdce smečky to všechno bere moc vážně. Jedné se to zdálo.“

„Co povídá?“ zeptal se zvědavě Zakat.

„Ale, přemýšlela o tom, jak prohnat ovce. Nechtěla je snad ani zakousnout, jen trochu poškádlit. Asi ji to baví,“ odpověděl Garion.

„Baví? To je ale divné, říkat něco takového o vlku.“

„Vůbec ne. Vlci si rádi hrají a mají taky jistý smysl pro humor.“

Bylo vidět, že Zakat přemýšlí. Pak řekl: „Víš, Garione, člověk si myslí, že mu patří svět, ale zatím na tom světě žije s různými tvory, kterým nezáleží na tom, co si o nich člověk myslí. Mají svá společenství a myslím, že mají taky své kultury. Ani je příliš nezajímáme, že?“

„Zajímáme je jen tehdy, jestliže jim působíme potíže.“

„To je ale rána,“ usmál se Zakat. „My dva jsme nejmocnější lidé na světě, a přece v nás vlci nevidí nic než nepodstatnou obtíž.“

„Aspoň budeme pokorní,“ souhlasil Garion, „a pokora oblažuje duši.“

„Snad.“

Byl už večer, když narazili na tábor pastýřů. Takové tábory jsou zařízeny lépe než dočasné tábory poutníků - jejich stany byly větší a plachty byly nataženy na kostrách z kmenů. Stany stály po obou stranách uličky, která byla vydlážděna vedle sebe položenými poleny. Ohrady pro koně pastevců ležely na konci uličky. Přehrada z kmenů zatarasovala horský potok a vytvářela malé jezírko s čistou vodou určenou pro ovce a koně.

Večerní stíny se pomalu snášely na malé údolí, ve kterém byl tábor, a z ohnišť v tichém a klidném bezvětrí stoupaly sloupky dýmu.

Z jednoho stanu vystoupil vysoký štíhlý chlapík, jehož tvář byla do bronzova ožehnutá sluncem. Měl vlasy bílé jako sníh a na sobě jednoduchou bílou kazajku, která, jak se zdálo, sloužila pasákům téměř jako uniforma. Garion a Zakat se zastavili, když je muž oslovil hlubokým a tichým hlasem:

„Věděli jsme, že přijdete. Přijmete naše pohostinství?“

Garion si ho zblízka prohlédl a hned si uvědomil, že ten muž je podobný Vardovi, se kterým se setkal na ostrově Verkat, na druhém konci světa. Bylo mimo jakékoliv pochyby, že Dalové a otrocká rasa Kthol Murgosu jsou příbuzné.

„Bude nám ctí,“ odpověděl Zakat a dodal: „Nechceme však vůbec obtěžovat.“

„Nejde o obtěžování. Jmenuji se Burk a řeknu svým lidem, aby se vám postarali o koně.“

Pak přijeli další z družiny. „Buďte vítáni,“ pozdravil je Burk. „Sesednete? Večeře je skoro hotová a dostanete také jeden ze stanů.“ Pak se vážně podíval na vlčici a naklonil k ní hlavu. Bylo vidět, že mu dravec nevadí.

„Tvoje zdvořilost nás překvapuje,“ řekla Polgara, když sesedla z koně, „a tvoje pohostinnost je zde, tak daleko od civilizace, neočekávaná.“

„Člověk si přináší civilizaci s sebou, paní,“ odpověděl Burk.

„Máme s sebou jednoho zraněného,“ řekl mu Sadi, „je to chudý poutník, na kterého jsme narazili v horách. Poskytli jsme mu veškerou pomoc, které jsme byli schopni, ale teď nás tlačí čas a neodkladné povinnosti a naše cestování jeho zranění jen zhoršuje.“

„Můžete ho tady klidně nechat, budeme se o něj starat,“ řekl Burk a kriticky se podíval na klimbajícího kněze, napolo ležícího v sedle. „Grolim,“ poznamenal, „Jedete snad do Kellu?“

„Máme tam zastávku,“ řekl opatrně Belgarat.

„Tam by s vámi Grolim stejně nemohl.“

„Slyšeli jsme o tom,“ řekl Silk, sestupuje z koně. „Opravdu Grolimové oslepnou, když se chtějí dostat do Kellu?“

„Ano. Jednoho takového tady máme. Našli jsme ho, jak bloudil v lese, když jsme hnali ovce na letní pastvu.“

Belgarat přimhouřil oči a pak se zeptal: „Myslíte, že bychom s tím mužem mohli hovořit? O takové věci se zajímám a budu rád, když se mi podaří získat nějaké nové informace.“ „Samozřejmě,“ souhlasil Burk, „je v posledním stanu po pravé straně.“

„Garione, Pol, pojd'te se mnou,“ řekl stařec a vyrazil vpřed po ulici vydlážděné poleny. Vlčice šla s nimi.

„Proč jsi, otče, najednou tak zvědavý?“ zeptala se Polgara, když už je nebylo možné slyšet.

„Chci jen vědět, jak účinná je kletba, kterou uvalili Dalové na Kell. Jestliže je možné ji nějak překonat, může se to podařit i nám.“

Grolima našli na podlaze ve stanu. Teď už neměl tak drsnou a hranatou tvář a jeho slepé oči nevyzařovaly fanatismus, který byl Grolimům vlastní. Spíš vypadal udiveně.

„Tak jak se daří, příteli?“ zeptal se ho opatrně Belgarat.

„Jsem spokojený,“ odpověděl Grolim. Podobná slova zněla z úst kněze přinejmenším podivně.

„Proč jsi se snažil dostat se do Kellu? Neslyšel jsi o kletbě?“

„Není to kletba, je to požehnání.“

„Požehnání?“

„Čarodějka Zandramas mi nařídila, abych se snažil dostat se do svatého města Dalů,“ pokračoval Grolim, „Řekla mi také, že budu povýšen, když se mi to povede.“ Pak se Grolim lehce usmál. „Myslím, že chtěla vyzkoušet, jak mocná jsou tamější kouzla, než se sama odváží na cestu.“

„Myslím si, že se asi neodváží.“

„Těžko povědět. Ale užitek by mohl vzejít už jen z toho, kdyby se o něco takového pokusila.“

„Oslepnutí asi není zrovna užitek.“

„Ale já přece nejsem slepý.“

„Tak co je s tebou?“

„Já sice nevidím svět kolem kolem sebe, ale zato vidím něco jiného, co naplňuje radostí mé srdce!“

„Opravdu? A co?“

„Vidím tvář Boha, můj příteli, a budu ji vidět až do konce svého života.“

Kapitola třetí

BYLA VŠUDYPŘÍTOMNÁ. DOKONCE I KDYŽ šli hlubokým a studeným pralesem, cítili, jak nad nimi ční. Byla tichá, bílá a ponurá. Naplňovala jejich oči, myšlenky, a dokonce i sny. Silk začínal být stále podrážděnější, když jeli – den po dni – k oslnivě bílé, zářící hoře. „Jak tady vůbec můžou lidi žít, když polovinu oblohy zakrývá tahle nebetyčná pyramida?“ podívoval se jednou odpoledne.

„Možná, Kheldare, že si jí prostě nevšímají,“ řekla sladce Samet.

„Jak by si mohli nevšímát takové ohromné hory?“ namítal. „To bych ale rád věděl, jestli ta hora vůbec ví, jak je ohromná.“

„Začínáš uvažovat jako hlupák. Ta hora se přece vůbec nezajímá o to, co si o ní myslíme. Bude tu stát ještě dlouho potom, co my už nebudeme existovat,“ řekla Samet, krátce se odmlčela a pak pokračovala. „Tohle tě tíží, Kheldare? To, žeš uprostřed svého pomíjivého života narazil na něco, co je věčné?“

„Hvězdy! Ano, hvězdy jsou věčné. Taky prach je věčný. Ale oni se do našeho života nevmešují jako tahle hora.“ Podíval se na Zakata. „Vystoupil už někdo na tuhle horu?“

„Proč by to měl dělat?“

„Aby ji pokořil, aby ji ponížil,“ smál se Silk. „To je ale ještě iracionálnější, než to předtím, že?“

Zakat, který se zamyšleně díval na horského obra, zastíňujícího celou jižní oblohu, řekl: „Nevím, Kheldare. Nikdy předtím jsem si nemyslel, že budu bojovat s horou. Člověka snadno porazíš – ale porazit horu, to je jiná.“

„Myslíš, že by jí to vadilo?“ zeptal se Eriond. Tento mladý muž hovořil tak málo, až se někdy zdálo, že je němý stejně jako Toth. Ve srovnání s Tothem však byl o hodně plašší. „Je možné, že by ta hora byla dokonce ráda. Dovedu si představit, že se cítí osamělá. Možná, že by si dokonce ráda pohovořila s někým, kdo by byl tak srdnatý, že by

se vyšplhal nahoru a rozhlédl se kolem.“

Zakat a Silk si vyměnili dlouhé, skoro nadšené pohledy. „Bylo by na to zapotřebí lana,“ řekl Silk lhostejným hlasem.

„A možná taky nějaké nástroje,“ dodal Zakat, „háky, které by se zasekly do ledu a držely nás při výstupu.“

„Durník by je mohl vykovat.“

„Mohli byste s tím přestat?“ řekla nakvašeně Polgara, „teď přece máme na starosti jiné věci.“

„To jsou jenom spekulace, Polgaro,“ řekl uklidňujícím tónem Silk. „To naše poslání není napořád, a když skončíme, kdo ví, co bude?“

Vypadalo to, jako by je hora každého trochu změnila. Stále méně hovořili, často se zamýšleli a v době, kdy odpočívali u táborového ohně, bavili se o svých představách. Byla to pro všechny jakási doba očisty a uvolnění. Čím více se blížili k fantastickému horskému obru, tím více si byli blízcí.

Jednou v noci se Garion probudil. Venku bylo světlo jako ve dne. Vyklouzl z příkrývek a otevřel závěs stanu. Měsíc byl v úplňku a naplňoval celý okolní svět svým bledým světlem. Hora se jako bílý obelisk tyčila proti sametu noční oblohy a zářila svým studeným světlem.

Potom spatřil nějaký pohyb. Ze stanu, který obývala s Durníkem, vyšla Pol. Měla na sobě bílé roucho, které vypadalo téměř jako odraz měsíčním svitem zalité hory. Okamžik stála v tichém údivu, pak se pootočila a řekla tichým hlasem: „Durníku, pojď se podívat!“

Durník vyšel ze stanu. Košili měl na prsou rozhalenou a na jeho hrdle bylo v měsíčním světle vidět se třpytící amulet. Položil ruku kolem Polgařiných ramen a pak tu stáli, okouzleni krásou této okouzlující noci.

Garion už na ně chtěl zavolat, ale něco mu v tom bránilo. Okamžik, kteří ti dva nyní prožívali, byl tak niterný a krásný, že ho nebylo možné narušit. Za poměrně dlouhou dobu Pol něco zašeptala svému manželovi a oba s úsměvem, držíce se za ruce, zmizeli ve stanu.

Garion tiše stáhl závěs a vrátil se do příkrývek.

Příští den pokračovali v cestě jihozápadním směrem a les, jímž procházeli, se měnil. Dokud ještě byli v horách, stály kolem zelené stromy a sem a tam nějaké osiky. Poblíž nížin, které se rozprostíraly

na úpatí velehory, začaly přibývat břízy a jilmy. Pak vešli do lesa, v němž rostly prastaré duby.

Když jeli pod jejich rozložitými větvemi, v konejšivém stínu, vzpomněl si najednou Garion na lesy dryád na jihu Tolnedry. Podíval se na tvář své ženy a poznal, že ji napadá podobná myšlenka. Snila, zdálo se, že naslouchá hlasům, které slyšela pouze ona.

Byl nádherný letní den a bylo kolem poledne, když předjeli jiného poutníka. Byl to muž s bílým vousem, který měl na sobě šaty z jelenice. Z látkového rance na zádech mezka vykukovaly násady. To nasvědčovalo tomu, že muž je zlatokop, jeden z oněch potulných pous-
tevníků, kteří se potloukají po divočině. Jel na chlupatém horském koníkovi, který byl tak nízký, že muž téměř tahal nohy po zemi. „Slyšel jsem, že někdo přijíždí,“ řekl zlatokop, když kolem něho projížděli Garion a Zakat, v rouchu a se zlatými přilbami. „Moc lidí tady v lese zrovna nebejvá - to víte, ta kletba.“

„Myslel jsem, že kletba působí jen na Grolimy,“ řekl Garion.

„Většina lidí si to myslí, ale jistě bych si nebyl. Kam jedete?“

„Do Kellu,“ odpověděl Garion. Nemělo totiž smysl, aby to skrýval.

„Doufám, že vás pozvali. Lidi v Kellu zrovna nemají rádi cizince, kteří přicházejí bez pozvání.“

„Víš o tom.“

„No, tak pak to je v pořádku... Ten Kell je takový divný hnízdo a žijí tam zvláštní lidi. Samozřejmě, život pod takovou horou udělá za chvíli z každého podivína. Jestli vám to nevadí, jel bych kousek s váma, k odbočce do Balasu je jen pár mil.“

„Prosím,“ řekl Zakat a pak se zvědavě zeptal. „A co zlato? Dobrý?“

„Minulou zimu,“ řekl muž, „jsem zatvrdl v horách. Došly mi zásoby a taky jsem si chtěl trochu popovídat. Moje zvířata sice pořád kejvají hlavama, ale moc dobře neodpovídají. A taky si s nimi nemůžete moc pokecat, kolem jsou všude vlci, běhají sem a tam.“ Pak se muž podíval na vlčici a začal s ní hovořit vlčím jazykem.

„Tak jak se daří, matko?“ zeptal se. Měl špatný přízvuk, hovořil trhaně, ale přece jen to byl vlčí jazyk.

„To je něco,“ řekla překvapená vlčice a dodala: „Jedna je spoko-

jená.“

„Jeden to rád slyší. Jak to, že jdeš s lidmi?“

„Jedna se na čas připojila k jejich smečce.“

„Aha“

„Jak jsi se naučil vlčí řeči?“ zeptal se poněkud udiveně Garion.

„Takže ty jsi mi rozuměl,“ divil se starý zlatokop a bylo vidět, že ho to těší. „Většinu života jsem prožil tam, kde žijí vlci. Je zdvořilý naučit se sousedův jazyk,“ vysvětloval muž. Pak se usmál a řekl: „Abych byl upřímněj, nejdřív to moc nešlo, ale když člověk pilně poslouchá, tak začne chápat. Taky jsem v jejich doupěti prožil zimu, bylo to před pěti léty – a to mi taky pomohlo.“

„Opravdu tě nechali žít s nimi?“ zeptal se Zakat.

„Chvíli to trvalo, než si na mě zvykli, ale já jsem jim byl taky užitečnej, a tak mě přijali.“

„Užitečný?“

„Doupě bylo trochu plný a já jsem měl nástroje,“ řekl zlatokop a ukázal na meška. „Tak jsem jim tu díru trochu rozšířil a oni za to byli vděčný. Taky jsem se později staral o malé vlky, když velcí lovili. Byli fajn, hraví jako kořata. O něco později jsem se chtěl sblížit s medvědem. Moc štěstí jsem neměl. Medvědi jsou samotáři, nikoho cizího nechtějí – a vysoká je příliš plachá, než aby se skamarádila s člověkem.“

Zlatokopův koník byl starý a unavený, šel pomalu, a tak je ostatní za chvíli dohnali.

„Měl jsi štěstí?“ zeptal se starého zlatokopa Silk a bylo vidět, že je moc zvědavý.

„Jo, šlo to,“ odpověděl vyhýbavě muž s bílou bradou.

„Tak mi to odpust,“ omluvil se Silk, „nechtěl jsem vyzvídat.“

„Je to dobrý, příteli. Vidím, že jsi čestnej člověk.“

Samet se trochu potměšile usklíbla.

„To je takový zvyk,“ pokračoval zlatokop, „nebylo by moc chytrý každému říkat, kolik jsem našel zlata.“

„To je pochopitelné.“

„Obyčejně u sebe moc nugetů nemám. Jenom tolik, abych mohl zaplatit, co potřebuju. Zbytek si schovám tady nahoře v horách.“

„Tak proč pořád hledáš zlato?“ Neutrácíš ho, tak proč se tím ota-

vuješ?“

„Jednak, abych měl co dělat, a taky že se mám na co vymlouvat. Člověk by si v horách připadal tak trochu jako budižkničemu, kdyby se tam jenom potloukal,“ řekl mužík a usmál se. „Taky to je moc vzrušující. Když člověk natrefí na místo v potoce, kde je zlato. Někteří dokonce říkají, že větší zábava než zlato utrácet je, když ho člověk hledá. A pak, zlato je přeci moc pěkný.“

„To tedy je,“ souhlasil horlivě Silk.

Starý zlatokop se podíval na vlčici a potom na Belgarata. „Mimochodem, zdá se mi, že tě ta vlčice považuje za vůdce smečky. Poznám to podle toho, jak s tebou jedná.“

Belgarat se zatvářil udiveně.

„Naučil se jejich jazyk,“ vysvětloval Garion.

„No to je ohromné,“ řekl Belgarat, a řekl tak to, co si myslela vlčice.

„Chtěl bych taky dát pár rad těmhle dvěma mládencům, ale ty bys to měl taky slyšet.“

„Samozřejmě.“

„Ti Dalové, to jsou moc zvláštní tvorové a mají taky podivný pověry. Nechtěl bych říci, že tyhle lesy považují za posvátné, ale hodně jim na nich záleží. Neměli byste tady skácet žádný strom a za žádných okolností tady někoho zabít.“ Pak zlatokop ukázal na vlčici. „Ta už to tu zná. Možná, že jste si všimli, že vůbec neloví. Dalové nechtějí znesvětit les krví. To bych bejt na vašem místě dodržoval. Dalové vám můžou pomoci, ale když urazíte jejich víru, můžou bejt dost nepříjemní.“

„Děkuji za informaci,“ řekl Belgarat.

„Člověk rád předá, co se dozvěděl,“ řekl stařík. Pak se podíval na cestu a pravil: „Tak, a jsme tu. To je křižovatka cesty do Balasu. Rád jsem si s váma poklábosil,“ uctivě smekl před Polgarou svůj ošoupaný klobouk, poté se podíval na vlčici a řekl: „Měj se dobře, matko.“ Zabořil podpatky svých sešlapaných bot do slabin koníka, a ten se pomalu rozběhl a zmizel za zatáčkou cesty.

„To byl ale příjemný stařík,“ řekla Se'Nedra.

„A byl pro nás také užitečný,“ dodala Pplgara. „Bude lepší, když napomeněš strýčka Beldina, otče. Řekni, aby nechal na pokoji králíky

a holuby po celou dobu, co budeme v tohle lese.“

„Málem bych na to zapomněl. Hned to provedu,“ odsekl Belgarat, zvedl hlavu a zavřel oči.

„Dovedl ten dědula doopravdy mluvit s vlky?“ zeptal se Silk Gariona.

„Zná jejich řeč. Sice ne moc dobře, ale rozumí,“ odpověděl Garion.

„Jedna si je jistá, že rozumí víc, než mluví,“ řekla vlčice,

Garion se na ni podíval, trochu se divil, že rozuměla lidské konverzaci.

„Lidské povídání není těžké. Jak řekl ten muž s bílou srstí na obličejí, dá se rychle naučit, je třeba jen poslouchat. „Ale moc bych lidskou řečí mluvit nechtěla, protože by si jedna ukousla jazyk,“ řekla vlčice.

Najednou Gariona něco napadlo. Bylo to tak naléhavé, že to musel říct hned.

„Dědečku.“

„Teď mě nech, Garione; mám napilno.“

„Počkám.“

„Je to důležitý?“

„Myslím, že ano.“

Belgarat zvědavě otevřel oči. „A co to je?“

„Vzpomínáš si na rozhovor, který jsme měli v Tol Honetu? Tehdy, když sněžilo.“

„Myslím, že ano.“

„Hovořili jsme o tom, že všechno, co se děje, nám připadá, že se už někdy stalo.“

„Jo, teď si vzpomínám.“

„Řekl jsi taky, že dokud se dvě proroctví nespojí, že se budou stále opakovat stejné události.“

„Opravdu jsem to řekl?“ zeptal se Belgarat a bylo na něm vidět, že ho to těší. „Jaký to má ale smysl, kam míříš?“

„Protože si myslím, že právě teď se něco takového stalo!“

Garion se podíval na Silka. „Vzpomínáš si na toho starého zlatokopa, kterého jsme potkali v Gar og Nadraku, když jsme byli na cestě do Kthol Mišraku?“

Silk trochu pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Nebyl ten stařík, se kterým jsme právě mluvili, úplně stejný?“

„Teď, když jsi to řekl,“ Silk přimhouřil oči, „se mi to zdá. Co to ale znamená, Belgarate?“

Belgarat uškulb větvičku, kterou měl nad hlavou, a řekl: „Nech mě chvíli přemýšlet. Ano, jisté podobnosti tady jsou. Ti dva byli stejní a oba nás před něčím varovali. Myslím, že bude lepší, když zavolám Beldina. Co se stalo, může být velmi důležité,“

Netrvalo to ani čtvrt hodiny a na obloze se objevil jestráb, který se na zemi změnil v čaroděje, který se zeptal: „Proč jste tak rozrušeni?“

„Potkali jsme jednoho muže, Beldine,“ vysvětloval Belgarat.

„Na tom přece není nic zvláštního,“ vrčel Beldin.

„Děkuji,“ odvětil suše Belgarat. Potom vylíčil obě setkání – jedno v Gar og Nadraku a druhé, které se právě událo. „Ta podobnost je přece zvláštní, ne?“

„Náhoda?“

„Bagatelizovat události a myslet si, že jsou náhodné, je jistá cesta, jak se dostat do potíží,“ odtušil hrbáč. Posadil se na kopeček hlíny na okraji silnice a samým přemýšlením skrčil čelo. „Proč tuhle vaši teorii trochu nezdokonalit? Tahle opakování tvoří vlastně důležité body v následnosti událostí...“

„Nejsou to vlastně nějaké rozcestníky?“

„Přesně tak. Předpokládejme, že tyhle rozcestníky ukazují na nějaké skutečně důležité věci, které se mají stát, a že to je vlastně jakési varování.“

„Slyším různé názory a vypadá to, že jste se dostali do říše spekulace,“ řekl skepticky Silk.

„Kheldare, jsi statečný,“ pokračoval Beldin. „Někdo nás chce varovat. Možná před hrozící katastrofou. Ty jsi se rozhodl, že na varování budeš kašlat. Samozřejmě používám slovo statečný a nikoliv jiné slovo.“

„Jeden bod pro něho,“ zamumlala Samet.

Silk lehce zčervenál. „Jak se ale dozvíme, co se má stát?“

„Nijak, ale musíme být moc opatrní. Byli jsme varováni, teď záleží jen na nás,“ řekl Belgarat.

Když večer postavili tábor, pečlivě se zajistili. Polgara rychle uvařila večeři a hned po ní uhasili oheň. Garion a Silk měli první hlídku. Postavili se na malý kopeček za tábořištěm a ostražitě hleděli do tmy.

„To se mi nelíbí,“ zašeptal Silk.

„Copak se ti nelíbí?“

„To, že víme, že se něco stane, ale nevíme co. Škoda, že si ty dva staří muži nenechali své úvahy pro sebe.“

„Takže ty bys dával přednost překvapení?“

„Být překvapený je lepší než žít ve strachu... Já už teď taky nemám takový nervy, jako jsem měl kdysi.“

„Někdy jsi opravdu zbytečně nervózní. Vždyť je tak vzrušující, když na něco čekáš!“

„Moc jsem se v tobě, Garione, zklamal. Myslel jsem si, že jsi hodnej a citlivej.“

„No, a co jsem řekl tak špatného?“

„Řekl jsi, že je zábavný čekat. V týhle situaci je to ale stejný jako když řekneš, že je zábavný mít plný kalhoty...“

„Musíme být připraveni.“

„Já jsem, Garione, připravený. Proto jsem už tak dlouho naživu. Teď jsem ale napjatý jako struna.“

„Snaž se myslet na něco jiného.“

„Samozřejmě,“ ironicky odvětil Silk, „to však nic nemění na tom, že to je taky nebezpečný. Nebo snad na to, že nám někdo hrozí, nemáme myslet?“

Ještě před východem slunce se do tábora vrátil Sadi. Pohyboval se velmi tiše, chodil od stanu ke stanu a všechny šeptem varoval. „Někdo tam venku je,“ řekl Garionovi.

Garion se vymotal z příkrývek a bezmyšlenkovitě sáhl po meči. Pak se zarazil – ten zlatokop nás přece varoval, abychom neprolévali krev. Nadešel snad nyní onen okamžik, na který čekali? Předpokládalo se, že dodrží zásadu, že nelze prolévat krev, nebo snad k tomu budou donuceni situací? Nebylo však možné váhat. Garion vzal do ruky meč a rychle vyběhl ze stanu.

Svítání mělo podivné ocelověšedé zabarvení. Právě vycházející bledé slunce vrhalo dlouhé stíny a pod rozložitými duby už bylo spíše

matné přítmí než temnota. Garion běžel rychle, jeho nohy se vyhýbaly hromadám roky starého listí a opadaných větví.

Zakat stál na vrcholku pahrbku a ostrážitě držel v ruce meč.

„Kde jsou?“ šeptal Garion hlasem tichým jako dech.

„Přicházejí,“ řekl Zakat a ohlédl se.

„Kolik jich je?“

„Těžko říct.“

„Chtějí nás obklíčit?“

„Nevypadá to tak. Zahlédli jsme je, mohli se snadno schovat v lese mezi stromy, ale vůbec se o to nepokusili.“

Garion upřeně hleděl do lesa. A potom je uviděl. Všichni byli oblečeni v bílém - v rouchu nebo v dlouhých halenách. Pohybovali se úplně pomalu v řadě, jeden od druhého byli vzdáleni asi deset metrů. Na jejich pohybu bylo něco strašidelného.

„Měli by mít v ruce pochodně,“ řekl Silk, který stál hned za Garionem a ani se nepokusil, aby ztlumil hlas.

„Tiše,“ zasyčel Zakat.

„Proč? Vždyť oni přece vědí, že tu jsme,“ usmál se Silk. „Vzpomínáš si na to, když jsme byli na ostrově Verkat?“ zeptal se Gariona. „Ty a já jsme se plazili asi půl hodiny mokrou trávou a špehovali Varda a jeho lidi. Jsem si ale jistý, že po celou tu dobu věděli, že tam jsme. Klidně jsme mohli vstát a ušetřit si to namáhavý plazení.“

„O čem to mluvíš, Kheldare?“ zeptal se šepem Zakat.

„Tohle je další opakování,“ pokrčil Silk rameny. „Garion a já jsme si to už jednou zažili.“ Pak si vzdychl a řekl. „Život je strašně nudný, když se nic neděje.“ Najednou zakřičel na bílé, pomalu se pohybující postavy: „Tady jsme!“

„Ty jsi blázen!“ zaječel Zakat.

„Asi ne, ale blázni to přece nikdy neví, nebo snad ano? Tihle lidé jsou Dalové. Pochybuji, že nějaký z nich za dobu svého života někoho zranil.“

Vůdce podivného zastupu je zastavil na úpatí pahrbku a stáhl si z hlavy bílou kápi. „Čekali jsme vás,“ řekl. „Svatá věštkyň nás poslala, abychom vás doprovodili do Kellu.“

Kapitola čtvrtá

KHEVA, KRÁL DRASNIE, BYL ROZČILENÝ. Předešlé ráno vyslechl rozhovor své matky s vyslancem krále Anhega z Šereku. Jeho podrážděnost pramenila z jistého morálního dilematu. Nemohl samozřejmě říci matce, že poslouchal, a tak o tom, co slyšel, mohl začít hovořit teprve tehdy, až začne matka. Nebylo pravděpodobné, že to matka skutečně udělá, a tak byl Kheva ve slepé uličce.

Zde je nutné podotknout, že Kheva nebyl hoch, který by se za normálních okolností vměšoval do matčina soukromí. V podstatě to byl slušný chlapec. Byl však také rodem z Drasnie a lidé odtud, abychom použili decentní slovo, byli poněkud zvědaví. Všichni lidé jsou tak či onak zvědaví, ale obyvatelé Drasnie byli zvědavostí přímo posedlí. Někteří dokonce říkali, že v Drasnii je špehování národním sportem, který byl generaci od generace stále zdokonalován.

Již v útlém věku Kheva nenápadně sledoval jednoho z dvorních špiónů a při tom našel přístěnek, který byl ukrytý za východní stěnou matčina salónu. Čas od času do přístěnku vklouzl, aby byl informovaný o stavu věcí ve státě a o dalších zajímavých záležitostech. Ostatně byl král a jako takový měl právo být informovaný. Došel dokonce k názoru, že když bude špehovat, že takové informace získá a ještě ušetří námahu matce. Kheva byl prostě ohleduplný chlapec. Rozhovor, o němž je řeč, se týkal tajemného zmizení vévody z Trellheimu, jeho lodi a řady dalších osobností, včetně Trellheimova syna Unraka.

Barak, vévoda z Trellheimu, byl v některých kruzích považován za nepřiliš spolehlivého a ti, kteří s ním zmizeli, na tom byli, pokud jde o pověst, ještě hůře. Alornští králové byli znepokojeni možnou katastrofou po zmizení Baraka a jeho kohort, které jako by se propadly v oceánu.

Mladého krále Khevu však ani tak nerozhněvala možná katastrofa jako spíš to, že na záhadnou cestu byl pozvaný jeho přítel Unrak, a on

ne. Tato nespravedlnost ho pálila jako oheň. To, že byl králem, ho, jak se zdálo, automaticky vylučovalo ze všeho, co mohlo být i vzdáleně považované za riskantní. Každý se staral, aby byl Kheva v bezpečí, ale Kheva na to kašlal. Bezpečnost byla nudná – a Kheva byl ve věku, kdy člověk udělá cokoli, jen aby se nenudil.

Kheva, oblečený od hlavy až k patě v červeném, se onoho zimního rána procházel palácem v Boktoru. Zastavil se před velkou tapisérií a předstíral, že si ji prohlíží. Pak, když si byl jistý, že se nikdo nedívá, vklouzl do malého přístěnku, o němž již byla řeč.

Khevova matka právě rozmlouvala s Vellou, nadrackou dívkou, a Yarblekem, což byl ošumělý společník prince Kheldara. Vella u krále Khevy vždy vyvolávala nervozitu. Pokaždé v něm totiž vzbuzovala jisté pocity, s nimiž se nedovedl vyrovnávat, a proto se jí vyhýbal. Yarblek byl naopak docela zábavný. Hovořil otevřeně, květnatě a často používal nadávky, kterým Kheva nerozuměl.

„Neboj se, Porenno, oni se zase objeví,“ ujišťoval Yarblek Khevovu matku, „Barak se jen nudil, nic víc.“

„Bylo by mi to jedno, kdyby se nudil sám. Znepokojuje mne však, že se nuda šíří jako epidemie. Barakovi společníci taky nejsou právě spolehliví.“

„Potkal jsem je,“ zavrčel Yarblek, „a asi máš pravdu.“ Chvilí chodil sem a tam a pak dodal: „Řeknu našim lidem, aby si na ně dali pozor.“

„Yarbleku, mám nejlepší zpravodajskou službu na světě.“

„To ti neberu. Já a Silk ale máme víc mužů, než máš ty. Máme skladiště a základny v místech, o nichž Oštěp neslyšel.“ Pak se Yarblek podíval na Vellu a řekl: „Chceš se vrátit do Gar og Nadraku se mnou?“

„Ted' v zimě?“ divila se Porrenna.

„Stačí, když se tepleji oblékneme,“ pokrčil rameny Yarblek.

„A co tam budeš dělat?“ ptala se Vella. „Nemám moc chuti jít tam a poslouchat to tvoje povídání.“

„Myslel jsem, že půjdeme do Yar Nadraku. Nezdá se mi, že by Oštěpovi lidé měli zrovna šťastnou ruku, aby vyšťárali to, co zamýšlí Drosta.“ Zmlkl a podíval se tázavě na královnu Porrennu. „Pokud nevypátrali něco, o čem já zatím nevím.“

„Ty si, Yarbleku, asi myslíš, že před tebou skrývám nějaká tajemství?“ zeptala se s předstíranou prostoduchostí královna.

„Možná. Jestliže jsi se, Porenno, něco dozvěděla, tak to řekni. Nechtěl bych do toho hnízda jet zbytečně, Yar Nadrak je v zimě mizerné místo.“

„Zatím nevím,“ odpověděla královna.

Yarblek zabručel. „Nemyslím. Lidé s Drasnie vypadají moc nápadně, než aby se mohli potloukat kolem Yar Naraku a nevzbudit pozornost.“ Pak se podíval na Vellu a řekl: „Tak co?“

„Proč ne?“ souhlasila Vella. „Porenno, neber to osobně, ale ten tvůj nápad změnit mě na ženu mě začíná trochu otravovat. Věřila bys, že jsem včera vyšla ze svého pokoje a měla jsem jen jednu dýku? Myslím, že už potřebuju čistý vzduch a dobré pivo, abych si vyčistila hlavu.“

Khevova matka si hlasitě povzdechla a řekla: „Vello, nezapomeň, co jsem tě učila.“

„Neboj se, mám dobrou paměť a vím, že je rozdíl mezi Boktorem a Yar Nadrakem. Boktor je lepší.“

„Na jak dlouho pojedete?“ zeptala se Porenna Yarbleka.

„Asi tak na měsíc nebo na dva. Myslím, že pocestujeme do Yar Nadraku oklikou. Nechci, aby se to Drosta dozvěděl.“

„No tak dobře,“ souhlasila královna, pak se zamyslela a řekla: „A ještě jedna věc, Yarbleku. Moc mi záleží na Velle, takže ať ji neprodáš, až budeš v Gar og Nadraku! To bych nepřenesla přes srdce.“

„Kdo by ji asi tak koupil?“ usmál se Yarblek a uhnul, protože Vella sáhla po jedné ze svých dýk.

Věčná Salmissra se se zjevnou nechutí dívala na svého vrchního eunucha Adisse. Ten, kromě toho, že byl úplně neschopný, byl také pěkný špindíra. Měl na sobě roucho plné skvrn od jídla, vlasy měl neučesané a na tváři se mu špína přímo loupala. Nikdy se o sebe moc nestaral, dělal jen to, co považoval za nutné, a teď, když se dostal na místo vrchního eunucha, propadl těm nejhorším prostopášnostem. Konzumoval ohromné množství nebezpečných drog, jaké jen byly k maní v Nyisse, a ke královně často přicházel s tupým výrazem v očích, jako náměsíčník. Nekoupal se pravidelně a vliv podnebí v

Sthiss Toru spolu s vlivem drog způsobily, že páchl téměř zatuchle. Hadí královna, která kmitala svým rozeklaným jazykem, ho proto mohla nejen cítit, ale zápach přímo ohmatávat.

Eunuch se před královnou plazil po mramorové podlaze a pištivým hlasem jí právě podával zprávu o nějaké bezvýznamné události. Bezvýznamné události byly jeho hlavním každodenním zaměstnáním. Věnoval se plně malichernostem, protože významné věci byly mimo dosah jeho chápání. Tupě se soustřeďoval, tak jak to dělají lidé bez talentu, na maličkosti, které do nemožnosti nafukoval, jako by byly světoborné, jako by si zasloužily plnou pozornost.

„Tak to je, Adissi, všechno!“ řekla hadí královna syčivým hlasem a její svinuté hadí tělo se neklidně pohybovalo na trůně, který se podobal divanu.

„Ale, má paní,“ protestoval eunuch, kterému půl tuctu drog dodalo nebyvalou zmužilost, „tahle věc je velice důležitá.“

„Možná pro tebe. Mně na ní nezáleží. Najmi vraha, satrapovi dej uříznout hlavu a je to.“

Adiss se na královnu strnule podíval. „A – ale věčná Salmissro,“ koktal v hrůze. „Satrapa je moc důležitý pro bezpečnost státu.“

„Satrapa je pouhý služebník, který ti dává úplatky, aby se udržel v úřadě. Není na nic. Odstraň ho a přines mi jeho hlavu, abych viděla, že jsi mi zcela a bezvýhradně oddaný, že jsi poslušný služebník.“

„J – jeho hlavu?“

„Ano, je to ta část těla, kde jsou oči,“ zasyčela hadí královna. „A nespleť se! Ne abys mi přinesl jeho nohu. A teď už běž!“

Šel pozpátku ke dveřím sálu a po každém druhém kroku padal na kolena.

„A ještě něco, Adissi,“ řekla královna, „příště mi sem nechod, jestli nebudeš čistý jako sklo.“

Eunuch se na ni připitoměle podíval a bylo vidět, že nechápe, o čem je řeč.

„Smrdíš, Adissi, smrdíš jako rasův pytel a ten strašný zápach mi zvedá žaludek. Tak, a teď už vypadni!“

Zmizel.

„Ach, můj Sadi,“ povzdechla si jen tak pro sebe královna, „kde jsi? Proč jsi mne opustil?“

Urgit, král Kthol Murgosu, si oblékl modré roucho a přiléhavé kalhoty. Seděl jako svíčka na svém nádherném trůně v paláci. Oštěp osobně se domníval, že na změně oblečení a chování krále má značný podíl Urgitova nová žena. Urgit si však ještě na nové manželství zcela nezvykl a měl ve tváři poněkud udivený výraz, jako by se v jeho životě stalo něco, s čím nepočítal.

„Veličenstvo, jak tedy vcelku hodnotíme situaci?“ končil Oštěp svoji obšírnou zprávu. „Kal Zakat zde, v Kthol Murgosu, snížil počet svých vojáků, takže je teď snadno můžeme nahnat do moře.“

„Možné to je,“ odpověděl trochu váhavě Urgit, „ale nezdá se, že byste vy, Alornové, byli ochotni na to dát nějaké vojáky!“

„Vaše Veličenstvo se dotklo poněkud ožehavé otázky,“ podotkl rychle uvažující Oštěp. „Přece víme, že máme společného nepřítele – a tím je císař z Malloreu. Pozůstatky nedůvěry mezi Alorny a Murgy však nemohou zmizet přes noc. Copak chcete, aby se u Vašeho pobřeží objevila flotila Šereků nebo jezdců z Algaru, aby se dostali do rovin Kthanu a Hagga? Králové Alornů a královna Porennu vydají rozkazy, ale polní velitelé si je mohou upravit podle svých záměrů. Také Vaši generálové mohou jednat podle své hlavy.“

„Je to pravda? A co bude s legiemi z Tolnedry? Mezi Tolnedrou a Kthol Murgosem byly vždy dobré vztahy.“

Oštěp jemně zakašlal a pak se podíval kolem, jestli ho někdo neposlouchá. Věděl, že musí jednat poněkud opatrněji, protože Urgit byl mnohem úskočnější, než předpokládal. Byl kluzký jako úhoř a zdálo se, že rozluštil, kam Oštěp míří. „Veličenstvo, to, co teď řeknu, není určeno pro nikoho jiného než pro Vás,“ řekl pološeptem.

„Máš na to mé slovo,“ rovněž zašeptal Urgit. „I když každý, kdo se spolehne na slovo, které řekne Murgo – a také člen dynastie Urgů – není moc chytrý. Murgové jsou známí tím, že se jim nedá věřit, a Urgové nejsou o nic lepší.“

Oštěp si začal okusovat nehty na rukou a měl silný dojem, že se s ním hraje nějaká hra. „Došly nám znepokojivé zprávy z Tol Honetu.“

„Ano?“

„Však víš, jací jsou Tolnedřané – k tomu, aby někoho podfoukli, nemají nikdy daleko.“

„No ano,“ zasmál se Urgit. „Vzpomínám si z dětství, jak můj nebožtík otec, Taur Urgas, málem spolknul svoji rukavici, když dostal nějaký návrh od Ran Boruna.“

„Nechtěl bych, Veličenstvo, říct,“ pokračoval Oštěp, „že do celé věci je nějak zamíchán císař Varana, ale někteří vysoce postavení tolnedřanští šlechtici byli ve spojení s Mal Zetem.“

„To není moc dobré, co? Varana velí legiím. Do doby, kdy Zakat bude jeho soupeřem, jsme v bezpečí.“

„Ano, dokud bude Varana naživu.“

„Myslíš, že by mohlo dojít k puči?“

„Není to vyloučené, Veličenstvo. Podívejte se na své vlastní království. Prachácký severu Tolnedry jsou stále rozhněvány tím, jak se Varana dostal na císařský trůn. Kdyby se něco stalo s Varanou a kdyby se na trůn dostal Vordue, Honet nebo Horbit, pak nevím, co by se stalo. A kdyby se spojili Mal Zet a Tol Honet, byla by to úplná katastrofa pro Murgy i pro Alorny. A kdyby se spojení utajilo a tady v Kthol Murgosu byly tolnedřanské legie, které by najednou dostaly pokyn, aby přešly na druhou stranu, dostal byste se do tlaku jak ze strany Tolnedřanů, tak i Malloreánců. A mohla by z toho být pěkná mela,“ pokrčil rameny. „Za těchto okolností,“ pokračoval Oštěp, „bych doporučoval tyto kroky,“ ukazoval přitom na prstech: „Za prvé: malloreánské jednotky zde, v Kthol Murgosu, jsou o mnoho slabší. Za druhé: alornská vojska uvnitř vašich hranic nejsou účelná. Máte dost vlastních jednotek, ty stačí na vytlačení malloreánských. Je také zbytečné riskovat, že dojde ke střetnutí Vašich lidí s našimi. Za třetí: v Tolnedře je dosti nepřehledná politická situace, a proto je riskantní přivést sem legie.“

„Počkej, Khendone,“ namítal Urgit. „Přišel jsi tam, do Rak Urgy, s nadšenými řečmi o spojení a společných zájmech. Teď, když nadešel čas vytáhnout s vojsky do pole, chceš z toho vycouvat. Tak proč mi bereš můj drahocení čas?“

„Veličenstvo, od doby, kdy jsme začali jednat, se změnila situace. Nemohli jsme vědět, že se Malloreánci tolik stáhnou. A také jsme nemohli očekávat, že v Tolnedře bude nestálá situace,“ řekl Oštěp.

„No, tak co tedy z toho plyne?“

„Co udělá Kal Zakat, hned když se dozví, že pochodujete na jeho

pevnosti?“

„Asi se otočí a pošle celou svoji smradlavou armádu zpátky do Kthol Murgosu.“

„Použije při tom šereckou flotilu? Pamatujete, že se o to pokoušel po Thull Mardu? Ale král Anheg a jeho zběsilci poslali ke dnu většinu jeho lodí a utopili pluky jeho vojáků.“

„No, to je pravda,“ uvažoval Urgit. „A myslíš si, že Anheg by mohl blokovat východní pobřeží, aby zabránil v návratu Zakatovy armády?“

„Určitě. Šerekové mají dětinskou radost, když mohou potápět cizí lodě.“

„Bude ale potřebovat mapy, aby mohl obeplout jižní cíp Kthol Murgosu,“ řekl zamyšleně Urgit.

Oštěp si odkašlal a pak řekl: „Mapy již máme, Veličenstvo.“

„Přestaň, Khendone! Jsi tady jako velvyslanec, ne jako špión,“ zakřičel Urgit a udeřil pěstí do opěradla trůnu.

„To jen, abych nevyšel ze cviku, Veličenstvo,“ odpověděl Oštěp a pokračoval. „Kromě šerecké flotily na Východním moři jsme připraveni přehradit severní a západní hranice Gosky a severozápadní hranice Aragy algarskou jízdou a pěšáky z Drasnie. Tak bychom zablokovali ústupové cesty pro vojska Mallorej, která budou obklíčena v Kthol Murgosu. Odřízneme také oblíbenou Kal Zakatovu cestu pro útok přes Mišrak ak Thull a zadržíme tolnedřanské legie pro případ, že by došlo k dohodě mezi Tol Honetem a Mal Zetem. Tak by každý bránil své vlastní území a Šerekové by mohli odvrátit Maloreánce od kontinentu, což by nám přineslo užitek.“

„Takový plán úplně izoluje Kthol Murgos,“ řekl Urgit a vypíchl tak skutečnost, kterou Oštěp chtěl zastříti. „Mé království se vyčerpá tím, že budeme za vás tahat kaštiny z ohně. Pak budou moci Alornové, Tolnedřané, Arendané a Sendaři začít bojovat a likvidovat angarracké posádky na západním kontinentu.“

„Veličenstvo, Nadrakové a Thullové jsou vašimi spojenci.“

„Pojďme se dohodnout,“ řekl Urgit. „Dejte mi Arendy a Rivany a já vám velmi rád dám Thully a Nadraky.“

„Myslím, že je na čase, abych o těchto věcech informoval svoji vládu, Vaše Veličenstvo. Stejně jsem již překročil své pravomoci.“

Potřebuji další instrukce.“

„Vyříd'te Porenně mé pozdravy,“ řekl Urgit, „a řekněte jí, že jí přeji vše dobré.“

Oštěp odcházel a už nebyl tak jistý, jako když přišel.

Zandramas, Dítě Temnoty, rozbila ráno ve své rezidenci v grolimském chrámu v Balase všechna zrcadla. Už to dospělo až k jejímu obličejí. Nejasně zahlédla mihotající se světla pod pokožkou na tvářích i na čele, a tak rozbila zrcadlo, které jí tu skutečnost prozradilo. Pak je rozbila všechna. A když byla všechna zrcadla na zemi, s hrůzou se podívala na dlaň - ta světla byla dokonce i v její krvi. Vzpomněla si na divokou radost, kterou pocítila, když poprvé četla slova proroctví. „Vězte! Dítě Temnoty bude povýšeno nad ostatní, bude proslavené světlem hvězd.“ To světlo nebyla svatozář, byl to příznak nemoci, která se po částech zmocňovala jejího těla.

Nesužovala ji však pouze světla, ale také její myšlenky, vzpomínky, a dokonce i sny. Stále častěji se probouzela sténající po strašném snu. Zdálo se jí, že nemá tělo a že tkví v jakémsi nepředstavitelném prázdnu a se dívá na obrovskou hvězdu, která roste, mění barvu na rudou a blíží se neodvratnému konci. Pak pocítila záchvěv rostoucího znepokojení. A tu se to stalo: ohromná hvězda vybuchla. A protože to bylo ve špatném místě, zachvátila exploze také další hvězdy. Nepředstavitelně veliká, expandující koule hořící energie zachvacovala jedno slunce po druhém, až zničila celou galaxii.

Vědomí prázdnoty zmizelo, jakmile galaxie explodovala. Na chvíli se Zandramas zdálo, že existuje na víc než jednom místě. Pak zmizela docela a nějaký tajemný hlas řekl: „To se nesmí stát.“

„To je pravda,“ odpověděl další hlas. Proto se Zandramas každou noc probouzela a křičela hrůzou.

Zandramas, Dítě Temnoty, se snažila ve své mysli potlačit podobné myšlenky – či vzpomínky? Pak najednou někdo zaklepal na dveře její komnaty. Stáhla kápi svého grolimského roucha, ukryla tvář a drsným hlasem řekla: „Ano?“

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil velekněz tohoto chrámu. Řekl: „Svatá čarodějko, Naradas odjel. Chtěla jsi, abych ti to sdělil.“

„Dobře,“ odpověděla Zandramas tichým hlasem.

„A také přijel posel ze západu,“ pokračoval velekněz. „Přinesl zprávu, že na opuštěném západním pobřeží Fiondy přistál západní Grolim, Hierarcha. Nyní postupuje přes Dalesii směrem na Kell.“

Zandramas zaplavilo něco jako pocit zadostiučinění. „Bud’ vítán v Malorei, Agašaku,“ zamumlala tichým hlasem.

Ráno na jižním cípu ostrova Verkat bylo mlhavé. Gart však byl rybář a v těchto vodách se vyznal. Vyjel na moře již za prvního úsvitu, řídil se spíše podle svého citu a podle proudu. Chvillemi přestával veslovat, házel do bouřících vln sítě, z nichž vysypával do velké krabice, kterou měl pod nohama, zmítající se stříbrné rybky. Pak zase vhodil sítě do moře a pokračoval ve veslování.

To ráno bylo pro lov příhodné. Gartovi mlha nevadila; věděl, že na moři jsou i jiné lodě, mlžný závoj mu však dával iluzi, že je úplně sám. Mohl si také myslet, že mu patří celý oceán – a to se mu líbilo.

Lehký záchvěv vlnění ho varoval. Rychle vytáhl z vody vesla, předklonil se a začal zvonit na zvonec, upevněný na přídi jeho člunu.

A pak tu loď uviděl. Nebyla jako jiné, které viděl předtím. Byla dlouhá, velká a štíhlá. Její příď byla bohatě zdobená řezbami. Poháněly ji desítky vesel a nebylo pochyb, čemu sloužila. Gart se otrásl, když loď kolem něho projela.

Na přídi válečné lodi stál velký rudovousý muž a nakláněl se přes zábradlí. „Jaký je lov? Dobrý?“ zavolal na Garta.

„No, ujde to,“ odpověděl ostrážitě Gart. Nechtěl, aby tady loď spustila kotvy a nezačala snad lovit.

„Jsme u jižního pobřeží ostrova Verkat?“ zeptal se rudovousý obr.

Gart zpozorněl, zachytil jemnou vůni pevniny a řekl: „Skoro jste ho minuli. Pobřeží se zde stáčí na severovýchod.“

Pak se vedle muže s rudým vousem objevil další voják v třpytívém brnění, pod paží držel přílbu a měl tmavé kudrnaté vlasy. „Zdá se mi, že tyhle vody dobře znáš, příteli,“ řekl se starodávným přízvukem, „a tvá ochota podělit se o své znalosti s jinými prokazuje tvoji zdvořilost. Nemohl bys nám náhodou poradit nejkratší cestu do Mallorey?“

„To záleží na tom, kam se chcete dostat?“ odpověděl Gart.

„Do nejbližšího přístavu,“ řekl muž s červenou bradou. Gart se zamyslel a snažil se vybavit si mapu, která mu visela doma na poličce.

„To bude Dal Zerba v jihozápadní Dalesii. Kdybych byl na vašem místě, tak bych jel ještě asi deset nebo dvacet mil a pak bych zatočil přibližně na severovýchod.“

„A jak dlouho asi bude trvat, než budeme v přístavu, o němž jsi hovořil?“ zeptal se muž v brnění.

Gart se podíval na dlouhou úzkou loď a řekl: „To záleží na tom, jak rychle pojedete. Je to asi tři sta padesát mil, teď ale musíte zabočit zpět na moře, abyste se vyhnuli Turimským útesům. Jsou nebezpečné a nikdo se tam neodvážil.“

„Což kdybychom se o to pokusili my?“ řekl muž v brnění.

Obr si vzdychl, velkou dlaní si zakryl obě oči a řekl: „Ne, Mando-rallene, kdyby loď na útesech ztroskotala, museli bychom zbytek cesty plavat a na to, myslím, nejsi zrovna vhodně oblečený.“

Obrovská loď se rozjela a začala se ztrácet v mlze. Gart zavolal: „Co to je za loď?“

„Válečná loď Šereků,“ zněla pyšná odpověď. „Je to největší loď v celém světě.“

Gart přiložil k ústům dlaně a zavolal: „Jak se jmenuje?“

„Mořský pták,“ zněla přes neklidné vlny slábnoucí odpověď.

Kapitola pátá

MĚSTO NEBYLO PŘÍLIŠ VELKÉ, jeho architektura však byla naprosto dokonalá. Pohodlně rozložilo v mělkém údolí nedaleko od úpatí ohromné bílé hory - tak trochu to vypadalo, jako by leželo v jejím klíně. Bylo to město štíhlých bílých věží a mramorových kolonád. Nízké budovy mezi věžemi měly skleněné stěny. Kolem domů se prostíraly rozsáhlé travnaté plochy a pod stromy stály mramorové lavičky. Pěstěné zahrady byly plné květín, kolem stály nízké bílé zídky. V zahradách a na dvorech domů zpívaly vodotrysky.

Zakat zíral na město Kell s neskrývaným údivem a zvolal: „To jsem tedy ještě neviděl.“

„Ty jsi o Kellu nevěděl?“ zeptal se Garion.

„O městě jsem samozřejmě slyšel, ale nemyslel jsem si, že vypadá takhle. Mal Zet ve srovnání s ním vypadá jako skupina chatrčí, že?“

„To ano. Tol Honet a dokonce i Melcena na tom nejsou o nic líp,“ souhlasil Garion.

„Myslel jsem si, že Dalové nedokážou postavit ani pořádný dům,“ řekl Zakat, „a teď vidím něco tak úžasného.“

Toth začal dělat na Durnika nějaké posunky. „Říká, že to je nejstarší město na světě,“ interpretoval jeho gesta kovář, „postavili ho dlouho před tím, než se svět rozštěpil. Za deset tisíc let se nezměnilo ani v tom nejmenším.“

Zakat si povzdechl: „Už asi zapomněli, jak to město stavěli. Některé z architektů bych rád zaměstnal. Mal Zet by potřeboval trochu zkrášlit.“

Toth opět začal dělat posunky a Durnik se zatvářil trochu zmatečně. „Nerozumím, co chce říct,“ mručel.

„Co říká?“

„Jestli jsem tomu rozuměl, tvrdí, že to, co dovedli Dalové, nebylo

zapomenuto.“ Durnik se podíval na svého přítele a zeptal se: „To jsi chtěl povědět?“

Toth kývl hlavou a pokračoval v gestikulaci.

Durnik doširoka otevřel oči. „Říká taky, že dnes každý Dal zná všechno, co dovedli Dalové, kteří zde žili.“

„To ale musí mít dobré školy,“ podotknul Garion.

Toth se pouze usmál, ale byl to zvláštní úsměv, tak trochu smutný. Potom něco Durnikovi ukázal, sesedl z koně a odešel.

„Kam jde?“ ptal se Silk.

„Za Cyradis,“ odpověděl Durnik.

„Neměli bychom jít s ním?“

Durnik zavrtěl hlavou. „Ne, není třeba. Až bude, tak za námi přijde.“

Obyvatelé města Kellu, stejně jako všichni Dalové, které kdy Garion viděl, byli oblečení do jednoduchých bílých rouch a na ramenou měli připnuté velké kápě. Procházeli se klidně po trávnících, nebo seděli po dvou či třech v zahradách a zaujatě o něčem diskutovali. Někteří z nich měli v ruce knihy nebo pergamenové svitky. Garion si mimoděk vzpomněl na univerzitu v Tol Monetu a na vysoké učení v Meiceně. Toto společenství vědců, o tom byl Garion přesvědčen, se však zabývalo studiem mnohem hlubším, než bylo malicherné bádání, které tvořilo náplň života profesorů zmíněných dvou institucí.

Skupina Dalů, která Gariona doprovázela do města krásného jako drahokam, ho vedla pozvolna se zatáčející ulicí až k prostému domu, který stál na odlehlé straně nádherně upravené zahrady. Ve dveřích domu se o dlouhou hůl opíral starý muž v bílém rouchu. Měl tmavě modré oči a vlasy bílé jako sníh. „Konečně jsi zde,“ řekl stařec chvějícím se hlasem. „Neboť Kniha věků nám předpověděla, že v Pátém věku do Kellu přijde Dítě světla a bude hledat naši radu.“

„A co Dítě Temnoty?“ zeptal se starce Belgarat a sesedl s koně. „Také sem přijde?“

„Ne, vznešený Belgarate,“ odpověděl starý muž. „Sem nepřijde, nalezne radu někde jinde a také jiným způsobem. Já se jmenuji Dallan a byl jsem pověřený, abych tě uvítal.“

„Ty zde vládneš, Dallane?“ zeptal se Zakat a rovněž sesedl z koně.

„Nemáme pána, císaři Mallorei,“ odpověděl Dallan. „Ani ty zde nevládneš.“

„Vypadáte, jako bys nás znal,“ poznamenal Belgarat.

„Všechny vás známe. Již od doby, kdy se před námi poprvé otevřela Kniha nebes, neboť vaše jména jsou napsána velkými písmeny ve hvězdách, A nyní vás zavedu na místo, kde můžete odpočívat a v klidu čekat na svatou věštkyni.“

Pak se stařec podíval na vlčici, která seděla vedle Gariona a na dovádějící vlče a zeptal se: „A jak to je s tebou, sestřičko?“

„Jedna je spokojená, příteli,“ odpověděla vlčice jazykem vlků.

„Jeden je rád, že to tak je,“ odpověděl stařec, rovněž vlčím jazykem.

„Copak kromě mě každý v tomhle světě hovoří vlčím jazykem?“ řekl nakvašeně Silk.

„Nechceš, abych tě učil?“ zeptal se Garion.

„Proč ne?“

Pak je stařec vedl váhavými krůčky přes brčálově zelený trávník k velké mramorové budově, v jejímž průčelí bylo široké, lesklé schodiště. „Tento dům byl pro tebe připravený na začátku Třetího věku, Prastarý Belgarate,“ řekl stařec. „Základní kámen domu byl položen přesně onoho dne, kdy jsi opět dobyl Orb v Městě nekonečných noci.“

„Je to už tak dávno,“ poznamenal čaroděj.

„Věky byly nejprve moc dlouhé,“ souhlasil Dallan, „nyní se zkrátily. Dobře si odpočiň, o koně se postaráme.“ Pak se stařec otočil a šel zpět ke svému domu.

„Jednou nějaký Dal bez tohohle tlachání řekne, co si myslí, ale pak bude konec světa,“ zavrčel Beldin a dodal: „Pojďme dovnitř. Jestli je tenhle dům tak starobylej, jak ten chlap říkal, tak tam určitě bude po kolena prachu a budeme ho muset vymést.“

„Posedla tě čistota, strýčku?“ smála se Polgara, když začali vystupovat po mramorovém schodišti.

„Trochu špíny mi nevádí, Pol, ale po prachu kýchám.“

Vnitřek domu však byl úplně bez poskvrnny. V oknech vlály záclony z tenkého mušelínu a pohybovaly se ve sladce vonícím letním vánku. Nábytek, ač dávných tvarů, byl velmi pohodlný. Vnitřní stěny byly podivně zaoblené a nikde nebylo vidět žádné rohy.

Chodili po tom podivném domě a snažili se, aby si zvykli. Potom se sešli ve velké klenuté ústřední síni, kde byl na stěně malý vodotrysk.

„Nejsou tady žádné dveře,“ poznamenal ostrážitý Silk.

„No, chceš snad odtud zmizet, Kheldare?“ zeptala se ho Samet.

„To snad ne, ale nemám rád, když se nemohu volně rozhodovat.“

„Kdyby to bylo potřeba, můžeš vyskočit z okna.“

„To dělají amatéři, Liselle. Jenom studenti akademie v prvním ročníku vyskakují z okna.“

„To vím, ale někdy člověk potřebuje improvizovat.“

Pak Garion zaslechl nějaký divný zvuk. Nejprve si myslel, že to je vodotrysk, ale na tekoucí vodu to zrovna nevypadalo. „Myslíš, že by vadilo, kdybychom se tady trochu porozhlédli?“ zeptal se Garion Belgarata.

„Ještě chvíli počkejme. Zavedli nás sem a nevím, jestli tady zůstaneme, nebo ne. Rozmysleme si, než něco uděláme. Dalové – a zvláště Cyradis – mají něco, co potřebujeme, takže je nesmíme urazit.“ Pak se otočil na Durnika: „Nenaznačil Toth, kdy sem Cyradis přijde?“

„Ne, ale měl jsem dojem, že to nebude příliš dlouho trvat.“

„To nám moc nepomůže, bratříčku,“ poznamenal Beldin. „Ti Dalové mají fantastický představy o čase. Počítají ho spíš na věky než na roky.“

Zakat si zatím bedlivě prohlížel stěnu poblíž šumícího vodotrysku. „Všimli jste si, že stěna je úplně bez malty spojující kameny?“ zeptal se.

Durnik, vytáhl z pochvy nůž a zastrčil ho do úzké mezery mezi dvěma mramorovými kvádry. „Jsou tam drážky a čepy,“ poznamenal zamyšleně, „velmi důkladně uděláno. Postavit tenhle dům muselo trvat léta.“

„A staletí, než postavili město,“ řekl Zakat. „Kde se tohle všechno naučili? A kdy?“

„Asi v Prvním věku,“ řekl Belgarat a pokračoval. „První věk trval od doby stvoření člověka do dne, kdy Torak rozštěpil svět. Jeho počátek je nejistý. Náš Pán nebyl zrovna přesný, pokud jde o dobu, kdy on a jeho bratři stvořili svět. Myslím, že o tom nechce mluvit, protože s tím nesouhlasil Otec. Ale o rozštěpení světa poměrně dobře víme.“

„Paní Polgaro, byla jste u toho, když se to stalo?“ zeptal se zvědavě Sadi.

„Ne,“ odpověděla, „já a má sestra jsme se narodily o něco později.“

„O kolik později?“

„Asi tak o dva tisíce let, že Otče?“

„Přibližně tak.“

„Mrazí mě v zádech, jak vy lidé házíte věky,“ řekl Sadi.

„Proč se naučili tak dobře stavět před tím, než se rozštěpil svět?“ zeptal se Zakat Belgarata.

„Četl jsem části Knihy věků,“ odpověděl starý muž. „Je v něm přesně historie Dalů. Když se rozštěpil svět a Východní moře se vyvalilo z břehů, pak jste vy, Angarakové, uprchli do Malloreoy. Dalové věděli, že se nějak budou muset dohodnout s vašimi lidmi, a proto říkali, že jsou obyčejní sedláci. Rozebrali města - všechna, až na Kell.“

„A proč tohle město nechali stát?“

„Nebylo nutné, aby ho zničili. Báli se Grolimů - ti se sem přece nemohli dostat.“

„Jak je možné, že nikdo z nich nehlásil úřadům, že je tady tak velké město?“

„Možná, že jim někdo poradil, aby o tom nehovořili,“ řekla Polgara.

Zakat se na ni zostra podíval. „Stačí jeden nebo dva pokyny a na věc se zapomene.“ Pak měla Polgara najednou ve tváři udivený výraz. „Co je to za mručivý zvuk?“ zeptala se.

„Neslyším,“ řekl Silk udiveným tónem.

„Tak asi máš zacpané uši, Kheldare.“

Slunce už skoro zapadlo, když jim mladé ženy, oblečené v měkkých bílých rouchách, na mísách přinesly večeři.

„Na celém světě to je stejné,“ řekla s úsměškem Samet jedné z nich. „Muži jen dřepí a povídají a ženy pracují...“

„Nám to nevadí. Je nám ctí, že můžeme sloužit,“ odpověděla vážně jedna z dívek. Měla velmi velké tmavé oči a lesklé hnědé vlasy.

„Tím to je horší,“ řekla Samet. „Muži nás nechají všechno dělat a pak nám ještě namlouvají, že to chceme.“

Dívka se udiveně podívala na Samet, pak se rozesmála. Ihned se však zarazila, zahanbeně se podívala kolem a zčervenala ve tváři.

Beldin uchopil karafu z broušeného skla, naplnil si pohár a hltavě se napil. Pak začal kašlat a od úst mu až do poloviny místnosti vystříkla načervenalá tekutina. „Co to je za břechku?“ zeptal se nakvašeně.

„Ovocná šťáva, pane,“ ujistila ho mladá žena s tmavými vlasy. „Je úplně čerstvá, vylišovali ji dnes ráno.“

„A nechali jste šťávu dost dlouho kvasit?“

„Ne, kdyby zkvasila, tak bychom ji vylili.“

„A co takhle pivo?“ zavrčel Beldin.

„Co to je?“ ptala se dívka.

„Myslel jsem si, že je tady něco v nepořádku,“ vyštěkl trpaslík na Belgarata.

Polgara se však líbezně usmála.

„O co jde?“ zeptal se Silk Samet poté, co žena odešla. „Myslím ty řeči?“

„Pouhé cvičení. Trocha tlachání vůbec nevádí.“

„Ty ženy,“ povzdechl si Silk a obrátil oči k nebi.

Garion a Se'Nedra si vyměnili rychlé pohledy, vzpomněli si totiž na podobné rozhovory na počátku svého manželství. Potom se začali smát.

„Co je tady tak legrační?“ zeptal se podezíravě Silk.

„Ale nic, Kheldare,“ odpověděla Se'Nedra, „vůbec nic.“

Onu noc spal Garion velmi špatně, mručení, které slyšel, mu stále více zabraňovalo v tom, aby usnul. Příští ráno vstával z postele unavený a s rudýma očima.

Ve velké ústřední místnosti našel Durnika, jak tiskne ucho na zeď poblíž fontánky.

„Copak? Copak?“ zeptal se Garion.

„Chci vědět, co je to za zvuk,“ řekl Durnik. „Je docela dobře možné, že to dělá vodovod. Odněkud teče voda do fontánky, může téct trubkami - a ty mohou být pod podlahou.“

„Může voda vydávat takovýchle zvuky?“

Durnik se zlehka usmál. „Ani si neumíš představit jaké, Garione. Jednou se všichni lidé vystěhovali z města, protože si mysleli, že tam straší. Ve skutečnosti ty strašidelné zvuky vydávaly trubky obecního

vodovodu.“

Pak se objevil Sadi, který měl na sobě pestré roucho. Bylo to velmi nezvyklé, protože eunuch poslední měsíc nosil jenom blůzu, kalhoty a vysoké boty sendarského typu.

„Z nějakého důvodu se mi začalo stýskat po domově,“ povzdechl si Sadi. „Mohl jsem být celý život úplně spokojený, kdybych nespátril tu horu. Co děláš, Durniku? Stále zkoumáš tu zeď?“

„Ne, rád bych věděl, co to je ten zvuk?“

„Jaký?“

„Ty ho také určitě slyšíš!“

Sadi naklonil hlavu na stranu a řekl: „Slyším zpívat nějaké ptáky venku a pak také bublání potoka, nic víc.“

Garion a Durnik se na sebe zamyšleně podívali. „Silk to taky včera neslyšel,“ vzpomněl si Durnik.

„Pojďte, vzbudíme ostatní,“ navrhl Garion.

„To je určitě potěší, Garione.“

„Vydrží to. Myslím, že by to mohlo být důležité.“

Ostatní, kteří přišli do místnosti, se netvářili moc mile.

„Proč jsi nás, Garione, zavolał?“ zeptal se jízlivě Belgarat.

„Chci udělat něco, co bys ty, dědečku, nazval experiment.“

„Pro mě za mě, dělej si hokuspokusy, jaký chceš, ale když je na to doba.“

„Přece se nebudeme hádat hned teď ráno,“ řekla starému muži Se'Nedra.

„Moc dobře jsem se nevyspal.“

„To je zvláštní, já jsem spala jako kojenec.“

„Durniku,“ řekl Garion, „buď tak hodný a pojď sem,“ a ukázal na jednu stranu místnosti. „A ty, Sadi, ty pojď sem.“ Pak dodal: „Nebude to trvat dlouho. Každému pošeptám do ucha otázku a vy odpovíte buď ano, nebo ne.“

„Není ten tvůj pokus tak trochu připitomělý?“ zeptal se uštěpačně Belgarat.

„Nerad bych pokus pokazil tím, že o něm budete všichni žvanit.“

„To je docela rozumné,“ souhlasil Beldin. „Nechte ho bejt, už jsem na ten jeho experiment zvědavěj.“

Garion šel od jednoho k druhému, každému do ucha pošeptal:

„Slyšíš ten mručivý zvuk?“ Podle toho, jaká byla odpověď, řekl každému, aby si stoupl buď za Durnika, nebo Sadiho. Netrvalo dlouho a výsledek potvrdil Garionovu domněnku. Za Durnikem stáli Belgarat, Polgara, Beldin – a také, což bylo překvapující – Eriond. Za Sadim stáli Silk, Samet, Se'Nedra a Zakat.

„No, tak teď nám snad ten tvůj hokus pokus vysvětlíš,“ ozval se Belgarat.

„Položil jsem všem stejnou otázku, dědečku. Lidé, kteří stojí za tebou, ten zvuk slyšeli. Ti druzí ne.“

„Museli ho slyšet, já jsem přece kvůli němu nespal celou noc.“

„Možná, že právě proto jsi teď tak nazlobený,“ zavrčel Beldin. „Byl to fajn pokus, Garione. Tak proč ho nevysvětlíš našemu trochu přiboudlému příteli?“

„Není to nijak složité, dědečku,“ řekl Garion, „je to dokonce jednoduché jako facka. Lidé, kteří zvuk slyšeli, jsou ti, kterým říkáš „talentovaní“. Ostatní neslyšeli vůbec nic.“

„Buď upřímný, Belgarate,“ řekl Silk. „Já taky neslyším vůbec nic.“

„A my jsme ten zatracený zvuk slyšeli od okamžiku, kdy jsme poprvé uviděli Kell,“ dodal Durnik.

„No řekni, není to zajímavý?“ zeptal se Beldin Belgarata. „Budeme pokračovat, nebo se můžeme vrátit do postele?“

„Neplácej nesmysly,“ řekl zamyšleně Belgarat.

„No tak dobře, slyšel jsem zvuk, který neslyší obyčejní lidé, takových nás je víc...“

„Belgarat kývl hlavou. „Je to zvuk, který je očarováný. Není přirozený, že,“ vyrazil ze sebe Durnik. Najednou se začal smát. „To jsem rád, že jsi na to, Garione, přišel, už jsem chtěl rozebírat podlahu.“

„Proč, prosím tě?“ zeptala se Polgara.

„Ale, myslel jsem si, že ten zvuk je z vodovodní trubky, někde zpod podlahy.“

„Nezdá se mi, že by to bylo kouzlo,“ řekl Belgarat.

Beldin se zamyšleně drbal ve svých huňatých vousech. „A co byste řekli na tohle: zdejší lidé soustředili síly, aby se mohli vypořádat s každým jednotlivým Grolimem nebo skupinou Grolimů, kteří sem

mohli proniknout.“

„Nevím, co myslíš.“

„Velká část Grolimů jsou čarodějové, ne? Takže oni byli schopni zvuk slyšet. A co jestli tyhle čáry jsou tady jen proto, aby zadržely Grolimy?“

„Nezacházíš tak trochu příliš daleko, Beldine?“ zeptal se uštěpačně Zakat.

„Ale vůbec ne. Naopak, zjednodušuji, aby se to dalo lépe pochopit. Kletba, která by měla odstrašit lidi, ve skutečnosti neměla smysl. Všichni se totiž domnívali, že má chránit Kell. Nebude lepší, když budeme předpokládat, že jde o ochranu něčeho, co bylo mnohem důležitější?“

„Ale co ten zvuk?“ zeptala se zmateně Samet.

„No dobře, co tedy zvuk? Co je vlastně zvuk?“

„Ne, už ne...“, vzdychl si Belgarat.

„Nemluvím o zvuku v lese. Zvuk je pouhý zvuk, jestliže nemá nějaký význam – a jak říkáme zvukům, které význam mají?“

„Rozhovor, že ano?“ hádal Silk.

„Ano! Přesně tak.“

„Já tomu nerozumím,“ přiznala se Se'Nedra. „O čem to Dalové mluví, že jim tak moc záleží na tom, aby se to nikdo nedozvěděl.“

Beldin bezmocně rozhodil ruce, Durnik chodil sem a tam a soustředně přemýšlel, bylo mu to vidět na tváři. „Možná, že ani tak moc nejde o to, co říkají, jako o to, jak to říkají.“

„O mně tvrdíš, že blábolím, a co řekneš na to, co povídá Durnik,“ obrátil se Beldin k Belgaratovi.

„Nějak mi to začíná docházet,“ řekl kovář. „Ten hluk, nebo jak tomu říkáte – zvuk. Není to znamení, že někdo dělá z lidí žáby?“ Pak se zarazil a zeptal se: „Je něco takového možné?“

„Jo, možný to je, ale nestojí to za námahu. Žáby se rozmnožují úžasně rychle,“ řekl Beldin. „Mám raději jednoho člověka, i když mne rozčiluje, než milion nebo dva odporných žab.“

„No tak dobře,“ pokračoval Durnik. „Tak tedy ten zvuk není kouzlo.“

„Pravděpodobně ne,“ souhlasil Belgarat. „A taky si myslím, že Se'Nedra má pravdu. Nikdo přece nerozumí tomu, co si Dalové poví-

dají. Rozumí pouze ten, kdo je Dal. Skoro polovinu doby, kdy hovoří Cyradis, nevím, o co jde.“

„No a co z toho všeho vyplývá?“ zeptal se Beldin a rozzářily se mu oči.

„Úplně přesně to sice nevím, ale mám pocit, že „jak“ je důležitější než „co“,“ řekl Durnik a najednou vypadal trochu zmateně. Pak řekl: „Asi moc mluvím. Určitě někteří z vás mají lepší nápady než já.“

„Ne, mluv dál. Myslím, že už jsi se dostal skoro k věci. Nezapomeň, co jsi chtěl povědět,“ řekl mu Beldin.

Durnik se najednou začal potit. Dlaní si přikryl oči, aby se mu lépe přemýšlelo. Garion si všiml, že skoro každý, kdo byl v místnosti, upřeně pozoruje jeho starého přítele, který měl nápad, který ostatní nebyli sto pochopit.

„Dalové určitě něco chtějí chránit,“ pokračoval kovář. „A musí to být něco, co je velmi jednoduché, ale současně důležité. Škoda, že tady není Toth. Možná, že by to mohl vysvětlit.“ Najednou se mu rozšířily oči.

„Copak se s tebou děje, drahý?“ zeptala se Polgara.

„To není možné!“ vykřikl najednou Durnik.

„Durniku,“ rozrušeně řekla Polgara.

„Vzpomínáte si na to, když jsme se poprvé začali – já a Toth – spolu domlouvat? Myslím hovořit posunky,“ řekl skoro bez dechu Durnik. „Snažili jsme se oba a někdo, kdo se snaží, přijde na to, co ten druhý dělá, a dokonce i na to, co si myslí.“ Pak se podíval na Silka. „Ty, Garion a Pol – používáte stejný posunkový jazyk?“

„Ano.“

„Viděli jste Tothovy posunky. Mohl by tajný jazyk vyjádřit tolik pouhým pohybem ruky, tak jak to dělá Toth?“

Garion už znal odpověď.

Silk však poznamenal: „Ne! To není možné.“

„Já jsem ale přesně věděl, co chce říct,“ řekl Durnik. „Ty posunky nejsou důležité. Používal je jen proto, aby mi nějak vysvětlil, co dělá. Přenášel svá slova přímo do mého vědomí a vůbec nemusel mluvit. Musel to tak dělat, protože on mluvit nedovede. Co když je to právě přenášení slov, které my slyšíme jako mručení? Co když takhle spolu Dalové hovoří? A co když tak dovedou komunikovat na velké vzdále-

nosti?“

„A taky přes časové hranice,“ řekl Beldin udiveným hlasem. „Vzpomínáte si, co nám řekl náš velký mlčenlivý přítel, když jsme sem poprvé přišli? Řekl nám přece, že to, co udělali Dalové, nebylo zapomenuto, a že každý žijící Dal zná všechno, co znal jakýkoliv Dal, který kdy žil.“

„To, co říkáš, Beldine, je absurdní!“ ušklíbl se Belgarat.

„Ne, není to tak absurdní, jak si myslíš. Mravenci to také tak dělají. A včely taky.“

„My ale nejsme ani mravenci, ani včely.“

„Já ale dokážu udělat skoro všechno to, co včela,“ řekl hrbáč. „Nedovedu ovšem dělat med. A ty bys asi dovedl postavit docela ucházející mraveniště.“

„Nechcete mi, prosím, vysvětlit, o čem mluvíte?“ zeptala se nakvašeně Se'Nedra.

„Ale naznačují, že by mohlo být nějaké skupinové myšlení,“ řekla jí tiše Polgara. „Chvilí jim to sice bude ještě trvat, než to z nich vypadne, ale už od toho nejsou daleko.“ S uznáním se usmála na dva staré muže a pokračovala. „Na světě žijí jistí tvorové, obvykle to je hmyz, kteří jako jedinci nemají moc rozumu, ale jako celek jsou moudří. Jednotlivá včela moc chytrá není, ale celý roj ano.“

Pak příběhla vlčice, její drápy hlasitě cvakaly na mramorové podlaze, za ní tryskem běželo vlče. Vlčice řekla vlčím jazykem: „Vlci to dělají rovněž,“ čímž prozradila, že poslouchala za dveřmi.

„Co říkala?“ chtěl vědět Silk.

„Říkala, že vlci dělají totéž,“ přeložil Garion. Potom si na něco vzpomněl. „Jednou jsem hovořil s Hettarem, a ten mi řekl, že koně to dělají také. Jako jednotlivci neuvažují, jen jako členové stáda.“

„A lidé by také mohli dokázat něco podobného?“ zeptala se nevěřicně Samet.

„Můžeme to vyzkoumat,“ odpověděla Polgara.

„Ne, nedělej to, Pol,“ řekl energicky Belgarat, „je to příliš nebezpečné. Už se nemusíš dostat zpátky.“

„Ne, otče,“ odpověděla tiše Polgara. „Může se také stát, že mne Dalové nepřijmou, ale určitě mi neublíží a taky mi nebudou bránit, když budu chtít odejít“

„Jak to víš?“

„Prostě to vím,“ řekla a zavřela oči.

Kapitola šestá

VŠICHNI SE UPŘENĚ DÍVALI NA POLGARU, když pozvedla svoji krásnou tvář. Měla zavřené oči a byla neuvěřitelně soustředěná. Pak se jí na tváři objevil záhadný výraz.

„Tak co?“ zeptal se Belgarat.

„Tiše, otče, poslouchám.“

Belgarat netrpělivě bubnoval prsty na opěradlo křesla, ostatní tiše stáli a napjatě čekali.

Posléze Polgara otevřela oči a zlehka si povzdechla: „Je to neuvěřitelné,“ pravila tichým hlasem. „Je tam každá myšlenka, každá vzpomínka, kterou ti lidé měli. Jsou tam dokonce vzpomínky na začátek a všichni se na tom podílejí.“

„Ty také?“ zeptal se Belgarat.

„Ano, otče, ale jenom chvíli. Nechali mne do všeho pouze nahlédnout. Jsou tam ale věci, které jsou blokovány. Nepustí nás do ničeho, co by nám mohlo přinést nějaké výhody.“

Polgara si znovu povzdechla a posadila se na nízký divan.

„Jsi v pořádku, Pol?“ zeptal se znepokojeně Durnik.

„Ano, jsem,“ odpověděla mu Polgara. „Jenom jsem na okamžik poznala něco, co jsem nikdy neznala. A pak řekli, abych odešla.“

Silkovy oči se zúžily. „Myslíš, že by jim vadilo, kdybychom šli ven a podívali se trošku kolem?“

„Ne! Nevadilo.“

„Tak to bychom měli udělat jako druhý krok,“ navrhl Silk. „Víme, že Dalové nakonec rozhodnou - vlastně rozhodne Cyradis, která jim dá nějaké vnuknutí.“

„To je velice zajímavé slovo, Kheldare,“ poznamenal Beldin.

„Co?“

„No to vnuknutí. Jak jsi na to přišel?“

„Na slova mám slabost, však víš. Tak jsem si tohle nezvyklé slo-

vo zapamatoval.“

„Možná, že nakonec budeš docela moudrý. Jednou si o tom obšírněji pohovoříme.“

„Jsem ti k dispozici, Beldine,“ řekl Silk a hluboce se uklonil. „Nicméně,“ pokračoval, „Dalové budou rozhodovat, a proto bychom je měli přece jenom lépe znát. Jestliže běží někam nesprávným směrem, možná, že bychom je mohli vrátit na správnou cestu.“

„To je sice typický oportunismus, ale možná to není tak úplně špatný nápad. Měli bychom se rozdělit, tak toho uvidíme více.“

„Ano, vyrazíme hned po snídani,“ souhlasil Belgarat.

„Ale, otče,“ protestoval Garion, který už hořel netrpělivostí a chtěl vyrazit co nejdříve, ale Belgarat ho uzemnil.

„Garione, mám hlad a s prázdným žaludkem mi to dobře nemyslí.“

„To je docela rozumný,“ poznamenal Beldin. „Možná, že tě měli o něco víc krmit, když jsi byl mladej.“

„Ty ale dovedeš být pěkně útočný, víš to?“

„Jo, vím.“

Stejná skupina mladých žen jim opět přinesla snídani. Samet si vzala stranou velké okaté děvče s dlouhými hnědými vlasy a krátce si s ní pohovořila. Pak se vrátila ke stolu a řekla: „Jmenuje se Onatel a pozvala mě, spolu s Se'Nedrou, abychom přišly tam, kde ona – a také další mladé ženy – pracují. Jsou velmi upovídané a je možné, že se dozvíme něco, co může být užitečné.“

„Nejmenovala se ta věstkyně, kterou jsme potkali na ostrově Verkat, také Onatel?“ zeptal se Sadi.

„U dalesijských žen je to časté jméno,“ řekl Zakat. „Onatel byla jedna z nejváženějších věstkyň.“

„Ostrov Verkat ale patří k Kthol Murgosu,“ poznamenal Sadi.

„Na tom není nic tak nepochopitelného,“ řekl Belgarat, „máme náznaky, že Dalové jsou blízcí příbuzní s otrockou rasou Kthol Murgosu a jsou stále ve styku. To se tady ostatně potvrzuje.“

Ráno svítlo slunce, bylo teplo a jasno. Vyšli z domu, rozdělili se na skupinky a vydali se různými směry. Garion a Zakat si stáhli hledí a nechali doma meče. Garion však měl v opasku sáček a v něm zářačný kámen Orb. Šli přes bujný trávník ke skupině větších budov,

stojících poblíž městského centra.

„Ty jsi na ten kámen dost opatrný, vid’?“ zeptal se Zakat.

„Opatrný asi není to pravé slovo,“ odpověděl Garion. „Víš, Orb může být velmi nebezpečný a já nechci, aby náhodou někomu ublížil.“

„Jak?“

„Nevím, nikomu nic neudělal, s výjimkou Toraka. To ale mohl způsobit i meč.“

„Ty jsi jediný na světě, kdo se může kamene dotknout?“

„Asi ne. Eriond ho pár let nosil.“

„Takže ty a Eriond jste jediná, kteří se mohou kamene dotknout?“

„Taky můj syn,“ řekl Garion. „Položil jsem mu na kámen ruku hned, když se narodil, a kámen ho přijal.“

„Kámen?“

„Není to kámen jako jiný,“ usmál se Garion. „Může se dopustit i hloupostí. Někdy se nechá unést i svým vlastním nadšením. Musím dávat pozor na to, co si myslí. Když dojde k názoru, že já něco chci, pak může jednat úplně zmateně. Jednou jsem přemýšlel, kdy asi Torak rozštěpil svět, a on mi dokonce napověděl, jak na to.“

„Ty si děláš legraci, ne?“

„Ale ne. Pro kámen není nic nemožné. Kdybych chtěl, aby z hvězd napsal na oblohu moje jméno, tak by to určitě provedl.“

Najednou Garion ucítil v sáčku zavěšeném u pasu jakýsi pohyb a řekl Orbu: „Přestaň, to jsem řekl jako příklad, nechtěl jsem to.“

Zakat se na něj upřeně zadíval.

„Není to legrační?“ řekl s úsměvem Garion. „Bylo by fajn, kdyby bylo na obloze napsáno Belgarion.“

„Víš co, Garione?“ řekl Zakat. „Vždycky jsem si myslel, že jednoho dne půjdeme proti tobě do války. Byl bys velice zklamaný, kdybys se na tebe vybodl?“

„Myslím, že bych to vydržel,“ usmál se Garion. „Ostatně bych vždycky mohl začít bez tebe. Mohl bys jen čas od času zaskočit a podívat se, jak jdou věci. Se'Nedra by ti mohla uvařit večeři. Samozřejmě, není to žádná prvotřídní kuchařka, ale každý musí něco obětovat, že?“

Podívali se na sebe a začali se chechtat. Proces, který začal v Rak Urga, byl nyní dokončený a Garion si s uspokojením uvědomil, že

udělal první kroky k odstranění pět tisíc let trvajícího nepřátelství mezi Alorny a Angaraky.

Když procházeli mramorovými ulicemi kolem fontán, všimli si, že jim Dalové věnují velmi málo pozorností. Obyvatelé Kellu šli klidně a spokojeně svojí cestou. Byli hluboce zamyšlení, hovořili velmi málo, protože řeč vlastně téměř nepotřebovali.

„To je ale divné místo,“ řekl Zakat. „Nemám rád města, kde nikdo nic nedělá.“

„No, ale Dalové přece něco dělají.“

„Víš, co myslím? Nejsou tady žádné obchody a nikdo ani nezametá ulice.“

„Jo, je to trochu divné,“ řekl Garion a podíval se kolem, „za tu dobu, co jsme tady, jsme neviděli ani jednoho věštce. Já jsem si myslel, že jich tu bude spousta.“

„Možná, že sedí doma.“

„To není vyloučené.“

Celá ranní procházka přinesla jen velmi málo informací. Pokoušeli se navazovat nahodilé rozhovory s lidmi v bílých rouchách, Dalové byli velmi zdvořilí, ale do rozhovorů se nepouštěli. Odpovídali sice na otázky, ale to bylo všechno.

„To je ale otrava,“ řekl Silk, když se se Sadim vrátili zpátky. „Ještě nikdy jsem nepotkal lidi, kteří by byli tak neochotní se bavit. Nenašel jsem ani živáčka, který by si chtěl povídat o počasí.“

„Nevšimli jste si náhodou, kam šly Se'Nedra a Liselle?“ zeptal se Garion.

„Někam na druhou stranu města. Myslím, že přijdou až s ženami, které nám nosí jídlo.“

Garion se rozhlédl: „Neviděl náhodou někdo z vás nějakého věštce?“

„Žádní tu nejsou,“ řekla Polgara, která seděla u okna a opravovala jednu z Durnikových tunik. „Jedna stará žena mi řekla, že se zdržují na nějakém zvláštním místě. Je prý mimo město.“

„Jak jsi to z ní dostala?“ zeptal se Silk.

„Šla jsem na to od lesa. Když chce člověk dostat nějakou informaci, musí na Daly trochu zatlačit.“

Samet a Se'Nedra se, přesně jak to předvídal Silk, vrátily se že-

nami, které přinesly jídlo.

„Belgarione, máš skvělou ženu,“ řekla Samet, když dalské ženy odešly. „Celé odpoledne plácala nesmysly, jako by vůbec neměla mozek.“

„Plácala?“ bránila se Se'Nedra.

„Copak jsi dělala něco jiného?“

„To ne, ale to slovo - plácát - není zrovna moc pěkné.“

„Asi k tomu byl nějaký důvod,“ řekl Sadi.

„Samozřejmě, odpověděla Se'Nedra. „Brzo jsem přišla na to, že ta děvčata moc povídat nebudou, a tak jsem jim trochu pomáhala. Za chvíli začala roztávat, já jsem mluvila a Liselle pozorovala jejich tváře.“ Lišácky se usmála a dodala: „Šlo to, i když jsem stále musela mluvit sama.“

„Dozvěděli jste se něco?“ zeptala se Polgara.

„Jen pár věcí,“ odpověděla Samet, „nic určitého, spíš pár náznaků. Myslím, že odpoledne budeme vědět víc.“

„Kde je Durnik a Eriond?“ zeptala se najednou Se'Nedra.

„Kde by byli? Jako vždycky na rybách,“ povzdechla si Polgara.

„A kde našli vodu?“

„Durnik ucítí vodu na míle,“ řekla rezignovaně Polgara, „a taky dokáže říci, jaké ryby jsou ve vodě, kolik jich tam je a třeba i to, jak se jmenují.“

„To já jsem se o ryby nikdy tak moc nestaral,“ řekl Beldin.

„Nemyslím, že by se o ně Durnik nějak staral, strýčku,“ poznamenala Polgara.

„Tak proč je potom trápí?“

Bezmocně rozpřáhla ruce. „Copak já vím? Motivy rybářů jsou temné. Něco ti ale říct mohu.“

„Copak? Ven s tím!“

„Často jsi mi říkal, že si chceš s Durnikem pořádně promluvit. V tom případě bude lepší, když se naučíš chytat ryby, jinak nebudeš mít příležitost.“

„Byl tady už někdo, kdo by nám řekl něco o Cyradis?“ zeptal se Garion.

„Ani noha,“ odpověděl Beldin.

„My ale opravdu nemáme čas, abychom se tady dlouho zdržova-

li,“ zaklel Garion.

„Možná, že z někoho něco dostanu. Cyradis mi přece poručila, abych přišel sem, do Kellu. Moc se divím, že jsem řekl „poručila“, vždyť mi přece nikdo nic neporučil od doby, kdy mi bylo osm let. Když nepovolím, že mě k ní musí vzít, udělají to.“

„Myslím si, že to slovo „poručila“ můžeš, Zakate, zapomenout. Nehodí se k tvému vysokému postavení,“ řekl uštěpačně Silk.

„To je ale pěkněj otrava, co?“ poznamenal Zakat a obrátil se ke Garionovi.

„Proč, Vaše Veličenstvo,“ zeptala se Samet se široce otevřenýma očima a vypadala při tom jako nevinnost sama. „Co to říkáte?“

„No a copak není?“ ušklíbl se Zakat.

„Samozřejmě, že je otrava, ale říkat to není hezké.“

Silk najednou vypadal otráveně a řekl: „To chcete, abych odešel, abyste si mohli popovídat?“

„To není, Kheldare, vůbec nutné,“ odvětila Samet s úsměvem.

Ten den odpoledne nedostali téměř žádné další informace.

„Možná, že by bylo lepší postupovat podle tvého návrhu,“ řekl po večeri Garion Zakatovi. „Hned zítra ráno půjdeme za tím starým mužem, Dallanem. Řekneme mu otevřeně, že máš mít schůzku s Cyradis. Myslím, že je na čase, abychom začali trochu otravovat.“

„To je ono,“ souhlasil Zakat.

Dallan byl úplně stejný jako ostatní obyvatelé Kellu a skoro z něho nedostali slovo. Jenom stále opakoval: „Císaři z Malloreay, musíš být trpělivý. Až nastane čas, svatá věštkyň tě přijme.“

„A kdy to bude?“ naléhal Garion.

„Cyradis ví, co má dělat, a to je to nejdůležitější.“

„Kdyby nebyl tak starý, tak bych z něj něco dostal,“ mručel Garion na cestě domů.

„Kdyby to trvalo ještě chvíli, už bych nejspíš přestal brát ohled na jeho věk a stav, protože nejsem zvyklý, aby někdo neodpovídal na mé otázky.“

Když se Garion a Zakat dostali k širokému mramorovému schodišti, přicházely z druhé strany Samet a Se'Nedra. Šly velmi rychle a ve tváři měly vítězoslavný výraz.

„Myslím, že jsme se nakonec přece jenom něco užitečnému dozvěděly,“ řekla Samet a navrhla: „Pojďme dovnitř, ať to můžeme říci všem.“

Sešli se v klenuté síni a plavovlasá dívka začala vážně hovořit. „To, co vám řeknu, není sice všechno, ale víc z těch lidí asi nedostaneme. Dnes ráno jsem šla s Se'Nedrou zase do toho domu, kde pracují ty mladé ženy. Tkaly sukna, a to je práce, při níž lidé ochotněji hovoří a jsou méně opatrní. To děvče s velkýma očima, Onatel, tam nebyla a Se'Nedra se zatvářila smutně jako želva.“

„Samozřejmě, že to dokážu mnohem líp,“ řekla rozzlobeně Se'Nedra.

„Ale samozřejmě, miláčku, byla jsi úplně dokonalá. Prostě Se'Nedra tam stála s široce otevřenýma očima, tvářila se jako nevinátka a ptala se, kde může být ta „naše drahá přítelkyně“. A jedna z těch žen se neudržela a řekla, co jistě neměla, totiž že Onatel zavolali, aby sloužila „v místě, kde jsou věštcí“. Se'Nedra se zatvářila ještě víc nechápavě a zeptala se, kde to je. Nikdo jí neodpověděl, ale jedna z žen se podívala na horu.“

„Na tu obludnou horu se přece nedívat nedá!“ vybuchl Silk. „Nějak se mi to nezdá, Liselle.“

„To děvče tkalo, Kheldare. Sama jsem to několikrát dělala, a tak vím, že je nutné, aby se tkadlec nebloumal a díval se na to, co dělá. Podívala se mimo jenom proto, že reagovala na otázku Se'Nedry. Pak se zase podívala na svoji práci a snažila se zakrýt chybu. Já jsem taky byla v akademii, Silku, a vyznám se v lidech přinejmenším tak dobře jako ty. To děvče to mohlo docela dobře říci nahlas. Prostě věštcí jsou někde tam, na té hoře!“

Silk se zatvářil, jako když kousne do kyselého jablka, ale pak řekl: „Asi má pravdu. Je to jedna ze zásad, kterou nás učili na akademii. Když člověk ví, o co mu jde, pak jsou pro něj tváře lidí jako otevřená kniha.“ Pak pokrčil rameny. „Tak, Zakate, zdá se mi, že budeme muset na tu horu vystoupit o něco dříve, než jsme čekali.“

„Ale já mám jiný názor, Kheldare,“ vložila se do debaty Polgara. „Tady na tom ledovci bychom se mohli potloukat polovinu života, a žádné věštce bychom nemuseli najít,“

„A máš snad nějaký lepší nápad?“

„Samozřejmě - mám pár nápadů. Pojd' sem, Garione, a ty také, strýčku.“

„Co chceš, Pol?“ zeptal se Belgarat.

„Budeme se muset dostat nahoru a trochu se tam porozhlédnout.“

„Ale to jsem přece navrhoval,“ namítl Silk.

„S jedním malým rozdílem, Kheldare,“ řekla sladce Polgara, „ty přece nedovedeš létat.“

„Dobře, když to chceš udělat tak,“ řekl Silk uraženým tónem.

„Ano, chci, Silku. Je to jedna z mála výhod, kterou mají ženy. Mohu dělat různé nepříjemné věci a ty je musíš přijmout jenom proto, že jsi příliš zdvořilý k ženám.“

„Jeden bod pro ni,“ zamumlal Garion.

„Proč to říkáš?“ řekl udiveně Zakat.

„Ale, je to alornský žert,“ odvětil Garion.

„Proč si neušetříš trochu času, Pol?“ navrhoval Belgarat. „Zkus, jestli by ti něco nemohl říci ten skupinový rozum. Možná, že by bylo dobré udělat to, než odletíš.“

„Otče, to je dobrý nápad,“ souhlasila Polgara, zavřela oči a zvedla tvář. Za chvíli zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Nechtělí mě tam pustit.“

„Už to je určitý důkaz,“ poznamenal Beldin.

„Tomu tedy moc nerozumím,“ řekl Sadi a podrbl se na své čerstvě oholené hlavě.

„Možná, že Dalové jsou moudří, nejsou ale příliš opatrní,“ řekl mu hrbáč. „Ta dvě děvčata přinesla jisté informace. Jestliže by tyto informace nebyly správné, pak by neměli Dalové důvod, aby k sobě Pol nepustili. Protože to ale udělali, ukazuje to, že mají něco za lubem. Odejďme z města,“ navrhl Polgaře, „abychom neprozradili nic z našich tajemství.“

„Já ale, Pol, nedovedu tak dobře létat,“ řekl pochybovačně Garion, „myslíš, že mě budeš potřebovat?“

„Neriskujme, Garione. Jestliže se Dalové rozhodli, že nám zabrání dostat se na to místo, budeme možná muset použít Orb. Ušetříme čas, jestliže teď půjdeš s námi.“

„Ano,“ odpověděl Garion, „myslím, že máš pravdu.“

„Musíme zůstat v kontaktu,“ řekl Belgarat, když vycházeli ze

dveří.

„Přirozeně,“ zamručel Beldin.

Jakmile se dostali na trávník, rozhlédl se hrbáč opatrně kolem.
„Vidíte támhleten les na okraji města? Tam se můžeme dobře ukrýt.“

„Dobře, strýčku,“ souhlasila Polgara.

„A ještě něco, Pol,“ dodal, „pokusím se, abych už vůbec nebyl útočný.“

„To je ale novina.“

„Ty jsi teď v moc dobré formě. Taková velká hora má však své vlastní počasí, zejména vzdušné proudy.“

„Ano, strýčku, já to znám.“

„Vím, jak se moc ti líbí sněžné sovy, ale do těch se nepřeměňuj, mají příliš měkké peří, a kdyby ses dostala do silného větru, mohla by ses vrátit nahatá.“

Podívala se na něj dlouhým pohledem.

„Chceš, abys přišla o všechno peří?“

„Ne, strýčku, nechci.“

„Tak proč to neděláš tak, jak ti říkám? Možná, že by se ti mohlo líbit změnit se v jestřába.“

„S modrou stuhou na krku, že?“

„No, to záleží na tobě, ale modrá ti opravdu moc sluší, Pol.“

„Ty jsi nemožný,“ zasmála se Pol a pak řekla: „Dobře, strýčku, udělám to podle tebe.“

„Já se přeměním první,“ nabídl se Beldin, „pak se podle mne můžeš změnit i ty. Tak bude jisté, že budeš mít správný tvar.“

„Ale, strýčku, já přece vím, jak vypadají jestřábi.“

„Samozřejmě že to víš, Pol, já jsem ti jen chtěl pomoci.“

„To je od tebe velmi laskavé.“

Bylo to velmi zvláštní, když se měl Garion změnit v něco jiného než ve vlka. Stále se pečlivě pozoroval a často se srovnával s Beldinem, který již vznešeně seděl nahoře na větvi.

„Je to dobré,“ ujistňoval ho Beldin, „ale příště si udělej péra na ocase trochu hustší. Budeš je potřebovat, až jimi budeš kormidlovat.“

„Tak dobře, pánové. Můžeme letět,“ řekla Polgara, která seděla na nedaleké větvi.

„Já vás povedu,“ nabídl se Beldin, „mám víc zkušeností. Kdybys-

te se dostali do sestupného proudu, nepřibližujte se k hoře. Jinak byste mohli narazit na skály.“ Roztáhl křídla, několikrát jimi zamával a odletěl.

Garion byl ve vzduchu jen jednou, když letěl dlouhou tratí z Jarviksholmu do Rivy poté, co unesli Gerana. Tehdy se změnil v sokola. Ostrůž však byl o mnoho větší a létání v horách bylo zcela odlišné od létání nad nekonečnými dálkami Moře větrů. Vzdušné proudy a víry jimi pohazovaly kolem skalnatých útesů a let byl málo kontrolovatelný a nebezpečný.

Tři jestřábi kroužili ve stoupavém proudu teplého vzduchu. Dalo se tak létat bez námahy a Garion už začínal chápat, proč se Beldinovi létání tak líbí.

Přišel také na to, že má neuvěřitelně ostrý zrak. Viděl i ty nejmenší podrobnosti a viděl je tak ostře, že se mu zdálo, jako by je měl na dosah. Viděl hmyz, a dokonce i jednotlivé prašníky uvnitř divokých pestrých květů. Mimoděk se mu sevřely pařáty, když po prudkém svahu přeběhl malý hlodavec.

„Mysli na to, proč jsme tady, Garione,“ slyšel hlas tety Pol.

„Ale,“ namítl Garion a cítil, že snad ani nebude moci odporovat nesmírné síle, která kroutila jeho pařáty,

„Žádná ale, Garione, už jsi měl snídani. Nech to malé ubohé stvoření žít.“

„Bereš mu veškerou radost ze života, Pol,“ slyšel Garion protestujícího Beldina.

„Nejsme tady proto, abychom se bavili, strýčku. A teď leť...“ Prudký náraz vzdušného proudu Gariona překvapil. Byl tak silný, že začal padat na skalnatý sráz a teprve v posledním okamžiku se mu podařilo zabránit jisté katastrofě. Proud vzduchu ho strkal sem a a tam a kroutil mu křídly; najednou také začala prudká bouře. Obrovské a ledově studené kapky deště tloukly do jeho těla jako velká mokrá kladiva.

„To není normální, Garione,“ zaslechl hlas tety Pol. Podíval se zoufale kolem sebe, ale Pol nikde neviděl.

„Kde jsi,“ vykřikl.

„To není důležité. Použij Orb. Dalové se pokoušejí zmařit naši cestu.“

Garion si sice nebyl jistý, jestli ho Orb může slyšet na takovém podivném místě, kam se kámen dostal, když Garion změnil tvar, ale přesto to zkusil. Prudký déšť a divoké nárazy větru mu neumožňovaly nic jiného. Nebylo možné, aby přistál na zem a změnil se do své vlastní podoby.

„Zastav to! Vítr, déšť a to všechno ostatní,“ zakřičel na Orb.

Ucítil obrovský proud energie, který byl tak silný, že ho vymrštil ještě výš do vzduchu. Zoufale mával křídly, aby udržel rovnováhu. Najednou však byl vzduch kolem něho jasně modrý.

Pak ustal déšť i vítr, zase tady byl sloup teplého vzduchu a on nerušeně stoupal k bezmračné obloze.

Sestupný proud ho vrhl přinejmenším o tisíc stop dolů. Pak uviděl tetu Pol a Beldina, byli od sebe vzdálení asi tak půl míle, každý jiným směrem. Garion začal kroužit, vzestupný proud ho nesl, viděl, že oni také krouží a blíží se k němu. Najednou uslyšel hlas tety Pol, která mu řekla: „Bud’ připravený. Použij Orb, jestliže se budou snažit nás něčím překvapit.“

Za pár minut už byli tak vysoko jako předtím. Pokračovali v letu, klouzali přes lesy a horská úbočí až do oblasti nad hranicí lesa a pod hranicí věčného sněhu. Tady byla strmá horská louka porostlá travou a divokými květinami, které v nárazech větru skláněly své květy.

„Támhle je cesta,“ zaskřehotal Beldin.

„A jsi si, strýčku, jistý, že to není stezka pro zvěř?“ zeptala se Polgara.

„Je příliš přímá, Pol. Zvěř přece nechodí rovně, tu cestu udělal člověk. Podívám se, kam vede,“

Spustil se po křídle směrem k cestě, která protínala horskou louku a mizela v jezeře za skalním hřbetem. Když se dostali na horní konec louky, zatřepal křídly a řekl: „Přistaňme, možná, že bude lepší, když dál půjdeme pěšky.“

Teta Pol a Garion ho následovali, snesli se na zem a změnili se do své původní podoby. „Moc nechybělo a býval bych si natloukl zobák někde o skálu,“ poznamenal Beldin. Pak se podíval kriticky na Polgaru a řekl: „Neměla bys trochu změnit tu tvoji teorii, že Dalové nikomu neublíží?“

„Uvidíme.“

„Škoda, že tu nemáme meč,“ poznamenal Garion, „když se dostaneme do potíží, nebudeme se moci bránit.“

„Nevím, jestli by nám v takových potížích ten tvůj meč vůbec pomohl,“ řekl mu Beldin, „neztrat' kontakt s Orbem. A teď se podívejme, kam ta cesta vlastně vede!“

Vyrazili husím pochodem vpřed. Mezera na horském hřbetu byla vlastně průchod mezi dvěma balvany obrovských rozměrů. Uprostřed cesty stál Toth a přehrazoval jim cestu.

Polgara se mu chladně podívala do tváře a řekla: „Dostaneme se do místa věštců za každou cenu, Tothe. Je to naše poslání.“

Toth měl najednou v očích nepřítomný výraz, pak kývl hlavou a ustoupil stranou.

Kapitola sedmá

JESKYNĚ BYLA OBROVSKÁ A UVNITŘ BYLO město, které se velice podobalo Kellu, jenž ležel o tisíce stop níže. Samozřejmě tady nebyly ani trávníky, ani zahrada a panovalo tu přití. Věštcí se zavázanýma očima totiž světlo nepotřebovali a jejich němí průvodci byli na slabé světlo zvyklí.

V polotemných ulicích bylo málo lidí a ti, které potkali, když je Toth vedl do města, si jich nevšimli. Beldin si po cestě stále něco pobrukoval.

„Co je, strýčku?“ zeptala se ho Polgara.

„Všimla sis, kolik lidí je tu v zajetí dávných zvyků?“

„Nevím, co myslíš.“

„Tohle město je přece v jeskyni, ne? Ale domy stále mají střechy. Není to absurdní? Tady přece nikdy neprší!“

„Ale je tu chladno - hlavně v zimě - a když na domě není střecha, je dost obtížné v něm teplo udržet, nemyslíš?“

Zamručel: „Vidíš, to mne nenapadlo.“

Dům, kam je Toth vedl, byl přímo v centru tohoto zvláštního podzemního města. Nijak se sice nelišil od jiných, ale na jeho umístění bylo znát, že v něm bydlí někdo důležitý. Toth nezaklepal a vstoupil. Zavedl je to prosté místnosti, kde seděla Cyradis a čekala na ně. Její bledou mladou tvář osvětlovala jediná svíčka.

„Přibyli jste rychleji, než jsme očekávali,“ řekla Cyradis a její hlas byl odlišný od hlasu, který znali z předchozích schůzek s ní. Garionovi se dokonce zdálo, že věštkyně hovoří více hlasy. Její hlas totiž zněl jako chorál.

„Takže ty jsi věděla, že přijdeme?“ zeptala se Polgara.

„Ovšem? Bylo jen otázkou času, kdy završíte úkol váš trojjediný.“

„Úkol?“

„Pro toho, kdož tak silný jako ty, Polgaro, jest, ten úkol věci snadnou mohl být, zkouška však nutnou byla.“

„Nějak si nemohu vzpomenout.“

„Jak již jsem pravila, tak snadné to bylo, že ti to na mysl nepřichází.“

„Připomeň nám to,“ řekl zamračený Beldin.

„Ovšem, vznešený Beldine,“ řekla věštce s úsměvem. „Místo toto jsme našli, živly, jež vám v tom zbraňovaly, překonali jste, a Polgara vykřikla slova, jež cestu sem vám otevřela.“

„Ještě nějaké hádanky?“ poznamenal kysele Beldin.

„Někdy hádanka jest nejjistějším způsobem, jak věcem porozumět. Bylo nutné, aby hádanka rozřešena byla a úkol splněn, bych já vám sdělit mohla, co sděleno vám býti má. Nyní ale odejděme z místa tohoto a sestupme dolů, do Kellu. Můj průvodce a společník drahý ponese velikou knihu, která do rukou Belgaratových odevzdána býti musí.“

Němý obr přistoupil ke knihovně na vzdálené straně polotemné místnosti a vyňal z ní velkou knihu vázanou v černé kůži. Vzal ji pod paži, druhou rukou chytil dlaň své paní a vedl je všechny zadním vchodem ven.

„Proč ty tajnosti, Cyradis?“ zeptal se Beldin dívky se zavázanýma očima. „Proč se věštcí skrývají vysoko na hoře a proč nejsou v Kellu?“

„Vždyť toto přec jest Kell, vznešený Beldine.“

„A co je to město tam dole v údolí?“

„Rovněž Kell,“ usmála se dívka. „Území naše totiž velmi rozlehlé jest. Toto město náleží věštcům, ale na hoře jest mnoho jiných – nalézá se zde město pro kouzelníky, město pro kněze, již s mrtvými rozmlouvají, a město modlících se – všechna tato města ke Kellu náleží.“

„Buďte jistí, že Dal způsobí zbytečné komplikace,“ ušklíbl se Beldin.

„Jiná města z jiných příčin se stavějí, Beldine, některá pro obchod, jiná pro obranu – naše město pak ke studiu slouží.“

„Jak můžete studovat, když musíte celý den chodit, abyste si vůbec mohli pohovořit s kolegy?“

„Nepotřebujeme chodit, Beldine. Můžeme spolu hovořit kdyko-

liv zatoužíme. Což nerozmlouváš ty s Belgaratem způsobem stejným?“

„No to je něco jiného,“ zavrčel Beldin.

„V čem odlišnost spatřuješ?“

„Naše rozmluvy jsou totiž důvěrné.“

„My žádných důvěrností nepotřebujeme. Myšlenky jednotlivce jsou myšlenkami všech.“

Krátce před polednem vypochoďovali z jeskyně na teplé sluneční světlo. Toth, který něžně podpíral Cyradis, je vedl k velké mezeře mezi dvěma balvany na skalním hřebenu a potom dál po strmé cestě přes louku. Asi po hodině obtížného sestupu se dostali do chladného zeleného lesa. Ve větvích stromů zpívali ptáci a v pruzích slunečního světla se koupal třpytící se hmyz.

Cesta byla velmi strmá a Garion si uvědomil, že cesta dolů je ještě horší než cesta nahoru. Na jednom z prstů levé nohy se mu udělal velký a bolestivý puchýř. Bolest na pravé noze mu zvěstovala, že za chvíli bude mít puchýře dva. Zatnul zuby a kulhal dál.

Když se dostali do města v údolí, slunce už téměř zapadalo. Garion si s jistým zadostiučiněním všiml, že když šli po mramorové ulici, jež vedla k jejich domu, Beldin také kulhal.

Když vstoupili do jídelny, ostatní už jedli. Garion se podíval na Zakata a ten si všiml, že je s nimi Cyradis. Jeho olivově zbarvená plet' poněkud zbledla a tato bledost byla ještě zřetelnější v porovnání s černými vousy, které si nechal narůst. Vstal, lehce se uklonil a zdvořile řekl: „Svatá věštkyně.“

„Císaři Mallorej,“ odpověděla Cyradis, „jak jsem tobě v mračné Daršivě slíbila, co rukojmí se tobě vzdávám.“

„Není třeba hovořit o rukojmích, Cyradis,“ odpověděl a poněkud zrudl ve tváři. „Hovořil jsem tehdy ukvapeně. Bylo to předtím, než jsem pochopil, co přede mnou stojí.“

„Přec však rukojmí tvou jsem, neboť v knize osudu psáno jest, že provoditi tebe musím do Místa, které není více, kdež mne úkol čeká.“

„Musíš mít určitě hlad,“ řekla Samet, „pojď ke stolu a najež se.“

„Dříve však jistý úkol vyplniti musím,“ řekla jí Cyradis. Vztáhla ruce a Toth jí do nich vložil velkou knihu, kterou přinesl z hory.

„Vznešený Belgarate,“ řekla svým podivně znějícím hlasem,

„tímto odevzdávám tobě knihu naší svatou, tak jak mi hvězdy poručily. Přečti ji pečlivě, neb tam nalezneš, co tobě osud přichystal.“

Belgarat rychle vstal, přišel k ní a vzal knihu do svých nedočkatostí se třesoucích rukou.

„Děkuji ti, Cyradis. Vím, jak cenná je to kniha. Budu se o ni pečlivě starat, a jakmile najdu, co potřebuji, hned ti ji vrátím,“ řekl Belgarat. Pak odešel k malému stolku poblíž okna a otevřel objemný svazek.

„Pojď sem,“ řekl mu Beldin a přitáhl si další židli. Oba starci sklonili hlavy nad zažloutlými stránkami a vůbec si nevšimli toho, co se děje kolem.

„Nebudeš teď jíst, Cyradis?“ zeptala se Polgara dívky se zavazánýma očima.

„Jsi velmi laskavá, Polgaro,“ odpověděla věštkyně, „postila jsem se od času, co jste sem přibyli, bych na setkání připravena byla, nyní však hlad počíná mne oslabovati.“

Polgara ji opatrně zavedla ke stolu a usadila ji mezi Se'Nedru a Samet.

„Daří se mému dítěti dobře, věštkyně?“ zeptala se jí Se'Nedra.

„Daří se mu dobře, královno z Rivy, stále však touží k tobě se navrátiti.“

„Udivuje mě, že si na mě vůbec vzpomíná,“ řekla trochu smutně Se'Nedra. „Bylo to malé děťátko, když to Zandramas ukradla.“ Vzdychla si. „Tolik jsem toho promeškala – je tolik věcí, které už nikdy neuvidím.“ Její spodní ret se začal třást.

Garion k ní přistoupil a objal ji. „Všechno bude v pořádku, Se'Nedro,“ ujišťoval ji,

„Bude, Cyradis?“ zeptala se skoro s pláčem. Opravdu bude zase všechno v pořádku?“

„To povědět nemohu, Se'Nedro. Před námi dvě cesty se prostírají, leč ani hvězdy neznají, po které se dáme.“

„Jakou jste měli cestu?“ zeptal se Silk, spíše ale proto, aby přelkenu nepříjemný okamžik, než ze skutečné zvědavosti.

„Šlo o nervy,“ odpověděl Garion. „Nedovedu moc dobře létat a dostali jsme se do špatného počasí.“

Silk zabručel: „Celý den bylo úplně jasno.“

„Ne tam, kde jsme byli,“ řekl Garion a podíval se na Cyradis. Rozhodl se však, že nebude dělat problém ze vzdušného proudu, který jim málem způsobil katastrofu. „Mohu jim říci něco o místě, kde žiješ?“ zeptal se Cyradis.

„Ovšemť, Belgarione,“ řekla věštkyně a usmála se. „Oni k tobě náležejí a já před nimi ničeho skrývati nechci.“

„Vzpomínáš si na horu Kahsha ve Kthol Murgosu?“ zeptal se Garion přítele.

„Snažil jsem se o to, abych na ni zapomněl.“

„Věštcí bydlí ve městě, které se podobá tomu, jež postavili Dagaši v Kahsha. Je také uvnitř velmi velké jeskyně.“

„Tak to jsem rád, že jsem tam nešel.“

Cyradis se k němu otočila a na tváři se jí objevil lehký mráček. „Kheldare, tys posud nepřekonal bázeň svou nerozumnou?“ zeptala se věštkyně.

„Ne. A také nemohu říci, že by byla nerozumná. Věř mi, Cyradis, mám pro to důvody, spousty důvodů,“ řekl a pokrčil rameny.

„Musíš odvahu nalézt, Kheldare, neboť přijde doba, kdy vstoupiti budeš muset do míst, jež za příšerná považuješ.“

„Ne, jestliže to nebude nutné, tak tam nepůjdu.“

„Musíš, Kheldare. Není pro tebe jiné cesty.“

Zbledl, ale neřekl ani slovo.

„Řekni mi, Cyradis,“ zeptala se Samet, „to bylo tvoje dílo, že Zith skončila těhotenství.“

„Nikoli. Způsobil to kouzelník Vard z ostrova Verkat, jenž chtěl, aby posečkala, než úkoly své v Ašabě vyplní.“

„Vard je kouzelník?“ zeptala se poněkud překvapeně. „Obyčejně kouzelníky poznám, ale v jeho případě se to nestalo.“

„Jest utajený,“ souhlasila Cyradis. „V Kthol Murgosu platí pravidlo, že umění naše provozováno býti musí s opatrností velikou. Gro-limové v zemi Murgů pečlivě strážejí, aby nedošlo k rozruchu, jež činnost naší obvykle provázejí.“

„Úplně jsi nás s tím Verkatem zmátla,“ řekl Durnik. „Stalo se to dříve, než jsme pochopili důvody, proč jsi to udělala. Bohužel jsem určitou dobu velmi špatně zacházel Tothem. Je však tak velkorysý, že mi odpustil.“

Velký mlčící muž se na něj usmál a udělal několik zdvořilých posunků.

Durník se zasmál. „Už to nemusíš opakovat, Tothe, konečně jsem přišel na to, jak se mnou mluvíš.“

Tothovi klesly paže.

Durník chvíli poslouchal a pak řekl: „Ano. Takhle je to skutečně mnohem jednodušší – a také rychlejší. Protože na sebe nemusíme mávat rukama. Mimochodem – já a Eriond jsme našli nedaleko od města malý rybník, ve kterém jsou pěkní pstruzi.“

Toth se zeširoka usmál.

„Myslel jsem si to, že tak budeš reagovat,“ také se na něj zaculil Durník.

„Mám dojem, že jsme právě korumpovali tvého průvodce,“ omluvila se věštkyni Polgara.

„Ó, mylíš se, Polgaro,“ usmála se Cyradis. „Tuto vášeň má již od dob chlapeckých. Na našich poutích nalezl příležitost k rybolovu, ať již v nějakém potoce, nebo rybníku. Nebránila jsem mu, neboť i já ryby v oblibě mám – a on je dovede chutně strojiti.“

Dojedli a pak tiše hovořili, aby nevyrušovali Belgarata a Beldina, kteří se stále skláněli nad knihou.

„Jak uhodne Zandramas, kam jdeme?“ zeptal se Garion věštkyně. „Je přece Grolim!“

„Na to nemohu ti, Dítě Světla, odpověď dáti. Leč přijde na rozhodnuté místo, až najde čas.“

„S mým synem?“

„Tak jak věštba praví.“

„Už se na to setkání těším,“ řekl výhružně Garion. „Je mnoho důležitých věcí, které musíme – Zandramas a já – vyřídit.“

„Nedopuť, aby tě nenávisl, jež slepá jest, od úkolů tvých odvrátila,“ řekla mu vážně Cyradis.

„A co je můj úkol, Cyradis?“

„To později seznáš.“

„Dříve se to nedozvím?“

„Nikoli, neboť splnění jeho přišlo by vniveč, přemýšlel-li bys o něm příliš dlouho.“

„A co je můj úkol, svatá věštkyně?“ zeptal se Zakat. „Řekla jsi, že

mi to řekneš zde, v Kellu.“

„Císaři Mallorei, musím tajemství zachovati. Nicméně věz, že úkol tvůj započne teprve tehdy, až své úkoly tví druzi splní a že úkol ten pak plnit budeš až do konce života...“

„Když hovoříme o úkolech, možná, že bys mohla říct, jaký úkol budu mít já,“ řekl Sadi.

„Již jsi ho, Sadi, plnit počal.“

„A dělám to dobře?“

„Oh, není to špatné,“ usmála se věštkyně.

„A šlo by mi to ještě lépe, kdybych věděl, o co jde.“

„Nikoli, Sadi. Stejně jako v případě Belgarionově, i tvůj úkol byl by zmařen, dozvěděl-li by ses, oč jde.“

„Tam, kam jdeme, je daleko?“ zeptal se věštkyně Durnik.

„Místo jest vzdáleno mnoho mil, a než se tam dostaneme, veliká strádání budeme muset přenést.“

„To budu muset pohovořit s Dallanem o zásobách. A taky se musím podívat, jestli mají koně v pořádku podkovy. Možná, že by teď byla dobrá doba nechat koně okovat.“

„To není možné!“ vykřikl najednou Belgarat.

„Copak, otče?“ zeptala se ho Pol.

„Je to v Korimu. Ta schůzka má být v Korimu!“

„Kde to je?“ zeptal se Sadi.

„Takové místo neexistuje,“ zavrčel Beldin. „Kdysi bylo. Byl to horský hřbet, který se propadl do moře, když Torak rozštěpil svět. Píše se o něm v Knize Alornu a tam o místě píší jako o „výšinách Korimských, které již nejsou.“

„Jakousi logiku to má,“ řekl Silk. „To asi měla na mysli prorocství, když hovořila o Místě, které není více.“

Beldin se podrbl za uchem. „A ještě něco! Vzpomínáte si na Senjiho vyprávění v Melceně? O vědci, který ukradl Sardion? Jeho loď naposled viděli, když objížděla jižní výběžek Gandaharu. Loď se pak už nikdy nevrátila a podle Senjiho ztroskotala někde u pobřeží Daleisie. Musíme teď putovat tam, kde je Sardion, a já mám takové neblahé tušení, že to je na vrcholku hory, která se před více než pěti tisíci lety propadla do moře.“

Kapitola osmá

KRÁLOVNA Z RIVY MĚLA TAK TROCHU snivou náladu, když vyrazili ze zářícího mramorového města Kellu. Při pouti lesem na ni padla nějaká podivná únava, která se s každou ujetou milí ještě stupňovala. Proto pouze tiše poslouchala.

„To nevím, jak můžeš být tak klidná, Cyradis,“ řekl Belgarat věštkyni, když jel na koni vedle ní. „Jestliže je Sardion na dně moře, pak ani ty, ani my nesplníme úkol. A proč si vůbec zajíždíme do Perivoru?“

„Odpověď ve Svaté knize nalezneš, Belgarate.“

„Ty mi to nemůžeš vysvětlit? Nemáme přece moc času, vždyť to víš.“

„Nikoli, nemohu. Nemohu nijak nápomocna býti tobě, aniž bych současně nepomohla Zandramas. Jest to stejným dílem úloha tvoje i její, musíte oba hádanku rozřešeti a není dovoleno jednomu či druhému napomáhati.“

„Co je Perivor?“ zeptal se Zakat Gariona.

„Ostrov u jižního pobřeží Dalesie,“ odpověděl Garion. „Obyvatelé ostrova jsou zvláštní. Podle legend jsou přímými potomky lidí ze západu, kteří cestovali na lodi, jež ztroskotala asi před dvěma tisíci léty u ostrova. Ostrov prý je chudý a lidé, kteří na něm žijí, jsou bojovníci. V Mal Zetu si myslí, že nestojí za to o ostrov bojovat, nebo si ho podrobit. Urvon tam dokonce ani neposlal Grolimy.“

„Nebude to nebezpečné, když jsou obyvatelé tak krutí?“

„Ne, za jistých okolností jsou i přátelští a pohostinní, pokud se ovšem někdo nepokusí vylodit na ostrově armádu. Pak to je horší.“

„Máme dost času na cestu tam?“ zeptal se Silk věštkyně.

„Dostatek času, principi Kheldare,“ odpověděla věštkyně. „Již od nepaměti hvězdy nám praví, že Místo, které není více tě očekává a že nadejde den, kdy tam přibýdeš.“

„A Zandramas též?“

„Jinak by se rovněž schůzka uskutečnit nemohla. Dítě Temnoty musí se jí zúčastnit,“ řekla věštkyně a záhadně se usmála.

„Ty dovedeš být také veselá, Cyradis. Není to tak trochu nepatřičné pro věštkyni?“

„Jak málo mne znáš, princi Kheldare,“ řekla a opět se usmála. „Nezřídka usmívali jsme se, čtouce ve hvězdách poselství, neb když viděli jsme, kterak mnohomluvná jsou, leč ničeho nesdělují. Podrob se pokynům nebes, Kheldare, a ušetři sobě bolest a zmatek, co důsledek snahy osudu uniknouti.“

„Zacházíš se slovem osud lehkovážně, Cyradis,“ poznamenal Kheldar.

„Což nepřišel jsi sem hledati odpověď na to, co osud tobě přichystal? Všechn tvůj zájem o špionáž a obchod tebe toliko od cíle oddaloval.“

„To je moc zdvořilý způsob, jak někomu naznačit, že se chová jako dítě.“

„Všichni jsme dětmi, Kheldare.“

Pak se nad sluncem zalitým lesem objevil letící Beldin, který se hbitými pohyby křídel vyhýbal kmenům stromů, sedl na zem a změnil svou podobu.

„Nějaké problémy?“ zeptal se ho Belgarat.

„Méně, než jsem očekával,“ zabručel hrbáč a dodal: „To se mi právě nelíbí.“

„Nejsi zbytečně nespokojený?“

„Nespokojenost je obrana před malomyslností. Zandramas nemohla jít do Kellu, ne?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Musí teda s námi až na místo setkání?“

„Pokud nenašla jiný způsob jak zjistit, kde to je.“

„To mě trochu trápí. Kdyby bylo nezbytné, aby nás sledovala, pak by bylo logické, že by tenhle nechala les obklíčit vojsky a dala Grolimům úkol, aby zjistili, kudy půjdeme?“

„Jo. To je logické.“

„Armáda tady ale není, potlouká se tu jen pár hlídek.“

„Tak o co vlastně Zandramas jde?“ zabručel Belgarat.

„Někde chystá nějakou kulišárnu.“

„Tak mějte otevřené oči. Nechtěl bych, aby nás nachytala na švestkách.“

„Možná, že by to bylo jednodušší.“

„Pochybuji. Zatím nebylo jednoduché nic, tak proč by to mělo být jiné?“

„Půjdu se porozhlédnout kolem,“ zapískal hrbáč a odběhl.

Ten večer rozbili tábor u studánky, která vyvěrala z vysoké žulové skály porostlé mechem. Belgarat měl vrtochy, a tak se mu vyhýbali, aby se s ním nemuseli setkat, a tvářili se, že mají plné ruce práce.

„Dnes večer jsi velmi tichá,“ řekl Garion Se'Nedře, když se po večeři posadili k ohni. „Co je s tebou?“

„Prostě mi nechce mluvit.“ Podivná slabost, která přepadla malou královnu, se nezmenšovala, naopak se při jízdě na koni několikrát přistihla, jak usínala.

„Vypadáš unaveně,“ poznamenal Garion.

„Jsem slabá. Jsme už dlouho na cestě a začíná mne to zmáhat.“

„Tak proč si nejdeš lehnout? Vyspíš se a hned ti bude líp.“

Zívla, vztáhla ke Garionovi paže a řekla. „Odneseš mne.“

Ta žádost ho poněkud udivila, Se'Nedře se však manželovy rozpaky docela líbily. Vypadal totiž jako chlapec s velkýma jasnýma očima.

„Necítíš se dobře?“ zeptal se.

„Ale ano, Garione, jen se mi chce moc spát a taky bych chtěla, abys mě trochu pochoval v náručí. Zanes mne do stanu a strč mě do pokrývek.“

„No dobře, když chceš...,“ řekl Garion. Lehce ji zvedl a zanesl ji do stanu.

„Garione,“ zašeptala ospale, když ji něžně ovinul příkrývky kolem ramen.

„Ano, miláčku...“

„Prosím tě, příště nenos tu drátěnou košili, jsi cítit jako železný hrnec.“

Se'Nedru v noci trápily podivné sny. Zdálo se jí, že viděla lidi a místa, které nikdy nespátřila, nebo na které si celá léta nevzpomněla. Viděla legionáře, kteří hlídali palác jejího otce. Lord Morin, jeho ko-

morník, ve snu pádil po mramorových chodbách. Pak se jí zdálo, že je v Rivě a že dlouze rozpráví s Brandem, jehož plavovlasá neteř seděla u okna a vyšívala. Jak se zdálo, Arell se nijak nevzrušovala tím, že jí mezi lopatkami trčí rukověť dýky. Se'Nedra zasténala, napolo se probrala, ale zase snila dál.

Pak se jí zdálo, že je v Rheonu ve východní části Drasnie. Z Velina pasu ležerně vytáhla dýku a stejně ležerně ji až po jílec zarazila do břicha černovouseho Ulfgara, hlavy Medvědího kultu. Ulfgar právě rozmlouval s Belgaratem a ani nezaznamenal, že mu Se'Nedra pomalu zarážela ostří do útroby.

Pak najednou byla zase zpátky v Rivě a seděla s Garionem – oba byli nazí – u průzračného horského jezírka, nad kterým létaly tisíce pestrých motýlů.

Ve svém neklidném snu také cestovala ke starodávnému městu Val Alorn v Šereku, pak do Boktoru na pohřeb krále Rhodara. Ještě jednou se před ní objevilo ohromné bojiště u Thull Mardu a ještě jednou spatřila tvář svého samozvaného ochránce Olbana, syna Brandova.

Sny však spolu nijak nesouvisely. Bez ladu a skladu chodila z jednoho místa na druhé, pohybovala se prostorem a časem a něco hledala. Přitom si vůbec nemohla vzpomenout, že by něco ztratila.

Příští ráno se probudila a byla stejně unavená jako předchozí večer. Každý pohyb jí stál velkou námahu, bez přestání zívala.

„Co je s tebou?“ zeptal se jí Garion, když se oblékali. „Špatně ses vyspala?“

„Měla jsem zvláštní sny.“

„Nechceš mi něco říct? Někdy to je nejlepší způsob, jak se zbavit noční můry a zabránit, aby se špatné sny znovu opakovaly.“

„Ty sny však neměly žádný smysl, Garione. Připadalo mi to, jako by z nějakého důvodu se mnou pohybovala v prostoru a čase.“

„Řekla jsi pohybovala? Ta neznámá osoba byla žena?“

„Já jsem řekla „pohybovala“? To opravdu nevím, nikdy jsem nikoho neviděla,“ zívla opět Se'Nedra. „Doufám, že už je konec. Druhou takovou noc bych už nechtěla prožít.“

Pak se Se'Nedra zpod svých dlouhých řas rozmarně podívala na Gariona a řekla: „Něco z toho snu ale bylo docela příjemné. To, jak

jsme seděli v Rivě u toho jezírka. Chceš vědět, co jsme dělali?“

Garion zčervenál a řekl: „Ale ne, Se'Nedro! Nechci!“ Ona však začala vyprávět a nešetřila podrobnostmi, až Garion nakonec utekl do stanu.

Noc bez odpočinku pouze zvýšila malátnost, kterou Se'Nedra pociťovala už od doby, kdy odjeli z Kellu. Ráno královna seděla v sedle a napolo spala. Garion ji několikrát upozornil, že může spadnout koně, když však uviděl, že Se'Nedra nemůže ani udržet otěže, vzal jí je z rukou a vedl koně sám.

Asi uprostřed dopoledne se znovu objevil Beldin. „Bude asi lepší, když se schováme. Před námi je vojenská hlídka Daršivanů,“ řekl chvatně.

„Hledají nás?“

„Kdo ví? Jestli jo, pak to nedělají zrovna důkladně. Pojd'te, zajedeme trochu do lesa a necháme je přejet. Nespustím je z očí, a jakmile zmizí, přijdu vám to zase říct.“

„Dobře,“ řekl Belgarat, zatočil z cesty mezi stromy a za ním jel celý jeho hlouček, který se pak schoval v lese.

Sesedli z koní a napjatě čekali. Za chvílí slyšeli zvonění vojenské výzbroje a kolem nich po lesní cestě tryskem přelétla hlídka na koních.

Ani v nebezpečné situaci však Se'Nedra nemohla udržet otevřené oči. Slyšela tlumený rozhovor svých přátel a zase usnula.

A potom se probudila – nebo aspoň částečně. Šla sama lesem a byla jako omráčená. Věděla, že by měla být znepokojená, protože se odloučila od ostatních, ale kupodivu nebyla. Šla a šla, ale ani ne snad že by měla namířeno na nějaké konkrétní místo, spíše jako by byla poslušná jakéhosi jemného volání a výzvy.

Pak se dostala na travnatou paseku a uviděla, jak mezi divokými květinami stojí nějaké vysoké plavovlasé děvče a v rukou má uzlíček. Děvče mělo kudrnaté zlaté vlasy a pleť bílou jako mléko. Byla to Brandova neteř Arell. „Dobrý den, Veličenstvo,“ pozdravila dívka královnu. „Čekám Vás!“

Něco v hloubi Se'Nedřiny duše ji varovalo – to vysoké děvče z Rivy přece nemůže být tady! Se'Nedra si však nemohla vzpomenout, proč tu nemůže být.

„Dobrý den, Arell,“ řekla své přítelkyni Se'Nedra. „Co tady proboha děláš?“

„Přišla jsem ti pomoci, Se'Nedro. Podívej se, co jsem našla.“ Stáhla cíp pokrývky – ukázala se malá dětská tvářička.

„To je moje dítě!“ vykřikla v nesmírné radosti Se'Nedra. Přiběhla, dychtivě roztáhla paže a z náručí přítelkyně vzala spící nemluvně. Přitiskla si ho k tělu a položila svoji tvář do jeho hebkých kudrnatých vlasů. „Kdes ho našla?“ zeptala se Arell.

„Jela jsem lesem,“ odpověděla Arell, „a zdálo se mi, že cítím vůni kouře z táborového ohně. Tak jsem se šla podívat a u malého potůčku jsem narazila na nějaký stan. Nakoukla jsem dovnitř a tam byl princ Geran. Nikdo kolem nebyl, tak jsem ho vzala do náručí a šla jsem tě hledat.“

Rozum Se'Nedru znovu varoval, ale byla tak zpitá štěstím, ale ne dbala. Držela dítě v náručí, něžně ho kolébala a tiše mu něco šeptala.

„Kde je král Belgarion?“ zeptala se Arell.

„Někde vzadu,“ řekla s neurčitým gestem Se'Nedra.

„Měla bys jít za ním a oznámit, že jeho syn je v bezpečí.“

„Ano, udělám to! Určitě bude moc šťastný!“

„Já teď mám, Se'Nedro, něco opravdu velmi naléhavého a budu muset odejít. Najdeš cestu zpátky?“ řekla Arell.

„Ale samozřejmě. Ty se mnou nepůjdeš? Jeho Veličenstvo by tě určitě odměnilo, že jsi nám vrátila syna.“

Arell se usmála: „To, že jsi šťastná, je pro mne nejlepší odměna. Možná, že se ještě později potkáme. Kterou cestou pojedete?“

„Myslím, že jižní. Musíme se dostat na mořské pobřeží,“ odpověděla Se'Nedra.

„Opravdu?“

„Jedeme na ostrov, který se myslím jmenuje Perivor.“ „Brzy tam má být nějaká schůzka.“

„To má být právě tam?“

„Ale ne,“ zasmála se Se'Nedra, která se stále mazlila s dítětem. „Jdeme tam jenom proto, abychom se něco dozvěděli. Pak pojedeme někam jinam.“

„Možná, že se nám dvěma nepodaří setkat na Perivoru,“ řekla Arell a trochu se zamračila. „Možná, že bys mi mohla říct, kde bude ta

schůzka, a já bych tam pak určitě přišla.“

„Počkej,“ zamyslela se Se'Nedra. „Jak tomu místu říkají? Aha, teď si vzpomínám. Je to místo, kterému se říká Korim.“

„Korim?“ vykřikla udiveně Arell.

„Ano.“

„Belgarat byl velmi znepokojený, když se o všem dozvěděl, ale Cyradis mu řekla, že všechno bude v nejlepším pořádku. Jdeme do Perivoru proto, že tam je něco, co se musíme dozvědět. Myslím, že řekla, že tam je nějaká mapa nebo něco takového,“ řekla Se'Nedra. „Ale abych ti, Arell, řekla pravdu, poslední dny jsem tak ospalá, že ani nemůžu sledovat, co povídají lidé kolem.“

„Samozřejmě,“ řekla Arell a přemýšlela, až se jí na čele udělaly vrásky. „Proč by měl být Perivor klíčem k celé věci?“ opakovala si sama pro sebe a pak pověděla nahlas: „Jsi si jistá, že šlo o Korim? Možná, že jsi tomu jménu dobře nerozuměla.“

„Tak jsem to slyšela, Arell. Belgarat a Beldin stále hovořili o „výšinách Korimu, který již neexistuje“. Ale jak může být schůzka na místě, které již neexistuje? To je přece úplná hloupost, že?“

„To tedy ano,“ řekla Arell a nějak podivně se zamračila, pak pokračovala: „Se'Nedro, já teď musím odejít. Vezmi dítě manželovi a pozdravuj ho ode mne.“ Její oči v sluneční záři zářily jako drahokam, když dodala: „A pozdravuj také Polgaru.“ V tom, jak to řekla, zaznívalo něco zlověstného. Potom se dívka otočila a šla přes kvetoucí louku k temnému výběžku lesa.

„Sbohem, Arell, a ještě jednou ti mockrát děkuji, žes našla mé dítě,“ volala za ní Se'Nedra.

Arell se však ani neotočila, ani neodpověděla.

Garion byl zoufalý. Když uslyšel, že se ztratila jeho žena, skočil do sedla a jel tryskem do lesa. Byl už dost daleko, když ho konečně dohonil Belgarat.

„Garione! Stůj!“ zakřičel stařec.

„Ale, dědečku!“ ozval se Garion, „musím najít Se'Nedru!“

„Kde ji chceš hledat? To snad chceš jezdit jenom tak kolem a doufat, že na ni narazíš?“

„Ale...“

„Vezmi rozum do hrsti, chlapče! Přece máme ještě jiný, snadnější a rychlejší způsob, jak ji najít. Ty přece znáš její vůni, že?“

„Samozřejmě, ale...“

„Tak použijeme nos. Sesedni, pošli koně pryč. My se přeměníme a půjdeme po stopě. Bude to rychlejší a mnohem jistější.“

Garion si najednou připadal jako úplný pitomec a neochotně se k tomu přiznal. Sklouzl ze sedla, uhořel koně do zadku, a ten tryskem se rozběhl k místu, kde byli ukryti ostatní.

„Co si to zase ta Se'Nedra vymyslela?“ zuřil Garion.

„Nevím, co se jí stalo, ale v posledních dnech byla tak zvláštní. Pojďme ji hledat, čím dřív ji najdeme, tím dřív se vrátí,“ zabručel starý muž a začal se měnit ve velkého stříbrného vlka. Pak zavrčel na Gariona: „Běž první, ty znáš líp její vůni.“

Garion se rovněž proměnil ve vlka, chvíli běhal sem a tam, až čichem zachytil známou Se'Nedřinu vůni. „Šla tudy,“ řekl Belgaratovi.

„Je stopa čerstvá?“ zeptal se starý vlk.

„Ne starší než tak půl hodiny,“ řekl Garion a vyrazil vpřed.

Vlci rychle běželi lesem, Čenichy měli nízko u země, tak jak to dělají šelmy, které jsou na lovu.

Se'Nedru našli za necelou čtvrt hodinu. Vracela se spokojeně zpět lesem a mazlila se s balíčkem, který držela v náručí. „Nesmíš ji vylékat,“ varoval Belgarat, „Něco zlého se děje. Kývej na všechno, co ti řekne.“ Oba vlci se zase proměnili v lidi.

Se'Nedra, když je uviděla, radostně vykřikla: „Garione, podívej se, Arell našla naše dítě.“

„Arell, ale vždyť ta je...“

„Nech ji, nebo začne být hysterická,“ šeptal Garionovi Belgarat.

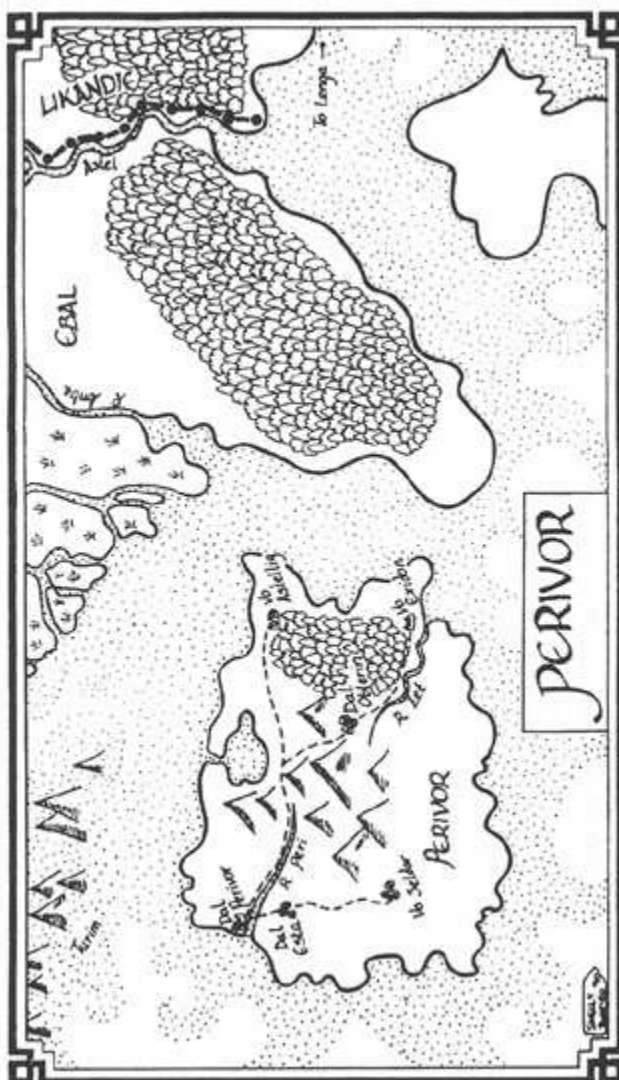
„Ano, ano, Se'Nedro, to je úžasné,“ pravil Garion a snažil se, aby jeho slova zněla úplně přirozeně.

„Je to už tak dávno,“ řekla Se'Nedra a měla oči plné slzí, „a ten chlapeček je pořád stejný. Podívej se, Garione, není nádherný?“

Stáhla příkrývku a Garion uviděl, že to, co tak něžně hýčkala, nebylo dítě, ale pouhý raneček hadrů.

Část druhá

PERIVOR

Kapitola devátá

ONOHU RÁNA SE VĚČNÁ SALMISSRA ROZHODLA, že skoncuje se službami, které jí prokazoval vrchní eunuch. Velké dávky jedné z jeho oblíbených drog způsobily, že Adiss úplně zapomněl, co mu královna kladla na srdce. Přišel do trůnního sálu, aby podal pravidelnou ranní zprávu. Jakmile se však k Salmissře přiblížil na deset kroků, okamžitě poznala, že neuposlechl její rozkaz, že k ní nesmí nikdy přijít, aniž by se předem nevykoupal. Královna se dívala svýma studenýma očima, jak si eunuch lehl na mramorovou podlahu a skřehotavým hlasem začal podávat zprávu. Tu však již nedokončil. Hadí královna dala tichý rozkaz a zpoza trůnu, který vypadal jako velký diván, vylezl malý zelený had a Adiss za svoji neposlušnost dostal patřičnou odměnu.

Pak se věčná Salmissra na trůnu svinula a zálibně se prohlížela v zrcadle. Čekal ji obtížný výběr nového vrchního eunucha a na něco takového neměla sebemenší chuť. Nakonec se rozhodla, že podobnými záležitostmi se nebude v nejbližší době zabývat, nechá dvorní eunuchy, aby se o tuto vysokou funkci poprali. Podobné pranice sice obyčejně stály pár životů – ale o nic vlastně nepůjde – v paláci je eunuchů víc než dost.

Pod trůnem se ozvalo zlostné zasyčení. Její oblíbený had se zlobil. „Co je, Ezahhu?“ zeptala se Hadí královna.

„Nemohla bys jim nařídit, aby se vykoukali dříve, než mě požádáš, abych je kousl, Salmissro?“ čertil se Ezahh. „Alespoň jsi mne mohla varovat, co mne čeká.“ Ezahh a Salmissra sice patřili k různým druhům hadího rodu, ale navzájem si rozuměli.

„Promiň, Ezahhu. Byla to nepředloženost,“ řekla hadí královna, která byla velmi zdvořilá k jiným plazům – na rozdíl od lidí, kterými víceméně pohrdala; zvláště zdvořilá byla k jedovatým hadům. Tato

zásada se považuje ve světě hadů za moudrost.

„Nebyla to tak úplně tvá vina, Salmissro,“ řekl rovněž zdvořile Ezahh (konečně byl to také had). „Jenom bych potřeboval něco, abych se zbavil té ohavné chuti v ústech. Třeba pěknou tučnou myš, pokud možno živou.“

„Hned to zařídím, Ezahhu,“ řekla královna a obrátila trojúhelníkovou hlavu ke skupině eunuchů, kteří oddaně klečeli po obou stranách trůnu. „Ty,“ zasyčela na jednoho z nich, „běž a chyt' nějakou myš. Můj malý zelený přítel má hlad.“

„Okamžitě to provedu, božská Salmissro,“ odpověděl pokorně eunuch. Vyskočil a šel pozpátku ke dveřím, každý druhý krok při tom padal na podlahu.

„Děkuji, Salmissro,“ syčel Ezahh. „Lidé jsou přece tak nudní, že?“

„Jsou čilí, jen když mají strach a když je žene chtíč,“ souhlasila královna.

„Teď jsme se dostali k důležité věci,“ poznamenal Ezahh, „měla jsi čas posoudit žádost, kterou jsem ti před časem přednesl?“

„Moji lidé už se tím zabývají,“ ujistila ho královna, „ale tvůj hadí rod je velmi vzácný a najít družku není tak snadné.“

„Jestli to je nutné, Salmissro, mohu počkat. My, hadi, jsme trpěliví. Nechci ti sahat do svědomí, ale kdybys nevyhnala Sadiho, nemusela jsi mít takové potíže. Byli jsme dobří přátelé s jeho malým hadem.“

„Několikrát jsem si toho všimla, možná, že teď už jsi mohl být otcem.“

Zelený had vystrčil hlavu pod trůnem a pozoroval královnu. Jako hadi jeho druhu měl na zeleném hřbetu jasně červenou čáru. „Co to je otec?“ zeptal se lhostejně.

„To je dost těžké vysvětlit, ale lidé z toho dělají velký problém.“

„Copak se může vznešené stvoření starat o zvrácené podivínství lidí?“

„Ne – nebo alespoň už ne.“

„Ty jsi byla srdcem vždy had, Salmissro.“

„Proč myslíš, Ezahhu?“ řekla potěšeně královna. Pak se zamyslela, závitý jejího těla se neklidně pohybovaly a řekla: „Musím vybrat nového vrchního eunucha – a to je pěkná otrava.“

„Proč se tím obtěžovat? Vyber, na koho přijdeš. Koneckonců, všichni lidé jsou stejní.“

„Většina ano. Chtěla bych vědět, kde je Sadi, chtěla bych ho přemluvit, aby se vrátil do Sthiss Toru.“

„Sadi, ten je jiný,“ souhlasil Ezahh, „dokonce se mi někdy zdá, že je s námi hady nějak příbuzný.“

„Ano, má některé hadí vlastnosti, že? Je to zloděj a padouch, ale přesto řídil palác lépe než kdokoliv jiný. Kdybych nesvlékala kůži v době, kdy upadl v nemilost, asi bych mu odpustila.“

„Svlékat kůži je moc nepříjemná věc,“ souhlasil Ezahh. „Jestli ti mohu něco poradit, Salmissro, tak bys neměla mít v tu dobu kolem sebe lidi.“

„Pár jich potřebuji. Když na nic jiného, tak na to, abych mohla někoho kousnout.“

„Zůstaň u myší,“ radil jí Ezahh, „jsou chutnější a dají se taky polknout.“

„Kdybych mohla přemluvit Sadiho, aby se vrátil, pomohlo by to vyřešit jak tvůj, tak i můj problém. Já bych měla někoho, kdo by řídil palác, a ty bys měl zase svoji malou kamarádku.“

„To je velmi zajímavé, Salmissro,“ řekl had. Podíval se kolem a poznamenal: „To jsou lidi! Pošleš je, aby mi přinesli myš, a trvá jim to, jako by ji teprve museli dělat!“

Yarblek a Vella vjeli do Yar Nadraku v pozdním, studeném večeru, těsně před tím, než se zavíraly brány. Vella nechala své saténové šaty levandulové barvy v Boktoru a oblékla se do tradičních kožených obleků, těsně přiléhajících k tělu. Protože byla zima, měla na sobě i sobolí kožich, který by v Tol Honetu stál celé jmění.

„Proč to tady pokaždý tak strašně smrdí,“ zeptala se svého majitele, když jeli po sněhem zaváté ulici směrem k řece.

„Asi proto, že Drosta nechal stavbu kanalizace svým následovníkům,“ řekl Yarblek a přitáhl si ke krku límec svého obnošeného kožichu. „Občané za to sice zaplatili řůru daní, ale Drostův synovec ukázal, že je lepší podvodník než stavitel. Myslím, že to mají v rodině. Drosta podvádí i své vlastní ministerstvo financí.“

„Není to absurdní?“

„Máme absurdního krále, Vello.“

„Myslím, že k paláci musíme jet tímhle směrem,“ poznamenala Vella a ukázala na střed města.

„Drosta teď v noci v paláci nebude,“ řekl Yarblek. „Když zapadne slunce, cítí se opuštěný a jde hledat společnost.“

„No tak to teď může být kdekoliv!“

„Pochybuji. V Yar Nadraku je jen pár míst, kde je večer vítaným hostem. Našeho krále lidi zas tak moc rádi nemají.“ Yarblek ukázal na uličku plnou odpadků: „Pojď, zastavíme se u faktora, dostaneš tam něco na oblečení.“

„A co je špatný na tom, co mám na sobě?“

„Sobol vzbuzuje pozornost – zvlášť tam, kam jdeme – a my musíme být nenápadní.“

Kancelář Silkova a Yarblekova agenta byla v podkroví nad velkým skladištěm plným balíků kožešin a měkkých koberců, jaké se vyrábějí v Mallorei.

Obchodní agent byl šilhavý Nadrak, který se jmenoval Zelmit, a jak bylo vidět, nedalo se mu moc věřit. Vella ho vlastně nikdy neměla ráda, a tak podle zvyku uvolnila dýky v pochvách. Technicky vlastně patřila Yarblekovi a o Zelmitovi se vědělo, že zachází dosti nedbale s tím, co patřilo jeho zaměstnavateli.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se Yarblek, když s Vellou vstoupil do malé a špinavé kanceláře.

„Není to ani dobrý, ani špatný,“ odpověděl Zelmit skřípavým hlasem.

„O všeobecnosti nemám zájem, Zelmite,“ řekl Yarblek.

„Našli jsme cestu, jak obejít Boktor a vyhnout se v Drasnii clům.“

„To je fajn.“

„Trvá to sice trochu dýl, ale dostaneme naše kožešiny do Tol Honetu, aniž bychom platili. Proto naše zisky na kožešinovém trhu vzrostly o šedesát procent.“

Yarblek zazářil a řekl: „Jestli tudy pojede Silk, tak mu to zrovna nemusíš říkat. Při takových příležitostech dostává obyčejně záchvaty vlastenectví a Porena je koneckonců jeho teta.“

„Vůbec jsem nemyslel, že mu to řeknu. Stále ještě musíme dopravit koberce z Mallorey přes Drasnii a náš nejlepší trh je stále ve

střední Arendii. Někdo ale tlačí dolů ceny. Než přijdeme na to, kdo to je, bude možná dobře omezit dovoz.“

„Podařilo se ti podat ty drahé kameny, které jsem přivez z Mallorey?“

„Přirozeně. Propašovali jsme je za hranice a prodali.“

„To je dobré. Když ukážeme, že jich máme v zásobě hodně, vždycky to stlačuje cenu. Nevíš, jestli je Drosta dnes večer v tom tvým zapadáku?“

„Šel tam před západem slunce,“ přikývl Zelmit.

„Vella bude potřebovat nějaký nenápadný kabát,“ oznámil Yarblek.

Zelmit se na dívku žádostivě zadíval. Vella rozepnula kožich, ruce položila na rukověti dýk a řekla: „No tak, zkus to a uvidíš.“

„Nemusíš se, Vello, zase tak moc čertit,“ řekl vylekaný Zelmit. „Já jsem jen chtěl vědět, jakou máš míru, nic jinýho jsem v úmyslu neměl.“

„To jsem viděla,“ poznamenala Vella, „už se ti zahojila ta jizva na rameni?“

„Když je vlhko, tak mě trochu svědí.“

„Tak příště nestrkej pracky kam nemáš!“

„Myslím, že tady mám starý kabát, ale je dost obnošený.“

„To nevadí, to je dobrý,“ zajásal Yarblek. „Jdeme do krčmy U jednookýho psa a nechtěli bychom tam být moc nápadní.“

Vella si rozepnula sobolí kožich a položila ho na židli. „Ať se neztratí, moc mi na něm záleží a určitě víš, co bych ti provedla, kdyby se ten kožich najednou objevil u karavany, která jede do Tol Honetu.“

„Nemusíš vyhrožovat, Vello,“ řekl mírně Yarblek.

„To nebylo vyhrožování, Yarbleku,“ odpověděla Vella, „bylo to pouhé upozornění, abychom věděli, na čem jsme.“

„Já přinesu ten plášť,“ nabídl se Zelmit.

Plášť nebyl ani tak špinavý jako spíš roztrhaný. Páchl, jako by ho nikdy nikdo nevypral, a tak si ho Vella oblékla jenom s velkým sebezapřením.

„Natáhni si kapuci,“ připomenul jí Yarblek.

„To bych si musela umýt vlasy.“

„Ano?“

„A víš, jak dlouho trvá, než si je v zimě usuším?“

„Jen do toho, Vello, a nehádej se!“

„Nešpačkuju, jde mi o princip.“

Smutně si povzdechl a obrátil se k Zelmitovi: „Postarej se o koně. Už je nebudeme potřebovat, půjdeme pěšky.“

Potom odešli z kanceláře na ulici. Tam vytáhl Yarblek z kapsy dlouhý řetěz s koženým obojkem a řekl Velle: „Nasad’ si to.“

„No, obojek jako pes jsem už dlouho neměla,“ bránila se Vella.

„To je pro ochranu,“ řekl unaveně. „Jdeme do nejhorší části města a pajzl U jednookého psa je tam to nejohavnější. Když budeš na řetězu, dá ti každý pokoj, protože ví, že by si to musel rozdat se mnou. Kdybys nebyla na řetězu, muži v tom zapadákově by si to mohli vysvětlit po svém.“

„K tomu mám nože, Yarbleku.“

„Prosím, Vello, vždyť víš, že tě mám rád a nechci, aby se ti něco stalo.“

„Má to být vyznání, Yarbleku?“ zasmála se Vella, „a já jsem si myslela, že jediná věc, kterou máš rád, jsou peníze.“

„Ale Vello, já přece nejsem tak úplný budižkničemu.“

„Tak jestli to chceš vědět, já tě mám taky ráda,“ ušklíbala se Vella a připjala si kožený obojek.

Rozšířily se mu oči a usmál se.

„Ale zase tak moc tě nemiluju,“ dodala, aby se příliš netěšil.

Hospoda U jednookého psa byl snad nejhorší pajzl, do jakého kdy Vella vstoupila – a je třeba říci, že ve svém životě podobných „podniků“ viděla mnoho. Od svých dvanácti let se spoléhala na to, že dýky jí pomohou odvrátit nechtěnou pozornost. Kromě dvou horlivců nemusela nikoho zabít a zakrátko se o ní říkalo, že to je děvče, o které se žádný rozumný mužský nebude pokoušet. Někdy ji to dokonce trochu vadilo, protože určité pokusy o flirtování by neodmítla. Jeden nebo dva hříšky v nějakém odlehlém místě by přece ještě neznamenalý žádné zle – a potom? Kdo ví?

„Ne, aby tě napadlo pít pivo,“ varoval ji, když vstoupili do hospody Yarblek. „Mají otevřenou kád’ a obvykle v ní plave pár utope-ných krys.“

Vella se rozhlédla kolem. „To je ale vážně odporný místo, Yarb-

leku,“ řekla.

Ovinul si řetěz pevněji kolem ruky a řekl: „Nějak moc jsi byla s Porennou a začínáš být upejpavá.“

„Chceš, abych ti propíchlá břicho?“ reagovala Vella na jeho drzost. Potom se zeptala. „Co je tady hlavní atrakce?“

„Holky. Drosta sem přece nechodí kvůli pivu s krysí příchutí...“

„Mně je z toho nanic,“ poznamenala Vella.

„Ty jsi Drostu nepotkala? Nechutnost, pokud jde o něho, je slabé slovo, někdy se mi z něho chce zvracet.“

„Chceš tam jít rovnou? Nebylo by lepší nejprve to okouknout kolem?“

„Byla jsi v Drasnii moc dlouho,“ odpověděl, když vystupovali po širokém schodišti, „známe se s Drostou léta. Už ví, že nemá cenu snažit se mi něco nalhat. A já se budu snažit, abychom mohli z toho smradlavýho města co nejdřív vypadnout.“

„Myslím, že ty taky začínáš bejt fajnovej.“

Na konci haly byly dveře a u nich stála dvojice vojáků – to naznačovalo, že uvnitř je král Drosta lek Thun.

„Tak kolik jich dnes vystřídal?“ zeptal se Yarblek jednoho z vojáků, když se zastavili před dveřmi.

„Tři, ne?“ obrátil se voják na svého druha. „Všechny stejný. Tři nebo čtyři, co na tom záleží.“

„A teď je v plný práci?“ zeptal se Yarblek.

„Ne, teď právě odfukuje.“

„To tedy musí stárnout. Po třech ženskéjch dřív nikdy neodpočíval. Nechceš mu říci, že jsem tady a že pro něj mám zajímavou nabídku?“ řekl Yarblek a významně zazvonil řetězem, na kterém byla připoutána Vella.

Jeden z vojáků si prohlédl Vellu od hlavy až k patě a řekl: „No, tahle kočka by ho možná probudila.“

„Stejně rychle by ho mohla poslat spát,“ poznamenala Vella a rozhrnula plášť, pod nímž byly dýky.

„S těma dýkama bychom ji ale dovnitř neměli pouštět.“

„To je snad chcete šlohnout?“

„Ne, ne!“ řekl voják.

„No, to je dobře. Nabrousit dýku je dost těžká práce a já jsem ne-

dávno řezala kosti.“

Druhý voják otevřel dveře. „Veličenstvo, je tady Yarblek a má s sebou holku, kterou chce prodat.“

„Teď jsem si koupil tři.“

„Ale žádná nebyla taková jako tahle.“

„No, je to hezké, když si člověka cení,“ zamručela Vella a voják se na ni zasmál.

„Yarbleku, pojď sem,“ nařizoval králův pištivý hlas.

„Hned, Veličenstvo. Pojď, Vello,“ řekl Yarblek, zatahl za řetěz a vedl dívku do místnosti.

Drosta lek Thun, král Gar og Nadraku, napolo ležel napolo seděl na rozválené posteli. Byl to nejošklivější chlap, jakého kdy Vella viděla. Dokonce i hrbatý Beldin byl ve srovnání s ním krasavec. Byl olezlý, měl buličí oči, tvář plnou dolíčků po neštovicích a rozcuchané vousy.

„Ty blbečku,“ osopil se na Yarbleka, „Yar Nadrak je plný agentů z Mallorei. Vědí, že jsi společník prince Kheldara a že žiješ v paláci s Porenou.“

„Nikdo mne, Drosto, neviděl,“ řekl Yarblek, „a i kdyby, mám úplně hmatatelný důvod proč jsem tady,“ řekl a zatřásl řetězem, na kterém byla uvázaná Vella.

„Opravdu ji chceš prodat?“ zeptal se Drosta a prohlížel si děvče žádostivýma očima.“

„Asi ne, ale můžeme každému říct, že jsme se neshodli na ceně.“

„Tak proč seš tady?“

„Porena se začíná zajímat o tvou činnost. Oštěp má v paláci své špehy, ale ty jsi určitě dost chytrý, abys utajil, co vlastně děláš. Myslel jsem si, že ušetřím čas, když půjdu přímo ke zdroji.“

„Proč myslíš, že provádím něco špatného?“ „To je u tebe obvyklé.“

Drosta se pokusil o úsměv. „Máš asi pravdu, ale proč bych ti měl to povídat.“

„Protože když mi to neřekneš, usadím se v paláci a v Mallorei si hned budou myslet, že je podvádíš.“

„Yarbleku, ty seš mizera,“ odsekl Drosta.

„Někteří lidé tomu tak říkají.“

„No tak dobře, Yarbleku,“ povzdechl si Drosta, „ale to, co ti řeknu, je určeno pouze pro Porennu a nechci, abyste to se Silkem nějak zneužili. Pokusil jsem se dát do pořádku vztahy se Zakatem. Moc se zlobil, když jsem u Thull Mardu přešel na druhou stranu. Je pouze otázkou času, než se mu podaří podrobit si celý Kthol Murgos, a já nechci, aby ho napadlo pustit se za mnou na sever. Jednal jsem s Bradorem, šéfem jeho úřadu pro vnitřní záležitosti, a skoro jsme se dohodli. Jestli dovolím Bradorovým agentům průchod přes Gar og Nadrak, aby mohli na západ, zachráním si kůži. Zakat je pragmatik a jistě si odepře potěšení stáhnout mě z kůže, když mu mohu být nějak užitečný!“

Yarblek se na krále skepticky zahleděl. „Dobře, Drosto, a co dál? Dalo mi dost práce, abych odvrátil Zakata, aby tě neoloupal jako jablko.“

„Někdy jsi až moc chytrý.“

„Tak nám to řekni, Drosto, já tady přece nechci strávit měsíc a stát se podezřelým.“

Drosta skutečně povolil. „Zkrátil jsem dovozní cla na koberce z Malloreu. Zakat potřebuje peníze, aby mohl pokračovat ve válce proti Kthol Murgosu. Jestli snížím cla, obchodníci z Malloreu mohou být úspěšnější než ty a Silk. Chci se prostě stát nepostradatelný pro Jeho císařské Veličenstvo. Pak mi dá pokoj.“

„A já jsem si stále říkal, proč zisk z prodeje koberců začíná klestat,“ řekl si v duchu Yarblek a pak se zeptal: „A to je všechno?“

„Ano, přísahám, Yarbleku.“

„Můj králi, ty tvé přísahy začínají ztrácet na ceně.“

Drosta se chlápě podíval na Vellu a potom se zeptal Yarbleka. „Určitě nechceš tu kočku prodat?“

„Vždyť byste si mě, Veličenstvo, ani nemohl dovolit. Čím dřív Vás přejde chtíč, tím líp. A já bych Vám k tomu mohla napomoci.“

„Přece bys nevytáhla na krále dýku, že ne?“

„Tak to zkus.“

„A ještě jedna věc, Drosto,“ pokračoval Yarblek. „Od nynějška budu já a Silk platit stejná dovozní cla jako obchodníci z Malloreu.“

Drosta vyvalil buličí oči. „To vůbec nepřipadá v úvahu. Co kdyby na to přišel Brador?“

„To je naše věc, aby na to nepřišel. Je to moje odměna za to, že budu mlčet. Jestli nám nesnížíte cla, tak se postarám, aby se všichni dozvěděli o tvých podrazech.“

„Ty jsi ale zloděj, Yarbleku.“

„Drosto, obchod je obchod,“ odpověděl Yarblek.

Král Anheg z Šereku cestoval do Tol Honetu, aby se poradil s vládcem Varanou. Když ho pustili do císařských komnat, přešel rovnou k věci.

„Máme potíže, Varano,“ řekl.

„Ano?“

„Znáš mého bratrance, vévodu z Trelleheimu?“

„Baraka? Samozřejmě.“

„Delší dobu ho nikdo neviděl. Odjel velkou lodí a vzal s sebou pár nejbližších přátel.“

„Je někde na širém moři, alespoň si to myslím. Kdo jsou ti jeho přátelé?“

„Čo-Hagův syn Hettar, Mandorallen a Lelldorin. Má s sebou taky svého syna Unraka a toho fanatika Relga.“

„No, tak to je moc pěkná sešlost,“ zamračil se Varana.

„To tedy ano – a kouká z toho katastrofa.“

„Nenapadá tě, co by mohli podniknout?“

„Nebylo by těžké to uhodnout, kdybych věděl, jakou cestou se dali.“

Najednou někdo jemně zatukal na dveře. Byl to jeden ze strážných a oznamoval: „Venku je nějaký Šerek, Veličenstvo. Je to námořník a říká, že musí hovořit s králem.“

„Tak ho pusť,“ dal pokyn vladař.

Byl to Grelidik a byl trochu líznutý. „Myslím, že bych mohl vyřešit tvůj problém, Anhegu. Když jsem tě vysadil tam na molu, tak jsem to trochu okoukl kolem, jestli nezískám nějaké informace.“

„Aha, v krčmách!“

„Námořníci pijou v kavárnách! No nic – pak jsem narazil na kapitána obchodní lodi z Tolnedry. Měl zásilku zboží z Mallorey a přešel přes Východní moře a kolem jižního cípu Kthol Murgosu.“

„To je sice moc zajímavé, ale stále nevím, o co jde?“

„Viděl loď, a když jsem mu vypočetl Mořského ptáka, řekl, že to byla ona.“

„Alespoň něco pro začátek. Kam ale Barak jel?“

Přibližně po týdenní plavbě zakotvil Mořský pták v Dal Zerba na jihozápadním pobřeží kontinentu. Barak se nejprve zeptal na pár věcí a pak zavedl své přátele do kanceláře obchodního agenta Silkovy firmy.

Byl to velice hubený mužíček, ovšem ještě více než podvyživený byl vychytralý.

„Hledáme prince Kheldara,“ zavrčel Barak. „Je to naléhavý a byli bychom rádi, kdybys řekl, kde je.“

Agent se zamračil. „Naposled jsem slyšel, že je v Melceně, na druhé straně kontinentu, to bylo už před měsícem. Princ Kheldar často jezdí sem a tam.“

„A nenapadá tě, kam mohl odejet z Melceny?“ zeptal se Barak.

„Tahle kancelář je tady krátkou dobu a je až na konci kurýrních cest. Agent v Dal Finda se trochu zlobil, když Kheldar a Yarblek zřídili tuhle kancelář. Asi si myslel, že pro něho budem nebezpečná konkurence. Proto mi někdy zapomíná předávat zprávy. Jeho kancelář funguje už delší dobu, takže kurýři se obvykle zastavují tam. Jestli je v téhle části Dalesie někdo, kdo ví o místě, kde je Kheldar, pak je to jediné on.“

„Dobře – kde je Dal Finda?“

„Asi tak čtyřicet mil proti proudu řeky.“

„Díky za pomoc, příteli. Nemáš náhodou mapu téhle části Malloreu?“

„Myslím, že bych něco mohl najít.“

„Byli bychom vám velmi vděční. V téhle části světa se moc nevyznáme.“

„Takže vzhůru proti proudu?“ zeptal se Hettar, když Silkův obchodní agent odešel pro mapu z místnosti.

„Jestli to je jediné místo, kde se můžeme dozvědět, kde je Garion a ostatní, tak nám nic jiného nezbyvá,“ odpověděl Barak.

Proud nebyl příliš silný a veslaři si proti toku řeky vedli docela dobře. Příští den v podvečer loď dorazila do Dal Finda a skupina šla

přímo do kanceláře Silkovy společnosti.

Tamější obchodní agent byl úplný opak muže v Dal Zerba. Byl zavalitě postavy, nebyl však otlýlý, měl veliké ruce a brunátnou tvář. Ochotou zrovna nepřekypoval. „Jak mám vědět, že jste princovi přátelé?“ řekl podezíravě, „Přece to neřeknu někomu, koho neznám?“

„Chceš dělat potíže?“ zeptal se ho Barak.

Obchodní agent se podíval na silného rudovousého muže a polkl slinu. „To ne, ale princ někdy chce, aby místo, na kterém se zdržuje, bylo tajné.“

„Asi když se chystá něco ukrást,“ poznamenal posměšně Hettar,

„Ukrást?“ reagoval agent zděšeným hlasem. „Princ je přece vážný podnikatel.“

„A taky je lhář, podvodník a špión,“ řekl Hettar. „No tak, kde je! Dozvěděli jsme se, že před nedávnou dobou byl v Melceně. Kam jel?“

„Můžete mi ho popsat?“ zeptal se obchodní agent.

„Je malý, tvář má jako krysa a také dlouhý a špičatý nos. Vede stále přemoudřelý řeči a myslí si, že je zábavný.“

„To je přesný popis prince Kheldara,“ poznamenal agent.

„Slyšeli jsme, že našemu příteli hrozí nějaké nebezpečí,“ řekl Mandorallen, „ženeme se kolem poloviny světa, abychom mu nabídli pomoc.“

„Hned jsem si říkal, proč jste v brnění. No dobře, povím vám to! Naposled jsem slyšel, že cestuje do místa, který se jmenuje Kell.“

„Ukaž, kde to je,“ řekl Barak a otevřel mapu.

„Tady,“ řekl agent.

„Je ta řeka splavná?“

„Na sever až do Balasy.“

„To je dobrý. Můžeme objet kolem jižního konce kontinentu a pak pokračovat proti proudu řeky. Jak daleko je Kell od řeky?“

„Asi tak míli nebo dvě od východního břehu. Je to na úpatí velmi vysoké hory. Musíte být opatrný, Kell nemá moc dobrou pověst. Žijí tam věštcí a ti nemají cizince zrovna v lásce.“

„Můžeme to vyzkoušet,“ řekl Barak. „Mnohokrát děkujeme za pomoc, příteli, vyřídíme pozdravy Kheldarovi – až ho uvidíme.“

Příští ráno se dali po proudu řeky. Foukal čilý větřík, a tak plachty pomáhaly neúnavným veslařům a zanedlouho se dostali tam, kam

chtěli. Těsně před polednem však odněkud vpředu uslyšeli řadu ohlušujících výbuchů.

„Asi se žene bouře,“ řekl Mandorallen.

Barak se zamračil. „Obloha ale je úplně modrá. A taky to hřmění není podobné bouři.“ Pak nařídil námořníkům: „Vytáhněte vesla a stáhněte plachty,“ otočil kormidlem a zamířil ke břehu.

Z podpalubí vykoukli Hettar, Relg a Lelldorin. Hettar se zvědavě zeptal: „Proč zastavujeme?“

„Před námi se děje něco podivného,“ odpověděl Barak. „Myslím, že bude lepší se tam jít podívat, než vletíme do nějaký šlamastyky.“

„Chcete, abych připravil koně?“

„Ani ne, není to daleko a jezdci by tady byli trochu podezřelí.“

„Mluvíš jako Silk.“

„Byli jsme, Unraku, spolu dost dlouhou dobu,“ řekl a pak zařval na syna, který byl na přídi lodi, „Půjdem, se podívat, co to je za hluk. Ty tady zatím převezmeš velení!“

„Ale otče,“ protestoval ryšavý chlapec.

„Je to rozkaz, Unraku,“ zlobil se Barak.

„Ano, pane,“ odpověděl Unrak trochu zahanbeně.

Mořský pták se zvolna otočil v proudu řeky a jemně přirazil k břehu, který byl porostlý keři. Barak a jeho druhové seskočili z lodi a ostrážitě vyrazili do vnitrozemí.

Z dálky bylo slyšet výbuchy, které skutečně nepřipomínaly hřmění bouře.

„Ať je to cokoliv, rány přicházejí z míst přímo před námi,“ řekl Hettar.

„Počkáme za bukem, dokud nebude úplně jasné, co se děje,“ pravil Hettar. „Takový zvuk jsme už slyšeli, bylo to v Rak Ktholu, když spolu bojovali Belgarat a Ktačík.“

„Takže myslíš, že to jsou čarodějové?“ ptal se Mandorallen.

„Nevím, ale mám takový podezření. Bude líp, když se schováme.“

Skrčili se na okraji skupinky keřovitých stromů a dívali se na otevřené pole. Ležely na něm nějaké postavy v černých hábitech a kouřilo se z nich. Další se ustrašeně krčily na okraji pole mezi keři.

„Murgové?“ zeptal se udiveně Hettar.

„Myslím, že ne, můj pane,“ řekl Mandorallen, „když se podíváš, uvidíš, že podšívka na těch jejich kápích má jinou barvu. Barvy u Grolimů označují jejich hodnoti. Myslím si, že bychom si měli dávat pozor.“

„A proč se z těch postav kouří?“ ptal se nervózně Lelldorin a napínal luk.

A jako by chtěla odpovědět na tuto otázku, vstala na malém kopečku černě oděná postava s kapucí na hlavě. Z její ruky najednou vyskočil oslnivý paprsek ohně, který zasáhl přímo do prsou jednoho z vyděšených Grolimů. Ozvala se další ohlušující rána. Grolim zařval, chytil se za hrud' a padl na zem.

„Tak teď víme, co jsou ty výbuchy,“ poznamenal Relg.

„Baraku,“ zeptal se Hettar, „ta postava tam na tom pahorku, to je ženská.“

„Jsi si tím jistý?“

„No, oči mám dost dobrý a taky už nějakou dobu vím, jaký je rozdíl mezi mužem a ženou.“

„To já taky, ale když na sobě mají roucha...“

„Až příště zvedne ruku, dívej se na lokty. Ženy je mají trochu jině, Adara tvrdí, že to má něco společného s tím, že musí nosit děti.“

„Agašaku, ty ses bál přijít sám?“ zeptala se s pohrdáním žena stojící na vrcholu malého kopečku. Pak znovu vyšlehl blesk, další Grolim padl a už nevstal.

„Nebojím se ničeho, Zandramas,“ zazněl najednou ze skupiny stromů, které stály na okraji pole, dutý hlas.

„Tak, teď víme, kdo to je. Ale proč ti lidé válčí?“ zeptal se Hettar.

„Zandramas je žena?“ zeptal se udiveně Lelldorin.

Hettar kývl hlavou. „Královna Porena na to již před nějakým časem přišla. Řekla to alornským králům a mně to řekl Čo-Hag.“

Zandramas obratem ruky vyřídila tři zbývající Grolimy. „Tak a teď, Agachaku, vylezeš z té tvé skrýše? Nebo tě mám odtamtud vytáhnout za krk?“

Z keřů vylezl vysoký, mrtvolně bledý Grolim. „Ty blesky, Zandramas, mě moc vystrašily,“ řekl a postupoval směrem k ženě na kopečku.

„Nemyslela jsem na blesky, Agašaku,“ vrčela zlobně Zandramas.

„Na tebe mám něco jiného.“ Pak se začala měnit, až se na místě, kde byla, objevila ohromná a ošklivá bestie. Drak měl krk dlouhý jako had a obrovská netopýří křídla.

„Belar,“ zaklel Barak. „Změnila se v draka.“

Nestvůra rozepjala křídla a vzlétla do vzduchu. Mrtvolně bledý Grolim ustoupil a potom zvedl obě ruce. Bylo slyšet strašidelný zvuk a kolem draka byl najednou oblak zeleného ohně. Hromový hlas, který mu zněl z jícnu, však stále byl hlas Zandramas.

„Měl jsi líp studovat své pergameny, Agašaku. Pak bys věděl, že Torak učinil draky imunní vůči kouzlům čarodějů.“

Drak se vztyčil nad vyděšeným Grolimem.

„Mimochodem, Agašaku,“ řekla Zandramas, „asi tě bude zajímat, že Urvon je mrtvý. Až ho uvidíš, vyřiď mu mé pozdravy.“ Pak drak zaryl své pařáty do Agašakových prsou. Ten stačil ještě jednou vykřiknout, než ho plameny z drakovy tlamy zasáhly do obličeje – a potom mu drak ukousl hlavu.

Lelldorin začal zracet a zasténal chvějícím se hlasem: „U velkého Čamdara. Ta bestie ho má k obědu.“

Drak pokračoval v strašidelných hodech, bylo slyšet skřípění dracených kostí. Nakonec drak s vítězným řevem roztáhl svá ohromná křídla a odletěl východním směrem.

„Už je to bezpečné? Můžu vylízt?“ ozval se najednou někdo v blízkém křoví.

„Jo, proč ne?“ řekl Barak a vytáhl meč.

Byl to Thull. Byl mladý, vlasy měl hnědé a ústa trochu roztlemená.

„Co dělá Thull v Malorei?“ zeptal se cizince Lelldorin.

„Přivedl mne Agašak,“ odpověděl Thull, který se třásl jako osika.

„Jakpak se jmenuješ?“ zeptal se ho Relg.

„Já jsem Nathel, král z Mišrak Ak Thull. Agašak mi slíbil, že když mu pomohu, že budu vladařem Angaraku. Prosím, nenechávejte mne tady samotného,“ skučel a po lících se mu koulely slzy velké jako hrachy.

Barak se podíval na své přátele. V jejich tvářích bylo vidět soucit, a tak zavrčel: „No tak dobře, můžeš jít s námi.“

Kapitola desátá

„CO SE S NÍ DĚJE, TETO POL?“ zeptal se Garion, který pozoroval Se'Nedru, něžně chovající do přikrývky zabalený balíček hadrů.

„To bych taky ráda věděla,“ poznamenala Polgara a obrátila se k Sadimu. „Budu potřebovat nějaký oret.“

„Je to opravdu nutné, paní?“ zeptal se eunuch. „V takovém stavu?“

„Teto Pol, může to být nebezpečné...“ začal Garion.

„Oret je celkem neškodný,“ skočila mu do řeči Pol. „Trochu sice působí na srdeční činnost, ale Se'Nedra má srdce jako zvon. Slyším ho přes půl kontinentu. Teď potřebujeme vědět, co se stalo, a na to je Oret nejlepší.“

Sadi otevřel červenou koženou tašku a podal Polgaře jeden z malých skleněných flakonů. Opatrně z něho do šálku s vodou ukápla tři krůpěje žluté kapaliny. „Se'Nedro, miláčku,“ řekla malé královně. „Ty ale musíš mít žízeň. Tady to ti pomůže.“ Pak podala šálek rusovlasé dívce.

„To bylo opravdu dobré, Pol,“ zašeptal Beldin.

„Pouhá rutina, strýčku.“

„O čem, prosím tě, mluví?“ zeptal se Zakat Gariona.

„Teta Pol jí tu myšlenku, že má žízeň, nasadila do hlavy.“

„Lidi, vy to vážně dokážete?“

„Nic zvláštního, vždyť jsi to slyšel.“

„Dovedeš něco takového udělat i ty?“

„Nevím, nikdy jsem to nezkoušel,“ řekl Garion, který upřeně pozoroval blaženě se usmívající ženu.

Polgara zatím klidně čekala.

„Myslím, že můžete začít, paní,“ řekl po chvílce Sadi.

„Sadi, známe se snad dost dlouho, abychom mohli přejít na formality. Ta tvá zdvořilost, tvé titulování mi nějak nesedí,“ řekla Polga-

ra.

„Děkuji ti, Polgaro,“ odpověděl Sadi.

„Tak teď ty, Se'Nedro,“ řekla Polgara.

„Ano, tetičko Pol?“ zeptala se malá královna, která měla stále trochu nepřítomný pohled.

„To je poprvé, co jí říkají teto,“ řekl Silk Beldinovi.

„Žije s Garionem už dosti dlouhou dobu,“ odpověděl hrbáč, „ně které věci se přejímají.“

„To bych rád věděl, co by řekla Polgara, kdybych ji oslovil tímto jménem?“

„Ani bych ti to nedoporučoval,“ řekl Beldin, „ale samozřejmě záleží na tobě. Byla by z tebe moc pěkná ředkvička.“

„Se'Nedro,“ začala Polgara, „proč mi neřekneš, jak jsi dostala zpět své děťátko?“

„Našla ho Arell, Ted' budu mít Arell ještě raději,“ usmála se Se'Nedra.

„Všichni ji máme rádi.“

„Není to krásné děťátko?“ řekla Se'Nedra a rozbalila přikrývku, v níž byl smotek hadrů.

„Je milé. Mohla sis s Arell vůbec pohovořit?“

„Ó ano, tetičko Pol. Dělá něco opravdu důležitého, proto nemůže být s námi. Řekla, že nás dohoní buď v Perivoru, nebo později v Korimu.“

„Jak to, že věděla, kam jdeme?“

„Ne, nevěděla to, teto Pol,“ zasmála se Se'Nedra. „Já jsem jí to řekla. Moc touží po tom, aby byla s námi. Ale když má tak důležitý úkol? Ptala se, kam jdeme, a já jsem jí řekla o Perivoru a Korimu. Ten Korim ji ale přece trochu jenom překvapil.“

Teta Pol přimhouřila oči a pak nařídila: „Durniku, měl bys postavit stan. Se'Nedra a její dítě si potřebují trochu odpočinout.“

„Ano, Pol,“ souhlasil její manžel.

„Ted', teto Pol, když jsi se o tom zmínila, cítím, že jsem unavená. Myslím, že i Geran si potřebuje trochu pospat. Malé děti přece spánek potřebují? Nakojím ho a usne. Po kojení spí pokaždé.“

„Je vytrvalá,“ řekl tiše Zakat Garionovi, jehož oči byly plné slzí. Vladař Mallorey položil ruku na rameno svého přítele. „Co se stane,

až se probudí?“

„Polgara to nějak zvládne.“

Durnik postavil stan a Polgara do něho zavedla omámenou dívku. Za chvíli uslyšel Garion lehké povzdechnutí. Pak ze stanu vyšla teta s ranečkem hadrů. Vtiskla ho Garionovi do rukou a řekla: „Zahod' to někde!“

„Bude v pořádku?“ zeptal se Garion.

„Teď spí. Asi za hodinu se probudí a na všechno zapomene. Nebudeme o tom mluvit, a tím to všechno skončí.“

Garion zanesl hadry do lesa a strčil je do křoví. Když se vrátil, zeptal se Cyradis. „To byla Zandramas, že?“

„Ano,“ odpověděla Cyradis.

„A ty jsi věděla, co se stane, že?“

„Ano.“

„Tak proč jsi nás nevarovala?“

„To bych do věcí, jež státi se musely, zasahovala.“

„Ale to bylo kruté, Cyradis.“

„Nezbytné někdy kruté bývá, Belgarione. Zandramas však nemůže do Kellu cestou, jíž ty kráčíš. Proto se dozvědět musela, kde jest místo setkání, neboť jinak by nepřišla včas,“

„Proč Se'Nedra?“

„Vzpomeň jen, že Zandramas již v dobách minulých vůli svou královně vnutila – proto pak nebylo nesnadným spojením toto obnoviti.“

„To ti neodpustím, Cyradis.“

„Garione,“ vmísil se do rozhovoru Zakat, „nech toho. Se'Nedře se nic nestalo a Cyradis udělala to, co musela udělat.“

Garion se otočil a vztekle odešel.

Když se Se'Nedra probudila, bylo vidět, že si vůbec nevzpomíná, co se stalo v lese, všem připadala úplně normální. Durnik strhl stan a odjeli.

Těsně před západem slunce dorazili na konec lesa, kde se utábořili. Garion se vytrvale stranil Zakata.

Zakat a Cyradis spolu dlouze rozmlouvali už v době, než odjeli z Kellu, a teď bylo vidět, že věštkyňe si císaře zcela získala. Často se po ní ohlížel.

Když v noci drželi hlídku, Garion se už Zakatovi vyhnout nemohl.

„Ještě se na mě zlobíš?“ zeptal se Zakat.

Garion si povzdechl a řekl: „Asi ne. Vlastně jsem se ani doopravdy nezlobil, byl jsem jen trochu podrážděný! Nejvíc se zlobím na Zandramas, ne na tebe a Cyradis. Nemám rád lidi, kteří si zahrávají s mojí ženou.“

„To všechno tak muselo být. Zandramas nějak musela přijít na to, kde bude místo schůzky. Musí tam přece také.“

„Asi máš pravdu! Řekla ti už Cyradis nějaké podrobnosti o tom, jaký budeš mít úkol?“

„No, něco málo, ale prý o tom nemám mluvit. Dozvěděl jsem se, že přichází někdo významný a já mu mám pomáhat.“

„A to má trvat celý zbytek tvého života?“

„Nejen mně, ale asi i mnoha dalším lidem.“

„Zbytek mého života taky?“

„Myslím, že ne. Tvůj úkol skončí po schůzce. Cyradis naznačila, že jsi toho už udělal hodně.“

Ráno vyrazili z lesa a dostali se na mírně zvlněnou planinu, která se rozprostírala podél západního břehu řeky Belasy. Sem tam viděli vesnice zemědělců, který vypadaly dost neuspořádaně, ale jednotlivé domy byly postaveny velmi dobře. Vesničané pilně pracovali na polích a používali primitivní nástroje.

„To jen tak předstírají,“ řekl Zakat, „tihle lidé jsou mnohem zkušenější než lidé z Melceny a dělá jim potíže, aby to skryli.“

„Tvoji lidé a kněží Torakovi by jim neškodili, znali-li by pravdu?“ zeptala se ho Cyradis.

„Asi ne,“ přiznal se Zakat, „Melceňané by určitě nutili Daly, aby jim sloužili v úřadech.“

„To však by bylo neslučitelné s posláním naším.“

„Teď tomu rozumím. Až se vrátím do Mal Zetu, provedu změny v politice vůči Dalesijským protektorátům. Vaši lidé dělají totiž něco, co je mnohem důležitější než pěstovat řepu a tuřín pro celou Malloreu.“

„Půjde-li vše hladce, Zakate, pak úkol náš bude splněn, jakmile setkání se uskuteční.“

„Ale vaše bádání budou pokračovat, že?“

Cyradis se usmála. „Ovšemť. Zvyky, jež věky trvaly, nesnadno zanikají.“

Belgarat zajel se svým koněm těsně k Cyradis a zeptal se: „Mohla bys mi naznačit, co máme udělat, až dojedeme do Perivoru?“

„Již jsem v Kellu tobě pravila, vznešený Belgarate, že v Perivoru musíš nalézt mapu, jež vedla by nás dále.“

„Jak, to že vy, lidé z Perivoru, víte více než zbytek světa?“

Neodpověděla.

„Zdá se mi, že to je další věc, o které mi nechceš povědět.“

„Nikoli nyní, Belgarate.“

Najednou se odněkud objevil Beldin a řekl: „Musíme být připravený. Před námi je hlídka daršivských vojáků.“

„Kolik jich je?“ zeptal se znepokojený Garion.

„Asi tak tucet. Mají s sebou nějakýho Grolima. Nechtěl jsem jít moc blízko, ale zdálo se mi, že měl bílé oči. Jsou ukrytý a číhají na nás v lesíku, hned v dalším údolí.“

„Jak se dozvěděli, že pojedeme právě tudy?“ zeptala se udiveně Samet.

„Zandramas ví, že jedeme do Perivoru,“ odpověděla Polgara, „a tohle je nejkratší cesta.“

„Tucet vojáků nás nemůže ohrozit,“ řekl sebevědomě Zakat, „o co jim jde?“

„Chtějí nás zdržet, aby se Zandramas dostala do Perivoru dřív než my. Dokáže se na velké vzdálenosti dorozumět s Naradasem a je možné, že nám ten mizera ještě připraví nějakou léčku.“

Zakat se podrbl ve svých krátkých vousech a přemýšlel. Pak otevřel brašnu, kterou měl u sedla, a vytáhl mapu.

„Do Lenghy nám ještě chybí přibližně patnáct mil,“ řekl a obrátil se na Beldina. „Jak ti bude dlouho trvat, než se tam doletíš?“

„Pár hodin. Proč?“

„Je tam císařská posádka. Dám ti pro jejího velitele poselství, aby vytáhl směrem k nám a zaútočil na nepřátelské vojáky z týlu. Až spojíme své síly, Naradas nám nebude škodit.“ Potom si na něco vzpomněl a poznamenal k Cyradis: „Svatá věštkyň, když jsme ještě byli v Daršivě, řekla jsi mi, abych s sebou do Kellu nebral vojenské jednotky. Platí ještě stále tento zákaz?“

„Nikoli, Kal Zakate.“

„Dobře. Tak já to poselství napíšu.“

„A co uděláme s hlídkou, která na nás číhá?“ zeptal se Silk Gariona. „To budeme čekat s rukama v klíně, až se tady objeví Zakatova vojska?“

„Asi ne. Co bys řekl tomu, kdybychom si udělali menší cvičení?“ pravil Silk a chytrácky se pousmál.

„Ovšem v celé věci je jedna potíž,“ ozvala se Samet. „Jestli Beldin odletí do Lenghy, nebudeme mít nikoho, kdo by nám pomohl najít další léčky.“

„Řekni té dámě se žlutými vlasy, ať nemá starost,“ řekla vlčice Garionovi. „Jedna se dokáže pohybovat, aniž by ji viděli.“

„Má pravdu, Liselle,“ poznamenal Garion, „průzkum může převzít vlčice.“

„Je pro nás velmi důležitá osoba,“ usmála se Samet.

„Osoba?“ divil se Silk.

„No a copak vlčice není osoba?“

Silk se zamračil. „Možná, že jo. Alespoň tak jedná, že?“

Vlčice zavrtěla vděčně ocasem a byla pryč.

„No tak dobrá, pánové,“ řekl Garion a spustil ruku z rukověti meče, „pojdte, půjdeme se na ty číhající vojáky mrknout.“

„Nebude Naradas dělat nějaké problémy?“ zeptal se Zakat, když Beldinovi předával poselství.

„Doufám, že bude,“ odpověděl Garion.

Naradas však mezi číhajícími vojáky nebyl. Potyčka byla krátká, ozbrojenci byli zcela určitě lepší běžci než bojovníci.

„Jsou to obyčejní amatéři,“ řekl pohrdavě Zakat a otřel si svůj meč o plášť jednoho z padlých.

„Šlo ti to, opravdu,“ lichotil mu Garion.

„Byl jsem v mládí vytrénovaný – a jak vidíš, nezapomíná se to,“ odvětil skromně Zakat.

„Dovede používat svůj meč skoro stejně, jako Hettar umí zacházet se šavlí!“ poznamenal Silk a vytáhl dýku z těla padlého vojáka.

„Stejně,“ souhlasil Garion, „a Hettar byl vycvičený Čo-Hagem, nejlepším bojovníkem v Algarii.“

„Což na své vlastní kůži poznal Taur Urgas,“ dodal Silk,

„Moc rád bych ten boj viděl,“ pravil zamyšleně Zakat.

„Já taky,“ přidal se Garion, „ale tou dobou jsem byl někde jinde.“

„Co jsi dělal? Hledal Toraka?“

„Myslím, že to není přesné, on totiž věděl, že přijdu.“

„Zajdu pro dámy a Belgarata,“ prohlásil najednou Durnik.

„Mluvil se mnou Beldin,“ řekl Belgarat všem, když na koních vyrazili na cestu. „Naradas utekl z lesa ještě dřív, než jsme se tam dostali, Beldin uvažoval, že ho zabije, ale měl v pařátech pergamen.“

„V co se Naradas přeměnil?“ zeptal se Silk.

„V havrana,“ řekl Belgarat s odporem. „Grolimové z nějakého důvodu havrany milují.“

Silk se najednou rozesmál. „Vzpomínáte si, jak se Ašarak Murgo na planině Arendské proměnil v havrana a jak Polgara zavolala orla, aby si to s ním vyřídil? Z oblohy skoro celou hodinu padala černá péra.“

„Kdo je Murgo Ašarak?“ zeptal se Zakat.

„Byl to jeden z vazalů Ktačika,“ odpověděl Belgarat.

„Ten orel ho zabil?“

„Ne, to provedl později Garion,“ řekl Silk.

„Svým mečem?“

„Ne, rukou.“

„To musela být pěkná rána, Murgové jsou silní lidi.“

„Vůbec ne, byl to jen okamžik,“ řekl Garion, „já jsem ho prostě zapálil.“ Nepomyslel na Ašaraka už léta a bylo mu podivné, že ho ta stará a neblahá vzpomínka už netrápí.

Zakat se na něj v hrůze zadíval.

„Zabil mi rodiče,“ vysvětloval Garion, „byla to spravedlivá odplata. Upálil je, a tak jsem mu udělal to samé. Pojedeme?“

Znovu se vydali na cestu a neúnavná vlčice běžela kus před nimi. Než zapadlo slunce, narazili ještě na dvě léčky. Vojáci, kteří přežili první, se postarali, aby se všichni dozvěděli, jak silný nepřítel se blíží, takže když další dvě skupiny vojáků uviděly Gariona a jeho společníky, v panice se rozprchli.

„Je to otrava,“ řekl Sadi, když si to vyřídili s druhou skupinou a zasouval do pochvy svou malou otrávenou dýku.

„Mám dojem, že Naradas si s těmi hochy důrazně promluví. Asi

by jich s radostí řadu obětoval, jen kdyby našel oltář,“ dodal Silk.

Příští den kolem poledne se setkali s vojáky ze Zakatovy císařské posádky. Velitel vojenského houfce předjel a trochu udiveně se podíval na Zakata. „Císařské Veličenstvo,“ řekl, „jste to vy?“

Zakat se podrbal v černé bradě a usmál se. „Plukovníku, myslíš tuhle bradku? To navrhl Belgarat, prý aby mne lidé nepoznali, když je moje tvář na všech mincích. Měli jste při cestě na sever nějaké problémy?“

„Nic, co by stálo za řeč, Veličenstvo. Narazili jsme asi na třicet skupin daršivských vojáků, jako obvykle se schovávali mezi stromy. Obklíčili jsme je a oni se hned vzdali. V kapitulování jsou skutečně výborní.“

„Taky jsem si všiml, že dovedou docela dobře běžat,“ usmál se Zakat.

Plukovník se trochu nesměle podíval na svého císaře. „Doufám, že se, Veličenstvo, neurazíte, když něco řeknu. Zdá se mi, že jste se hodně změnil. Jste jiný než v době, kdy jsme byli v Mal Zetu.“

„Opravdu?“

„Taky jsem Vás nikdy neviděl ve zbroji.“

„Jsou těžké časy, plukovníku, těžké časy.“

„A taky, Veličenstvo, nikdy jsem neslyšel, že by jste se smál.“

„Neměl jsem důvod. Nepojedeme ale raději do Lenghy, plukovníku?“

Když dorazili do Lenghy, Cyradis je s Tothovou pomocí zavedla do přístavu, kde čekala loď neobvyklých tvarů.

„Děkuji, plukovníku,“ řekl Zakat veliteli posádky. „To, že jsi obstaral loď, bylo prozíravé.“

„S prominutím, Veličenstvo, ale s tou lodí nemám já nic společného,“ namítal plukovník.

Zakat se podíval udiveně na Totha a němý obr se usmál na Durnika.

Durnik se trochu zamračil. „Budeš se divit, Kal Zakate, ale ta loď tady stála už před několika tisíci lety.“

Belgaratova tvář se najednou roztáhla do širokého úsměvu. „Tak to tu tedy byla hodně brzo. Mně se taky nelíbí chodit na schůzky pozdě.“

„Opravdu,“ ušklíbl se Beldin, „já si vzpomínám, žeš jednou přišel o pět let později, než jsi měl.“

„To se někdy stává.“

„Někdy většinou, ne? Nebylo to vlastně tehdy, když sis užíval s děvčaty v Maragoru?“

Belgarat zakašlal a nevinně se podíval na svoji dceru. Polgara zvedla obočí, ale neřekla ani slovo.

Na lodi byla posádka podobná námořníkům, kteří je převáželi z pobřeží Korut v Kthol Murgosu na ostrov Verkat. Garion měl znovu pocit, že se opakuje to, co už zažil. Jakmile nastoupili na loď, posádka odvázala lana a roztáhla plachty.

„To je ale zvláštní,“ poznamenal Silk, „vítr fouká od moře, a my plujeme na volný oceán.“

„Také jsem si toho všiml,“ řekl zamyšleně Durnik.

„Zdá se mi, že pro Daly normální zákony neplatí.“

„Doprovodíš mne, ty Belgarione a přítel tvůj, do kajuty, jež na zádi lodi se nalézá?“ zeptala se Cyradis, když vypluli z přístavu.

„Samozřejmě, svatá věštyně,“ odpověděl Garion. Všiml si, že Zakat uchopil dívčinu dlaň do své, stejně jako to dělal Toth. Rivan-ského krále přitom napadla podivná myšlenka. Zakat měl totiž neobvykle něžný výraz ve tváři a v očích. Myšlenka to byla absurdní, ale zdálo se mu, jako by byl nahlédl do srdce císaře Malloreoy.

V zadní kabině stála dvě třpytivá brnění připomínající zbroj rytířů z Vo Mimbre.

„V Perivoru musíte je obléknouti,“ řekla jim Cyradis.

„Asi to má nějaký důvod, že?“ chtěl vědět Garion.

„Vskutku. A až loď naše k pobřeží přiblíží se, hledí spust', pokud na ostrově se nalézati budeme, a za žádnou cenu ho zvednouti nesmíš. Toliko dovolím-li ti to.“

„A neřekneš proč?“ zeptal se Garion.

Usmála se a něžně mu položila paži na rameno. „Musíš věřit, že jest to účelné.“

„Myslel jsem si, že tak odpoví,“ řekl Garion Zakatovi. Pak odešel ke dveřím kabiny a zavolal: „Budeme potřebovat pomoc.“

„Snad si ale to brnění nemusíme oblékat zrovna teď, že?“ zeptal se ho Zakat.

„Měl jsi někdy na sobě brnění?“

„No, to jsem tedy neměl.“

„Chvíli to trvá, než si člověk zvykne. Dokonce i Mandorallen trochu nadával, když si ho poprvé oblékl.“

„Mandorallen? To je ten tvůj mimbratský přítel?“ Garion kývl hlavou. „Je oblíbenec Se'Nedry.“ „Myslel jsem si, že její oblíbenec jsi ty.“ „Já jsem pouze manžel, a to je rozdíl,“ řekl Garion a kriticky se podíval na Zakatův dosti slabý meč. „Cyradis, budeme pro něj potřebovat větší meč,“ řekl věštkyni.

„Nalezneš jej ve skříni, Belgarione,“

„Myslí na všechno,“ ušklíbl se Garion a otevřel almaru. Uvnitř byl velký meč, který mu sahal téměř po ramena. Oběma rukama ho zvedl a řekl: „Veličenstvo, tady je meč.“

„Děkuji, Veličenstvo,“ usmál se Zakat. Když bral meč, oči se mu najednou rozšířily. „U zubů Torakových,“ zaklel a téměř meč upustil, jak byl těžký. Pak řekl: „Tohle na sebe opravdu používají lidé?“

„Velmi často. V Arendii to je dokonce nejrozšířenější druh zábavy. A jestli si myslíš, že ten meč je těžký, tak si vyzkoušej můj.“ Poté si však Garion na něco vzpomněl a rýpl do Orbu. „Tak už se probud’.“

Kámen zabručel, dloubanec mu byl asi trochu nepříjemný.

„Meč mého přítele je trochu těžký. Udělej, ať je lehčí, alespoň o něco a na určitou dobu,“ řekl Garion zázračnému kameni. Pak se díval, jak se Zakat snaží meč pozvednout.

„Ještě víc,“ řekl Orbu.

Ostří meče se pomalu zvedalo.

„Stačí to?“ „zeptal se Garion.

„Ještě trošičku,“ zabručel Zakat.

„Tak ještě,“ požádal Garion kámen.

„Už to je lepší,“ vzdechl Zakat, „je rozumné mluvit s kamenem?“

„Člověk nesmí ustoupit. Orb je někdy jako pes nebo kůň – a někdy jako žena.“

„Na tvou poznámku, králi Belgarione, nezapomenu,“ odsekla Cyradis.

Usmál se na ni. „To také nečekám, svatá věštkyně,“ řekl a v očích měl šibalské jiskřičky.

„Jeden bod pro tebe,“ poznamenal Zakat.

„Vidíš, jak je to užitečné,“ smál se Garion, „Ještě z tebe udělám Alorna.“

Kapitola jedenáctá

LOĎ PLULA S ROZVINUTÝMI PLACHTAMI přímo proti větru. Byli asi tři míle od břehu, když se najednou objevil velký albatros. Klouzal na perutích, které se podobaly křídům anděla. Pak najednou zakřičel a Polgara na to reagovala pohybem hlavy. Pták zaujal pozici před přídílí lodi, vypadalo to, jako kdyby ji chtěl vést.

„Není to zvláštní,“ řekla Samet, „ten pták vypadá přesně tak jako ten opeřenec, kterého jsme viděli po cestě na ostrov Verkat.“

„To je stejný albatros,“ řekla Polgara.

„To není možné, Polgaro, to přece bylo na druhé straně světa.“

„Pro ptáka s jeho křídly to nic není.“

„Co tady ten pták dělá?“

„Asi tady plní nějaký úkol.“

„Opravdu? A jaký?“

„Neřekl mi to a mně se zdálo neslušné, abych se ho na to zeptala.“

Zakat chodil po palubě sem a tam a snažil se, aby mu brnění správně sedělo. „Brnění vypadá moc krásně, ale nemohu říci, že by bylo zrovna pohodlné,“ poznamenal.

„Mnohem horší ale je, když ho člověk potřebuje a nemá ho,“ odpověděl mu Garion.

„Ty sis na krunýře po čase zvykl, co?“

„No, úplně ne.“

I když k ostrovu Perivor bylo dost daleko, loď s mlčenlivou posádkou jela dosti rychle, a tak v dobrém čase, v poledne příštího dne, přistála na zalesněném pobřeží ostrova.

„Abych byl úplně otevřený,“ řekl Silk Garionovi při vykládání koní, „jsem docela rád, že jsme z té divný lodi pryč. Pluje proti větru, námořníci neklejí a já jsem z toho tak trochu na hlavu.“

„Tady je moc věcí, které mne znervózňují,“ odpověděl Garion.

„Jediný rozdíl je, že já jsem obyčejný člověk. Ty jsi hrdina.“

„A co to má s tím společného?“

„Hrdinové nesmí být nervózní.“

„Kdo to říká?“

„To je všeobecně známo. Co se stalo s tím albatrosem?“

„Odletěl, jakmile byla pevnina na dohled,“ řekl Garion a spustil hledí na přilbě.

„Mně je jedno, co o albatrosech říká Polgara,“ řekl Silk a pokrčil rameny. „Znám spoustu námořníků, ale nikdy jsem neslyšel, že by o těch ptácích říkali něco dobrého.“

„Námořníci jsou pověřiví.“

„Každá pověra má nějaký základ,“ řekl malý muž a pohlédl úkosem na temný les, který lemoval vzdálený konec pláže.

„To není moc příjemný pobřeží, co? A vůbec, rád bych věděl, proč nás loď nevysadila v nějakém přístavu.“

„Myslím, že nikdo neví, proč to Dalové dělají.“

Družina vyložila koně z lodi, Garion a ostatní na ně nasedli a přes pláž vyrazili do lesů.

„Myslím, že bude lepší, když tobě a Zakatovi obstarám nějaká kopí,“ řekl Garionovi Durnik. „Cyradis měla určitě nějaký důvod, když vás strčila do brnění. A taky si myslím, že muž v brnění je tak trochu neúplný, když nemá kopí.“

Durnik sesedl z koně, vzal sekeru a zašel mezi stromy. Za chvíli se vrátil se dvěma pěknými kmínky. „Až večer zastavíme, tak na nich udělám špičky,“ slíbil Durnik rytířům.

„No to bude nadělení,“ prohlásil Zakat, když zápolil se štítem a dlouhým dřevcem.

„Musíš to udělat tahle,“ řekl Garion a předváděl, jak s výzbrojí zacházet. „Vezmi si štít na levou paži a v levé ruce drž uzdu. Pak zasad' konec kopí do třmenu pravé nohy a drž ho pravou rukou.“

„Bojoval jsi někdy s kopím?“

„Několikrát. Je to docela dobrá zbraň, účinná proti brnění. Když srazíš rytíře z koně, trvá mu dost dlouho, než zase vstane.“

Beldin, jako obvykle, létal a pozoroval terén. Najednou se objevil mezi stromy, klouzal s téměř s nehybnými křídly.

„Nebudeš věřit, co jsem viděl,“ řekl Belgaratovi, když změnil

svoji podobu.

„Copak?“

„Před námi je nějaký hrad.“

„Cože?“

„No hrad! Velká budova. Takové hrady mívají obyčejně valy, bašty a padací mosty.“

„Beldine, já přece vím, jak vypadá hrad.“

„Tak proč se divíš? Ten před námi vypadá stejně, jako by ho sem přenesli z Arendie.“

„Můžeš to vysvětlit, Cyradis?“ zeptal se Belgarat věštkyně.

„Ničeho podivného neshledávám na tom, Belgarate,“ odpověděla Cyradis. „Jest tomu asi dva tisíce let, co u břehů ostrova tohoto ztroskotala skupina dobrodruhů. Protože loď svou opraviti nemohli, usadili se zde, i manželky tu sobě našly. Uchovali však své zvyky, ba i řeč svou.“

„Bylo jich hodně?“ zeptal se jí Silk.

Kývla hlavou.

„A měli hrady?“

Opět kývla hlavou.

„A muži nosili brnění? Takové jako Garion a Zakat?“

„Je tomu tak, jak pravíš, principi Kheldare.“

Kheldar jen něco zamručel.

„Co se děje, Kheldare?“ zeptal se ho Zakat.

„Tak to jsme se plahočili tisíce mil, abychom našli Mimbrat'any?“

„Podle zpráv, které jsem obdržel na bojišti v Thull Mardu, jsou prý velmi stateční. To také asi vysvětluje, proč má ostrov takovou pověst.“

„Opravdu, Zakate,“ řekl mužík. „Mimbratští jsou nejstatečnější lidé na světě, možná proto, že nejsou tak chápaví, aby věděli, jaké je nebezpečí, Garionův přítel Mandorallen je plně přesvědčený, že je neporazitelný.“

„Ano, to je,“ řekla Se'Nedra, bránící svého rytíře. „Jednou jsem ho viděla, jak holýma rukama zabil lva.“

„Ano, slyšel jsem, že je statečný, ale myslel jsem, že lidé přehánějí,“ řekl Zakat,

„Moc nepřehánějí,“ řekl Garion. „Jednou jsem slyšel, jak navrhu-

je Barakovi a Hettarovi, že by mohli zaútočit na celou tolnedřanskou legii.“

„Možná, že si dělal legraci.“

„Mimbratští rytíři neznají žerty,“ poznamenal Silk.

„Já tady ale nebudu sedět a poslouchat, jak pomlouváte mého rytíře,“ rozzlobeně řekla Se'Nedra.

„My ho nepomlouváme, jenom ho drbeme. Je tak ušlechtilý, že je mi z toho nanic,“ ušklíbl se Silk.

„Ušlechtilost v Drasnii neznají,“ poznamenala Se'Nedra.

„Nejsou tak hloupí, Se'Nedro, spíše to je pro ně nepochopitelné.“

„Možná, že se za ty dva tisíce let přece jenom trochu změnili,“ řekl Durnik a v jeho hlase bylo cítit ironii.

„Moc bych se na to nesázel,“ zabručel Beldin, „mám tu zkušenost, že lidi, co žijí osamoceně, obvykle mají všelijaký sklony.“

„Před čímsi vás však varovati musím,“ poznamenala Cyradis, „lidé, kteří žijí na ostrově, jsou divní. Částečně takoví, jak jste je popsali. Jsou rovněž spřízněni s Daly, kteří neliší se příliš od našich lidí.“

„No tak to je ohromné,“ řekl ironicky Silk, „Mimbrat'ané také dovedou čarovat a dovedou se rozhodovat.“

„Cyradis,“ zajímal se Garion, „proto musíme mít na sobě brnění?“

Kývla hlavou.

„A proč jsi nám to neřekla dřív?“

„Bylo třeba, aby vy sami jste to odhalili.“

„Tak se tedy pojd'me podívat. Už dřív jsme měli nějaký pranice s Mimbrat'any a obvykle se nám povedlo se nějak z toho dostat.“

Celá skupina jela na koních lesem, který byl zlatavě ozářený paprsky odpoledního slunce, a když se dostali na okraj lesa, spatřili na jednou hrad. Stál vysoko na kopci, měl bašty a silná opevnění.

„Ten je obrovský,“ užasl Zakat.

„Nemá cenu se tady ukrývat. Přece si nemůžeme myslet, že se nám podaří dostat se k hradu, aniž by nás někdo uviděl. Vy, Garione a Zakate, běžte první. Rytíře v brnění obvykle přijímají o něco líp než ostatní lidi.“

„Pojedeme na koni?“ zeptal se Silk.

„Ah ano, proč ne. Jestliže ti v hradu stále myslí jako Mimbrat'ané,

asi nám nabídnou pohostinství na noc. Ostatně, potřebujeme taky nějaké informace,“ řekl Belgarat.

Vyjeli na otevřenou a sluncem prohřátou louku a ubírali se zvolna k zasmušile vyhlížejícímu hradu.

„Až tam budeme, nech mluvit mě,“ řekl Garion Zakatovi, „vznám se v jejich řeči.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Zakat, „já bych to asi zbabral.“

Z hradu náhle zazněl jásavý a táhlý zvuk lesního rohu. Vstříc jim vyjela skupina rytířů a Garion předejel dopředu.

„Buď vítán v pokoji, pane rytíři,“ zvolal jeden ze skupiny ozbrojenců, který byl, jak se zdálo, jejím vůdcem. „Jsem baron Astellig, vládce tohoto království. Smím se otázati na tvé jméno a také co tebe – a tvé druhy – k bránám mého hradu přivádí?“

„Dovol, abych ti jméno nesdělil, rytíři,“ odpověděl Garion.

„Mám určité důvody, abych ti ho teprve později oznámil. Já a mí druhové rytíři vydali jsme se s doprovodem za posláním, které jest navýsost naléhavé. Přišli jsme a hledáme nocleh, neboť noc již nastane,“ řekl Garion a byl hrdý na to, jak hezky hovoří.

„Nemusíš prositi, pane rytíři,“ řekl baron, „neboť všichni opravdoví rytíři považují za čest, nikoli jen za zdvořilost, poskytnouti pomoc a přístřeší každému rytíři, jenž je vyhledá.“

„Chybí mi slova, abych ti mohl vyjádřiti vděčnost svou, pane Astelligu. Máme s sebou, popatř, vznešené dámy, které po putování až k smrti unaveny jsou.“

„Nuže, pospěšme do mého hradu, pane rytíři, neboť péče o vznešené dámy jest prvořadou povinností všech mužů urozených,“ řekl baron a pobídl koně ke klusu do dlouhého a strmého kopce, na němž stál hrad. Ostatní ho následovali.

„To jsi ale řekl opravdu vybraně,“ řekl s obdivem Zakat.

„Byl jsem nějakou dobu ve Vo Mimbre,“ vysvětloval Garion. „Za chvíli se tam člověk „naučí hovořit“. Jediný problém je, že věty jsou někdy tak složité, že člověk, než dojde na konec, zapomene, co říkal předtím.“

Baron Astellig je převedl po padacím mostě, přejeli ho a sesedli z koní na nádvoří vydlážděném velkými a hladkými kameny.

„Sluhové ukáží tobě, vznešený rytíři, jakož i tvým společníkům,

komnaty. Tam si můžete odpočinout a potom, prosím, přijď za mnou do velké síně. Tam rád vyslechnu, kterak ti mohu pomoci,“

„Jsi nekonečně lask

avý, můj pane,“ řekl Garion. „Bud’ ujištěn, bratře rytíři, že přichvátám co nejdříve, ihned, jak se postarám o pohodlí dam.“

Šli s jedním ze sluhů do pohodlných komnat ve druhém poschodí hlavní budovy hradu.

„Mile jsi mě potěšil, Garione,“ řekla Polgara, „neměla jsem tušení, že dovedeš hovořit civilizovaným jazykem.“

„Děkuji ti, jak vidíš, tak to dokážu.“

„Možná, že by bylo dobré, abyste si pohovořili s baronem,“ řekl Belgarat Garionovi. „Vy jste mu přece řekli, že chcete zůstat anonymní. Kdyby nás však bylo kolem něho hodně, mohl by požadovat, abychom se mu představili, a z toho by mohly být problémy. Snaž se ho co nejlépe poznat, zeptej se na místní zvyky.“ Pak se podíval na Zakata a zeptal se, jak se jmenuje hlavní město ostrova.

„Myslím, že Dal Perivor.“

„To je to místo, kam se chceme dostat? Kde leží?“

„Na druhé straně ostrova.“

„To jsem si mohl myslet,“ povzdechl si Silk.

„Raději běžte, ať na vás hostitel nečeká!“ řekl Belgarat dvěma mužům v brnění.

„Až tohle všechno jednou skončí, nepřenechal bys Belgarata mně?“ zeptal se Zakat Gariona, když dva rytíři odešli. „Mohl bys z toho mít nějaké peníze a já bych zase měl tu nejlepší vládu na světě.“

„Ty bys opravdu chtěl, aby vládu řídil muž, který bude žít věčně?“ zeptal se udiveně Garion. „Nehledě na to, že je pravděpodobně ještě zkorumpovanější než Silk a Sadi dohromady. Je to špatnej chlap, Kal Zakate, ale je moudřejší než celé generace. Má taky velké množství ohavných zvyků.“

„Je to ale, Garione, přece jenom tvůj dědeček,“ protestoval Zakat, „takhle o něm přece nemůžeš mluvit.“

„Pravda je pravda, Veličenstvo.“

„Vy, Alornové, jste velice zvláštní lidé.“

„Nikdy jsem se to nepokoušel skrývat, příteli.“

Najednou za sebou uslyšeli, jak na dlaždicích zacvakaly drápy, a

už tu byla vlčice. „Jedna si říká, kam jdete,“ obrátila se ke Garionovi.

„Jeden a jednoho přítel si jdou promluvit, moje sestřičko, s pánem tohoto domu,“ odpověděl Garion.

„Jedna půjde s tebou a tvým přítelem,“ řekla vlčice, „když to bude zapotřebí, může jedna pomoci radou.“

„Co to říká?“ zeptal se Zakat.

„Že půjde s námi, aby nás ochránila,“ odpověděl Garion.

„Vlčice?“

„To není obyčejná vlčice, Zakate. Začínám mít, pokud jde o ni, jisté nejasné tušení.“

„Jedna je ráda, že i vlče začíná vnímat,“ poznamenala vlčice.

„Děkuji ti,“ řekl Garion, „jeden je šťastný, že ho pochopil ten, koho má rád.“

Vlčice zavrtěla ohonem. „Jenom bych jednoho chtěla požádat, aby si ten objev nechal pro sebe.“

„Samozřejmě,“ slíbil Garion.

„O čem si to povídáte,“ zajímal se Zakat.

„To jsou jenom takové vlčí moudrosti a snad se ani nedají přeložit,“ pravil Garion.

Baron Astellig už na sobě neměl brnění a seděl rozvalený v obrovském křesle, které stálo před ohromným krbem s praskajícími poleny. „Tak už to bývá, páni rytíři. Kámen nás sice od nepřátel ochraňuje, avšak jest stále studený a z jeho povrchu vyzařuje chlad. Proto musíme udržovati oheň i v létě, kdy náš ostrov koupe se v teplých paprscích slunečních,“ řekl baron.

„Ano, jest tomu tak, jak říkáš, můj pane,“ odpověděl Garion.

„Také mohutné zdi Vo Mimbri jsou nasáklé do kostí pronikajícím chladem.“

„A ty jsi, pane rytíři, Vo Mimbri viděl?“ zeptal se udiveně baron.

„Vše, co mám, dal bych za to, kdybych jen mohl vlastnit, či alespoň držeti to slavné město. Kterak vypadá?“

„Je nádherné, můj pane,“ řekl Garion, „jeho zlaté kameny odrážejí sluneční světlo, jež i nebeský třpyt svou velkolepostí zastíňuje.“

Baronovy oči byly najednou plné vláh. „Jak nesmírně jsem potěšen, pane rytíři,“ řekl hlasem plným pohnutí. „Toto neočekávané setkání se vznešeným rytířem, jenž má tak vybraný způsob mluvy, je

výjimečnou událostí v mém životě. Vzpomínky na Vo Mimbře, jež z generace na generaci po nekonečnou řadu let se přenášely, nás posilovaly ve vyhnanství našem. I když stále slábly a vytrácely se z našeho vědomí, podobně jako tváře dávno zesnulých předků.“

„Můj pane,“ řekl Zakat, „tvá slova dotkla se mého srdce. Až budu mít moc – a já ji jistě budu mít – doprovodím tě někdy v budoucnu do Vo Mimbře a představím tě lidem před trůnem v paláci tamějším. Možná, že i se svými blízkými setkáš se.“

„Vidiš,“ zašeptal Garion příteli, „taková mluva se už stává zvykem.“

Baron si utřel oči a – aby překlenul trapný okamžik – řekl: „Všiml jsem si tvého psa, pane rytíři, jest to zřejmě fena, že?“

„Lehni,“ řekl Garion energicky vlčici, která už začala vstávat.

„To je ale hlupák,“ zavrčela vlčice.

„Má také štíhlý trup, z jejích zlatavých očí vyzářuje mnohem větší inteligence, než mají psi v tomto království. Pane rytíři, nemohl bys mi prozraditi, jaké rasy je?“ pokračoval baron.

„Je to vlk, můj pane,“ řekl Garion.

„Vlk?“ vykřikl zděšeně baron a vyskočil: „Rychle pryč, než nás toto strašné zvíře sežere.“

Garion natáhl ruku a poškrábal vlčici na uchu.

„Ty jsi opravdu statečný, pane rytíři,“ řekl obdivně baron.

„Je to má přítelkyně, můj pane,“ odpověděl Garion, „a jsou mezi námi svazky těsnější, než si dovedeš představit.“

„Jedna ti doporučuje, abys přestal,“ zavrčela vlčice, Jestli nechceš přijít o tlapu.“

„To by snad jedna neudělala,“ vykřikl Garion a prudce ucukl rukou.

„Ale tak moc jistý si jeden není, že?“ ušklíbla se vlčice a vycenila zuby tak, že to vypadalo jako úsměv.

„Ty hovoříš jazykem zvířat?“ divil se baron.

„Trochu,“ řekl Garion. „Všechna zvířata mají svůj vlastní jazyk. Zatím se mi nepodařilo ovládnout řeč hadů a domnívám se, že to má něco společného s tvarem jazyka,“

Baron se najednou začal chechtat: „Ty jsi, pane rytíři, velice zajímavý muž. Ukázal jsi mi mnohé, co musím obdivovati. Ale teď k

hlavní věci. Chtěl bych věděti, co hledáš?“

„Bud' moc opatrný,“ varovala vlčice Gariona.

„Jak víš, Veličenstvo, je nyní ve světě mnoho zla,“ začal Garion věci, která se mu zdála být úplně jistá, protože ve světě bylo vždy mnoho zla.

„To je pravda,“ souhlasil baron.

„A jest mým svatým úkolem a také úkolem mého věrného přítele, abychom zlu tomuto čelili. Víš však, že pověsti, podobné štekajícím psům, nás předběhnou a budou prozrazovati – naši totožnost. Budou ji prozrazovati těm, se kterými utkati se toužíme. Když se o nás dozví zákeřný nepřítel a když sezná, že se blížíme, jeho muži si nás počíhají. Proto se musíme skrývati, tajiti tváře své za spuštěným hledím a utajovati rovněž svá jména, jež jsou velmi známá v mnoha částech světa,“ deklamoval Garion a bylo vidět, že tomu začíná věřit. „Ničeho živého se nebojíme,“ pokračoval tak, že by to s větší sebedůvěrou nemohl pronést ani Mandorallen, „s námi jsou ale naši drazí společníci, jejichž životy nechceme ohroziti. Navíc, naše hledání jest spojené s nebezpečnými kouzly, jež mohou zlomiti dokonce i naši statečnost. Proto se musíme, byť to je nechutné, plížit jako zloději. Musíme se plaziti k tomu pohrdáníhodnému zlosynovi, abychom ho mohli ztrestat, jak náleží.“ Poslední slova pronesl Garion vůbec nejvýhrůžnějším tónem, jakého byl schopený.

Baron se dovítí. „Můj meč a také meče mých rytířů jsou ti k dispozici, můj pane. Dovol nám, abychom spolu s tebou ono zlo jednou provždy vykořenili,“ řekl baron.

Garion učinil odmítavý posunek: „Ne, můj pane, kdybychom neměli takový úkol, pak bych byl tobě i tvým rytířům vděčný za velkorysou nabídku. Kdybych však přijal tvoji pomoc, pak by to znamenalo, že bych rozhněval duchy, kteří posud jsou na naší straně stojí. My jsme smrtelníci, leč duchové jsou nesmrtelní. Kdybychom neposlechli pokynů jejich, mohli bychom ztratiti jejich podporu. A ta je v rozhodující bitvě, jež nás čeká, velmi důležitá.“

„Velice zraňuješ mé srdce, pane rytíři,“ pravil smutně baron. „Musím však uznati, že argumenty tvé mají logiku. Navíc, před časem jeden z mých příbuzných přijel z hlavního města Dal Perivor a varoval mne, že u dvora může dojít k nepředvídaným událostem. Jsou to asi

dva dny, co se tam objevil čaroděj. Určitě použil taková kouzla, o jakých jsi se zmínil. Během několika hodin krále obloudil, důvěru jeho si získal a nyní jest jeho nejbližším rádcem a má v království neohraňčenou moc. Dávej na sebe pozor, pane rytíři, jestliže se tento černokněžník postaví proti tobě, může to zde skončiti. Nezapomínej, že ten lotr má důvěru vladaře. Myslím,“ pokračoval baron s vážnou tváří, „že vladaře oblouditi nebylo zas nic kromobyčej těžkého, protože Veličenstvo zrovna neviniká dary ducha.“

„Je to někdo z Mimbraťanů?“ zeptal se Garion.

„Ten čaroděj,“ pokračoval baron, „jest velmi zákeřný, a jestliže ti mohu něco poradit, uděláte lépe, když se mu vyhnete.“

„Děkuji ti, můj pane,“ řekl Garion, „naše poslání nás nutí, abychom putovali do Dal Perivoru. Bude-li to nutné, postavíme se proti čarodějovi a zbavíme ho jeho vlivu.“

„Necht' vám pomáhají bozi a všichni dobří duchové,“ řekl baron. Pak se usmál. „Možná, že tě potěší, když řeknu, že budu bedlivě sledovati, jak úkol svůj složitý splníte.“

„Bude nám to ctí,“ ujistil ho Zakat.

„Pak tedy, vznešení pánové,“ řekl baron, „já a také mnozí velmožové vyrazíme s vámi na cestu, která rozhodne, kdo bude vítězem. A jistě vás potěší, když s vámi pojedu do hlavního města i já.“

„Můj pane,“ řekl Garion a uklonil se tak, že brnění zavržalo, „tvůj návrh a velkorysá nabídka velice pomáhá našim cílům. Nyní však odejdeme, abychom se připravit mohli.“

Když Garion a Zakat odcházeli dlouhou chodbou, cvakaly drápy vlčice, jako by byly kovové. „Jedna je potěšená,“ pravila vlčice. „Neudělali jste to špatně.“

Kapitola dvanáctá

PERIVOR BYL, JAK SE UKÁZALO, DOCELA příjemný ostrov. Krajina tam byla zvlněná, pahorky zelené jako smaragdy byly porostlé rozkošnými lesíky a na travnatých úbočích se pásly bílé ovečky. Pole byla úrodná a v tuto roční dobu na nich stály řady panáků pokoseného obilí. Baron Astellig se rozhlížel s hrdostí kolem a řekl: „Jest to hezká země, i když samozřejmě ne tak krásná jako daleká Arendie.“

„Myslím, můj pane, že Arendie by tě asi zklamala,“ řekl Garion. „Země je to sic hezká, než království jest postiženo občanskými nepokoji a lidé stále žijí v poddanství.“

„Tyto neblahé poměry tam stále existují? Zde jsme je odstranili již před mnoha staletími.“

Garion byl překvapený.

„Lidé, již bydleli na tomto ostrově, než jsme přišli, byli ušlechtilého rodu. Naši předkové si mezi nimi vyhledali manželky. Z počátku byli lidé poddaní, tak jako tomu bylo vždy v Arendii. Naši předkové však záhy došli k názoru, že to jest nespravedlivé,“ řekl baron, poněkud se zamračil a pak se zeptal: „A ty občanské nepokoje, o nichž jsi hovořil, byly v naší starodávné vlasti velké?“

Garion si povzdechl. „Očekávali jsme, že ustanou, můj pane. Tři velká vévodství celá staletí bojovala, než se v jednom z nich – v Mimbri – uklidnila situace. Avšak pod povrchem stále doutnala vzpoura. Baroni z jižní části Arendie vedli krvavou válku z důvodů, jež byly zcela malicherné.“

„Válku? Opravdu? Takové nebezpečné situace zde, na ostrově Perivoru, také bývají, ale my se pokaždé snažíme řešit konflikt bez obětí.“

„Co míníš tím slovem řešiti, můj pane?“

„Různé spory, které vyvstávají – kromě nejtěžšího pohanění – obvykle řešíme při turnajích,“ usmál se baron, „je však celá řada sporů, při nichž nejde ani tak o rozdílné názory, jako spíše o to, aby byla záminka uspořádati turnaj. Turnaje má v oblibě jak šlechta, tak i obyčejní lidé.“

„Toto jest velmi civilizovaný způsob řešení sporů, můj pane,“ poznamenal Zakat.

Podobné šroubované věty již začínaly Gariona unavovat. Požádal barona, aby se mohl vrátit zpět ke svým přátelům. Když souhlasil, pobídl Garion koně a jel se poradit s Belgaratem a ostatními.

„Jak jste se dohodli s baronem?“ zeptal se Silk.

„Docela dobře. Po splnutí Arend'anů s Daly se některé záporné arendské rysy změnily.“

„Jako například?“

„Omezenost a hloupost. Odstranili poddanství a řeší rozpory nikoliv zbraněmi, ale při turnajích.“ Garion se podíval na Belgarata, který začínal usínat, a řekl: „Dědečku?“ Belgarat otevřel oči.

„Myslíš, že se dostaneme na místo před Zandramas?“

„Jak to mám vědět?“

„Mohu použít kouzelný kámen.“

„Bude lépe, když to neuděláš. Jestliže je Zandramas na ostrově, nemůžeme se dozvědět, kde přistála. Mohla jet úplně jinou cestou a Orb nemusí vůbec reagovat. Zandramas by však mohla vycítit, že používáme Orb, a usoudit, že jsme na ostrově. Kromě toho, v této části světa je taky Sardion – a to by mohlo být nebezpečný.“

„Můžeš se zeptat svého přítele barona,“ navrhoval Silk. „Jestliže je Zandramas tady, tak by o tom mohl něco vědět.“

„Pochybují,“ řekl Belgarat. „V minulosti si dávala moc velký pozor na to, aby se o ní nikdo nedozvěděl.“

„To je pravda,“ souhlasil Silk, „myslím, teď že se bude snažit ještě víc. Může mít potíže, aby nějak vysvětlila, proč se jí pod kůží objevují ta podivná světýlka.“

„Počkejme, až se dostaneme do Dal Perivoru,“ rozhodl Belgarat, „v takových věcech bych nerad podnikl něco, co by se nedalo změnit.“

„Nebylo by dobré zeptat se Cyradis?“ zeptal se Garion a pohlédl po očku se na věštkyni, sedící v nádherném kočáru, který dal baron dámám.

„Ne,“ řekl Belgarat, „nesmí odpovídat na naše otázky.“

„Myslím, že to může být docela výhodné,“ poznamenal Silk. „Cyradis se bude muset rozhodnout, a to, že cestuje s námi a nikoliv se Zandramas, je dobré, ne?“

„Nemyslím,“ odporoval Garion, „nejede s námi. Spíš je tady proto, aby hlídala Zakata. Má velmi důležitý úkol a Zandramas nechce, aby se někde po cestě ztratil.“

Silk zabručel: „Kde hledat tu mapu?“

„Asi v knihovně,“ odpověděl starý muž. „Ta mapa je další z „tajemství“. Já jsem tajemství dost často nacházel v knihovnách. Gario-ne, zkus přemluvit barona, jestli by nás nedoprovodil ke královskému dvoru v Dal Perivoru. Knihovny v královských palácích obyčejně bývají velké.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Garion.

„A také se chci podívat na toho čaroděje. Silku, máte v Dal Perivoru nějaké své lidi?“

„Bohužel ne, Belgarate, není tam nic, s čím by stálo za to obchodovat.“

„No dobře, vlastně ani na tom moc nezáleží. Ty jsi obchodník a takových je v městě řada. Běž a promluv s nimi. Řekni, že se chceš něco dozvědět o lodních cestách, a dobře si prohlédni každou mapu, kterou ti ukáží. Však víš, co hledáme.“

„Ty jsi ale rafinovanéj špión, Belgarate,“ zavrčel Beldin.

„Jak to myslíš?“

„Cyradis ti přece řekla, že tu mapu máš najít ty.“

„Já jenom přenáším odpovědnost, Beldine. A to je naprosto legitimní.“

„Jde o to, jestli Cyradis bude stejného názoru.“

„Můžeš jí to přece vysvětlit lépe než já.“

Další cesta nebyla příliš namáhavá. Nespěchali. V první řadě proto, aby šetřili koně, neboť koně z Perivoru nebyli příliš silní a pod tíží mužů v brnění se doslova prohýbali. Proto trvalo několik dnů, než se dostali na vrcholek kopce, ze kterého bylo vidět přístavní město, hlav-

ní město Perivoru.

„To je Dal Perivor, koruna a srdce ostrova,“ zahlaholil slavnostně baron,

Garion si okamžitě všiml, že Arendové, kteří ztroskotali před dvěma tisíci léty u ostrova, se snažili, aby napodobili styl Vo Mimbire. Město bylo obehnané vysokými a silnými hradbami žluté barvy. Z věží, které byly za hradbami, vlály vlajky.

„Odkud vzali ten žlutý kámen na hradby, můj pane?“ zeptal se Zakat barona.

Baron omluvně zakašlal a pravil: „Ty hradby nejsou ze žlutého kamene, toliko jsou namalovány na žluto.“

„Proč?“

„Aby připomínaly Vo Mimbire,“ odpověděl melancholicky baron. „Naším předkům se stýskalo po Arendii. Vo Mimbire je náš klenot a zlaté hradby nás přitahují, byť jsme příliš daleko.“

„Aha,“ poznamenal Zakat.

„Jak jsem slíbil, pane rytíři,“ řekl baron Garionovi, „budu velice rád, budu-li tě moci doprovodit do paláce, kde tě král nepochybně uctí a nabídne ti pohostinství své.“

„Ještě jednou – jsme navždy tvými dlužníky, můj pane,“ odpověděl Garion.

Baron se usmál a pravil: „Musím se ti, pane rytíři, přiznati, že záměry mé nejsou tak zcela nezištné. Jestliže vás přivedu ke královskému dvoru, cosi tím získám.“

„To je v pořádku, příteli,“ zasmál se Garion, „každý z nás něco získá.“

Palác byl téměř stejný jako palác ve Vo Mimbire. Byla to vlastně pevnost uvnitř pevnosti s vysokými hradbami a pevnou bránou.

„Tentokrát asi dědeček nebude muset zasazovat strom,“ zašeptal Garion Zakatovi.

„Co nebude muset dělat?“

„Když jsme poprvé přišli do Vo Mimbire, nevěřil rytíř, který měl službu, Mandorallenovi, který představil dědečka jako Belgarata – čaroděje. Tak dědeček vytrhl koni z ocasu žíni, udělal z ní jablono a zasadil ji na náměstí před palácem. Pak nedůvěřivému rytíři nařídil, aby se o strom staral do konce života.“

„A on nic neřek?“

„Tamější lidé takové rozkazy berou velmi vážně.“

„Zvláštní lidé.“

„Ano, jsou zvláštní, musel jsem třeba mocí přinutit Mandorallena, aby si vzal děvče, které od dětství miloval, a taky jsem musel zastavit válku, která už probíhala.“

„Jak?“

„Výhružkama. Myslím, že je vzali vážně,“ pak se Garion zamyslel a dodal: „Asi k tomu také přispěla bouře, kterou jsem udělal. Mandorallen a Nerina se měli rádi léta, ale nikdy si to neřekli. Pak už jsem měl té hry na schovávanou po krk a donutil jsem je, aby si vyznali lásku. A taky jsem jim moc pohrozil. Tady tímhle velkým nožem,“ řekl a poklepal významně na pochvu.

„Garione,“ zasmál se Zakat, „ty jsi ale číslo.“

„To je možné,“ řekl Garion, „ale nakonec se mi podařilo, že se vzali. Teď jsou šťastní, a kdyby to nevyšlo, mohou obviňovat mne, nebo ne?“

„Můj příteli, ty jsi úplně jiný než ostatní lidi,“ řekl velmi vážně Zakat.

„To ne,“ povzdechl si Garion a pak se opravil. „Nejsem, ale rád bych byl. Svět na nás spočívá nesmírnou tíhou, proto nemáme pro sebe čas. Copak by sis nechtěl vyjet někdy v létě z rána na kopec podívat se na východ slunce a zjistit, co je za vrcholkem nejbližší hory?“

„Ale to přece děláme.“

„Jen když musíme. Já bych chtěl dělat něco jen tak – jenom pro zábavu.“

„Pro zábavu jsem neudělal nic už celá léta.“

„A nebavil jsi se, když jsi hrozil, že ukřižuješ krále Gethela z Thullu? Se'Nedra mi o tom něco vyprávěla.“

Zakat se rozesmál. „No, to nebylo špatný. Samozřejmě že bych to býval neudělal. Gethel byl blb, ale v tom okamžiku jsme ho potřebovali.“

„Tak to je, co? Děláme to, co je nutné, a ne to, co bychom chtěli dělat. Neděláme to, co považujeme za důležité, ale to, co se po nás požaduje. Jinak to nejde, protože by tento svět zhynul a spolu s ním spousta čestných a dobrých lidí. Ty bych nechtěl zklamat a ty, před-

pokládám, taky ne. I ty jsi dobrý člověk.

„Kdo? Já?“

„Podceňuješ se, Zakate! Myslím si, že tě to někdo brzo odnaučí!“
Zakat se zarazil.

„Ty jsi nepoznal, že něco vím?“ pokračoval Garion. „Teď je všechno pryč. Pryč je tvé utrpení, bolest a znechucení. Jestli chceš vědět, jak být šťastný, tak se podívej na mě. Koneckonců, oba jsme, že?“

Zpoza Zakatova spuštěného hledí se ozval tlumený sten. Vlčice, která stála mezi koňmi, se podívala na Gariona a pravila; „To jsi udělal velmi dobře. Asi jsem o tobě nesmyslela správně, mladý vlku. Už nejsi žádné vlče.“

„Jeden se musí snažit,“ odpověděl Garion jazykem vlků. „Jeden si myslí, že by neměl jednu moc zklamat.“

„Jedna si myslí, že jsi něco slíbil, Garione,“ pravila vlčice.

Tato slova potvrdila podezření, které Garion pociťoval už jistou dobu.

„Děkuji ti, babičko,“ řekl a byl si konečně jistý, s kým mluví.

„To ti tedy trvalo dost dlouho, než jsi to řekl.“

„Aby to nebylo považované za nezdvořilost.“

„Jedna si myslí, že jsi žil dlouhou dobu s její nejstarší dcerou – a jak si všimla, dá mnoho na zdvořilost a na slušnost. Jedna doufá, že si necháš pro sebe, na co jsi přišel.“

„Když si to přeješ.“

„Bude to lepší,“ řekla vlčice, podívala se na bránu paláce a zeptala se: „Co to je?“

„Královský palác.“

„Co znamenají králové pro vlky?“

„Mezi lidmi – věcmi je zvyk, že respektují ty, kteří nosí na hlavě korunu, babičko.“

„Podivný zvyk,“ odfrkla si vlčice.

Konečně, po dlouhém vrzání a skřípání, spadl padací most. Baron Astellig a jeho rytíři pak zavedli celou skupinu na palácové nádvoří a odtud do budovy.

Stejně jako ve Vo Mimbire byl i zde trůnní sál, velká, klenutá síň se štíhlými pilíři, které se vysoko vypínaly ke kamennému, pestře

zdobenému stropu. Mezi pilíři byla štíhlá a úzká okna, jejichž pestrými tabulkami prozařovalo slunce. Podlaha byla z leštěného mramoru a na stupínku vyloženém červeným kobercem, až na samém konci stál perivorský trůn, za kterým visely těžké, tmavě červené závěsy. Na stěnách byly staré zbraně, které zde sbírali po celé dva tisíce let, co existoval královský palác. Byla tu kopí, palcáty, obrovské meče vyšší než člověk a také potřhané válečné praporce dávno zapomenutých králů.

Garion očekával, že uvidí i Mandorallena ve skvělém brnění, pochoduujícího po lesklé mramorové podlaze a vedle něho Baraka a další. Znovu se mu vybavil onen zvláštní pocit, že to, co nyní prožívají, už jednou bylo. Na začátku si myslel, že tím, když připomíná Zakatovi minulé události, je oživuje. Nějakým záhadným způsobem se mu zdálo, jako by to byla jakási generálka na schůzku, která se měla konat na Místě, které není více.

„Bude-li vám libo, pánové rytíři, přistoupíme ke trůnu krále Oldorina, abych vás mohl představit Jeho Veličenstvu,“ řekl baron Astellig Garionovi a Zakatovi.

„Jsi velice laskavý a pozorný, můj pane. Rádi tvého krále pozdravíme,“ řekl Garion.

Trojice přešla po mramorové podlaze až ke stupínku pokrytému koberci. Král Oldorin, jak si Garion všiml, vypadal robustněji než Korodullin z Arendie, měl však tupé oči, v nichž nebyla vůbec žádná myšlenka.

Před Astelliga předstoupil zavalitý rytíř a řekl: „Dej, pane, svým průvodcům pokyn, nechť zvednou svá hledí tak, aby si král mohl prohlédnouti muže, kteří před něj předstupují.“

„Vysvětlím to Jeho Veličenstvu, můj pane,“ odpověděl poněkud škrobeně lord Astellig, „ujišťuji tě, že tito rytíři, které neváhám svými přáteli nazvati, nechtějí učiniti nic, co by královský majestát poškodilo.“

„Velice lituji, barone Astelligu, rytíře se spuštěným hledím nevpustím,“ prohlásil rytíř. Baron mimoděk sáhl po rukověti meče.

„Jen klid,“ řekl Garion a položil ruku na baronovo rameno. „V přítomnosti krále není možné tasiti meče.“ Rytíř, který jim zabraňoval v cestě, nyní poněkud znejistěl.

„Již mnohokrát jsem byl v přítomnosti králů a dobře se vyznám v obyčejích. Nechceme urazit Jeho Veličenstvo tím, že přijdeme ke trůnu se spuštěným hledím. Jinak však nelze, protože naše poslání nás k tomu zavazuje,“ řekl Garion a králův rytíř znejistěl ještě víc. „To jsi pravil velmi hezky, pane rytíři,“ zabručel ozbrojenec.

„Budeš tak laskav, pane rytíři,“ pokračoval Garion, „a doprovodíš barona Astelliga, mého přítele a mne k trůnu? Muž tak vynikající, jako jsi ty, přece může velmi lehce překaziti cokoliv nekalého,“ řekl a pomyslel si, že trochu lichocením nemůže nikdy uškodit.

„Udělám, jak pravíš, pane rytíři,“ rozhodl se najednou rytíř. Celá čtveřice přešla k trůnu a prkenně se poklonila vladaři. „Můj králi,“ řekl Astellig.

„Barone,“ odpověděl Oldorin a s nepřítomným pohledem v očích se mu uklonil.

„Mám tu čest, Veličenstvo, představit Vám dva rytíře, kteří přijždějí zdaleka, aby splnili vznešený úkol.“

Krále to začalo trochu zajímat. Slovo „úkol“ totiž velice dobře znělo v mimbratských uších.

„Jak jste si mohl všimnout, Veličenstvo, moji přátelé nemají hledí otevřená. Nepovažujte to za zlehčování svého majestátu, je to však nutné vzhledem k jejich poslání. Ve světě nyní řádí zlý duch a oni jsou zde, aby ho zničili. Každý z nich byl v zemi své proslulým, a proto nechtějí, aby je někdo poznal a zlé duchy varoval. To je důvod, proč mají spuštěná hledí.“

„To jest rozumné a opatrné,“ souhlasil král, „bud’te vítáni, přátelé rytíři.“

„Jste velice laskavý, Veličenstvo,“ řekl Garion, „a jsme Vám za velkorysé porozumění velmi vděční. Naše poslání je nebezpečnými kouzly ohroženo. Obáváme se prozradit, kde se nacházíme, neboť poslání by bylo zmařeno, a tím by celý svět utrpěl.“

„Zcela ti rozumím, pane rytíři. Nebudu tě nutiti, abys mi řekl podrobnosti. Stěny v paláci mají uši a mohou se zde nalézati lidé, kteří mohou býti ve spojení s tím, koho hledáš.“

„Hovoříš moudře, můj králi,“ ozval se najednou rezavý hlas ze zadní části trůnní síně. „Dobře vím, že moc kouzel jest obrovská a síly těchto dvou rytířů na ně nemusí stačit.“

Garion se otočil. Muž, který promluvil, měl úplně bílé oči.

„To jest ten čaroděj, o němž jsem tobě vyprávěl,“ zašeptal baron Astellig Garionovi. „Bud' ostražitý, pane rytíři. Má obrovský vliv na krále.“

„Ano, dobrý Erezeli,“ řekl nově příchozímu král a jeho tvář se přímo rozzářila. „Prosím, přístup ke trůnu. Možná, že bys mohl poradit těmto dvěma poutníkům, kterak se vyvarovati nebezpečí, jež jim hrozí.“

„S velkou radostí, můj králi,“ odpověděl Naradas.

„Víš, kdo to je, že?“ zašeptal Zakat Garionovi.

„Ano, vím.“

Naradas přistoupil k trůnu a řekl: „Smím býti tak smělý a něco navrhnouti, páni rytíři? Chystá se zde velká pout', a jestliže se jí nezúčastníte, vzniknou pochybnosti, o co vám vlastně jde. Moje první rada tedy zní: Zúčastněte se naší pouti.“

„To je dobrý návrh, Erezeli,“ řekl král. „Páni rytíři, toto jest Erezel, velký čaroděj a můj nejbližší rádce. Zamyslete se nad jeho slovy, neb jsou moudrá. Navíc budeme potěšení, když se k nám přidruží takoví dva významní muži.“

Garion zatnul zuby. Svým návrhem totiž Naradas dosáhl oddálení jejich pouti, a o to mu šlo. Garion se přemohl a řekl: „Bude nám potěšením.“

Kapitola třináctá

DŮM, DO KTERÉHO JE ZAVEDLI, JIM připadal strašně známý. Arend'ané, kteří před mnoha staletími vystoupili na zdejší břeh, vybudovali dokonalou kopii královského paláce ve Vo Mimbire, a udělali to do nejmenších detailů. Praktický Durnik si toho okamžitě všiml. „Člověk by si myslel, že využijí příležitost a leccos zlepší.“

„Staromilství má, můj milý, také půvab,“ poznamenala směřující se Polgara.

„Možná, že to je nostalgické, Pol, ale pár zlepšení by paláci zase tak moc neuškodilo. Všimla sis přece, že tady i tam jsou koupelny ve sklepech, ne?“

„Tady to má smysl, Polgaro,“ tvrdila Samet.

„V Mal Zetu to bylo mnohem pohodlnější,“ poznamenala Se'Nedra, „mít v bytě vlastní koupelnu dává víc možností pro legrace a neplechý.“

Garionovi zčervenaly uši.

„Mám dojem, že přicházím o zajímavé povídání,“ řekl Zakat.

„O nic moc nepřijdeš,“ odsekl Garion.

Pak přišly švadleny a Polgara a další dámy s nimi odešly aby se věnovaly činností, při nichž, jak si Garion povšiml, ženské srdce pokaždé začne bít rychleji.

Hned po švadlenách se objevili krejčí. Všichni se velice snažili, aby každý z družiny vypadal co nejvíce staromódně. Beldin jejich služby samozřejmě odmítl. Šel dokonce tak daleko, že jednomu zvláště vytrvalému chlapíkovi ukázal svoji kostnatou a velmi velkou pěst. Tím naznačil, že je úplně spokojený s tím, jak vypadá.

Garion a Zakat museli, jak jim to věštkyně z Kellu uložila, zůstat

ve svých brněních.

Když konečně osaměli, zatvářil se Belgarat nadmíru vážně. „Bud'te při turnaji velmi opatrní. Naradas ví, kdo jste, a už se mu podařilo, aby nás zdržel. Může se o to pokoušet dál.“ Pak se podíval ke dveřím a zeptal se: „Kam jdeš, Silku?“

„Myslím, že to trochu obhlédnu,“ řekl jako nevinátka se tváříci zloděj. „Neuškodí, když člověk ví, na čem je.“

„No tak dobře, buď ale opatrný – a ať se ti náhodou neobjeví v kapse něco cizího. Pohybujeme se na trochu nejisté půdě. Kdyby tě někdo chytil při krádeži, dostali bychom se do velkého maléru.“

„Belgarate,“ odpověděl uraženě Silk, „nikdo mne nikdy neviděl, že bych něco ukradl.“ Pak šel ven a při tom si něco pro sebe brumlal.

„Chtěl snad tvrdit, že nekrade?“ divil se Zakat.

„Ne,“ odpověděl Eriond, „říkal jen, že ho přitom nikdo neviděl,“ Jemně se usmál a dodal: „Má pár špatných návyků, ale já se snažím, aby se těchto špatností zbavil.“ Bylo to poprvé za dost dlouhou dobu, co Garion uslyšel svého mladého přítele něco říct. Eriond byl totiž stále rezervovanější a nemluvnější, a to nevěstilo nic dobrého. Vždycky to byl dost zvláštní chlapec a chápal věci, které jiní nechápali. Gariona zamrazilo, když si vzpomněl na slova Cyradis v Rheonu: „Cesta tvá bude provázena velkými nebezpečími, Belgarione, a jeden ze společníků tvých na ní život ztratí.“

Najednou, vypadalo to jako by ji Garion přivolal svými myšlenkami, se objevila věštkyně z Kellu. Vyšla z místnosti, v níž se dámy radily se svými švadlenami. Hned za ní přišla Se'Nedra, která na sobě měla jenom krátkou košilku. Přela se s věštkyní. Tvrdila: „To je, Cyradis, velmi praktický úbor.“

„Možná, že je praktický pro tebe, královno z Rivy,“ odpovídala věštkyně, „pro mě se ale nehodí.“

„Se'Nedro!“ vykřikl zděšeně Garion, „vždyť na sobě skoro nic nemáš!“

„A co ti to tak vadí?“ durdila se malá královna. „Přece jsi viděl nahou ženu. Já se teď chci jenom dohodnout s mou tajemnou mladou přítelkyní. Cyradis, jestli si neoblečeš tohle roucho, tak se na tebe budu zlobit – a musíme také něco udělat s tvými vlasy.“

Věštkyně vzala malou královnu kolem ramen a objala ji.

„Drahá.Se'Nedro,“ řekla něžně. „Srdce tvé jest větší, než ty sama jsi. Já v šatech svých spokojena jsem. Snad můj vkus časem se změní a tehdy radu tvou přijmu.“

„Nechme ji být,“ řekla Se'Nedra a rozhodila paže. Pak běžela zpět do pokoje a její košilka ještě víc odhalila její svůdné vnady.

„Měl bys ji trochu víc krmit,“ řekl Beldin Garionovi, „je dost hubená.“

„Mně se líbí, jaká je,“ odpověděl Garion a pak se podíval na Cyradis a řekl: „Nesedneš si, svatá věštkyň?“

„Jest to možné?“

„Neváhej,“ řekl Garion, posunkem odmítl Totha, který se již chystal pomoci své paní, a sám dovedl dívku k pohodlnému křeslu.

„Díky ti, Belgarione. Jsi stejně laskavý jako statečný,“ řekla Cyradis a usmála se tak, jako by vycházelo slunce. Jednou rukou se dotkla svých vlasů a zeptala se: „Vyhlížím tak zle?“

„Ne, vypadáš moc dobře. Se'Nedra přehání a vůbec ji moc baví, když může předělávat lidi, hlavně mne,“ řekl Garion.

„A tobě to nevadí, Belgarione?“

„Myslím, že ne! Myslím, že by se mi po tom i stýskalo!“

„Jsi vězněm lásky, králi Betgarione. Jsi velký čaroděj, však malá královna má kouzla mocnější. Udrží tě i na dlani své malé ruky.“

„To je pravda, mně to ale moc nevadí.“

Pak se vrátil Silk.

„Co se tváříš tak vyjeveně?“ zeptal se Belgarat.

„Naradas tě zve do knihovny. Zastavil jsem se tam a muž, který to má na starosti...“

„Knihovník...,“ doplnil ho Belgarat.

„No jo! Každopádně mi řekl, že jakmile tam dorazil Naradas, prohledal to tam od podlahy až ke stropu.“

„Tak to tedy je!“ řekl Belgarat, „Zandramas není na ostrově. Poslala Naradase, aby hledal mapu. Stále ještě ji hledá?“

„Už asi ne.“

„To znamená, že našel, co chtěl?“

„A možná, že zničil, abychom se na mapu nemohli podívat,“ podotknul Beldin.

„Nikoli, ctěný Beldine,“ pravila Cyradis, „mapa, již hledáte, ne-

zmizela, nenalézá se však tam, kde si myslíte.“

„Nemůžeš nám nějak naznačit, kde je?“ zeptal se jí Belgarat.

Zavrtěla hlavou.

„Řekla jsi mapa,“ řekl opatrně Beldin, „znamená to, že je jen jedna kopie?“

Kývla hlavou.

Hrbáč pokrčil rameny. „No tak dobře! Budeme mapu hledat, a tím si vyplníme čas, během kterého budeme čekat na naše dva hrdiny. Ti se teď ztratí a začnou ničit brnění svých soupeřů.“

„Teď se ale dostáváme k jednomu důležitému problému,“ řekl Garion a podíval se na Zakata. „Ty se v kopích moc nevyznáš, co?“

„Moc ne!“

„Zítra ráno musíme jít na nějaké vhodné místo a já ti to ukážu.“

„To budu rád.“

Příštího dne oba rytíři vstali brzy ráno a na koních vyjeli z paláce. „Myslím, že bude lepší jet ven z města,“ řekl Garion. „U paláce je cvičiště, ale tam mohou být jiní rytíři. Nechci tě urážet, ale na začátku bývají s kopími velké problémy. Všichni si o nás myslí, jací jsme velcí rytíři, tak proč ukazovat, že nejsi zrovna žádný mistr.“

„Děkuji,“ řekl suše Zakat.

„Líbí se ti snad být veřejně znemožněný?“

„Ani ne.“

„Tak pak to dělej podle mého.“

Vyjeli z města na louku pár mil za hradbami.

„Máš dva štíty,“ poznamenal Zakat, „tak to má být?“

„Ten druhý štít je pro soupeře.“

„Soupeře?“

„Ano, může to být třeba starý kmen stromu, potřebujeme na něco útočit.“

„Teď se zúčastníme skutečného turnaje,“ poznamenal Garion. „Jde o to nikoho nezabít, protože to by bylo špatné. Budeme proto mít tupá kopí. Ta nejsou nebezpečná.“

„Ale přece jenom mohou zabít, že?“

„Takové věci se taky stávají, ale jde o to shodit soupeře z koně. Najedeš na něj tryskem a míříš dřevcem přímo na střed štítu.“

„A soupeř dělá totéž, že?“

„Přesně.“

„To ale vypadá, že to tak není moc bezpečný.“

„Není. Brzo budeš samá modřina a podlitina.“

„A to ty turnaje dělají pro zábavu?“

„Ne, je to jakýsi druh soutěže. Chtějí zjistit, kdo je nejlepší.“

„Už tomu začínám rozumět.“

„Myslel jsem si to.“

Přípevnili druhý štít na pružnou dolní větev stromu. „Tohle je přibližně správná výška. Nejprve několikrát zkusím zaútočit. Dívej se na mě a pak si to budeš moci sám vyzkoušet,“ řekl Garion. Kopí ovládal dokonale a při každém útoku zasáhl štít.

„Proč v posledním okamžiku v sedle vstáváš?“ zeptal se Zakat.

„Já nevstávám, jenom se předkláním. Tím, že se zapřu nohama ve třmenech a držím tělo zpříma, je úder silnější.“

„To se mi líbí. Můžu to zkusit?“

Při prvním pokusu se Zakat do štítu vůbec netrefil. „Co jsem udělal špatně?“ zeptal se Gariona.

„Když jsi se předklonil, klesl hrot kopí. Měl jsi sklon změnit, aby hrot mířil na terč.“

„Aha, zkusím to ještě jednou.“ Při druhém pokusu zasáhl štít na okraji, takže se roztočil jako káča. „Je to teď lepší?“ zeptal se.

Garion zavrtěl hlavou. „To bys toho rytíře zabil. Špička kopí směřovala přímo do hledí protivníka. Zlomil bys mu vaz.“

„Tak ještě jednou.“

Za pár hodin udělal Zakat pokrok. „To pro dnešek stačí. Začíná být horko, pojd', vrátíme se zpět,“ řekl Garion.

„Já ještě můžu,“ namítal Zakat.

„Nešlo mi o tebe, ale tvého koně.“

„Aha! Je trochu zpěněný, co?“

„A ne trochu, ale hodně. A pak – začínám už mít hlad.“

Den určený pro turnaje byl jasný a slunečný a po ulicích Dal Perivoru proudily k místu, kde se měl turnaj konat, davy pestře oděných obyvatel města. „Právě mě napadlo, že my dva vlastně nemáme moc velký zájem na tom, abychom byli prohlášeni za vítěze turnaje, vid'?“ řekl Garion Zakatovi.

„Nechápu, co chceš říct.“

„Máme mnohem důležitější úkol a pár zlámaných kostí by nás asi pěkně zdrželo. Několikrát zaútočíme, shodíme s koně pár rytířů a pak se necháme sundat ze sedla sami. Tak uděláme, co se od nás očekává, ale nebudeme riskovat nějaké vážnější zranění.“

„To znamená, že navrhuješ, abychom schválně prohráli?“ zeptal se udivený Zakat.

„Tak nějak.“

„V životě jsem nikdy neprohrál.“

„Začínáš mluvit jako Mandorallen,“ vzdychl Garion.

„Kromě toho,“ pokračoval Zakat, „myslím si, žes na něco zapomněl. Vydáváme se za vznešené rytíře. Jestliže se nepokusíme, abychom byli nejlepší, zkusí Naradas vzbudit u krále podezření, když vyhrájeme, bude namydlenej.“

„Máme vyhrát?“ vzdychl Garion. „V posledních týdnech jsi se si- ce hodně naučil, ale rytíři proti nám mají celoživotní praxi. Myslím, že nehrozí, že bychom vyhráli.“

„A co takhle kompromis?“ zeptat se opatrně Zakat.

„Jaký?“

„Když vyhrájeme turnaj, tak nám král dá všechno, o co požádáme.“

„Tak to obyčejně bývá.“

„Nebylo by lepší nechat Belgarata, aby se podíval na tu mapu? Určitě ví, kde je, nebo může dosáhnout toho, aby ji Naradas přinesl.“

„Dobrý nápad.“

„Jsi čaroděj. Můžeš zařídit, abychom vyhráli, že?“

„Nebyl by to podvod?“

„Myslím, Garione, že moc rychle měníš názory. Nejdřív chceš, abychom úmyslně spadli z koně, to je ale taky podvod, ne? Já ti ale, můj příteli, něco povím. Jsem vládce Mallorey a máš mé císařské svolení, abys podváděl. A teď, jak by se to dalo udělat?“

Garion přemýšlel. „Vzpomínáš si na to, jak jsem ti řekl, že jsem musel zastavit válku, aby se Mandorallen a Nerina mohli vzít?“

„Ano.“

„Většina kopí se dříve nebo později zlomí. Když bude po turnaji, bude všude plno úlomků. Ten den, kdy se mi podařilo zastavit válku,

zůstalo mé kopí celé a já jsem ho uchopil. Pak nezůstali na koni ani nejlepší rytíři z celého Mimbre.“

„Myslel jsem, že jsi proved nějaký kouzlo s bouří.“

„To bylo trochu později. V poli proti sobě stály dvě armády. Ani Mimbraťané nebyli ochotní zaútočit, když blesky vyorávaly v zemi brázdy. Nebyli tak hloupí.“

„Můj mladý příteli, máš za sebou pozoruhodnou kariéru,“ zasmál se Zakat.

„Ten den jsem si také užil trochu legrace,“ přiznal se Garion. „Nestává se přece pokaždé, aby člověk napálil dvě armády. Měl jsem z toho dost problémů, protože když se člověk pustí do křížku s počasím, nikdo neví, jak to dopadne. Belgarat a Beldin strávili šest měsíců tím, že se snažili dát povětrí zase do pořádku. Dědeček se velice zlobil, a když se vrátil, hodně mi nadával.“

„Zmínil jsi se o tom, že v děrách bylo plno zlomených kopí. Jak to?“

„Zapouštějí do země dlouhé kůly, kůl je vysoký asi tak po krk koně. Rytíři, kteří mají útočit, se postaví po obou stranách kůlu. Myslím, že to má znemožnit, aby na sebe koně nemohli naběhnout, dobří koně jsou totiž velmi drazí. Teď jsem si ale na něco vzpomněl. Stejně budeme mít určitou výhodu, protože naši koně jsou o něco silnější a vyšší než zdejší.“

„Kdybychom měli postupovat přesně podle pravidel, tak by nás zmodřinovali, že bychom týden nevylezli z postele. My ale musíme na schůzku a nemůžeme si dovolit zdržení – pokud ovšem vůbec přijdeme na to, kde se schůzka koná.“

Pole, kde měl být turnaj, bylo pestře vyzdobené barevnými standardami, které vlály z křiklavě pomalovaných stožárů. Pro krále, dvorní dámy a příslušníky šlechty postavili tribunu, obyčejní lidé stáli na druhé straně a nedočkavě čekali. Davy bavila dvojice pestře oblečených žonglérů a rytíři, kteří se měli zúčastnit turnaje, se připravovali.

Na každém konci stály pavilónky pomalované pestrými pruhy, to byla místa určená k opravám brnění a také k ošetřování zraněných. Lidé, kteří se přišli podívat na turnaj, neměli být rušeni jejich sténáním.

„Hned budu zpátky,“ řekl Garion příteli, „chci si jen chvilku pro-

mluvit s dědečkem.“ Sesedl s koně a přešel přes zelený trávník na konec tribuny, kde seděl Belgarat. Ten měl na sobě sněhobílé roucho a tvářil se velmi rozmrzele.

„Ty jsi ale elegán,“ řekl Garion.

„Někteří lidé si rádi střílejí z jiných,“ odsekl Belgarat.

„Z tváře ti přímo vyzařuje důstojnost dávných věků, starý příteli,“ ozval se zezadu Silk. „Lidé chtějí, abys vypadal tak důstojně, jakto je jen možné.“

„Vadí ti to? Tak co chceš, Garione?“

„Chceme se Zakatem podvádět. Když vyhrajeme, tak nám král nabídne odměnu, třeba by ses mohl podívat na tu mapu.“

„To by mohlo vyjít, co?“

„No dobře, ale jak chceš podvádět při turnaji?“ zeptal se Silk.

„Vždycky jsou nějaké možnosti.“

„A víš, že vyhraješ?“

„Mohu to skoro zaručit.“

Silk prudce vstal.

„Kam jdeš?“ zeptal se Belgarat.

„Vsadit si pár zlatáků,“ řekl malý muž a odkráčel.

„Ten se nikdy nezmění,“ ušklíbl se Belgarat.

„Na jednu věc nesmíme zapomenout. Je tady Naradas. Je Grolim, a tak bude vědět, co děláme. Dědečku, prosím, ať se nám nedostane do zad. Nechtěl bych, aby v nějakém rozhodujícím okamžiku proved něco špinavého.“

„Postarám se o něj,“ řekl Belgarat a dodal: „Běž, dělej, co můžeš, a buď velmi opatrný.“

„Ano, dědečku,“ odpověděl Garion, otočil se a šel na místo, kde čekal Zakat s koňmi.

„Budeme ve druhém nebo třetím pořadí,“ oznámil Garion. „Je totiž zvykem, že v prvním pořadí bojují vítězové posledních turnajů. Budeme vypadat dost nenápadně a já ti dám příležitost, aby ses mohl přiblížit ke kolbišti.“

Pak se Garion opatrně rozhlédl. „Budeme muset odevzdat svá kopy před tím, než se zúčastníme turnaje, a oni nám dají jejich vlastní, jsou támhle na hromadě. Podívám se na ně, hned jak je dostaneme.“

„Ty jsi ale lstivý, Garione. A co dělá Kheldar? Běhá tam po tribu-

ně jako pilně pracující kapsář?“

„Jak uslyšel, co máme v plánu zmizel a šel si vsadit.“

Zakat se najednou rozesmál. „Škoda, že jsem to nevěděl, dal bych mu také pár mincí.“

„To bys je tak rychle nedostal zpátky.“

Baron Astellig spadl z koně hned při druhém útoku a Zakat měl obavy, jestli je v pořádku.

„Pořád se hýbe. Asi si zlomil jenom jednu nohu,“ žertoval Garion.

„Alespoň proti němu nebudeme bojovat, nerad totiž zraňuji přátele. Samozřejmě, mnoho přátel ani nemám.“

„Možná, že jich máš víc, než si myslíš.“

Po třetím útoku přední řady rytířů se Zakat zeptal: „Garione, učil ses někdy šermovat?“

„Alornové nepoužívají lehké meče, Zakate, jedinečně tak na Algary.“

„Vím, ale je to podobné. Rychlým pohybem zápěstí nebo lokte můžeš odrazit kopí protivníka. Pak je možné kopí sklopit a trefit se přímo do středu štítu protivníka v okamžiku, když je nejmín připravený. V takovém okamžiku nemá protivník žádnou šanci, že?“

Garion se zamyslel a pochybovačně řekl: „Je to zvláštní.“

„Neobvyklé je také používat kouzla, nebo ne? Co myslíš, půjde to?“

„Zakate, nezapomeň, že kopí je patnáct stop dlouhé a každá stopa kopí váží dvě libry. Musel bys mít ruce silné jako gorila, kdybys chtěl dělat takovéhle triky.“

„Ale vůbec ne. S kopím není nutné pohybovat, stačí jen malý pohyb. Mohu to zkusit?“

„Byl to tvůj nápad. A jestli to nepůjde – jsem tady ještě já.“

„Věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout,“ řekl Zakat skoro chlapeckým hlasem.

„Bohové,“ zašeptal zoufale Garion.

„Co se děje,“ zeptal se Zakat.

„Ale nic. Myslím, že nic. Jen běž a vyzkoušej si to, když máš pocit, že to je nutné.“

„Vidíš?“ řekl Garion a ukázal na rytíře, který právě uprostřed pole spadl z koně. Kusy jeho brnění se rozlétly na všechny strany. „Moc

zraněný sice není, trochu se stále hýbe, ale než zavolají lékaře, budou muset zavolat kováře, aby ho z toho brnění dostal.“

„Stejně si ale myslím, že ten můj trik vyjde,“ opakoval tvrdošíjně Zakat.

„A jestli ne, tak budeš mít alespoň nádherný pohřeb. Tak dobře – jsme na radě. Pojdme si pro kopí.“

Kopí ležela na hromadě, na špičce měla velkou kouli z vlny, obalenou ovčí kůží. Vypadala téměř mírumilovně, ale Garion věděl, že mohou obrovskou silou vyhodit rytíře ze sedla. Náraz kopí, stejně jako prudký dopad na zem, mohl nešťastníkovi zlomit kosti v těle. Garion byl rozrušený a potřeboval se soustředit, proto si stále opakoval: „Musím to dokázat! Musím to dokázat.“ Tím, že všechno dopadne tak, jak si myslel, si však zcela jistý nebyl. První protivník vyletěl ze sedla ještě dřív, než se Garionovo kopí dotklo jeho štítu. Garion upravil pole energie před kopím, aby se to neopakovalo. Bylo zřejmé, že Zakatova technika fungovala bez vady. Jeden, téměř neznatelný pohyb Garionovy paže odklonil kopí jeho soupeře a potom Garion udeřil svým kopím přímo doprostřed jeho štítu. Rytíř vyletěl ze sedla a dopadl s hlasitým zaduněním daleko od pádícího koně. Oba protivníky odnesli z pole, byli v bezvědomí.

Pro Perivor to byl slavný den. Zakat i Garion, kteří už dokonale ovládali své zbraně, projížděli řadami obrněných rytířů a za nimi zůstávali jen ležící a sténající v brnění oděné postavy. Pak si najednou Mimbrašané uvědomili, že proti nim na turnaji bojuje nepřemožitelná dvojice. Perivorští rytíři se pak shromáždili, aby se poradili, najednou se ale všichni překvapivě vzdali.

„To je škoda,“ litoval Zakat, „moc se mi to začínalo líbit,“ Garion nereagoval.

Pak se oba rytíři vydali k tribuně, aby pozdravili, jak bylo zvykem, krále. Vystoupil Naradas s bílými očima a s úsměvem úlisně řekl: „Jste oba velmi stateční a velmi šikovní muži. Blahopřeji, ctění rytíři. Dnes jste se stali králi turnaje a právem vám náleží vítězné vavříny. Asi jste již slyšeli o velké ceně, již dostanou vítězové.“

„Ne,“ odpověděl Garion, „ne, neslyšeli.“

„Dostane se vám té cti, že budete moci zápasit s nebezpečným netvorem, který ničí naše krásné království.“

„Jaký to je netvor?“ zeptal se podezíravě Garion.
„Samozřejmě že drak, pane rytíři.“

Kapitola Čtrnáctá

„TAK NÁS TEN MIZERA ZASE PODRAZIL,“ zabručel Beldin, když se po turnaji vrátili do hradu. „Ty jeho bílý oči mě už začínají trochu otravovat – myslím, že bude nutný ho trochu přetřít.“

„Jsi moc hlasitý,“ řekl Belgarat, „všichni lidé nejsou Mimbrat'ané.“ Pak se otočil k Cyradis. „Když se čaruje, tak je slyšet nějaký zvuk, že?“

„Ano,“ odpověděla Věštkyň.

„Slyšíš ten zvuk?“

Cyradis kývla hlavou.

„A Dalové, kteří žijí na ostrově, ti to také slyší?“

„Ano, ctěný Belgarate.“

„A co ti falešní Mimbrat'ané? Ti jsou přece poloviční Dalové. Je možné, že to někteří taky uslyší?“

„Přesně tak.“

„Dědečku,“ ozval se trochu vystrašený Garion, „to znamená, že polovina lidí v Perivoru ví, co jsem udělal s těmi kopími.“

„V tom hluku z davu to nemohli slyšet.“

„Nevěděl jsem, že je v tom nějaký rozdíl.“

„Samozřejmě.“

„No tak dobře,“ řekl zasmušile Silk, „já nebudu používat čáry a mohu ti zaručit, že nikdo nebude slyšet žádný hluk.“

„Něco mi ale, Kheldare, vrtá hlavou,“ pravil Sadi, Jsme jediní cizinci v paláci, a proto zdejší lidé mohou mít velmi nepříjemné otázky, když Naradase najdou s jednou z tvých dýk mezi lopatkami. Nech mě a já to zařídím jinak. Mohu to udělat tak, aby to vypadalo přirozeněji.“

„Sadi, to, co tady navrhuješ, je chladnokrevná vražda,“ vyštěkl Durnik.

„Velice si vážím tvé útlocitnosti, Durniku,“ odpověděl, „ale Nardas nás už dvakrát vyšplouchl a pokaždé to znamenalo zdržení. Musíme ho nějak odstranit.“

„Má pravdu, Durniku,“ ozval se Belgarat.

„Zith?“ navrhla Samet.

„Ne, ta by neodešla od svých dětí, dokonce ani pro to potěšení, že by někoho kousla. Mám i jiné, stejně účinné metody. Možná, že nejsou tak rychlé, ale jsou stejně dobré,“ poznamenal Belgarat.

„My se Zakatem musíme vystoupit proti Zandramas,“ řekl Garion, „a tentokrát na to jsme sami, vzhledem k tomu pitomému turnaji.“

„To nebude Zandramas,“ řekla Samet, „Se’Nedra a já jsme hovořily s některými mladými dámami od dvora a ty nám řekly, že ta „strašná bestie“ se tady ukazuje po celá staletí. Proto si myslím, že drak, proti kterému budete bojovat, je opravdový.“

„Tím si nejsem vůbec jistá,“ nesouhlasila Polgara. „Zandramas se může změnit v draka, kdy chce. Docela dobře to může být Zandramas, která teď terorizuje celý kraj. To může být částí její taktiky, aby nás donutila k boji ještě dřív, než se dostaneme na místo, kde má být schůzka.“

„To poznám hned, jak se na draka podívám,“ řekl Garion.

„A prosím tě, jak?“ zeptal se Zakat.

„Když jsem se poprvé utkal s drakem, usekl jsem mu asi tak čtyři stopy z ocasu. Když bude mít na ocasu pahýl, budeme vědět, že to je Zandramas.“

„Opravdu musíme večer na oslavu?“ zeptal se Beldin.

„Očekává se to od nás, strýčku,“ odpověděla Pol.

„Já ale nemám co na sebe,“ řekl Beldin čtverácky.

„Já se o tebe postarám, strýčku,“ řekla.

Večerní představení bylo dlouho připravované. Mělo být slavnostním zakončením turnajů a částí představení byl i tanec. Toho se Zakat a Garion, kteří byli stále v brnění, nemohli zúčastnit. Na programu byla rovněž recepce, ale ani ta nebyla přitažlivá, protože oba rytíři měli stále stažené hledí, a tudíž nemohli jíst. Bylo také mnoho přípitků „na mocné vítěze, kteří dodali lesk našemu vzdálenému ostro-

vu“. Šlechtici na dvoře krále Oldorina se ve zdvořilosti prostě předháněli.

„Prosím tě, jak to bude dlouho trvat,“ zašeptal Zakat Garionovi.

„Celé hodiny.“

„Bál jsem se, že to bude trvat takovou dobu! Podívej, támhle přicházejí dámy.“

Polgara, po jejímž boku byla Se'Nedra a Samet, vstoupila do trůnního sálu tak sebevědomě, jako by jí patřil. Kupodivu tam nebyla Cyradis. Polgara měla na sobě, tak jako obvykle, dlouhé tmavěmodré šaty se stříbrným lemováním a vypadala velkolepě. Se'Nedra si oblékla krémově zbarvenou róbu, která byla velmi podobná jejím svatebním šatům, i když na ní nebyly perly. Bohaté zvlněné vlasy měděné barvy jí splývaly přes ramena. Samet byla oblečená do saténu levandulové barvy. Perivorští rytíři, kteří po turnaji mohli sotva chodit, byli z dam úplně vedle,

„Teď asi bude muset být nějaké představování,“ zamručel Garion. Dámy totiž, pod záminkou anonymity, od příjezdu nevycházely ze svých komnat. Garion předstoupil a doprovodil je k trůnu. „Veličenstvo,“ oslovil krále Oldorina a lehce se uklonil, „i když nechceme hovořit o zemi, z níž přicházíme, bylo by nezdvořilé vůči Vám, vůči dvoru a také vůči těmto dámám, kdybych je nepředstavil. Mám tu čest představit Vašemu Veličenstvu vévodkyni z Eratu.“ To bylo zcela bezpečné, protože v tomhle koutě světa neměl nikdo nejmenší potuchu, kde je Erat.

Polgara se velmi půvabně uklonila a pozdravila krále.

Ten povstal a s hlubokou úklonou řekl: „Vaše Milosti, Vaše přítomnost zde prosvětluje naše ubohé sídlo.“

„A nyní, Vaše Veličenstvo,“ pokračoval Garion, „Její Výsost princezna Xera.“

Se'Nedra se na něj udiveně podívala. „Tvé skutečné jméno je možná až příliš známé,“ zašeptal jí.

Se'Nedra se okamžitě vzpamatovala. „Vaše Veličenstvo,“ řekla s úklonou neméně půvabnou než byla ta Polgařina. Konec konců, dívka přece nemůže vyrůst na císařském dvoře, aby se tam alespoň něco nenaučila.

„Výsosti,“ řekl král, „Vaše pronikavá krása bere mému jazyku sí-

lu hovořit,“

„Není milý?“ zašeptala Se'Nedra.

„Dále, ale samozřejmě nikoliv na konec, bych chtěl představit svému vladaři markraběnku z Turie,“ řekl Garion a předstoupil se Samet. Dívka se způsobně uklonila a pozdravila krále. Když se narovnála, bylo vidět, že se šelmovsky usmívá.

„Má paní,“ odvětil král s hlubokou úklonou, „Váš líbezný úsměv způsobuje, že mě srdce přestává tlouci.“ Pak se podíval kolem a řekl: „Jestliže si dobře vzpomínám, ve tvém průvodu jsem viděl ještě jednu dámu, pane rytíři.“

„Ano, ubohou slepou dívku, Veličenstvo,“ poznamenala Polgara. „Připojila se k nám teprve před krátkou dobou, Radosti dvora však bohužel neříkají mnoho tomu, kdo žije ve věčné temnotě. O dívku pečuje obrovský muž z naší společnosti, jeden z věrných sluhů naší rodiny, a to již od doby, kdy z jejích očí navždy zmizelo světlo.“ Po tvářích krále tekly velké slzy soucitu. Arendové, dokonce i ti, kteří přesídlili, byli koneckonců citliví lidé.

Potom přišli další a Garion byl rád, že hledí jeho přilby zakrylo úsměv. Beldin měl tvář bez jediné vrásky, vlasy umyté, vousy pečlivě zastřižené a na sobě měl modré roucho. Garion pokračoval v představení, která byla stejně lživá jako předchozí, a nakonec řekl: „A toto je, Veličenstvo, velký Feldegast, mimořádně talentovaný šprýmař, jehož veselé anekdoty potěší všechny lidi, kteří jsou zoufalí a nešťastní.“

Beldin se uklonil. „Veličenstvo, su zcela ohromené krásou tvého města a tvého velkolepého paláce. Zcela se vyrovná Tol Honetu, Mal Zetu a Malceně, kde všude jsem předváděl své úžasné talent.“

Král se zeširoka usmál a řekl: „Vážený pane Feldegaste, ve světě, který je plný smutku, jsou umělci, jako jsi ty, vzácní a řekl bych přímo neocenitelní.“

„Jak laskavá jsou, Veličenstvo, tvá vzácná slova,“ uklonil se Beldin.

Pak skončily formality, Garion a další odstoupili a zmizeli v davu dvořanů. K Zakatovi a Garionovi se prodrala mladá, rozhodně vyhlížející dáma. „Pánové, jste největší rytíři, jaké kdy svět viděl. A chování, vašich průvodců naznačuje, že jste oba vysokého, možná i krá-

lovského původu,“ řekla, podívala se obdivně na Gariona a zeptala se, zda snad není zasnoubený. „Bohužel, jsem ženatý.“

Dáma se otočila k Zakatovi: „A ty, můj pane?“

„Ne, paní,“ odpověděl neurčitě Zakat.

Rozzářily se jí oči.

V tom okamžiku zasáhl Garion a řekl: „Již je načase, aby sis vzal další dávku onoho ohavně chutnajícího nápoje.“

„Nápoje?“ zeptal se zmateně Zakat.

„Tvá nemoc se zhoršuje,“ pravil Garion slabým a smutným hlasem. „A tvá zapomnětlivost dokonce naznačuje, že by se choroba mohla ještě zhoršit. Modli se ke všem sedmi Bohům, aby tě nezachvátilo šílenství, dědičná nemoc tvého rodu.“

Mladá, rozhodně vypadající dáma zmizela, oči měla vytřeštěné strachem.

„O čem jsi to hovořil, Garione?“ zašeptal Zakat.

„Něco takového jsem už zažil. Vždyť ta holka hledala manžela.“

„To je nesmysl.“

„Ne pro ní.“

Pak začal tanec, Garion a Zakat odešli na okraj sálu a dívali se na otáčející se páry. „To je ale hloupé marnění volného času. Vůbec nedovedu pochopit, jak se tímhle může normální člověk bavit.“

„Dámy milují tanec,“ poznamenal Garion. „Ještě jsem neviděl žádnou paní, které by se nelíbil. Myslím si, že ženy to mají v krvi.“

Pak se Garion podíval k trůnu a uviděl, že král Oldorin je sám. Seděl, usmíval se a klepal nohou do rytmu hudby.

„Najdi Belgarata a půjdeme si pohovořit s králem. Možná, že je teď vhodná doba zmínit se o mapě.“

Belgarat se opíral o jeden ze sloupů a trochu otráveně pozoroval tanečníky, „Dědečku,“ oslovil ho Garion. „Nikdo teď nemluví s králem. Nemohli bychom za ním zajít a zeptat se ho na tu mapu?“

„To je dobrý nápad, chlapče. Večírek se určitě protáhne dlouho do noci, takže moc šancí na soukromou audienci nezbude.“

Přiblížili se k trůnu, hluboce se uklonili a Garion se zeptal: „Veličenstvo, mohli bychom s Vámi promluvit?“

„Samozřejmě, pane rytíři. Ty a tvůj průvodce jste mými oblíbenci a já chci bedlivě naslouchat vašim slovům.“

„Není to nic velkého, Veličenstvo, Pan Garat,“ řekl Garion, „je můj nejbližší rádce a řídí mé kroky od samého dětství. Kromě toho to je věhlasný vědec, který se věnuje zeměpisu. V poslední době došlo mezi zeměpisci k velkým sporům. Dohadují se, jak vznikl starý svět. Pan Garat náhodou slyšel o prastaré mapě, jež má být ukryta zde, v paláci v Dal Perivoru. „Je přímo posedlý zvědavostí a poprosil mne, abych se tě zeptal, zda o takovéto mapě něco nevíš a zda bys mu nedal svolení, aby si ji prohlédl.“

„Skutečně, pane Garate,“ řekl král. „Tvé informace jsou přesné. Mapa, již hledáš, jest jedním z nejvzácnějších pergamenů v tomto paláci. Právě tato mapa vedla naše předky k břehům tohoto ostrova, což se událo před dlouhými věky. Hned, jak bude čas, budu velice šťastný, když ti mapu budu moci ukázat.“

Za rudou sametovou záclonou, která visela za trůnem, se objevil Naradas a řekl: „Bohužel, Veličenstvo, obávám se, že nebude dostatek času. Promiň mi, můj králi, ale náhodou jsem zaslechl poslední poznámku. Spěchám totiž, abych zvěstoval nepříliš dobrou novinu. Z východu dorazil posel a přinesl zprávu, že onen ohavný drak, ta zatracená bestie, nyní řádí ve vesnici Dal Esta, v místě, které není odtud vzdálené ani třicet mil. Netvor je nepředvídatelný a může se celé dny schovávat v lese, než opět udeří. Možná, že tyto tragické události jsou vlastně pro nás výhodné. Nadešel čas bojovat. Či snad je lepší příležitost než tato pro naše dva hrdiny? Kdy jindy než právě nyní nás mohou zbavit této strašné hrozby? Domnívám se, že se tito pánové řídí radami tohoto vznešeného muže, a proto je příhodné, aby je doprovázel a určoval jejich strategii.“

„To jsi řekl velmi hezky,“ souhlasil nadšeně hlupáček král. „Měl jsem obavy, že hledání netvora může trvat celé týdny. Dnes je tak blízko, že již zítra ho můžeme zabít. Vpřed tedy, moji hrdinové a pane Garate. Zbavte mé království draka a dostanete za to, co budete chtít.“

„Tvé rozhodnutí přišlo v pravý čas, pane,“ řekl Belgarat. Na jeho slovech nebylo nic poznat, ale Garion přesně věděl, kam dědeček míří. „Jak řeklo Veličenstvo, ušetřil jsi nám, pane Erezeli, dnes večer hodně času. Jak budu moci, najdu si nějakou cestu, abych ti to řádně odplatil,“ řekl Belgarat.

Naradas se zatvářil kysele. Potom zasyčel: „Nemusíš mi děkovat,

pane Garate, udělal jsem pouze to, co bylo mojí povinností vůči králi a říši.“

„Ano, každý z nás má nějakou povinnost,“ pravil Belgarat, „až se budeš příště modlit k Dítěti Temnoty, řekni mu, že se setkáme.“

Pak se Belgarat otočil a následovaný Garionem a Zakatem se protáhl mezi tančícími páry a opustil trůnní sál. Dokud byl stařec mezi cizími lidmi, měl ve tváři lhostejný výraz, jakmile se však dostali do chodby, začal Belgarat strašně nadávat. „Moc nechybělo a byl bych měl tu zatracenou mapu v ruce. A ten mizera Naradas svůj špinavý trik provedl znovu.“

„Mám se vrátit a přivést ostatní?“ zeptal se Garion. „Ne, není to nutné. Všichni by chtěli jít s námi a jedině bychom se začali dohady. Nechám jim vzkaz.“

„Zase?“

„To opakování událostí přichází stále pravidelněji, co?“ „Doufejme, že teta Pol nebude tentokrát jednat stejným způsobem.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Zakat. „Silk, dědeček a já jsme tajně vyklouzli z Rivy, kde jsme se měli setkat s Torakem,“ vysvětloval Garion. „Nechali jsme tam vzkaz na lístku, ale teta Pol si poselství nevyložila dobře. Dozvěděl jsem se, že hodně nadávala a že byla vztekem bez sebe.“

„Paní Polgara? Vždyť to je učiněný vzor jemnosti.“

„Jen nespěchej s úsudkem,“ řekl Belgarat, „Pol dovede pěkně vyvádět, když věci nejdou podle jejího.“

„To musíte mít v rodině,“ poznamenal s úšklebkem Zakat.

„Chceš si dělat legraci? Běžte do stájí, řekněte čeledínům, aby osedlali koně, a taky se jich zeptejte, kde je vesnice, u které má být ten zatracený drak. Předtím, než pojedeme, bych si také rád pohovořil s Cyradis. Chtěl bych odpovědi znát na některé své otázky. Za pár minut se sejdeme na dvoře.“

Asi za deset minut nasedli na koně. Garion a Zakat si vzali kopí a poté celá trojice vycválala ze zámku. „Uspěl jsi u Cyradis?“ zeptal se Garion Belgarata.

„No, něco řekla. Hlavně mi ale pověděla, že ten drak není Zandramas.“

„Tak je to tedy opravdový drak?“

„Pravděpodobně. Cyradis mluvila dost záhadně, řekla mi například, že draka někdo ovlivňuje. To znamená, že musíte být velmi opatrní. Takový drak je totiž normálně velice hloupý, ale když ho někdo řídí, může být docela bystrý.“

Z aleje, kterou projížděli, najednou někdo vyběhl a byla to vlčice.

„Jak se ti daří, sestřičko?“ pozdravil ji obřadně Garion. Schválně se vyhnul tomu, aby ji oslovil babičko.

„Jedna je docela spokojená. Vyjdete na lov, jedna půjde s vámi.“

„Jeden tě musí upozornit, že to zvíře, o které jde, se k jídlu moc nehodí.“

„Jedna neloví jen proto, aby se najedla.“

„Pak tedy budeme moc rádi, když se k nám připojíš.“

„Co říkala?“ zajímal se Zakat.

„Chce jít s námi.“

„A řekls, že to může být nebezpečné?“

„Myslím si, že to už ví.“

„Tak pak to je na ní,“ pokrčil Belgarat rameny. „Snažit se říkat vlkovi, co by měl dělat, to je přece vrchol hlouposti.“

Projeli branou v hradbách a dostali se na cestu, která vedla k vesnici. Kudy mají jet poradil Garionovi jeden ze sloužících, který mu také sdělil, že k vesnici je asi osm mil.

Belgarat se podíval na noční oblohu a pak si povzdechl: „Bože, on je úplněk. Musíme jet rychle, dokud nebudeme od vesnice asi tak jednu míli.“

„Jak poznáme, že už jsme tak blízko?“ zeptal se Zakat.

„To poznáme podle ohňů,“ řekl Belgarat.

„Draci ale nechrlí oheň, že ne?“

„Ale ano. Vy oba máte brnění a v tom jste trochu bezpečnější. Drakovy boky a jeho břicho jsou měkčí než jeho záda. Snažte se tam vrazit kopí a potom draka dobijte meči.“

A hlavně – draka musíte zabít, chtěl bych se vrátit do paláce a dostat tu mapu do ruky. Tak, a jedem!“

Asi za půl hodiny viděli zář ohně. Belgarat radil: „Ted' musíme jet opatrně! Nejdřív musíme najít místo, kde ten drak je, a teprve potom můžeme útočit.“

„Jedna se běží podívat,“ řekla vlčice a zmizela ve tmě.

„To jsem moc rád, že je s námi. Nějak mne to uklidňuje,“ podotkl Belgarat.

Garion se rozesmál.

Vesnice Dal Esta byla přilepena na samém vrcholku kopce, a tak byly vidět jasné rudé plameny, které šlehaly z hořících stodol a domů. Vyjeli do poloviny svahu a narazili na vlčici, která tu už čekala. „Jedna viděla tu bestii, kterou hledáme. Právě teď žere na druhé straně kopce, kde stojí domy.“

„A co žere?“ ptal se s obavami Garion.

„Stejně zvíře, na jakém sedíš.“

„Tak co je?“ chtěl vědět Zakat, který nerozuměl vlčí řeči.

„Na opačné straně vesnice je drak a právě žere koně,“ odpověděl Belgarat.

„Koně? A jak je ten drak velký?“ zeptal se Belgarat.

„Asi tak jako dům, samozřejmě bez křídel.“

Zakat těžce polkl. „Nemohli bychom celou tu věc znovu uvážit? Ještě jsem si v životě moc neužil, tak proč bych měl umřít?“

„Teď se už nedá nic dělat. Drak nelétá příliš rychle a taky mu hodně dlouho trvá, než se dostane do vzduchu. Můžeme ho překvapit, když požívá koně, a zabít ho dřív, než zaútočí.“

Opatrně přejeli kolem kopce a uviděli poválená pole a mršiny napolo sežraných krav. Byli tam ještě i další věci, od kterých Garion odvracel oči.

A pak draka uviděli. „Při zubech Torakových,“ zaklel Zakat „je větší než slon!“

Drak držel v předních pařátech mršinu koně a spíše ji trhal na kusy, než požíral.

„Zkusme to,“ řekl Belgarat, „když drak žere, tak je obvykle méně opatrný. Buďte ostražití. Jakmile do draka vrazíte kopí, tak se okamžitě stáhněte. A také nepouštějte koně, drak by je sežral a pěšák je při boji s drakem ve velké nevýhodě. Sestřička a já proklouzneme za dračím hřbetem a zaútočíme na jeho ocas. Tam je drak zranitelný.“ Seskočil z koně, poodešel a změnil se ve velkého šedivého vlka.

„Ty jeho přeměny mě stále ještě znervózňují,“ přiznal se Zakat.

Garion pozorně pozoroval draka požírajícího koně. Pak tiše řekl: „Podívej se, má zvednutá křídla. Hlavu má ale dole a křídla mu vadí

ve výhledu dozadu. Ty běž po téhle straně a já půjdu po druhé. Až budeme oba na místě, tak zahvízdám. To bude znamení k útoku. Vyběhni co nejrychleji a schovej se za zvednutým křídlem. Pak vraz kopí co nejhlouběji do ucha a nevytahuj ho. Kopí budou drakovi vadit v pohybu. Pak co nejrychleji zmiz.“

„Ty jsi, Garione, opravdu chladnokrevný.“

„V takové situaci to jinak nejde. Kdybych moc přemýšlel, tak bych něco takového nikdy neudělal. Hodně štěstí!“

„Tobě taky.“

Rozešli se a začali se pomalu plížit kolem drakových boků. Zakat dvakrát zamával kopím, mělo to být znamení, že už je připravený. Garion se hluboce nadechl. Všiml si, jak se mu lehce třesou ruce. Zamířil kopí na místo, které bylo za dračí levou lopatkou. Pak pronikavě pískl.

Vyrazili vpřed.

Garionova taktika se osvědčila, drakova šupinatá kůže však byla mnohem tvrdší, než očekávali.

Kopí jí nepronikla tak hluboko, jak by si přáli. Garion pobídl koně a tryskem odjížděl.

Drak zařval, vychrlil oheň a snažil se obrátit se ke Garionovi. Kopí, která měl zaražená na obou stranách těla, mu však znemožňovala pohyb. Pak se přiřítíl Belgarat s vlčicí a začali trhat a kousat drakův šupinatý ocas. Drak začal zoufale rozepínat svá křídla, těžce se zvedl do vzduchu, stále řval a z chřtánu vypouštěl oheň.

„Utíká!“ poslal Garion myšlenku dědečkovi.

„Neboj se, přiletí zpátky! Je to velice mstivá bestie.“

Garion přešel kolem mrtvého koně k Zakatovi.

„Ty rány byly asi smrtelný, ne?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Na to bych se nespolehal. Nezarazili jsme kopí dost hluboko, bohužel. Měli jsme zaútočit prudčeji. Dědeček říká, že můžeme čekat, že se drak vrátí zpátky.“

„Garione,“ zazněl Belgaratův hlas v Garionově vědomí, „neboj se, já něco udělám. Řekni Zakatovi, aby nepodléhal panice.“

„Zakate,“ pravil Garion, „dědeček použije nějaké kouzlo. Nemusíš se bát.“

„Co chce udělat?“

„To nevím, nic neřekl.“

Najednou Garion ucítil známé chvění a zazněl jemu důvěrně známý zvuk. Vzduch kolem se zbarvil azurově modře.

„Hezky barevné,“ řekl Zakat. „Co to má znamenat?“ V jeho hlase zněla nervozita.

Pak přiběhl Belgarat a řekl jazykem vlků: „Je to dobrý.“

„Co to je?“ zeptal se Garion.

„Je to takový druh štítu. Chrání nás proti ohni – alespoň částečně.“

Pak z východní strany zazněl řev a k nebi vystupoval rudý a krvavý sloup ohně. „Připrav se!“ vykřikl Garion. „Letí zpátky.“ Napomenul Orb, aby se choval způsobně, a vytáhl meč. Také Zakat vytáhl rychlým pohybem z pochvy meč s širokým ostřím. „Uteč, utíkej hodně daleko, aby drak mohl zaútočit najednou jenom na jednoho z nás. Když napadne tebe, zaútočím zezadu. A ty uděláš totéž, kdyby napadl mne. A nezapomeň, miř na dračí ocas. Je to nejzranitelnější místo. Drak se bude snažit otočit se, aby si ocas chránil. A to může jednomu z nás umožnit udeřit na jeho krk.“

„Dobře,“ odpověděl Zakat.

Přikrčili se k zemi a očekávali útok saně.

Garion zpozoroval, že drak ukousl kopí, z trupu na obou stranách mu trčely pouze jejich zbytky. Drak napadl Zakata a síla jeho úderu byla taková, že rytíř vypadl ze sedla. Zoufale se snažil postavit se na nohy a drak na něj vychrlil rudé plameny.

Zakat se stále snažil vstát, ale pokaždé, když ho zasáhly plameny, instinktivně ustupoval. Drak se ho snažil uchopit svými pařáty. Dračí hlava se k Zakatovi přibližovala hadovitými pohyby a na rytířově krunýři už zaskřípaly nestvůrné zuby.

V tom okamžiku Garion změnil strategii, jeho přítel totiž potřeboval pomoc okamžitě. Vyskočil ze sedla a pádil k Zakatovi.

„Potřebuji oheň,“ vyštěkl na Orb a jeho meč okamžitě zahořel modrým plamenem. Věděl, že Torak učinil draka odolným proti běžnému kouzlu. Udělal to v den, kdy draka stvořil. Garion však doufal, že drak nebude imunní vůči síle, kterou má Orb. Předstoupil před bojujícího Zakata a odehnal draka přesnými údery svého meče. Pokaždé, když sekl, drak zařval bolestí, ale neustupoval.

„Vstaň,“ zakřičel Garion na Zakata. Potom za sebou uslyšel, jak zazvonilo Zakatovo brnění, když se rytíř pokoušel vstát. Najednou drak, bez ohledu na bolest, kterou mu způsobovaly Garionovy údery, napřáhl pařáty, při tom ztratil rovnováhu a padl na Zakata. Drak vítězoslavně zařval. Garion zoufale jedním rychlým pohybem paže vytáhl meč a sekl. Drakovi upadlo vyvalené levé oko. Drak se snažil vstát a Garion si najednou uvědomil podivnou věc. Také Torakovo levé oko bylo zničeno silou Orbu a nyní se táž věc stala drakovi. I přes strašlivé nebezpečí si byl Garion najednou jistý, že zvítězí.

Drak upadl nazad, skučel vztekem a bolestí. Garion toho využil, vyskočil, chytil Zakata a zvedl ho.

„Běž na levou stranu, tam drak nevidí. Budu dávat pozor. Sekej ho do krku,“ křičel Garion.

Rozběhli se každý na jinou stranu. Garion se rozmáchl svým dlouhým a žhnoucím mečem, jak nejvíce mohl, a zasadil nestvůře úder. V drakově krku se otevřela obrovská zející rána. Vystříkla krev a potřísnila Garionovo brnění. Drak zařičel a vyplivl sloup ohně, který Gariona zahalil. Ten si však ohně nevšímal a vytrvale sekal mečem do drakovy hlavy. Pak zahlédl Zakata, který zasazoval jeden úder za druhým do drakovy hadovité šíje. Tlusté šupiny však mařily jeho úsilí.

Garion pokračoval v útoku. Napolo slepý drak po něm natahoval své pařáty, sekl ho tedy do nich a skoro je oddělil. Nyní smrtelně zraněný drak začal krok po kroku ustupovat.

„Nepusť ho! Nedávej mu čas, aby se mohl zmátořit!“

Pokračovali v boji, až najednou se drak otočil, aby vychrlil oheň. V tom okamžiku Zakat zasáhl jeho nechráněný týl. Drak se otočil, aby čelil nebezpečí, a vtom udeřil Garion. Drak zmatený touto taktikou bezmocně otáčel hlavou sem a tam, plameny z jeho tlamy zapalovaly trávu a okolní keře. Poté drak, napolo šílený bolestí, začal zoufale roztahovat svá dlouhá křídla, bylo zřejmé, že se chystá zvednout se ze země.

„Nenech ho! Sekej!“ křičel Garion. Oba rytíři pokračovali v útoku. Nyní se soustředili na drakova netopýru podobná křídla. Drak se však váhavě zvedl do vzduchu, stále řval a vyvrhoval oheň, z mnoha ran na celém těle mu stříkala krev. Pak však odletěl východním směrem.

Belgarat se znovu změnil do své vlastní podoby, přiběhl a měl tvář zkroucenou vztekem. „Vy jste se určitě zbláznili, vždyť jsem vám přeci řekl, že máte být opatrní!“

„Věci se nám vymkly z rukou, Belgarate,“ omlouval se Zakat. „Neměli jsme moc na vybranou.“ Pak se podíval na krále Rivy a dodal: „Zase jsi mi zachránil život, Garione.“

„Budeme muset toho draka ještě pronásledovat,“ odvětil Garion a klesl unaveně k zemi. „Jinak se určitě vrátí.“

„Jedna si to nemyslí,“ ozvala se vlčice. „Jedna má se zraněnými bestii dost zkušeností. Vrazili jste do draka kopí, vypíchl mu oko, rozřezali mordu a usekli kus nohy.“

Drak se vrátí do svého doupěte a zůstane tam. Buď se uzdraví, nebo chcípne.“

Garion rychle přetlumočil slova vlčice Zakatovi.

„Přesto je to ale problém,“ řekl pochybovačně vládce Malloreya. „Jak přesvědčíme krále, že jsme draka nadobro odehnali? Kdybychom ho zabili, neměli bychom žádné závazky. Král může nyní, zvláště když ho bude Naradas ponoukat, trvat na tom, abychom tady zůstali, dokud nebude jisté, že se drak nevrátí.“

„Myslím, že Cyradis měla pravdu. Ten drak se nechoval normálně. Pokaždé, když ho Garion sekl ohnivým mečem, na chvílku ustoupil.“

„A co to má znamenat? Co měl dělat?“

„Sám drak by ohnivý meč nepocítil. To znamená, že ho musel někdo – nebo něco – řídit. Až se vrátíme, tak si o tom pohovoříme se Beldinem. Jakmile si trochu odpočinete, nasedneme na koně. Chci se vrátit do Dal Perivoru a prohlédnout si tu mapu.“

Kapitola patnáctá.

KDYŽ PŘIJELI DO KRÁLOVSKÉHO PALÁCE, začínalo svítat; ke svému velkému překvapení však zjistili, že téměř každý, kdo tam večer byl, bdí. Lidé, kteří byli v trůnním sále, strnuli, když Garion a Zakat vstoupili. Garionovo brnění bylo pomačkané a zmazané dračí krví. Zakatův plášť byl zuhelnatělý a po obou stranách pevného kruhýře bylo vidět stopy dračích pařátů. Na brnění bylo nejlépe vidět, jak těžký boj museli oba rytíři postoupit.

„Moji slavní bojovníci,“ vykřikl král, jakmile vešli do trůnního sálu. Garionovi se napřed zdálo, že se král domnívá, že zabili draka.

„Ten netvor sužoval moji říši po celá léta a vy první jste ho donutili, aby utekl. Před necelými dvěma hodinami jsme nad městem viděli letícího draka, jenž řval bolestí a hrůzou,“ pravil slavnostně král.

„A kterým směrem drak letěl, Veličenstvo?“ zeptal se Garion.

„Naposledy letěl k moři – a jak je známo, jeho doupě je na západní straně. To, co jste ty, pane rytíři, a tvůj společník dokázali, ho vyhnalo z mého království. Nepochybně se pokusí se ve svém doupěti zotavit a vyléčit si rány. A teď prosím, povídejte. Naše uši lační, aby slyšely, co se stalo.“

„Nechte mě,“ zašeptal Belgarat a předstoupil. „Tito dva hrdinové, Veličenstvo, jsou skromní, tak jak to sluší jejich vznešenosti. Myslím, že ze skromnosti by nehovořili o všem, co zažili. Domnívají se totiž, že by si lidé mohli myslet, že se vychloubají. Možná, že bude lepší, když to střetnutí tobě a tvému dvoru vylíčím já. Tak se přesněji dozvíte, co se vlastně stalo.“

„To jest velmi moudré,“ odpověděl král, „skromnost jest ozdobou člověka urozeného rodu. Tak, jak jsi řekl, nám někdy zabraňuje skutečnou pravdu poznati. Začni prosím!“

„Kde bych měl začít,“ zamýšlel se nahlas Belgarat. „Jak Veličenstvo ví, upozornění Erezelovo, že drak pustoší vesnici Dal Esta, přišlo právě včas. Když jsme odešli z této síně, sedli jsme na koně a rychle jeli k vesnici. Všude hořelo následkem žáru drakova plamenného dechu. Dobytek a mnoho obyvatel bylo pobito a tou bestií částečně sežráno.“

„Ubožáci,“ povzdechl si král.

„Ten jeho soucit je hezký,“ zašeptal Zakat Garionovi, „já si však říkám, jestli by taky ochotně sáhl do své pokladny a pomohl vesničanům při opravách domů.“

„To si myslíš, že by jim vrátil část z daní, když mu dalo tolik námahy, aby je z lidí vydřel? Co to říkáš za hlouposti?“ zeptal se udiveně Garion.

„Tito dva hrdinové se opatrně přiblížili do blízkosti vesnice,“ pokračoval Belgarat, „a našli draka, který právě požíral zabité stádo koňů.“

„Já jsem viděl jenom jednoho,“ zašeptal Zakat.

„Někdy přehání, aby jeho plácání bylo účinnější,“ odpověděl také šeptem Garion.

Belgarat se pomalu dostával k podstatě věci. „Podle mé rady se oba hrdinové nejprve na chvíli zastavili, aby mohli posoudit situaci, a když zjistili, že drakova pozornost je plně upřena na hnusnou hostinu a že tedy není důvod obávat se, tiše draka obešli. Přitom doufali, že budou moci zarazit svá kopí do jeho útroh. Opatrně, krok po kroku se nebojácně plížili, protože i když to jsou nejstatečnější muži na světě, nejsou žádní hlupáci, ale uvažující rytíři.“

V trůnní síni bylo úplně ticho, celý královský dvůr ani nedutal a napjatě a bez dechu poslouchal. Tak to zažil Garion už dříve, v jídelně na Faldorově farmě.

„Nepráší ten dědula trochu moc?“ zašeptal Zakat.

„U něho to je něco jako posedlost,“ odpověděl také šeptem Garion. „Dědeček využívá každé příležitosti, aby zdůrazňoval své zásluhy. Vždycky má dojem, že musí skutečnost nějak vylepšit.“

Ted' už si byl Belgarat jistý, že mu posluchači věnují plnou pozornost a začal používat všechny triky, které ovládají vypravěči. Měnil intonaci hlasu a jeho sílu, střídal i kadence. Někdy ztišil hlas tak, že téměř šeptal. Bylo na něm vidět, že ho to velice baví. Popisoval útok na draka do nejmenších podrobností, zmínil se o tom, že drak nejprve ustoupil, a hovořil dokonce o tom, co si oba hrdinové mysleli a jak byli přesvědčeni, že drakovi zasadili smrtelné rány. Samozřejmě, že si všechno vymyslel, ale pomohlo to zvýšit napětí.

„Ten boj bych rád viděl,“ zamručel Zakat, „naše války jsou o mnoho prozaičtější.“

Pak začal starý muž popisovat drakův pomstychtivý návrat, a aby celou věc udělal ještě zajímavější, nafoukl Zakatovo ohrožení. „A potom,“ pokračoval Belgarat, „pohrdaje svým vlastním životem, skočil jako neohrožený hrdina před zuřící bestii. Obrovská obava, že jeho přítel je již smrtelně zraněn, ho naplnila spravedlivým hněvem, a tak neohroženě zabořil svůj meč přímo do netvorovy tlamy.“

„To sis skutečně něco takového myslel?“ zeptal se Zakat.

„Možná,“ odpověděl Garion.

„A potom, myslel jsem si, že je to odraz požárů hořící vesnice, ale pak jsem spatřil, jak se jeho meč mění v plamenný.“ Náš heroický přítel stále zasazoval drakovi kruté rány a po každé vytryskly z nestvůry řeky rudé krve. Bestie byla v agónii a zoufale řvala. Pak – a to byla hrůza největší – drakovy pařáty zahnal našeho hrdinu zpět. Ustupoval a při tom klopýtl a padl na tělo svého přítele, který se stále marně snažil povstati.“

Z davu dvořanů se ozvalo zaúpění, i když bylo zcela jasné – oba byli v sále – že hrdinové tu hrůzu přežili.

„Přiznávám se,“ pokračoval Belgarat, „že jsem pocítil hluboké zoufalství. Onen krutý drak chtěl zabít naše hrdiny, ale jeden z nich vrazil svůj ohnivý meč přímo do oka zuřícího netvora.“

Ozval se ohlušující potlesk.

„Drak zařval bolestí, ustoupil a upadl na záda. Naši hrdinové využili této výhodné situace a vstali – a pak začala grandiózní bitva,“ rozohnil se Belgarat a detailně líčil nejméně desetkrát více úderů mečem, než jich skutečně bylo.

„Kdybych opravdu sekl tolikrát mečem, tak by mi upadly ruce,“

ušklíbl se Zakat.

„Jen ho nech, má z toho radost,“ napomenul ho Garion.

„Nakonec drak, dříve neznající strach, se otočil, zbaběle utekl z bitvy a přeletěl, jak jsi řekl, Veličenstvo, přes toto krásné město ke svému skrytému smradlavému doupěti. Tam bude ležet ochromený strachem, který zažil, a ten ho bude trápit ještě víc než rány, které utrpěl. Drak, i přesto, že je hloupý, se určitě nevrátí na místo, kde zažil tolik hrůzy a bolesti. A to je, Veličenstvo, úplně věrný popis toho, co se stalo.“

„Úžasné,“ řekl potěšený král a lidé v trůnním sále bouřlivě tleskali. Belgarat se otočil, uklonil se, velkoryse pokynul oběma rytířům, aby udělali totéž a hřáli se s ním na výsluní slávy.

Dvořané, někteří měli v očích skutečně slzy, se tlačili dopředu, aby mohli blahopřát rytířům k hrdinství a Belgaratovi k brilantnímu vypravěčskému umění, Garion si všiml Naradase, který stál králi těsně po boku, Grolimovy bílé oči žhnuly nenávistí.

„Dávejte na něj pozor,“ varoval Garion své přátele, „má něco za lubem.“

Když skončily hlučné ovace, předstoupil Grolim s bílýma očima před dav a řekl: „Také já pozvedám svůj hlas a připojuji se ke všem v tomto skvostném sále, abych vzdal hold neporazitelným hrdinům. Mám pouze obavu, že vznešený pan Garat, který se právě vrátil z boje, možná vynesl trochu předčasný soud. Myslím si, že je třeba být velmi opatrný. Pravda, většina tvorů by se nikdy nevrátila na místo, kde zažila tolik bolesti. Tato krutá a zákeřná dračí bestie však není normální tvor. Je pravděpodobné, podle toho jak ji známe, že nyní se zalyká vztekem a touží po pomstě. A jestliže hrdinové odjedou, pak toto krásné a milované království bude zrovna bezbranné vůči netvorovi.“

„Já věděl, že něco takového udělá,“ zuřil Zakat.

„A proto je mi ctí, abych Veličenstvu a členům dvora dal tuto radu: dlouho rozvažujte, nerozhodujte se ukvapeně, že propustíte tyto rytíře. Pouze oni dva mohou čelit netvorovi. Kdo jiný ze vznešených rytířů této země může o sobě něco takového říci?“

„To, co říkáš, je možná pravda,“ prohlásil král překvapivě chladným hlasem, „avšak bylo by věrolomné, kdybych je tu zdržoval, ne-

boť mají důležité a vznešené poslání. Již jsme je zdržovali dosti dlouho. Poskytli nám vynikající služby. Žádati ještě více by bylo nanejvýš nevďěčné. Proto nařizují: zítřek bude dnem oslav a díkůvzdání v celé říši. Vyvrcholí královskou recepcí, na níž uctíme hrdiny a s lítostí se s nimi rozloučíme. Domnívám se také, že již vyšlo slunce a že naši milí hrdinové jsou velice unaveni včerejší cestou a střetnutím se strašným drakem. Dnešní den bude dnem příprav a zítra bude den radosti. Proto pojďme spát a odpočiňme si, abychom se odpočinutí mohli zase vrátit.“

„Už jsem si myslel, že ten svůj projev neukončí, skoro jsem usnul vestoje,“ řekl Zakat, když odcházeli z trůnního sálu.

„Prosím tě, nedělej to,“ řekl Garion, „máš na sobě brnění, a kdybys upadl, tak by to pořádně zarachotilo. Nebyl bych rád, kdyby mě něco budilo ze spánku – jsem přinejmenším tak unavený jako ty!“

„Alespoň máš někoho, s kým můžeš spát.“

„To jo, dokonce dva, když počítám vlče. Malí vlci se totiž velmi zajímají o prsty na nohou. Už jsem si toho všiml.“

„Dědečku,“ řekl Garion, „až do dnešního dne dělal král přesně to, co mu Naradas navrhl. A co ty?“

„No, pár návrhů jsem mu udělal,“ přiznal se Belgarat, „obyčejně to dělám nerad, ale situace byla poněkud složitá.“

V chodbě u trůnního sálu je dohonil Naradas. Přímo se zalykal vztekem. „Ještě jsi, Belgarate, nevyhrál,“ syčel.

„Ještě ne,“ souhlasil Belgarat, „ale ty taky ne. Dovedu si představit, že Zandramas – určitě jsi to jméno slyšel – se na tebe bude hněvat, až se dozví, žeš prohrál na celý čáře. Možná, že bys už teď měl začít pádit, abys jí utekl.“

„Ještě není konec, Belgarate!“

„To jsem si, staroušku, ani nemyslel,“ řekl Belgarat a štitivě se dotkl Naradasovy tváře. „Tak a teď utíkej, Grolime. Utíkej, dokud jsi ještě celej. Pokud se ovšem nechceš utkat se mnou. Vzhledem k tvému mdlému rozumu by to byla nerozvážnost – ale je to tvoje věc,“ ušklíbl se Belgarat.

Naradas se vyděšeně podíval na starce a zmizel.

„To se mi líbí,“ zářil Belgarat.

„Ty jsi ale strašnej chlap, nemyslíš?“ pravil Zakat.

„A nikdy jsem se o nic jiného nesnažil, Zakate,“ usmál se Belgarat. „Pojď, půjdeme si pohovořit se Sadim. Naradas začíná otravovat. Myslím, že je načase, aby zmizel.“

„Ty uděláš, co můžeš, vid’?“ zeptal se Zakat, když šli po chodbě.

„Samozřejmě.“

„Když jsem se s tebou utkal v Rak Hagga, tak jsi mě mohl úplně zničit, že?“

„Asi ano.“

„Ty jsi to ale neudělal. Nemohl bys mi říct proč?“

„Protože jsem si myslel, že tě ještě mohu potřebovat a viděl jsem v tobě víc než ostatní,“

„Viděl jsi ve mně víc než vladaře poloviny světa?“

„To je hloupost, Zakate,“ odsekl Belgarat. „Tvůj přítel je nejvyšší vládce Západu a stejně si ještě pořád neumí about botu na správnou nohu.“

„To není pravda!“ namítl vehementně Garion.

„Leda proto, že máš Se'Nedru, která ti s tím pomůže. A to právě potřebuješ, Zakate – ženu, někoho, kdo by se o tebe staral.“

„To vůbec nepřichází v úvahu,“ namítl Zakat.

„To ještě uvidíme,“ poznamenal Belgarat.

Uvítání v Dal Perivoru nebylo nijak hezké.

„Ty starej blázne,“ spustila Polgara na svého otce.

„Ty idiote!“ ječela Se'Nedra na Gariona.

„Prosím, Se'Nedro,“ řekla trpělivě Polgara, „nech mě nejdřív domluvit!“

„Samozřejmě,“ souhlasila zdvořile královna. „Lituji, že jsem tě přerušila, ty máš těch potíží mnohem víc než já. Mimoto, já můžu tohohle mizeru dostat do postele a dát mu co proto.“

„A ty jsi chtěl, abych se oženil?“ zeptal se ironicky Zakat Belgarata.

„Má to i svý stinný stránky,“ odpověděl Belgarat a rozhlédl se kolem. „Stěny ještě stojí a nikde není vidět, že by tady něco vybuchlo. Možná, Pol, že budeš jednou přece jenom dospělá.“

„Zase začínáš!“ vykřikla hystericky Pol.

„Neměli jsem čas.“

„Vy jste šli sami proti drakovi?“

„Asi jo. Vlastně ne, byla s námi vlčice.“

„Zvíře? To si myslíš, že to stačilo?“

„Hodně nám pomohla.“

V tom okamžiku Polgara začala nadávat nějakým cizím jazykem.

„Proč to děláš, Pol,“ bránil se Belgarat. „Vždyť určitě nevíš, co ta slova znamenají, alespoň si to myslím.“

„Nepodceňuj mě, staříku. A nemysli si, že už sis svůj odbyl. A teď můžeš začít ty, Se'Nedro!“

„Myslím, že si raději pohovořím s Jeho Veličenstvem někde v ústraní, tam si nemusím brát servítky,“ řekla malá královna ledovým tónem.

Garion sebou trhl, neřekl však ani slovo.

Vtom však překvapivě začala mluvit Cyradis. „Vládce Mallorej, bylo od tebe pošetilé, že vyhledal jsi nebezpečí veliké, aniž bys mne předtím o radu požádal.“ Narážela na to, že Belgarat byl při setkání s ní před bojem neurčitý a zapomněl jí říci, co chce dělat.

„Prosím za prominutí, svatá věštkyně,“ omluvil se Zakat, „avšak naléhavost nám nedovolila konzultovat.“

„To řekl hezky,“ zamumlala Samet, „možná, že se mi ještě podaří udělat z něho slušného muže.“

Zakat zvedl hledi a usmál se na ni, jeho úsměv byl překvapivě chlapecký.

„Věz, Kal Zakate,“ pokračovala vážně Cyradis, „že na tebe se hněvám pro tvé ukvapené a nedomyšlené jednání.“

„Velice lituji, svatá věštkyně, že jsem tě urazil, a doufám, že tvé srdce bude tak velkomyslné, že mi odpustíš.“

„Podívej, jak se z toho vykrucuje,“ povzdechla si Samet. „Khel-dare, všímáš si toho?“

„Já?“ zeptal se udiveně Silk.

„Ano! Ty!“

Garion byl již na konci svých sil. „Durniku,“ řekl trochu naříkavým hlasem. „Můžeš mi pomoci, abych se z tohoto neřádstva dostal ven?“ a zaklepal klouby prstů na pancíř.

„Jak si přeješ,“ řekl i Durnik chladným hlasem.

„Opravdu to vlče musí spát s námi?“ povzdechl si Garion.

„Je teplý, na rozdíl od jiných,“ pichlavě odpověděla Se'Nedra. „A navíc, nějak zaplňuje prázdnotu v mém srdci, samozřejmě jen trochu.“

Vlče pod příkrývkami nejprve horlivě lízalo prsty Garionových nohou a potom mu je začalo žmoulat.

Prospali valnou část dne a vstali až pozdě dopoledne. Pak poslali sluhu ke králi s prosbou, aby se nemuseli zúčastnit večerních oslav, protože jsou velmi unavení.

„Nebyla by to příhodná doba zajít se podívat na tu mapu?“ zeptal se Beldin.

„Myslím, že ne,“ odpověděl Belgarat. „Naradas začíná vyvádět, dobře ví, že Zandramas mu neodpustí, takže udělá všechno, co bude v jeho silách, abychom tu mapu nedostali. Král mu stále věří, a proto si může vymyslet cokoliv. Proč ho trochu nezmást, neznejistět. Možná, že bude o něco míň drzý od doby, kdy ho Sadi uspí.“

Eunuch se poněkud prkenně uklonil.

„Je však jistá možnost, Belgarate,“ nabídl se Silk. „Mohu se rozhlédnout kolem a pokusit se najít nějaké informace. Když se dozvím, kde je mapa, jedno malé vloupání by stačilo vyřešit všechny naše problémy.“

„A co když tě chytí?“ zeptal se Durnik.

„Ale prosím tě, Durniku, přestaň mě urážet,“ řekl Silk nakvašeným hlasem.

„Kheldar dokáže ukrást člověku zuby i ze zavřené pusy,“ řekla Samet.

„Raději to nezkoušej,“ řekla Polgara, „Naradas je Grolim a mohl nastražit řadu léček. Všechny nás zná, nebo alespoň o nás slyšel, a myslím, že je také dokonale informovaný o Silkově zvláštním nadání.“

„Opravdu musíme Naradase zabít?“ zeptal se smutně Eriond.

„Bohužel, nemáme jinou možnost,“ odušil Garion. „Dokud je naživu, bude stále překážet. Možná, že se mylím, ale zdá se mi, že Zandramas jen velmi neochotně přenechává rozhodnutí Cyradis. Kdyby se jí podařilo nás zastavit, pak by vyhrála, ovšem podvodem.“

„Úvaha tvá není tak zcela hloupá, Belgarione,“ řekla Cyradis a usmála se. „Zandramas vskutku učinila vše, co bylo v jejích silách,

aby posláním mé překazila, a mnoho potíží mi tak způsobila. Já skutečně se mohu rozhodnouti, že pomstím se jí.“

„Nikdy jsem si nemyslel, že právě tohle uslyším od jedné z věštkyň,“ poznamenal Beldin.

Cyradis se znovu usmála. „Můj drahý a šlechtyný Beldine. Naše nezúčastněnost jest určována povinnostmi našimi, jež nám byly dány ještě dříve, než ty jsi na svět přišel.“

Ten den velmi dlouho spali a pak hovořili dlouho do noci. Příští ráno se Garion i tak probudil svěží a začal se připravovat na slavnosti.

Šlechta u dvora krále Oldorina využila předchozí den a snad i polovinu noci k tomu, aby si připravila dlouhé, květnaté a nic neříkající projevy na počest „našich hrdinských rytířů“. Garion, který měl sklopené hledí, při nich často usínal, ne z únavy, ale z nudy, V jednom okamžiku uslyšel na boku brnění lehké cinknutí.

„Au,“ řekla Se'Nedra a mnula si loket.

„Co se stalo, moje drahá,“ zeptal se.

„Musíš mít na sobě pořád ty plechy?“

„Ano! Vždyť víš, proč to nosím. Co tě posedlo, že jsi mě chtěla dloubnout do žeber?“

„Asi zvyk. Nespi, Garione.“

„Já jsem nespál,“ lhal Garion.

„Opravdu? Tak proč jsi chrápal?“ ušklíbla se Se'Nedra.

Po skončení projevů přehlédl král polospící dvůr a řekl: „Chci zde pana Feldegasta, aby všechny pobavil.“

Beldin byl v mimořádně dobré kondici. Chodil po rukách, dělal kotrmelce, nepřekonatelně žongloval, vyprávěl veselé anekdoty a nakonec řekl: „Doufám, že se mi podařilo poněkud přispět k dnešním slavnostem, Veličenstvo.“ Odpovědí mu byl bouřlivý potlesk účastníků.

„Jsi slavný umělec, mistře Feldegaste,“ složil mu král poklonu. „Vzpomínky na tento nezapomenutelný večer nás všechny, kdož jsme zde v sále, budou hrát za studených zimních večerů.“

„Veličenstvo, jste velice laskavé, že jste takto laskavě ocenil můj ohromné přínos velkoleposti tohoto večera,“ uklonil se Beldin.

Ještě před tím, než začal banket, odešli Garion a Zakat do svých komnat na lehké občerstvení. Nemohli totiž jíst v hlavním sále, proto-

že měli stále stažené hledí.

„Nikdy mě moc nebavilo dívat se, jak se ostatní lidé cpou,“ řekl Zakat Garionovi, když opět vstoupili do hodovní síně a zasedli ke stolu.

„Jestli se chceš pobavit, tak se dívej na Beldina,“ odpověděl Garion. „Teta Pol si ho vzala na paškál a řekla mu, že dnes musí být večer velmi způsobilý. To bys musel vidět, jak obyčejně jí!“

Naradas seděl po králově pravé ruce. V jeho bílých očích bylo možné vidět nejistotu, dokonce i jistý zmatek, způsobený zřejmě tím, že se Belgarat nepokusil dostat se k mapě.

Pak začali sloužící nosit pokrmu. Voněly tak krásně, že se Garionovi začaly sbíhat sliny, až si řekl, že se měl pořádně najíst.

„Musím si pohovořit s královským kuchařem,“ řekla Polgara a dodala, že ještě nikdy nejedla tak vynikající polévku.

Sadi si hlasitě odkašlal.

„Sadi, řekla jsem snad něco legračního?“

„Teď se nedívej, nechtěl bych ti to pokazit.“

Najednou v čele banketního stolu nastal nějaký pohyb. Naradas vstal a chytil se rukama za hrdlo. Vyvalil bílé oči a vydával ze sebe jakési podivné zvuky.

„Dáví se!“ vykřikl král. „Honem mu někdo pomozte!“ Pár šlechticů v čele stolu vyskočilo a začalo bouchat Grolima do zad. Naradas se však nepřestal dusit, z úst mu vylezl jazyk a úplně zmodral v obličeji.

„Zachraňte ho!“ ječel král, Naradasovi však již nebylo pomoci. Padl na podlahu a přestal se hýbat. Ze všech koutů hodovní síně bylo slyšet zmatené výkřiky.

„Jak jsi to udělal?“ zašeptala Samet Sadimu. „Mohla bych přísahat, že jsi nebyl u toho, co jedl.“

Sadi spiklenecky mrkl. „Vůbec jsem se nemusel, Liselle, přiblížit k jídlu. Včera večer jsem se podíval, kde Grolim obyčejně sedí. Vždycky seděl po králově pravici. Asi tak před hodinou jsem tam zaskočil a dal jsem mu na lžičku něco, po čem oteče hrdlo. Doufám, že mu ta polévka chutnala. Mně velice.“

„Liselle,“ řekl Silk, „proč si nepohovoříš se svým strýčkem, když pojedeme zpět do Boktoru. Sadi bude na volné noze a Ošťep by mohl

jeho talent využít.“

„V Boktoru teď sněží, Kheldare, a já sníh zas tak moc rád nemám,“ ušklíbl se Sadi.

„Nemusel bys být zrovna v Boktoru, hodil by se ti Tol Honet? Musel by sis ale nechat narůst vlasy.“

Zakat se naklonil a tiše řekl: „Sadi, to bylo brilantní a úplně si to zasloužil. Mne totiž Naradas otrávil v Rak Hagga a ty jsi ho otrávil zde. Podívej se, dám ti dvakrát tolik, kolik by ti dal Ošťep, když budeš pro mě pracovat v Mal Zetu.“

„Zakate!“ vykřikl Silk.

„Jak se zdá, je o mě všude dost velký zájem,“ culil se Sadi.

„Zdatných mužů není nikdy dostatek, můj příteli,“ řekl Zakat.

Král měl tváře bílé jako sníh, třásl se na celém těle, a tak ho služebníci museli vyvézt z hodovního sálu. Když šel kolem, Garion slyšel, že vzlyká.

Belgarat začal klít. „Co se děje, otče?“ zeptala se ho Polgara.

„Ten idiot bude týdny držet smutek a já se nebudu moci podívat na tu mapu!“

Kapitola šestnáctá

KDYŽ SE VRÁTILI ZPĚT DO SVÝCH KOMNAT, Belgarat pořád nadával. „Myslel jsem si, kdoví jak jsem chytřej, ale vlastně jsem převez sám sebe. Měli jsme Naradase odhalit ještě před tím, než jsme ho zabili. Ted' ho před králem očernit nemůžeme,“ zuřil Belgarat.

Cyradis seděla u stolu a jedla prostou večeří, Toth stál nad ní. „Co přihodilo se, vznešený Zakate?“ zeptala se.

„Naradas nás opustil a král po něm nyní drží smutek. Může trvat celé týdny, než nám ukáže tu mapu.“

Zamyslela se a Garionovi se zdálo, že slyší nějaké šumění. „Dostala jsem svolení, bych tobě pomohla, vznešený pane. Dítě Temnoty porušilo pravidla, jež stanovená byla, když úkol přebíralo. Namísto aby samo mapu shlédlo, katana svého poslalo, proto pro osobu mou omezení platiti přestala.“ Věštyně se zaklonila, řekla něco tiše Tothovi, který se němě uklonil a vyšel z místnosti.

„Poslala jsem pro někoho, kdo pomoci nám může,“ řekla.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Silk.

„Nebylo by moudré, řekla-li bych to předem, princí Kheldare. Mohl bys ale vypátrati, kdež jsou Naradasovy pozůstatky?“

„Snad ano, půjdu a pokusím se něco se dozvědět,“ odpověděl Kheldar a odešel.

„Až princ Kheldar se navrátí a znáti bude místo, kde jest Naradasova mrtvola, pak ty, králi Rivy, a ty, vladaři Mallorey, zajdete za králem a přimějete ho, aby místo to s vámi o půlnoci navštívil. Tam do-

zvědět se může jisté věci, jež zármutek jeho zmírní.“

„Cyradis,“ povzdechl si Beldin, „ty máš zvláštní schopnost dělat z jednoduchých věcí složité!“

Věštkyně se plaše usmála a řekla: „To jest jedno z potěšení mých, vážený Beldine. Nehovořím-li jasně, nutím ostatní, aby mi větší pozornost věnovali.“

„Jestliže opomeneme skutečnost, že to lidi taky rozčiluje.“

„Snad i to k potěšení mému náleží,“ usmála se Cyradis.

„Já mám dojem,“ řekl Beldin Belgaratovi, „že to je nakonec obyčejná ženská.“

Za deset minut se vrátil Silk. „Našel jsme ho,“ řekl poněkud uštěpačně. „Položili ho na máry v kapli na hlavní chodbě paláce. Zašel jsem se tam podívat. Když má zavřené oči, vypadá o hodně lépe. Pohřeb má být zítra. Je léto a on by asi déle nevydržel.“

„Která hodina býti může?“ zeptal se Cyradis Durnika.

Kovář zašel k oknu a podíval se na hvězdy na noční obloze. „Asi tak hodinu před půlnocí.“

„Belgarione a Zakate, běžte. Užijte všech svých přesvědčovacích schopností, neboť jest bezpodmínečně nutné, aby král v kapli o půlnoci se nacházel!“

„Přivedeme ho, svatá věštkyně,“ slíbil Zakat, „i kdybychom ho měli přitáhnout.“

„To bych ale rád věděl, co má za lubem,“ řekl Zakat, když šli s Garionem dlouhou chodbou. „Možná, že by se nám lépe podařilo přesvědčit krále, kdybychom mu řekli, o co jde.“

„Ovšem taky by mohl mít pochybnosti,“ nesouhlasil Garion. „Myslím, že Cyradis připravuje něco mimořádného, a někteří lidé takové věci nepřijímají lehce.“

„To můžeš mít pravdu,“ usmál se Zakat.

Stráž u dveří královských komnat jim sdělila, že Veličenstvo si nepřeje, aby ho někdo vyrušoval.

„Řekněte mu, prosím, že jde o velice naléhavou záležitost,“ řekl Garion.

„Pokusím se, pane rytíři,“ pochybovačně řekl strážný a dodal: „Král je velice zarmoucený smrtí svého přítele.“

Za pár okamžiků se strážný vrátil. „Veličenstvo souhlasí, že při-

jme tebe a tvého přítele, pane rytíři, buďte však velmi struční, velice se trápí.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Garion.

Král bydlel v bohatě zdobených komnatách a nyní seděl hluboce zabořený v polštářích křesla a ve světle jediné svíčky četl útlý svazek. V tváři se mu zračil smutek, bylo zřejmé, že plakal. Když se mu představili, král knihu odložil a řekl: „Toto jest kniha, která zmírňuje smutek. Moc mi však nepomáhá. Čím vám pomoci mohu, páni rytíři?“

„Přišli jsme proto, abychom vyjádřili soustrast, Veličenstvo,“ začal opatrně Garion. „Věz, že nejhorší je první bolest, pak všechno vyléčí čas.“

„Ne však úplně, pane rytíři,“

„To je pravda, Veličenstvo. To, proč jsme sem přišli, ti ve světle dnešních okolností může připadat neslušné. A také bychom se neodvážili tě rušit, kdyby nešlo o věc mimořádně důležitou. Ani ne tak pro nás jako pro tebe.“

„Řekni, o co jde, pane rytíři,“ řekl král a bylo na něm vidět, že ho věc začíná zajímat.

„Jsou jisté věci, jež dozvědět se musíš, ještě dnes v noci. A tato pravda může ti být zjevena jediné za přítomnosti tvého mrtvého přítele.“

„To není možné, pane rytíři,“ řekl rozrušený král,

„Ujistil nás o tom jeden člověk, jenž ti tuto pravdu sdělí. Řekl nám, že to rovněž tvůj žal zmenší. Erezel byl tvůj nejdražší přítel a jistě by nechtěl, abys trpěl.“

„To je pravda,“ souhlasil král, „byl to muž s dobrotivým srdcem.“

„A možná, že existuje i další důvod, Veličenstvo, osobní důvod, abys navštívil kapli, kde leží tvůj mrtvý přítel,“ poznamenal Zakat. „Dozvěděli jsme se, že bude mít zítra pohřeb. Na obřadu bude celý tvůj dvůr. Dnes v noci máš poslední příležitost rozloučiti se s ním soukromě a znovu spatřit milované rysy jeho obličeje. Já a můj přítel budeme střežit u dveří kaple, abys mohl nerušeně navázat spojení s jeho duší.“

Král se zamyslel a pak řekl: „Ať se stane tak, jak říkáš, pane rytíři. I když to zraní mé srdce, ještě jednou, naposledy, půjdu pohlédnouti do tváře svému příteli.“ Král se zvedl a zavedl je ke kapli.

Kaple Čamdara, arendského boha, byla slabě osvětlena pouhou jednou svící. Nehybně ležící Naradas byl od pasu dolů přikrytý zlatým přehozem. Tvář měl klidnou, téměř jasnou. Garionovi to připadalo trochu směšné, když si uvědomil, jak rychle skončila Grolimova kariéra.

„Veličenstvo, budeme střežiti vchod do kaple, abys mohl zůstat i se svým přítelem,“ řekl Zakat a zavřel dveře.

„Jednal jsi s ním moc v rukavičkách,“ řekl Garion svému příteli.

„Tys taky nebyl zrovna žádnej drsňák, ale ono je úplně jedno, jestli jsme byli hodný, nebo drsný. Důležitý je, že král sedí vevnitř.“

Stáli u dveří a čekali na Cyradis a záhadnou osobu, která s ní měla přijít. Netrvalo to ani čtvrt hodiny, když se objevila Cyradis s Belgaratem a zahalenou postavou.

„Je král vevnitř?“ zeptal se Belgarat Gariona.

„Ano. Nejdřív jsme museli moc naléhat, ale nakonec souhlasil.“

Postava vedle Cyradis byla oblečená do hábitu černé barvy, na hlavě měla kapuci a bylo zřejmé, že to je žena, pravděpodobně z rasy Dalů. Garion však viděl příslušníky této rasy jenom v bílých oděvech. „Ona nám pomůže,“ řekla Věštkyň, „pojďme za králem, neboť osudová hodina se blíží.“

Garion otevřel dveře a všichni vstoupili.

Král se na ně udiveně podíval.

„Nehněvej se, králi Perivoru,“ řekla Cyradis, „jak ti již řekli přátelé tvoji, přišli jsme sem, abychom vyjevili pravdu, jež tvůj žal zmírňuje.“

„Jsem ti velice vděčný, paní,“ odpověděl král, „není to však možné. Má bolest se nemůže ani zmenšit, ani ji nelze odstranit. Zde leží můj nejlepší přítel a na katafalku s ním i moje srdce.“

„Dalesie jest částí tvé dědičné říše, Veličenstvo,“ řekla Cyradis, „takže jistě víš, že mnozí tam mají jisté nadání. Jest mnoho věcí, jež ti Erezel nesdělil. Proto přivedla jsem někoho, kdo s duchem jeho hovořiti bude.“

„Opravdu? Slyšel jsem o tom, ale nikdy jsem to umění neviděl.“

„Víš rovněž, že ten, kdo schopnostmi těmito vládne, nemůže přerokovati to, co mu duch zjeví?“

„Ano, vím.“

„Ujišťuji tě, že jest to pravda. Nuže tedy začněme zkoumat, co si Erezel myslel, a uzmíme, co nám vyjeví.“

Postava v černém rouchu a kapuci přistoupila ke katafalku a položila své bledé a štíhlé ruce na Naradasovu hrud’.

Cyradis začala klást otázky. „Kdo jsi?“

„Jmenoval jsem se Naradas a byl jsem Grolim, velekněz v Tora-kova chrámu v Hemilu v Daršivě.“

Král se nejprve udiveně podíval na Cyradis a poté na Naradasovo tělo.

„Komu jsi sloužil?“ zeptala se Cyradis.

„Sloužil jsem Dítěti Temnot, grolimské velekněžce Zandramas.“

„Co přivedlo tě sem, do tohoto království?“

„Poslala mne má paní, abych našel jistou mapu a znemožnil příchod Dítěte Světla do Místa, které není více.“

„A co jsi udělal, abys úkol tento splnil?“

„Vyhledal jsem krále ostrova, marnivého a hloupého chlapa, a obloudil jsem ho. On mi pak ukázal mapu, kterou jsem hledal. Mapa odhalila tajemství, které můj stín okamžitě předal mé paní. Ta nyní přesně ví, kde se skuteční setkání. Ovládl jsem hloupého krále a nastrčil jsem ho do rozličných situací, které pozdržely pouť Dítěte Světla tak, aby moje paní dorazila na místo schůzky dříve než on. To znemožnilo, aby celá záležitost zůstala v rukou jisté věštkyně, které má paní nedůvěřuje.“

„A proč to paní tvá sama neudělala? Ten úkol přec dostala ona, nikoli ty,“ řekla Cyradis vážným hlasem.

„Zandramas má jiné starosti. Já jsem byl její pravou rukou a cokoliv jsem dělal, bylo, jako by to dělala ona.“

„Jeho duše začíná mizet, svatá věštkyně,“ řekla žena, která dovedla hovořit s mrtvými nevzrušeným hlasem. „Rychle se zeptej, protože potom již nedostanu žádnou odpověď.“

„Jaké starosti paní tvé zabránily, aby sama hledala odpověď na poslední hádanku, jak jí přikázáno bylo?“

„Jistý Grolim. Hierarcha z Kthol Murgosu, jmenuje se Agašak, přijel do Malloreay a hledal Místo, které není více. Byl posledním z naší rasy, který se o to mohl pokusit. Zandramas se s ním setkala poblíž bažin u Findy a zabila ho.“

Dutý hlas mrtvého se zlomil a pak nastala dlouhá pomlka. „Zandramas, tys mi přece slíbila, že nezemřu! Ty jsi mi to slíbila, Zandramas!“ křičel zoufalý hlas a poslední slova již byla téměř nesrozumitelná.

Žena v kápi sklonila hlavu a řekla unaveným hlasem: „Jeho duše odešla, svatá věštkyně. Je po půlnoci, a proto s ní nelze navázat spojení.“

„Díky tobě,“ řekla tiše Cyradis.

„Doufám, svatá věštkyně, že jsem ti přece jen mohla trochu pomoci. Mohu nyní odejít? Kontakt s jeho duší mne velice rozrušil.“

Cyradis kývla hlavou a zahalená žena odešla z kaple.

Král perivorský – tvář měl popelavě šedou, ale tvářil se energicky – přešel ke katafalku. Chytil zlatem vyšívaný přehoz, jímž byl až po prsa přikrytý Naradas, a rychle ho strhl. „Měl by být přikrytý nějakým hadrem. Už nechci hledět tomu Grolimovi do tváře,“ řekl se zaťatými zuby.

„Podívám se, jestli něco nenajdu, Veličenstvo,“ kývl hlavou Durnik a odešel ven do haly.

Ostatní tiše stáli a pozorovali, jak se král, otočený zády ke katafalku, upřeně dívá na zadní stěnu kaple. Za pár okamžiků se kovář vrátil a měl v rukou zaprášené a špinavé hadry. „Tohle bylo, Veličenstvo, ve skladu a zakrývalo to krysí díru. Je to to, co jste měl, Veličenstvo, na mysli?“

„Přesně, můj příteli. Přehod' ty hadry přes tvář toho mizery. Vyhlášuji, že pohřeb se nebude konati. Nějaký příkop a pár lopat hlíny nechť je jeho hrobem.“

„Myslím, že bude třeba víc než pár lopat hlíny. Dost již pošpinil tvé království, tak proč by ho měl ještě znečišťovat? Já se o něj postarám.“

„Líbíš se mi, příteli. A ještě o něco tě prosím, pohřbete toho Grolima tváří do země.“

„Dohlédnu na to, Veličenstvo,“ slíbil králi Durnik. Pokynul Tothovi a spolu s ním zvedli Naradasovo tělo a odtáhli ho z kaple. Grolimovy nohy se směšně vlekly po kamenné podlaze.

Silk přistoupil těsně ke Zakatovi. „Tak teď víme, že Agašak je mrtvej. Urgit se to rád dozví. Ale asi nebudeš chtít, aby mu tuto novi-

nu zvěstoval zvláštní posel, co?“

„Napětí mezi mnou a mým bratrem ještě nepolevilo, Kheldare.“

„Kdo jste?“ zeptal se král. „Či snad je vaše poslání tajné, že nemůžete přiznati svoji totožnost?“

„Nadešel čas vystoupiti z anonymity,“ řekla vážně Cyradis. „Neboť nutnost nyní pominula. Zvědové, jež sem Zandramas vyslala, nemohou s ní bez pomoci Naradase rozmlouvat.“

„To je celá Zandramas,“ řekl Silk, „nevěří ani sama sobě

Garion a Zakat s ulehčením zvedli hledí svých příleb. Garion slavnostně prohlásil: „Vím, Veličenstvo, že tvé království je od jiných velmi vzdálené. Kolik toho víš o světě?“

„Čas od času zajíždějí do zdejšího přístavu lodě a kromě zboží nám přivázejí také zprávy.“

„A co víš, Veličenstvo, o událostech, které se udály v našem světě?“

„Naši předkové přivezli mnoho knih, pane rytíři, neb hodiny na moři jsou dlouhé a nudné. Mezi nimi bylo hodně o historii, ty všechny jsem si přečetl.“

„To je dobře,“ pravil Garion. „Pak bude vysvětlování jednodušší. Já jsem Belgarion, král z Rivy.“

Králi se rozšířily oči a nesměle se zeptal: „Bohobijce?“

„Vidím, že jsi o tom slyšel,“ řekl poněkud pyšně Garion.

„Celý svět to zná. Ty jsi skutečně zabil Boha Angaraku?“

„Bohužel. Tento přítel je Kal Zakat, císař Mallorej.“

Král se začal třást. „Jaké významné události vás přivedly sem? Co způsobilo, že jste zapomněli na prastaré nepřátelství?“

„Za chvíli se k tomu dostaneme. Muž, který právě pohřbívá Naradase, je Durnik, žák Boha Aldura, a ten maličký se jmenuje Beldin, také žák. Onen s vousy je kouzelník Belgarat.“

„Prastarý?“ zeptal se zajímavým hlasem král.

„Nemusel bys, Garione, tolik vykládat,“ pravil Belgarat. „Někdy lidi vyvádíš z míry.“

„Je to nutné, dědečku,“ odpověděl Garion. „Ta vysoká dáma s pramenem bílých vlasů je Belgaratova dcera Polgara, čarodějka. Malé děvče s rudými vlasy je má žena Se'Nedra. Ono plavovlasé děvče je Liselle z Drasnie, neteř šéfa tajné služby v Drasnii. Dívka se zaváza-

nýma očima je věštkyně z Kellu, ten velký chlap, který pomáhá Durnikovi, se jmenuje Toth a je průvodce věštkyně, a tenhle poslední je princ Kheldar z Drasnie.“

„Nejbohatší muž na světě?“

„Pověst může přehánět, Veličenstvo. Pracuji však na tom,“ řekl skromně Silk.

„Ten chlapec se zlatými vlasy se jmenuje Eriond a je to můj velice důvěrný přítel.“

„Jímá mne hrůza z takové vznešené společnosti. Kdo z vás je Dítě Světla?“

„To jméno patří mně, Veličenstvo,“ řekl králi Garion. „Možná, že víš, i když dnes je to již pouhá minulost, že se čas od času konají schůzky mezi Dítětem Světla a Dítětem Temnoty. My jdeme na poslední, která se bude konat. Bude se jednat o osudu světa a nám jde o to určit místo, kde k ní má dojít.“

„Tvé poslání, králi Belgarione, je ještě mnohem důležitější, než jsem se domníval. Mizerný Grolim Naradas způsobil, že jsem ti bránil v tvém poslání. Jestliže mohu pomoci, rád to udělám, abych tak odčinil chyby, kterých jsem se dopustil. Vyšlu své lodi, aby našly místo, kde se má schůzka konat. Prohledáme všechno, od pláží v Ebal až ke útesu Korim.“

„K jakému útesu?“ vzkřikl Belgarat.

„Korim, vznešený Belgarate. Leží na severozápad od tohoto ostrova a jeho poloha je vyznačená na mapě, kterou hledáš. Pojdme do mých komnat a já ti ji ukáži.“

„Myslím, Belgarate, že končíš,“ řekl Beldin. „Jakmile se podíváš na tu mapu, můžeš klidně odejít domů.“

„O čem to mluvíš?“

„To je konec tvého úkolu, starče. Velice jsme však oceňovali, co jsi vykonal.“

„Moc by vadilo, kdybych s vámi zůstal?“

„To záleží na tobě, nechťeli bychom tě odvádět od něčeho, co je důležité.“ Beldin se začal vítězoslavně usmívat, popichovat Belgarata totiž bylo jeho oblíbenou zábavou.

Když vycházeli z kaple, spatřil Garion vlčici, jak sedí v chodbě. Oči jí svítily a z tlamy jí visel rudý jazyk – smála se tak, jak se oby-

Kapitola sedmnáctá

ŠLI S KRÁLEM SLABĚ OSVĚTLENÝMI A opuštěnými půlnočními sály paláce v Perivoru. Garion byl napjatý a v duchu jásal: „Vyhráli jsme, i když nám to Zandramas snažila znemožnit.“ Odpověď byla nedaleko, a jakmile bude hádanka zodpovězena, nic už nebude stát schůzce v cestě.

„*Přestaň*,“ pravil mu vnitřní hlas. „*Ted’ musíš být klidný, velmi klidný. Vzpomeň si na Faldorovu farmu. To tě uklidní.*“

„Kde jsi –“ začal Garion, ale potom zmlkl.

„*Kde jsem co?*“

„Na tom nezáleží.“

„*Podivuhodné. Ty si skutečně pamatuješ něco z toho, co říkám. Faldorova farma, Garione, Faldorova farma.*“

Udělal, co mu říkal vnitřní hlas. Vzpomínky, o nichž se domníval, že vybledly, byly najednou živé a obdivuhodně jasné. Viděl, jak to na farmě vypadalo, viděl kůlny a stodoly, kovárnu a jídelnu v přízemí. Cítil i vůni čerstvě upečeného chleba, která vycházela z kuchyně tety Pol. Viděl Faldora, starého Cralta, a dokonce i Brilla. Potom zahlédl Doroona, Rundoriga a nakonec Zubrettu, zlatovlasou krásnou a velmi svůdnou. V duši se mu rozhostil klid, úžasný klid, který byl podobný pocitu, který měl, když stál v hrobce jednoookého Boha v Městě nekočných nocí.

„*To už je lepší*“ řekl mu vnitřní hlas, „*snaž se, aby to takto zůstalo. V příštích dnech budeš muset uvažovat naprosto jasně – a to by*

nešlo, kdyby se ti toulaly myšlenky kdo ví kde. To si schovej, až bude po všem.“

„Pokud tady ještě budu.“

„*Nějaká naděje tu je*“ řekl mu hlas a byl pryč.

Stráže u dveří do královských komnat je bez potíží pustily dovnitř. Vladař šel přímo k ozdobné skříni, odemkl ji a vytáhl svitek starého, vyschlého pergamenu. „Bojím se, že mapa bude již velice vybledlá,“ řekl král, „Snažili jsme se ji chránit před světlem, ale je již opravdu velmi stará.“ Král přešel ke stolu, opatrně mapu rozvinul a její rohy zatížil knihami. Garion opět ucítil, že se mu vracejí vzpomínky na Faldorovu farmu.

„Zde leží Perivor,“ řekl král a zabodl prst do jednoho místa na mapě. „A tady je útes Korim.“

Garion si uvědomil, že kdyby se déle díval na ten bod na mapě, že by se mu vrátil pocit vzrušení a vítězství. Proto mapu jenom přeběhl očima. Názvy míst byly vyvedeny v podivně starobylém písmu. Automaticky se podíval na místo na mapě, kde bylo zakresleno jeho království. Bylo tam napsáno „RIVA“. Byla tam také Arendie, Šerek, Tolnedra, Drasnice a Ktholl Murgos.

„Je to špatně napsané,“ poznamenal Zakat. „Správné pojmenování je útes Turim.“

Beldin začal vysvětlovat, o co jde. „Věci se mění,“ řekl hrbáč, „a mezi těmi věcmi je také to, jak vyslovujeme různá slova. Název útesu se pravděpodobně za posledních několik tisíc let změnil. To je všeobecný jev. Kdyby například Belgarat hovořil tak, jak se mluvilo na vesnici, kde se narodil, tak by mu asi nikdo nerozuměl. Myslím si, že po jistou dobu se ten útes nazýval Torim, nebo nějak podobně. Pak se změnil na Turim. Pak se název mohl několikrát změnit a...“

„Nemůžeš s tím přestat?“ zeptal se nakvašeně Belgarat.

„Nemáš zájem vzdělávat se?“

„Teď ne.“

Beldin si vzdychl a pokračoval. „To, čemu říkáme písmo, je vlastně symbol zvuku slova. Tak, jak se mění zvuk, mění se i to, jak se píše. Rozdíl je snadno vysvětlitelný.“

„Vysvětlení tvé jest vynikající, leč v tomto případě změna zvuku byla vynucená,“ řekla Cyradis.

„Vynucená? Kým?“ chtěl vědět Silk.

„Byla dvě proroctví, principi Kheldare. Měnila se slova, aby před Belgaratem a Zandramas místo utajeno bylo. Oba měli rozřešiti hádanku, kde k setkání dojde.“

„Šlo o hru?“ zeptal se nevěřicně Silk, „to hráli hru s něčím, co je tak důležité?“

„Dvě věčné síly nejsou, jako my jsme, principi Kheldare. Soupeří nekonečným množstvím způsobů. Jednou jedna snaží se cestu hvězdy změnit, zatímco druhá onu hvězdu udržeti se snaží. Jindy se jedna zrnkem písku snaží pohnouti, zatímco druhá všechnu svojí sílu užívá, aby se to nestalo, Někdy takové podobné soupeření věky trvá. Hra, již s Belgaratem a Zandramas hráli, byla toliko cestou, která živí svár, neboť ti došlo-li by k utkání přímému, celý vesmír by zahynul.“

Garion si najednou vzpomněl na zjevení, které viděl v trůnním sále ve Vo Mimbire těsně před tím, než odhalil Murgo Našaka před králem Korodullinem. Zdálo se mu, že vidí dva hráče bez tváře. Hráli hru, při níž byly pohyby hráčů tak složité, že je vůbec nemohl sledovat. Došel k závěru, že tehdy na malou chvíli zahlédl to, co právě popsal Cyradis.

„Udělal jsi to úmyslně?“ zeptal se hlasu ze své mysli.

„Přirozeně. Člověk musí mít trochu odvahy, aby udělal něco, co je nezbytné. Potřeboval jsi trochu povzbudit, abys udělal něco, co bylo nezbytné. Jsi soutěživý chlap, a tak jsem si myslel, že obraz veliké hry by ti mohl pomoci.“

Pak Gariona něco napadlo, „Cyradis, proč nás je tolik a proč Zandramas je úplně sama?“

„Tak tomu bylo vždy, Belgarione. Dítě Temnoty jest osamocené, stejně jako Torak. Ty jsi vždy byl pokorným. Nikdy jsi se netlačil někam dopředu, neznal jsi svou hodnotu, To jest hezké, Dítě Světla, že se nepyšníš svou vlastní důležitostí. Proroctví Temnoty jednoho vyvolilo, a tomu všechnu moc dalo. Proroctví Světla se však rozhodlo rozdati moc mezi mnohé. Ty na svých bedrech neseš obrovské břemeno, dělí se však o ně všichni, kdož tě provázejí. Rozdíl mezi oběma proroctvími jest prostý, avšak podstatný.“

„To říkáš, že to je stejné jako rozdíl mezi absolutní mocí a rozdělenou odpovědností?“

„Podoba tu jest, nicméně rozdíl jest o něco složitější.“

„A teď,“ řekl Belgarat a podíval se na krále Perivoru. „Můžeš nám ten útes popsat, Veličenstvo? To, co vidíme na mapě, se nezdá být příliš přesné.“

„S radostí, vznešený Belgarate. Když jsem byl mladý, plul jsem tam, protože útes je překrásný. Mořeplavci říkají, že na světě neexistuje nic podobného. Je to vlastně řada ostrých skalních jehel, které vyčnívají přímo z moře. Jehly je dobře vidět, a proto je možné se jim vyhnout. Pod hladinou však číhá jiné nebezpečí – velmi silné proudy mezi mezerami v útesu – a počasí je tam velmi nestálé. Vzhledem k těmto nebezpečím nebyl útes nikdy přesně zmapován. Moudří plavci se útesu zdaleka vyhýbají.“

Pak vstoupil Durnik a Toth. „Už jsme se o něj, Veličenstvo, postarali. Naradas je bezpečně zahrabaný v zemi. Už nebude ani tobě, ani nám působit potíže. Chceš vědět, kam jsme ho dali?“ řekl Durnik.

„Ani ne, příteli. Ty a tvůj přítel jste mi v noci prokázali velkou službu. Kdybych ji mohl odměnit, nezdráhejte se, řekněte mi to.“

„Cyradis,“ ozval se Belgarat, „je to poslední část hádanky, nebo na nás čeká ještě několik dalších?“

„Nikoli, nečeká. Hra s hádankami jest skončena a nyní počíná se hra činů.“

„Konečně,“ řekl s ulehčením Belgarat a s Beldinem začali studovat mapu.

„Našli jsme to?“ zeptal se Durnik Silka. „Vlastně jsem se chtěl jen zeptat, jestli je na té mapě Korim.“

Silk ho zavedl ke stolu a ukázal na mapu. „Tady. Tahle mapa je však velmi stará. Na nových je to místo označeno jinak.“

„To jsme se honili kvůli tomuhle kusu papíru?“ zeptal se udiveně kovář.

„Je to skutečně tak, milý příteli. Jak říká Cyradis, byla to součást hry.“

„Nemám rád hry.“

„Mně nevadí.“

„Protože jsi z Drasnie.“

„Je to přibližně tam, kde jsou Korimské hory, Belgarate,“ poznamenal Beldin, když prsty přeměřil vzdálenost na mapě.

„Asi se ty hory trochu posunuly, když Torak rozštěpil svět.“

„Ten den se pohnulo ze svého místa hodně věcí.“

„To jo. Skoro jsem se neudržel na nohách, a to jsem menší, než ty,“ souhlasil horlivě Beldin.

„Veličenstvo,“ oslovil starý muž krále. „Nemohl bys nám říci něco podrobnějšího? Pokus přistát u těch ostrých skalních jehel může být v příboji dost nebezpečný a nesnadný.“

„Pokud mi, vznešený Belgarate, dobře slouží paměť, vzpomínám, že tam jsou skalnaté pláže. Leží tam balvany, které spadly z vrcholku skal a poté je rozbil mořský příboj. Když je odliv, kameny nahromaděné v průběhu věků vyčnívají nad mořskou hladinu. Lze se po nich bez potíží dostat z jedné skalní jehly na druhou.“

„To znamená, že to tam je podobné jako na zemském mostu ze země Morindim do Malloreu. To tehdy nebyla žádná příjemná cesta,“ poznamenal otráveně Silk.

„Jsou tam vůbec nějaké orientační body? Ten útes je hodně dlouhý, a než najdeme přesně místo, kam se chceme dostat, můžeme dost dlouho bloudit,“ naléhal na krále Belgarat.

„Na to si již nevzpomínám,“ odpověděl opatrně král, „ale někteří mořeplavci říkají, že na severní straně nejvyššího vrcholku je vchod do jeskyně. Čas od času chtěli vystoupit na břeh, aby zjistili, jak je jeskyně hluboká. Všichni totiž víme, že zastrčené jeskyně často používají korzáři jako skladiště uloupeného zboží. Vrchol však pokaždé překazil jejich snahy. Pokaždé, když se tam pokusili přistát, se moře rozzuřilo a zčistajasna přišla bouře.“

„To je vono, Belgarate,“ zavrčel vztekle Beldin. „Je tam něco, co zadržuje nahodilé objevitele, aby se nedostali do jeskyně.“

„Myslím, že ano,“ souhlasil Belgarat, „máš pravdu. Konečně jsme našli přesné místo, kde se má setkání uskutečnit – je to ta jeskyně.“

Silk zaúpěl.

„Jsi nad nemocný, princi Kheldare?“ zeptal se král.

„Veličenstvo, zatím ne, ale brzy budu.“

„Naše princátka Kheldar,“ vysvětlovala usmívající se Samet, „totiž má, Veličenstvo, jisté potíže s jeskyněmi.“

„Na tom není nic nepochopitelného, Liselle,“ podotkl malý muž s tváří fretky. „Je to velmi prosté. Pokaždé, když uvidím jeskyni, zpani-

kařím.“

„O takové nemoci jsem už slyšel,“ řekl král, „a řekl jsem si, že ji mohou vyvolat různé a tajemné příčiny.“

„U mě o nic podobného nejde, Veličenstvo,“ odpověděl Silk, „přesně vím, z čeho to je.“

„Jestliže se chceš, vznešený Belgarate, dostat na ten nebezpečný útes, dám tobě a tvým přátelům pevnou loď, jež vás tam doveze. Dám ihned rozkazy, aby loď byla připravená k vyplutí za ranního přílivu,“ řekl král.

„Jsi velmi laskavý, můj pane.“

„To je pouze malá splátka za službu, kterou jsi mi poskytl dnes v noci,“ řekl král a odmlčel se. Poté dodal: „Možná, že Naradasův duch měl pravdu. Možná, že jsem marnivý a hloupý, ale nejsem nevďěčný. Musíte se připravovat, nezdržujte se. Zítřka ráno se ještě uvidíme.“

„Mnohokrát děkujeme, Veličenstvo,“ řekl Garion a s hlasitým zaskřípěním brnění se hluboce uklonil. Pak vedl své přátele ven z komnaty. Vůbec ho nepřekvapilo, že před dveřmi uviděl sedící vlčici.

„Je to nejvhodnější doba, že Cyradis?“ řekla Polgara věštkyni, jakmile vyšli na chodbu. „V Ašabě jsi řekla, že bude trvat devět měsíců, než dojde ke schůzce. Jestli se nemýlím, tak ten den je pozítří.“

„Tvé výpočty jsou správné, Polgaro.“

„Všechno tedy probíhá úplně přesně. Než dorazíme na útes, bude to trvat celý den. Příští ráno vyrazíme do jeskyně,“ usmála se Polgara. „Celou tu dobu se třese, abychom nepřišli pozdě, a teď tam budeme na minutu přesně. Na co tedy byly obavy?“

„Teď známe odpověď na otázku kde a kdy. Zbývá jenom, abychom se tam dostali a udělali, co je třeba,“ řekl Durnik.

„A to bude úplný konec,“ souhlasil Silk.

Eriond si povzdechl a Gariona zamrazilo. „*Bude to on? Bude to Eriond, kdo zemře?*“ zeptal se svého vnitřního hlasu. Odpovědi se však nedočkal.

Vešli do komnat a v jim patách vlčice.

„Dlouho trvalo, než jsme sem dorazili,“ řekl unaveným hlasem Belgarat, „na takové dlouhé putování jsem už trochu starý.“

„Starý?“ ušklíbl se Beldin. „Hned, když ses narodil, jsi byl starý, ale myslím, že ještě vydržíš.“

„Až se vrátíme, tak sto let nevyjdu ze své věže.“

„To je moc dobrý nápad. A ještě jednu věc, Belgarate: proč v té své věži neupevníš ten uvolněnej schod?“

„Taky na to dojde.“

„Takže my si myslíme, že vyhraje?“ zeptal se Silk. „Já si osobně myslím, že je trochu předčasný dělat plány pro budoucnost. Pokud by nám ovšem svatá věštkyně něco nenaznačila,“ poznamenal Silk a pohlédl na Cyradis.

„Nemohu, principi Kheldare. Nemohu to učiniti, byť bych odpověď znala.“

„Chceš říci, že ji neznáš?“ zeptal se nedůvěřivě Silk.

„Nic ještě není rozhodnuto. Snad rozhodnuto bude, až Dítě Světla a Dítě Temnoty, se setkají, leč do té doby vše bude na vážkách.“

„Jaká jsi věštkyně, když nedovedeš předpovídat budoucnost.“

„Kheldare, co budoucnosti se dotýká, vymyká se předpovědím jakýmkoli,“ řekla Cyradis.

Vlčice šla s Garionem a Se'Nedrou a spolu s nimi vstoupila do komnaty. Se'Nedru to udivilo, ale vlčice šla přímo k posteli, opřela se o ní tlapkami a kriticky pohlédla na vlče, které spalo na zádech, se všema čtyřma ve vzduchu.

Vlčice se vyčítavě podívala na Gariona. „Jedna vidí, že to vlče ztloustlo. Tvoje družka ho překrmuje a rozmazluje. Už to není žádný vlk, ani není cítit jako vlk.“

„Jednoho družka ho čas od času koupe,“ vysvětloval Garion.

„Koupe?“ nevěřila svým uším vlčice. „Vlk se má koupat jen v dešti a když plave přes řeku. Chtěla bych družku jednoho o něco požádat,“ podotkla vlčice a sedla si.

„Jeden jí předá tvoji žádost.“

„Jedna doufá, že to uděláš. Zeptej se družky, jestli se bude o mláďe starat. Jedna si ale myslí, že jí jeden nemusí zrovna říkat, že ho tak pokazila, že z něho může být jenom pes.“

„Jeden si dá pozor, jak jí to řekne.“

„Co říká ta vlčice?“ zeptala se Se'Nedra.

„Ale chce vědět, jestli se chceš o to vlče starat.“

„Samozřejmě,“ pravila Se'Nedra, klekla si na zem a uchopila vlčici kolem krku. „Budu se o ně starat,“ slibovala.

„Jedna si všimla, že její vůně není zrovna nepříjemná,“ řekla vlčice Garionovi.

„Jeden si toho také všiml.“

„Jedna si je až moc jistá, že se to stalo,“ ušklíbala se vlčice, vstala a potichu vyšla z komnaty.

„Teď od nás asi odejde,“ řekla smutně Se'Nedra, „určitě se mi po ní bude stýskat.“

„Proč myslíš?“

„Proč by jinak řekla, jestli se budu starat o její dítě?“

„Myslím, že je v tom něco jiného. Něco připravuje!“

„Jsem velmi unavená, Garione, pojďme si lehnout.“

Později, v sametové černomodré temnotě, když leželi v posteli, si Se'Nedra povzdechla. „Ještě dva dny a uvidím své dítě. Je to ještě tak moc dlouho, tak dlouho!“

„Snaž se na to nemyslet, Se'Nedro. Musíš si odpočinout, když budeš myslet na dítě, tak určitě spát nebudeš.“

Ještě jednou si povzdechla a potom usnula.

„*Cyradis není jediná, kdo se bude muset rozhodnout. Také ty a Zandramas musíte učinit rozhodnutí,*“ řekl Garionovi jeho vnitřní hlas.

„Jakou volbu?“

„*Ty budeš muset vybrat svého nástupce. Zandramas si nástupce již zvolila. Měl by ses zamyslet nad posledním úkolem, který jako Dítě Světa máš. Bude významný.*“

„*Myslím, že do jisté míry mi to bude chybět, ale také budu rád až to budu mít za sebou. Pak budu zase moct žít jako obyčejný člověk.*“

„*Ty jsi ale nikdy nebyl obyčejný. Už od okamžiku, kdy jsi se narodil, jsi byl Dítětem Světa.*“

„Vím, že se mi po tobě bude stýskat.“

„*Jen nebud' sentimentální, Garione. Čas od času přijdu, jen abych viděl, jak se ti daří. A teď už spi.*“

Příští den ráno Garion zůstal dlouho v posteli. Úporně se snažil, aby na nic nemyslel, ale už to nešlo. Měl všechny důvody, aby Zandramas nenáviděl, ale...

Nakonec vyklouzl z postele, oblékl se a šel se podívat po Belgarovi. Starého muže našel ve velké hale s Cyradis.

„Dědečku,“ řekl Garion, „mám problém.“

„To není nic divného. Cos vymyslel?“

„Zítra se setkám se Zandramas.“

„Proč myslíš?“

„Nedělej si legraci, tohle je vážná záležitost.“

„Promiň, Garione, ale jsem trochu nabroušenej.“

„Bohužel ji asi budeme muset zabít – jinak ji nezastavíme. Nejsem si však jistý, jestli to budu moci udělat. Něco jiného byl Torak. Zandramas je žena.“

„No, to byla. Ted’ na tom příliš nezáleží, jakého je pohlaví, není to důležité ani pro nás, ani pro ni.“

„Stejně si ale myslím, že to nebudu moci udělat.“

„Ani to zapotřebí nebude, Belgarione,“ ujistila ho Cyradis. „Zandramas čeká jiný osud, bez ohledu na to, jaké rozhodnutí moje bude. Nikdo nebude žádati, abys krev její prolil.“

Garionovi se ulevilo. „Děkuji ti, svatá věštkyň,“ řekl. „Měl jsem obavy. Těší mě, že to nebude nutné. Mimochodem, dědečku. Můj přítel tady,“ Garion si poklepal na hlavu, „byl zase na návštěvě. Včera večer mi řekl, že můj poslední úkol bude vybrat nástupce. Myslíš, že bys mi v tom mohl pomoci?“

„Ne, Garione, bohužel ne. A myslím, že se to tady ode mne nečeká, že Cyradis?“

„Nikoli, Belgarate. Ten úkol toliko Dítěti Světla náleží.“

„To jsem si mohl myslet,“ poznamenal nakvašeně Garion.

„A ještě jedna věc, Garione,“ řekl Belgarat, „ten, koho vybereš, se stane bohem. Takže na mě zapomeň, já na to nejsem.“

Jeho přátelé do místnosti přicházeli buď jednotlivě, nebo ve dvojicích. Garion si pozorně prohlížel jejich tváře a snažil se představit si je jako bohy. Teta Pol? To se mu nezdálo, automaticky také vyloučil Durnika.

Přece nemohl připravit Silka o manželku. Už jenom tahle myšlenka Gariona rozveselila. A co Zakat? Jisté možnosti by tady samozřejmě byly. Zakat byl Angarak a nový bůh měl z této rasy pocházet. Nicméně Zakat byl nevypočitatelný. Až do nedávna byl posedlý mocí. Kdyby se najednou stal bohem, mohlo by ho to úplně vykolet. Garion si vzdychl a řekl si, že celou tu věc musí ještě trochu promyslet.

Sluhové přinesli snídani a Se'Nedra, která si připomněla svůj slib z poslední noci, připravila zvláštní talíř pro vlče. Na talíři byly párky, vajíčka a pěkný kopeček džemu. Vlčice se jenom ušklíbla a podívala se ven z okna.

Jedli a úmyslně se vyhýbali zmínce o tom, co je čeká na zítřejší schůzce. Setkání bylo věcí nejbližších hodin a hovořit o něm už nemělo význam.

Belgarat odsunul talíř a řekl Garionovi: „Nezapomeň králi poděkovat za jeho pohostinství.“

Pak přišla vlčice a položila svojí hlavu do Belgaratova klína. Starý muž se na ni vlídně podíval, bylo mu to však divné, protože se mu vlčice obvykle vyhýbala. „Co je, sestřičko?“ zeptal se Belgarat.

Pak se ke všeobecnému údivu vlčice skutečně zasmála a úplně jasně řekla lidskou řečí, „Copak ti, starý vlku, změkl mozek? Dřív jsi mne znal líp. Pomůže tohle?“ V tu chvíli vlčici obklopil modrý oblak. „Anebo tohohle?“ řekla, zavrtěla se a vlčice byla najednou pryč. Místo ní tam stála krásná světovlasá, modrooká žena v hnědém úboru.

„Matko!“ vykřikla teta Pol.

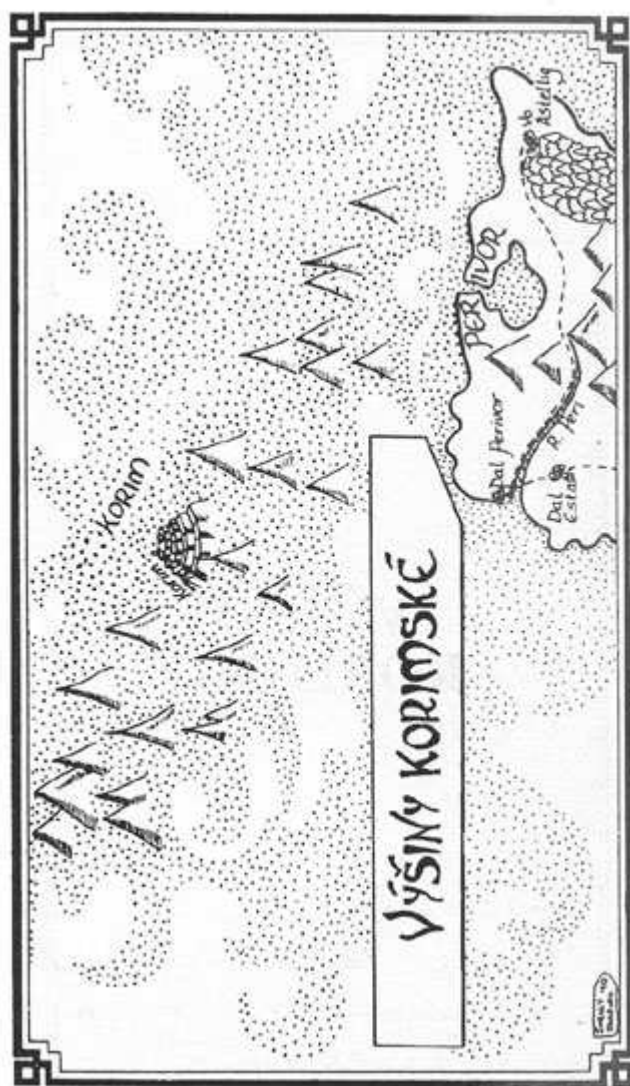
„Nejsi moc bystrá. Stejně jako tvůj otec, Polgaro,“ řekla Poledra. „Garion už dlouhou dobu věděl, kdo jsem!“

Belgarat se s hrůzou podíval na vlče. Jeho žena to zpozorovala a řekla: „Nebud' pošetilý, staříku. Přece víš, že jsme spolu na celý život. Vlče bylo slabé a nemocné a smečka ho opustila. Já jsem se pak o něj začala starat, to je vše.“

Věštkyně z Kellu se vlídně usmála. „Belgarate, nyní již jsme všichni – a nezapomeň, že žena tvá jest vždy při tobě, jako i v minulosti vždy byla.“

Část třetí

**VÝŠINY
KORIMSKÉ**

Kapitola osmnáctá

GARION SPATŘIL SVOJI BABIČKU – nebo její přízrak – několikrát, ale shoda jejích rysů s rysy tety Pol byla neuvěřitelná. Samozřejmě, že mezi oběma ženami byly jisté rozdíly: teta Pol, kromě jednoho bílého pramene, měla tmavé, téměř černé vlasy. Její oči byly tmavomodré. Poledra naopak měla vlasy tmavě blond a oči tak zlaté, jako mají vlci. Nicméně rysy obličeje obou žen byly téměř stejné.

Belgarat, jeho žena a dcera se stáhli na vzdálenější stranu místnosti a Beldin – oči plné slz – se postavil doprostřed místnosti, aby je nikdo nerušil.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se zmatený Zakat Gariona.

„To je moje babička, Belgaratova žena,“ odpověděl Garion.

„To jsem nevěděl, že má ženu.“

„A odkud sis myslel, že se vzala teta Pol?“

„To nevím, na to jsem nemyslel,“ řekl Zakat. Rozhlédl se kolem a všiml si, že Se'Nedra a Samet si otírají oči malými bílými kapesníčky.

„Proč mají všichni tak zamlžené oči?“ zeptal se.

„Všichni jsme si mysleli, že zemřela při porodu, když se narodila teta Pol a její sestra Beldaran.“

„A kdy to mělo být?“

„Tetě Pol je víc než tři tisíce let,“ řekl Garion a pokrčil rameny.

Zakat se začal třást a pak se zeptal: „A Belgarat držel celou tu dobu smutek?“

„Ano,“ řekl Garion a bylo na něm vidět, že nemá zrovna chuť se dlouho vybavovat, chtěl vychutnávat zářící tváře členů své rodiny. Najednou mu hlavou blýskla vzpomínka na onu dobu, kdy se poprvé

dozvěděl, že Polgara vlastně není jeho teta. Tehdy se cítil strašně opuštěný, jako úplný sirotek, který nemá vůbec nikoho na světě. Tak to trvalo celá léta a teprve teď se všechno napravilo: jeho rodina byla skoro úplná.

Belgarat, Poledra a teta Pol nemluvili, protože vlastně ani nebylo o čem. Místo toho seděli těsně vedle sebe, dívali se navzájem do očí a drželi se za ruce. Garion teprve začínal chápat, jak pevné jsou citové svazky mezi nimi. Necítil se izolovaný, spíše se mu zdálo, že se podílí na všeobecné radosti a spokojenosti.

Durnik přešel komnatu. Byl to pevný a praktický muž, a přesto měl oči plné slz. „Nebylo by lepší nechat je samotné? Stejně bychom měli jít balit, musíme přece chytit loď.“

„Ona řekla, že jsi všechno věděl,“ řekla Se'Nedra vyčítavým tónem Garionovi, když se vrátili zpět do místnosti.

„Ano, věděl jsem to,“ přiznal se Garion.

„A proč jsi mi to neřekl?“

„Prosila, abych si to nechal pro sebe.“

„To ale nebyl příkaz, že to nemůžeš říct své vlastní ženě, Garione.“

„Opravdu? Kdy stanovili tohle pravidlo?“ zeptal se ironicky Garion,

„Já jsem ho právě stanovila,“ přiznala Se'Nedra. „Garione,“ řekla, rozpráhla náruč, chytila ho kolem krku, políbila a řekla: „Moc, moc tě miluji!“

„To doufám. Půjdeme balit?“

Chodby v perivorském královském paláci byly studené a velkými okny složenými z barevných skel zářilo zlaté ranní slunce. Vypadalo to, jako by i živly oslavovaly tento zvláštní a slavnostní den.

Když se všichni shromáždili, přivítali Belgarat a jeho žena přítomné.

„Nebylo by dobré, abych tě, matko, představila?“ zeptala se teta Pol.

„Já všechny znám, Polgaro,“ odpověděla Poledra, „přece jsem s vámi už nějakou dobu.“

„A proč jsi nic neřekla?“

„Říkala jsem si, že bude lepší, když na to přijdeš sama. A poprav-

dě, trochu jsi mě, Polgaro, zklamala.“

„Matko,“ protestovala teta Pol, „takové věci se nemají říkat před dětmi.“

Obě se vesele zasmály a pak Polgara slavnostně řekla: „Dámy a pánové. Tohle je moje matka Poledra.“

Všichni obstoupili legendární ženu a Silk jí obřadně políbil ruku. „Myslím, paní Poledro, že bychom měli blahopřát Belgaratovi. Když se to vezme kolem a kolem, myslím, že ty jsi v tomhle obchodu dopadla podstatně hůř. Tvoje dcera se ho snaží změnit už celé tři věky, a moc úspěchu neměla.“

Poledra se usmála: „Možná, že jedna má na to víc energie než její dcera,“ řekla a ani si neuvědomila, že mluví vlčím jazykem.

„No tak dobře, Poledro,“ zavrčel Beldin a prodral se dopředu. „Co se teda vlastně stalo? Když se narodila děvčata, přišel za námi náš pán a řekl nám, že jsi nás opustila. Všichni jsme si mysleli, žeš zemřela. Dvojčata celé dva měsíce plakala a já jsem se musel postarat o děti. Co se vlastně stalo?“

„Aldur ti, Beldine, nelhal,“ řekla tiše Poledra. „Krátce poté, co se narodila děvčata, přišli ke mně Aldur a UL. Řekli mi, že mi připadl úkol, který bude vyžadovat velké oběti, a že vás budu muset opustit, abych se připravila. Nejprve jsem odmítala, ale když mi úkol vysvětlili, nemohla jsem než souhlasit. Odešla jsem z údolí a šla s Ulem do Prolgu, kde jsem dostala instrukce. Čas od času jsem se mohla vrátit na svět, abych se podívala, jak se daří rodině.“ Pak se dost tvrdě zahleděla na Belgarata a zasyčela: „Ještě si o tom, ty starý vlku, promluvíme.“

Belgarat jen poslušně přikývl.

„Asi nám toho o našem úkolu moc neřekneš,“ podotkl Sadi,

„Bohužel.“

„To jsem si mohl myslet,“ zahučel eunuch.

„Erionde,“ řekla Poledra a otočila se k zlatovlasému mladému muži. Eriond nebyl vůbec překvapený.

„Od doby, kdy jsem tě naposled viděla, jsi pěkně vyrostl,“ poznamenala.

„Myslím, že ano.“

„Jsi připravený?“ Tato otázka způsobila, že Gariona zamrazilo.

Vzpomněl si totiž najednou na onen podivný sen, který měl předtím, než byla prozrazena jeho skutečná totožnost,

Někdo jemně zaklepal na dveře. Durník otevřel a za dveřmi stál rytíř v brnění. „Veličenstvo mne poslalo, abych sdělil tobě a tvým přátelům, že v přístavu čeká loď, můj pane!“

„Já nejsem...“, začal Durník.

„Nech ho, Durníku,“ řekl mu Silk a pak se obrátil k ozbrojenci. „Pane rytíři, kde můžeme nalézt Jeho Veličenstvo? Rádi bychom se s ním rozloučili a za jeho velkou laskavost mu poděkovali.“

„Veličenstvo očekává, můj pane, tebe a tvé druhy v přístavu. Tam se chce s vámi rozloučiti, než odplujete vstříc velkému dobrodružství.“

„To si tedy pospíšíme, pane rytíři,“ řekl malý muž.

„Bylo by nezdvořilé, kdybychom nechali čekat jednoho z největších panovníků na světě. Ty jsi splnil své poslání, pane rytíři, a my všichni jsme teď tvými dlužníky.“

Rytíř zazářil, uklonil se a odešel.

„Kde jsi se takhle naučil mluvit, Kheldare?“ zeptala se poněkud překvapeně Samet.

„Drahá dámo,“ odpověděl Silk s drzou tváří, „víš, že pod slupkou obyčejného člověka se někdy skrývá velký básník. A chceš-li, pak ti mohu dělat líbezné poklony každý okamžik,“ poznamenal Silk.

„Kheldare!“ vykřikla Samet a silně se začervenala.

„Matko,“ povzddechla si Polgara, „jsme obklopeni pěknými šarlatány.“

Durník se obrátil k Belgaratovi a řekl: „Možná bude zbytečné, abychom brali koně, že? Budeme přece šplhat po skalách a brodit se v moři. Nebudou nám koně překážet?“

„Asi máš pravdu, Durníku,“ souhlasil starý muž.

„Zajdu do stájí a promluvíím si s pacholky,“ řekl kovář. „Vy ostatní běžte, já vás pak dohoním.“ Otočil se a odešel z místnosti.

„To je pozoruhodně praktický muž,“ poznamenala Poledra.

„I pod povrchem praktického muže je ukryt básník. A ty, matko, vůbec nevíš, jak se mi tenhle jeho rys velice líbí.“

„Myslím, že je na čase, starý vlku, abychom odjeli z ostrova,“ řekla suše Poledra. „Ještě dva dny a já tu budu někde sedět a skládat

špatné básně.“

Pak přišli sluhové pro zavazadla, aby je odnesli do přístavu.

Garion a jeho společníci prošli chodbami paláce a vyšli do ulic Dal Perivoru.

Jitro bylo nádherné, slunečné, obloha modrá jako květy chrpy, ale na vzdáleném západním obzoru narůstaly kupy těžkých mraků tmavě rudé barvy. To věstilo, že počasí nad Korimem nebude dobré.

„No to je pěkná otrava,“ povzdechl si Silk, Ještě nikdy se zlý události nestaly při pěkném počasí – a já bych si to tak přál.“

Garion jasně chápal pozadí této jakoby nic neříkající poznámky. Každý měl z nadcházejícího dne jisté obavy, Předpověď Cyradis, kterou pronesla v Rheonu, totiž že jeden z nich nepřežije, je tížila jako balvan.

Najednou si Garion připomněl, že chtěl něco říci věštkyni z Kellu. „Cyradis,“ oslovil dívku se zavázanýma očima, „máme si vzít na sebe brnění, než dopluje na útes?“ Pohlídl se po přední části kazajky, kterou si oblékl ráno, protože doufal, že už na sebe nebude muset oblékat ocelové pláty, které studily a tlačily. „Tím myslím, že jestli je to schůzka dočista duchovní, pak brnění nebudeme potřebovat, Bude-li však třeba bojovat, pak bychom měli být připraveni, ne?“

„Belgarione z Rivy, jsi průhledný jak sklo,“ řekla Cyradis. „Chceš ze mne vyloudit odpověď na otázku, na niž odpovídati nesmím. Čiň, co ti libo, králi z Rivy! Moudrost by ti však napověděti měla, že kousek oceli zbytečným není, čeká-li nás situace, jež jest plná neočekávaných zvratů,“ pravila s mírně káravým tónem.

„Nechám si poradit,“ usmál se Garion, „protože tvoje rady se mi zdají být cestou k moudrosti.“

„Pokoušíš se, Belgarione, o humor?“

„Copak bych byl něčeho takového schopný, svatá věštkyně?“ řekl, usmál se a vrátil se na místo, kde seděli Belgarat a Poledra a drželi se za ruce. Byl tam i Zakat a Sadi.

„Dědečku, myslím, že se mi právě teď podařilo vymámit z Cyradis odpověď,“ řekl Garion.

„To by tedy bylo poprvé, kdy něco řekla,“ odpověděl starý muž.

„Myslím, že se na útesu může strhnout nějaká šarvátko. Zeptal jsem se jí, jestli si se Zakatem, až tam přijedeme, máme vzít brnění.

Neodpověděla mi přímo, ale řekla, že v každém případě to není špatný nápad.“

„Řekni to taky dalším, aby věděli, do čeho jdou.“

„Určitě to udělám.“

Na dlouhém molu, které sahalo daleko do rozvířených vln přístavu, na ně čekal král a s ním většina jeho dvořanů. Byli oblečeni do slavnostních úborů pestrých barev, i přes to, že ráno nebylo chladné, měl král na sobě hermelínový plášť a na hlavě korunu z ryzího zlata. „Jsem šťastný, že mohu pozdraviti tebe a tvé vznešené přátele, Belgarione z Rivy,“ řekl král slavnostním hlasem. „Současně velmi želim, že odjízďte. Ti, kdož jsou zde přítomní, mne požádali, aby také oni mohli pronésti projev, já jsem však podobné žádosti odmítl, neboť dobře vím, že vaše poslání nesnese odkladu.“

„Veličenstvo, jsi skutečný a věrný přítel,“ odpověděl Garion, potěšený, že nebude muset ve větru a chladu poslouchat nekonečné projevy. Vzal krále za ruku a řekl: „Jestliže nám bohové dopřejí vítězství, pak se vrátíme na tento ostrov, abychom mohli tobě a členům tvého dvora vyjádřit naše nezměrné díky, že jste nás tak výborně hostili.“ Kromě toho musíme stejně přijet pro koně, pomyslel si. Nahlas pak řekl: „A nyní, Veličenstvo, Čeká na nás náš osud. A budou-li to chtít bohové, vrátíme se v pořádku. Na shledanou, můj příteli.“

„Šťastnou plavbu, Belgarione z Rivy,“ řekl král a v jeho hlase bylo znát, že nemá daleko k slzám. „Nechť tobě a tvým společníkům požehnají bohové, nechť vám dopřejí vítězství.“

„Kéž by se to stalo,“ řekl Garion a dramaticky kráčel v čele svých přátel po můstku, který vedl na loď. Pak se otočil a spatřil Durnika, jak se prodírá davem.

To bylo dobré, protože jakmile se kovář dostane na loď, může dát Garion pokyn k vytažení kotvy. Pak by už nebylo třeba pokračovat v loučení.

Za Durnikem jelo několik vozů se zavazadly. Rychle je zanesli na loď a Garion okamžitě zašel za kapitánem, prošedivělým starým námořníkem s větry ošlehanou tvář.

Plavidla ze západní části kontinentu měla obvykle jednoduché paluby pokryté pouze dobřela vydrhnutými prkny. Na této lodi však byla zábradlí nabarvená tmavým lesklým lakem, z vyleštěných stožárů a

ráhen visela sněhobílá lana. Loď byla velmi úhledná, což napovídalo, že o ni její kapitán pečuje. Kapitán však měl na sobě poněkud ošumělou modrou kazajku, koneckonců ještě byli v přístavu. Sametovou čepičku měl švihácky posazenou na levé ucho.

„Kapitáne, jsme hotovi, můžeme vytáhnout kotvu a vyplout z přístavu, než začne příliv,“ řekl Garion.

„Vidím, že se na moři vyznáte, mladý pane,“ řekl kapitán. „Doufám, že se stejně vyznají i vaši krajané. Není totiž dobré mít na palubě obyčejné suchozemce, kteří třeba nechápou, že zvracet proti větru není zrovna ten nejlepší nápad.“ Pak vykřikl pronikavým hlasem: „Odvažte lana. Připravte se k plavbě.“

„Podle tvé řeči bych neřekl, že jsi z toho ostrova, kapitáne,“ poznamenal Garion.

„To taky nejsem. Procházím z Melcenských ostrovů. Asi tak před dvaceti léty se o mně začaly povídat škaredý věci. Tak jsem si řekl, že bude moudrý, když na chvíli zmizím. To bys nevěřil, čemu tady lidé říkali loď, to bylo prostě nepředstavitelný.“

„Něco jako plovoucí zámek?“ poznamenal Garion.

„Tys ty zdejší lodi viděl?“

„Ne tady, ale v jiné části světa.“

„Vytáhněte plachty,“ zavelel kapitán a pak se zazubil na Gariona. „A kde jsem přestal, aha! Když jsem přijel na Perivor, tak tady stavěli lodě s tak těžkou nástavbou, že k tomu, aby se potopily, stačilo kýchnout. Věříš, že mi to trvalo skoro pět let, abych zdejšími lidem vysvětlil, jak stavět lodě?“

„No, to jste musel být hodně výřečný, kapitáne,“ zasmál se Garion.

„Stačilo pár prásknutí lodním ráhnem přes zadek a trochu to pomohlo. Nakonec jsem je musel vyzvat, tomu ty zdejší dřevěné palice nemohly odolat. Navrhl jsem, aby se závodilo kolem ostrova. Závod zahájilo dvacet lodí a doplula jenom jedna loď – moje. Pak mě teprve začali poslouchat. Dalších pět let jsem strávil v loděnicích a kontroloval stavbu lodí. Potom mi teprve král dovolil, abych se vrátil na moře. A taky jsem se stal baronem. Ne že by na tom záleželo! Dokonce mám nějaký hrad.“

Z nábřeží najednou zazněly ryčné fanfáry, rytíři z královského

dvora je zdravili a horlivě foukali do svých vyleštěných trumpet. „Není to ostudný?“ řekl kapitán, „Myslím, že na celém ostrově není nikdo, kdo by dokázal vyloudit slušný tón.“ Pak se kapitán podíval zkoumavě na Gariona a zeptal se: „Slyšel jsem, že chcete na útes Turim.“

„Korim,“ opravil ho Garion.

„Poslouchal jste suchozemce? Ti správně nedovedou vyslovit název. Každopádně ale, dřív než se rozhodnete, kde chcete přistát, poraďte se se mnou. Kolem útesů to je dost ošklivý a není to taky zrovna místo, kde se dají dělat chyby. A já mám přesný mapy.“

„Král mi tvrdil, že mapy útesu neexistují.“

Kapitán opovržlivě mávl rukou. „Ty pověsti rozšířili kapitáni, který se mě snažili sledovat. Možná, že by bývalo bylo příhodnější, kdybych řekl, že se mě snažili pronásledovat. Takové věci se stávají, když jde o peníze. Prostě, jednou za klidného počasí jsem plul poblíž útesu a rozhodl jsem se, že to tam trochu prozkoumám. Neškodí přece, když má člověk nějaký útočiště, kam se ostatní bojí.“

„Jak se jmenuješ, kapitáne?“ zeptal se Garion.

„Kreska, mladý pane.“

„Myslím, že na toho mladého pána můžeš zapomenout, říkej mi jen Garion.“

„Jak si přeješ, Garione! A teď běž pryč z kapitánského můstku, ať tu starou bednu vyvedu na moře.“

Kreska se velice podobal Barakovu příteli Grelidikovi, a tak se Garion cítil dost jistě. „Měli jsme štěstí, náš kapitán je Melceňan, ale co je hlavní, má mapy útesu. Je jediný, kdo něco podobného vlastní. A také mi řekl, abych se za ním přišel poradit, až se rozhodneme, kde přistaneme,“ řekl Garion.

„To je od něho hezký,“ odušil Silk.

„Možná, mně se ale zdá, že hlavně nechce najet na skálu.“

„Jdu zpátky na palubu,“ řekl potom Garion, „když musím zůstat v mrňavé kabině, trochu mě to znervózňuje, ani vlastně sám nevím proč.“

„A ty že jsi vládce ostrova?“ řekla Poledra.

„Jde jen o to, aby si člověk zvykl, babičko.“

„To jistě.“

Počasí bylo nestálé, moře neklidné, ze západní strany se blížila fronta těžkých mraků. Z té strany se také valily velké vlny, které se s největší pravděpodobností zrodily někde u východního pobřeží Kthol Murgosu. Garion jako král národa, který sídlil na ostrově, samozřejmě věděl, že to není nic nepřírozeného. Nicméně byl pověřivý a otrásl se, když viděl, že vítr vane západním směrem a mraky na obloze letí přesně na druhou stranu. Nevěděl, jestli je počasí ovlivněno přírodními silami, nebo něčím jiným. Jenom si říkal: co by se asi stalo, kdybychom neměli loď.

Najednou měl vizi, že se moře rozestupuje a že na jeho dně je široká cesta, silnice, která byla plná ryb. Začal také pociťovat, že je stále méně a méně pánem svého osudu. Byl si stále jistější, že obě proctví ho vedou směrem ke Korimu, kde se má uskutečnit osudové setkání. Setkání, po kterém celý vesmír odpradáвна toužil. Jen si říkal: „Proč já?“

Pak tu byla Se'Nedra, která se tulila k jeho paži, jako to dělala během oněch dnů, než konečně přišli na to, že se milují. „Na co myslíš, Garione?“ zeptala se něžně Se'Nedra. Měla na sobě nové šaty, místo starého zeleného saténu, který měla na sobě v paláci, byla oblečená v praktických šedých šatech.

„Na nic. Možná, že se blíží doba, kdy se budeme bát.“

„Čeho? Přece zvítězíme!“

„To není jisté.“

„Samozřejmě že vyhraješ. Vždycky jsi vyhrál,“

„Teď je ale jiná doba. Já si mám vybrat svého nástupce, který se stane novým Dítětem Světla – a pravděpodobně také bude bohem. Jestliže nevyberu správnou osobu, je možné, že to bude znamenat úplnou katastrofu. Dovedeš si představit jako boha Silka? Ten by začal prohrabávat kapsy druhých bohů a vyprávět svý připitomělý vtipy.“

„Ten na to opravdu nemá. Nemohu říci, že bych ho neměla ráda, ale UL by ho určitě nechtěl. A co tě ještě trápí, miláčku?“

„Víš co? Jeden z nás zítra zemře!“

„Z toho nemusíš mít obavy, Garione, to budu já, vím to od samého začátku,“ řekla smutně Se'Nedra.

„To je nesmysl. Určitě to nebudeš.“

„A jak to chceš udělat?“

„Prostě řeknu, že neučiním žádnou volbu, jestli se tě dotknou.“

„Garione,“ zasténala Se'Nedra. „To nesmíš udělat, zničil bys celý vesmír.“

„No a co? Bez tebe pro mě stejně vesmír nic neznamená – a ty to víš!“

„To je opravdu sladké, ale ty to prostě nesmíš udělat. A ty bys to ani nikdy neudělal. Máš příliš silný pocit zodpovědnosti.“

„A proč si myslíš, Se'Nedro, že máš zahynout právě ty?“

„Úkoly, Garione. Každý z nás má nějaký úkol, někdo jich má dokonce i víc. Belgarat měl za úkol přijít na to, kde se bude konat schůzka. Samet musela zabít Harakana. I Sadi měl úkol – musel zabít Nara-dase, jen já nemám žádný úkol, kromě toho, že mám zemřít.“

Právě v tu chvíli se Garion rozhodl, že všechno řekne. „Ale ty jsi měla úkol a splnila jsi ho velmi dobře.“

„O čem to mluvíš?“

„Když jsme odjeli z Kellu, byla jsi několik dnů nějak podivně ospalá.“

„Ano, vzpomínám si.“

„To nebylo proto, že by se ti chtělo spát, ale že Zandramas manipulovala s tvým vědomím. Dějala to už předtím. Vzpomínáš si, jak ti bylo na cestě do Rak Hagga špatně?“

„Ano. Vzpomínám.“

„Bylo to sice trochu jiné, ale také to byla Zandramas. Snaží se získat kontrolu nad tvým vědomím už déle než rok.“

Se'Nedra na něj mlčky zírala.

„Když jsme odjeli z Kellu, podařilo se jí uspat tvé vědomí. Odešla jsi tam do lesa a myslela jsi, že jsi potkala Arell.“

„Arell? Ta je mrtvá.“

„To vím, ale ty sis myslela, že jsi se s ní setkala. Ona ti taky dala něco, o čem jsi se domnívala, že to je tvoje dítě. Pak se tě ta údajná Arell zeptala na několik otázek a ty jsi na ně odpověděla.“

„Jaké to byly otázky?“

„Zandramas chtěla přijít na to, kde se má setkání konat, a při tom nemohla jít do Kellu. Tak se změnila v Arell, aby se mohla ptát. Ty jsi jí řekla o Perivoru, o té mapě, o Korimu.“

„Já jsem vás zradila?“ zatvářila se zděšeně Se'Nedra.

„Ne! Zachránila jsi vesmír. Zandramas se musí dostavit do Korimu ve správný čas. Někdo jí musí říct, kam má jít, a to byl tvůj úkol.“

„Na nic takového se nepamatuju.“

„Samozřejmě že ne. Teta Pol ti všechno vymazala z paměti. To nebyla tvoje chyba – prostě sis vzpomenout nemohla.“

„Stejně jsem vás ale zradila.“

„Udělal jsi to, co bylo nutné, Se'Nedro,“ usmál se poněkud lišácky Garion. „Vidíš, obě strany chtěly udělat totéž. My i Zandramas jsme se snažili přijít na to, kde je Korim. Také jsme chtěli zabránit tomu, aby se o tom místě nedozvěděla druhá strana, protože kdyby nepřišla, zvítězili bychom také. Takhle se to ale nemohlo stát. Setkání se muselo uskutečnit dřív, než Cyradis provede Volbu. Podle proroctví se to musí stát právě tímhle způsobem. Obě strany mrhaly časem i energií, když se snažily dosáhnout něčeho, co se prostě stát nesmělo. To jsme měli pochopit už dřív a mohli jsme si tak ušetřit řadu problémů. Může nám ale být útěchou, že Zandramas udělala daleko více zbytečností než my.“

„Ale stejně si jsem jistá, že umřu.“

„To je nesmysl.“

„Jen doufám, že ještě před smrtí si budu moci pochovat své dítě,“ řekla smutně Se'Nedra.

„Nezemřeš, Se'Nedro.“

Se'Nedra mu však nevěnovala pozornost a řekla: „Garione, jen bych chtěla, aby ses o sebe staral. Pravidelně jez, v zimě se teple oblékej a nedopusť, aby na mě můj syn zapomněl.“

„Můžeš přestat?“

„A ještě jedna věc, poslední věc, Garione. Až tady už nebudu, tak se znovu ožeň. Nechci, abys byl na tom po dobu tří tisíc let jako Belgarat.“

„Samozřejmě. Ale tobě se vůbec nic nestane.“

„Uvidíme. Jen mi, Garione, slib, že nezůstaneš sám. Potřebuješ někoho, aby se o tebe staral.“

„Nemůžeš toho nechat?“ Byla to Poledra, která se objevila za stožárem a začala energicky jednat. „Je to sice všechno krásně a sladce melancholické, ale nedramatizuješ to trochu moc? Garion má pravdu, nic se ti nestane, tak toho nech.“

„Vím, co vím, Poledro,“ trvala na svém Se'Nedra.

„Doufám, že nebudeš moc zklamaná, až se pozítří probudíš a přijdeš na to, že žiješ.“

„Tak kdo to umře?“

„Budu to já,“ řekla Poledra. „Vím o tom víc než tři tisíce let, takže jsem měla dost času zvyknout si na to. Alespoň teď, než navždy odejdu, mohu prožít celý den s těmi, které mám ráda. Se'Nedro, ten vítr je ledový, běž dolů do podpalubí, ať se nenachladíš!“

„Je stejná jako teta Pol, vid’?“ řekla, když ji Poledra vedla ke schodům, které vedly do podpalubí.

„Samozřejmě,“ zavolal na ni Garion.

„Už to začíná,“ ozval se Silk.

„Co začíná?“

„No, to loučení. Skoro každý je přesvědčený, že zítra neuvidí zapadat slunce, takže si myslím, že teď budou chodit jeden za druhým a budou se loučit. Myslel jsem si, že první budu já, ale Se'Nedra mě předešla.“

„Ty? Tebe přece nemůže nikdo zabít. Máš příliš mnoho štěstí.“

„Garione, já sám jsem si zajistil štěstí. Přece není složitý manipulovat s kostkami. Máme za sebou různý časy, vid’? Myslím, že těch dobrých bylo víc než špatných, a to je všechno, v co může člověk doufat.“

„Ty jsi ale stejnej paličák jako Se'Nedra a babička.“

„A taky nebud', Garione, moc smutný. Když umřu, alespoň si ušetřím jedno velmi nepříjemné rozhodování.“

„Jaké, prosím tě?“

„Ty přece znáš mé názory na ženitbu, že?“

„Ano, o té otázce jsme dost často hovořili.“

„Myslím, že se budu muset rozhodnout, pokud jde o Liselle.“

„Říkal jsem si, jak ti to bude dlouho trvat.“

„Ty jsi o tom věděl?“ zatvářil se udiveně Silk.

„Každý to věděl.“

„Liselle a já můžeme žít jako dosud, ale nezdá se mi nejlepší, abych za ní chodil uprostřed noci jako zloděj. Moc mi na ní totiž záleží.“

„Záleží?“

„No dobře,“ zavrčel Silk, „tak já ji miluju. Dělá ti to dobře, když to řeknu?“

„Jenom jsem si to chtěl vyjasnit, to je všechno. Je to poprvé, co jsi to přiznal... i sobě?“

„Snažil jsem se takovým řečem vyhnout. Myslíš, že bychom mohli mluvit o něčem jiném?“ Rozhlédl se okolo. „Přál bych si, aby si našel jiný místo, ve kterém by létal,“ řekl nasupeně.

„Kdo?“

„Ten zatracenej albatros. Už se tu zase potuluje,“ řekl Silk a ukázal nahoru. Garion se otočil a uviděl bílého mořského ptáka s mohutnými křídly, vznášejícího se nad lodí. Hroživá mračna na západě byla stále fialovější a na jejich pozadí se zdálo, jako by albatros zářil.

„To je zvláštní,“ řekl Garion.

„Jenom bych si přál vědět, co má za lubem,“ řekl Silk. „Jdu dolů. Nechci se už na něj dívat.“ Vzal Garionovu ruku do své. „Užili jsme si i zábavu,“ řekl. „Dávej na sebe pozor.“

„Nemusíš odcházet.“

„Musím, abych uvolnil místo v řadě těch, kteří vás chtějí vidět, Veličenstvo,“ zašklebil se Silk. „Myslím si, že máš před sebou těžký den. Jdu se mrknout, jestli Beldin nenašel sud piva.“

Silkova předpověď byla velmi přesná. Každý se přišel s Garionem rozloučit, protože každý byl přesvědčený, že zemře. V celku to byl ponurý a smutný den. Byl už skoro večer, když poslední z mužů od Gariona odešel.

Garion se pak opřel o bok lodi a díval se na fosforeskující stopu lodi, která světélkovala mezi nepokojnými vlnami.

„Je to špatný den,“ ozval se Silk.

„Strašný. Našel Beldin nějaké pivo?“

„Ani bych ti to nedoporučoval. Zítra musíš mít všechny smysly pohromadě.“

„Co to je?“ zneklidněl najednou Silk.

„Co je co?“

„Ten burácivý zvuk.“ Podíval se na příď a řekl. „Je to támhle.“

Purpurová obloha byla téměř černá, byl už skoro večer. Tmu prořázely pruhy červeného světla, zapadající slunce prosvítalo hroživými mraky. Těsně nad obzorem však byl pruh rezavé záře, která kontrasto-

vala s bílými vrcholky vln.

Přišel kapitán Kreska, a jeho kolísavá chůze prozrazovala, že většinu svého života strávil na moři. „Támhle to je, pánové, támhle je útes.“

Garion zíral pohnutě na Místo, které není více. Potom se objevil albatros a vydal ze svého hrdla podivný křik, zněl téměř vítězně. Velký pták několikrát zamával křídly a pak pomalu, aniž by pohnul perutěmi, plachtil směrem ke Korimu, který se zlověstně rýsoval proti večernímu nebi.

Kapitola devatenáctá

MAJORDOMUS OSKATAT SE POHYBOVAL rychle, ale opatrně po rozlehlých chodbách paláce směrem k trůnnímu sálu Urgita, krále Kthol Murgosu. Oskatatův zjizvený obličej byl bledý a jeho mozek se zabíral naléhavými problémy. Zastavil se před dobře střeženými dveřmi vedoucími do trůnního sálu. „Promluví si s Jeho Veličenstvem,“ oznámil stráží.

Vojáci před ním rychle otevřeli dveře. Po vzájemné dohodě mezi ním a králem Urgitem se Oskatat honosil titulem správce nebo majordoma a strážce, jako každý, kdo žil v paláci, jeho tituly uznávaly, protože po králi byl druhým nejdůležitějším mužem Kthol Murgosu.

Oskatat našel svého vládce v rozhovoru s královnou Pralou a královnou – matkou Tamazin, Oskatatovou ženou. „Ach, tady jsi, Oskatate,“ řekl Urgit. „Tedy je moje malá rodinka v plném počtu. Právě jsme probírali, že bychom mohli začít přistavovat pár budov k drojimskému paláci. Všechny ty drahokamy a zlato už vyšly z módy a jsou zbytečné, nemyslíš? Potřebuji všechny peníze, které mohu dostat.“

„Něco důležitého se přihodilo, Urgite,“ řekl Oskatat králi. Královským rozkazem bylo povoleno, aby ho Oskatat v soukromých rozhovorech nazýval prvním jménem.

„To u mě vzbuzuje depresi,“ řekl Urgit a zabořil se ještě hlouběji do polštářů, o které se na trůně opíral. Taur Urgas, Urgitův předpokládaný otec, považoval polštáře za zbytečnost, a tak raději celé hodiny seděl na chladném kameni.

„Sed' vzpřímeně, Urgite,“ řekla nepřítomně Tamazin, králova matka.

„Ano, matko,“ odpověděl Urgit a trochu se zavrtěl na trůně. „Tak do toho, Oskatate, ale prosím jedno po druhém. Poslední dobou jsem si všiml, že se z těch důležitých věcí skoro vždycky vyklube nějaká směla.“

„Udržoval jsem styk s Jaharbem, vyšším velitelem Dagašivů,“ oznamoval Oskatat. „Na mou prosbu se pokoušel přesně určit místo, kde je Hierarcha Agašak. Konečně jsme ho našli – no, tedy spíš přístav, ze kterého vyplul, když opouštěl Kthol Murgos.“

„Neuvěřitelné,“ řekl Urgit s úšklebkem na rtech. „Konečně jsi mi jednou přinesl aspoň nějaké příznivé zprávy. Tak tedy Agašak opustil Kthol Murgos. Můžeme doufat, že má v úmyslu přelout na druhou stranu světa. Jsem velmi potěšen, že jsi mi o tom řekl, Oskatate. Bude se mi spát o hodně lépe, když budu vědět, že už neotravuje vzduch v mém království – přesněji řečeno v tom, co z něho zbylo. Byli Jaharbovi špehové s to zjistit, kam měl namířeno?“

„Pluje směrem do Mallorei, Urgite. Soudě podle jeho chování, zřejmě předpokládá, že je tam Sardion. Nejdříve se vypravil do Thull Mardu a donutil krále Nathela, aby jel s ním.“

Urgit se začal bouřlivě smát. „On to pravdu dokázal!“ vyřázel radostí bez sebe.

„Já ti nerozumím.“

„Doporučil jsem mu, aby s sebou radši vzal Nathela než mě, když se rozhodne jet hledat Sardion. A teď jede s tím trdlem. Dal bych za to nevím co, kdybych tak mohl slyšet, o čem si ti dva povídají. Jestli se mu všechno podaří, tak z Nathela udělá hlavního panovníka Angaraku – prvního, který si neumí zavázat boty.“

„Opravdu si nemyslíš, že Agašak by mohl vyhrát?“ zeptala se královna Prala a na její krásné tváři se zračila pochybnost. Královna Prala se několik měsíců věnovala pouze péči o dítě a teď se znovu začala zajímat o události.

„Vyhrát?“ zavrčel Urgit. „Nemá ani tu nejmenší špetku naděje. Musí se dostat nejdříve přes Belgariona, Belgarata a Polgaru – a tam neuspěje.“ Sarkasticky se usmál a řekl: „Je příjemné mít mocné přátele.“ Najednou umklkl a trochu se zamračil. „Asi bychom měli varovat Belgariona a Kheldara.“ Zabořil se znovu do svých naducaných polštářů a dodal: „Poslední zpráva, kterou jsem slyšel o Belgarionovi a

jeho společnících, byla, že opustili Rak Hagga s Kal Zakatem. Náš odhad byl, že jeli do Mal Zetu, buď jako hosté, nebo jako zajatci.“

Pak se podrbl na svém dlouhém špičatém nose. „Znám Belgariona až moc dobře, než abych nevěděl, že by rozhodně nechtěl zůstat dlouho vězněm. Zakat zřejmě ví, kde je, Oskatate. Je nějaká cesta, jak dostat nějakého Dagašiho do Mal Zetu?“

„Mohli bychom to zkusit, Urgite, ale naše šance nejsou valné a Dagaši by mohl mít potíže dostat se k císaři. Zakat má na krku občanskou válku a vypadá to, že bude mít nemálo problémů.“

„To máš pravdu, skoro jsem na to zapomněl,“ řekl Urgit a poklepal ukazováčkem na opěradlo trůnu. „Stále sleduje, co se děje tady, v Kthol Murgosu, nemyslíš?“

„Bezpochyby.“

„A proč by právě on nemohl být poslem k Belgarionovi?“

„Nestačím sledovat, abych se ti přiznal, Urgite,“ řekl Oskatat.

„Jaké je nejbližší město okupované malloreánskými vojáky?“

„Mají stále menší jednotky gardy v Rak Kthace. Mohli bychom je porazit za pár hodin, ale nechtěli jsme dát Zakatovi záminku, aby se s armádou vrátil do Kthol Murgosu.“

Urgit pokrčil rameny. „Takové úvahy se mi líbí,“ přiznal se, „ale dlužím Belgarionovi několik laskavostí – pak také chci ochraňovat bratra, pokud jsem toho schopen. Víš co udělej, Oskatate? Vezmi asi tři pluky vojáků a vrhni se na Rak Kthaku. Malloreánci z okolních vesnic poběží říct Kal Zakatovi do Rak Haggy že mu začínáme útočit na jeho města. To by mohlo přilákat jeho pozornost. Trochu obcházej okolo města a potom ho obklič. Požádej kapitána gardistů o schůzku. Vysvětli mu situaci. Já mezitím sesmolím dopis, který pošlu Kal Zakatovi. V tom dám jasně najevo zájem o celou situaci. Jsem si jist, že nechce Agašaka v Mallorei o nic víc, než bych ho chtěl já tady v Kthol Murgosu. Vřele mu doporučím, že by o tom měl uvědomit Belgariona. Naše výbojné akce zaručí, že se bude obtěžovat nahlédnout do mého psaní. Spojí se s Belgarionem a pak si oba můžeme klidně sednout a nechat ho, aby to všechno vyřešil za nás.“ Zničehonic se zašklebil. „Kdo ví? Tohle může být taky první krok k vzájemnému smíření mezi Jeho královskou Neschopností a mnou. Doopravdy si myslím, že je čas, aby se přestali Angarakové vzájemně zabíjet.“

„Nemůžeš něco udělat, aby ta zatracená loď jela rychleji?“ zeptal se král Anheg kapitána Gredlika.

„Samozřejmě můžu, Anhegu,“ zavrčel Gredlik. „Mohl bych vytáhnout víc plachet a pluli bychom tak rychle jako letící šíp... ne déle však než pět minut. Potom se na lodi zpřelámou stěžně a můžeme začít veslovat. Na jakou směnu tě mám přidělit, co?“

„Gredliku, slyšel jsi někdy termín „nedělitelná pravomoc?“

„Často se o něm zmiňuješ, ale měl by ses někdy podívat na námořnické zákony. Dokud budeme na palubě této lodi a na moři, tak mám ještě větší moc než ty ve Val Alornu. Když ti řeknu vesluj, budeš veslovat... nebo plavat.“

Ankheg odešel a mumlal kletby pod vousy.

„Jak jsi pochodil?“ zeptal se císař Varana, když se král vracel na zád’.

„Řekl mi, ať nestrkám nos do cizích věcí,“ zavrčel Anheg. „A dokonce mi nabídl, že můžu veslovat, jestli moc spěchám.“

„Měl jsi někdy v ruce veslo?“

„Jednou. Šerekové tráví hodně času na moři a můj otec si myslel, že bude výchovné, když podniknu cestu jako pouhý plavčík. Ani mi tak nevadilo veslování jako spíš mrskání.“

„Oni dokonce vymrskali korunního prince?“ zeptal se Varana.

„Je těžké vidět veslařovu tvář, když jsou veslaři k sobě otočeni zády,“ řekl Anheg. „Kormidelník se z nás snažil vyždímat větší rychlost. Pronásledovali jsme tolnedřanského obchodníka a nechtěli jsme, aby se dostal do bezpečí vlastních výsostných vod.“

„Anhegu!“ zakřičel Varana.

„To bylo před léty, Varano. Rozkázal jsem, aby tolnedřanské lodě nebyly ničeny... alespoň ne, když to někdo vidí. Abych ti řekl pravdu, myslím, že Gredlik měl pravdu. Jestliže vytáhne všechny plachty, tak se nám stěžně zpřelámou. Pak se ty i já budeme muset chopit vesel.“

„Takže nemáme moc velkou naději na to, že bychom Baraka donhili, co?“

„Není to úplně vyloučené. Barak není tak dobrý námořník jako je Gredlik, a ta jeho obrovská kocábka taky není nic světoborného. Každým dnem se vzdálenost mezi námi zmenšuje. Než se dostane do Mal-

lorey, bude muset navštívit všechny přístavy, aby se něco dozvěděl. Většina Malloreánců by nepoznala Gariona, i kdyby k nim přišel a plivl jim do očí. Kheldar je ale něco úplně jiného. Ze svých informací vím, že ten malý zloděj má ve většině malloreánských měst a vesnic svá doupata. Víím, jakým směrem se ubírají Barakovy myšlenky. Jakmile se dostane do Mallorey, půjde hledat Silka, protože Silk a Garion budou spolu. Nemusím se ptát po Silkovi. Všechno, co je nutné udělat, je popsat Mořského ptáka námořníkům v několika přístavech. Za pár litrů piva budu moci pronásledovat Baraka všude, kam pojede. S trochou štěstí ho budeme schopni chytit dřív, než dohoní Gariona a všechno pokazí. Přál bych si, aby mu ta slepá dívka neřekla, že nemůže jet. Nejrychlejší cesta, jak říct Barakovi, aby něco udělal, je zakázat mu to. Kdyby byl s Garionem, byl by tam alespoň Belgarat, který by ho držel na uzdě.“

„Jak ho zastavíme, až ho dohoníme? Jeho loď může být sice pomalejší než naše, ale to je tím, že je větší a že je na ní víc mužů.“

„Na to už jsme s Grelдикem mysleli,“ odpověděl Anheg. „Grelдик má na přídi takový zvláštní přístroj. Když Barak odmítne dělat, co mu bude řečeno, tak mu Grelдик tou věcičkou proděraví bok. V potápějící se lodi se moc daleko nedostane.“

„Anhegu, to je odporné!“

„Odporné je taky to, o co se Barak pokouší. Jestli se mu povede dostat se ke Garionovi, tak Zandramas vyhraje a nás si podrobí někdo ještě horší než Torak. Abych se tomu vyhnul, Mořského ptáka potopím, a bude-li to nutné, tak to klidně desetkrát zopakuji.“ Povzdechl si. „Bude se mi ale stýskat po bratranci.“

Královna Porenna z Drasnie k sobě povolala markraběte Khendona, velitele své tajné služby. Pozvala ho do svých soukromých komnat hned ráno a zcela jasně mu sdělila svá přání: „Chci, aby do konce dne byl z tohotole křídla paláce pryč každý zvěd, který tu je,“

„Porenno, to je neslýchaná věc!“ vykřikl překvapeně Oštěp.

„Ani bych neřekla. Řekni svým lidem, ať vyhodí také všechny neoficiální zvědy. Tohle křídlo paláce chci naprosto liduprázdné. Máš na to hodinu. Taky mám své špehy, Oštěpe, a víím, kde je každá skrýš. Ať v žádné nikdo nezůstane.“

„Jsem velmi zklamaný. Takhle monarchové nezacházejí se svou tajnou službou. Víš, co to udělá s morálkou mých lidí?“

„Abych ti řekla pravdu, to, jaká je morálka tvých čmuchalů, je mi absolutně lhostejné. Tahle záležitost velmi spěchá.“

„Zklamal jsem vás někdy, Veličenstvo?“ řekl Oštěp trochu podrážděným hlasem.

„Dvakrát, co si vzpomínám. Nedostali se do vašich řad snad příslušníci Medvědího kultu, co? A tví lidé mě také velice zklamali při zradě generála Haldara.“

Oštěp si povzdychl. „No dobře, Porenno, nějaké maličkosti nám unikly.“

„Ty nazýváš Haldorův příklon k Medvědímu kultu maličkostí!?“

„Jsi trochu moc kritická, Porenno.“

„Chci mít toto křídlo vyčištěné, Oštěpe. Chceš, abych sem zavola-
la svého syna? Veřejně vyhlásíme zákaz špehování královské rodiny.
Napořád!“

„To neuděláš!“ Oštěpův obličej byl bílý jako křída. „Všechno by se zhroutilo. Právo na špehování královské rodiny byla odedávna největší odměnou za vzornou službu. Mnoho z mých mužů by skákalo radostí do stropu, kdyby tu šanci dostali.“ Pak se Oštěp trochu zamračil a přiznal: „Ale Silk to už třikrát odmítl.“

„Teď je běž všechny vyhodit, Oštěpe. A nezapomeň taky na výklenek skrytý za tapisérií v chodbě přede dveřmi.“

„Jak jsi se dozvěděla o tomhle výklenku?“

„Já ne, ale Kheva.“

Oštěp zavyl hrůzou.

Za několik hodin seděla Porenna v pokoji se svým synem Khevou. Kheva dospíval neuvěřitelnou rychlostí. Jeho hlas se ustálil na dunivém basu a pod nosem a na bradě mu začaly rašit vousy. Jako jedinému z regentů mu byly prezentovány státní dokumenty a tajné smlouvy s cizími zeměmi. Už nebude dlouho trvat a s klidným srdcem se vladařka bude moci vzdát všech útrap a starostí kralování. Kheva bude dobrý král, pomyslela si královna. Je tak podobný svému otci a má vlohy vládnout,

Někdo silně zaklepal na dveře. „Ano?“ zeptala se Porena. „Kdo je?“

„To jsem já, Porenno,“ řekl drsný hlas. „Yarblek.“

„Pojď dál, Yarbleku. Musíme si o něčem promluvit.“ Yarblek strčil do dveří a spolu s Vellou vešel, Porenna si povzdychla. V průběhu své návštěvy v Gar og Nadraku se Vella změnila. Zmizel jemný závoj něžnosti, který Porenna tak dlouho vytvářela, a znovu se z ní stal divoký, nezkrotný tvor, jakým vždycky byla.

„Proč máš tak naspěch, Porenno?“ řekl Yarblek a odhodil svůj klobouk a plášť do kouta místnosti. „Tvůj posel málem uštvál koně, aby se ke mně včas dostal.“

„Stalo se něco důležitého,“ odpověděla královna Drasníe. „Týká se to nás všech. Chci ale, aby to zůstalo v naprosté tajnosti.“

„V tajnosti,“ uchechtl se Yarblek. „Ty dobře víš, že ve tvém paláci žádné tajnosti neexistují, Porenno.“

„To bych ani neřekla,“ řekla královna se spokojeným výrazem ve tváři. „Dnes ráno jsem rozkázala Oštěpovi, ať vyhodí všechny zvědy z tohoto křídla paláce.“

Yarblek se zašklebil. „Jak na to reagoval?“

„Moc dobře ne.“

„To je v pořádku. Poslední dobou si začal čím dál tím víc vyska-
kovat. No, tak už se konečně dostaňme k tomu, o co jde. Jaký problém ti leží na srdci?“

„Za chvíli to uslyšíš. Přišel jsi na to, co má Drosta za lubem?“

„Samozřejmě. Snaží se uzavřít mír se Zakatem. Jednal na dálku s šéfem kanceláře vnitropolitických věcí; Brador se, myslím, jmenuje. Drosta nechává procházet malloreánské špehy přes Gar og Nadrak, zřejmě chce, aby se zmocnili západu.“

Bylo to cosi v Yarblekově hlase, co upozornilo Porenn, že její host ví víc, než říká. „Řekni všechno, Yarbleku. Něco stále necháváš v rezervě!“

Yarblek si povzdychl. „Nesnáším jednání s chytrou ženskou,“ zabědoval. „Z nějakého důvodu je to tak nepřírozený.“ Rychle uskočil z dosahu Velliných dyk. „No dobře,“ kapituloval. „Zakat potřebuje peníze. Spoustu peněz. Kvůli válkám, který má rozjetý na dvou různých frontách. Drosta snížil daně na dovážené malloreánské koberce – alespoň obchodníkům, kteří odvádějí své daně do Mal Zetu. Ti Malloreanci nás se Silkem brali pěkně na hůl.“

„Předpokládám, že jsi těch informací využil?“

„Přirozeně.“ Na chvíli se zamyslel. „Teď máš šanci, že si trochu vyděláš, Porenno,“ řekl. „Drosta snížil daň o patnáct procent. Ty teď zvyš svoje daně. Budeš vydělávat pěkný peníze a my se Silkem zůstaneme v byznysu.“

„Mám dojem, že se mě snažíš, Yarbleku, podfouknout,“ řekla Porenna s podezřivým tónem v hlase.

„Já?“

„O tom si promluvíme později. Teď mě poslouchej. Tohle je pravý důvod, proč jsem pro tebe poslala: Barak, Mandorallen, Hettar, Lelldorin a Relg vyrazili na lodi směrem na Malloreu. Nejsme si tím úplně jisti, ale domníváme se, že se pokusí něco provést Belgarionovi. Ty jsi byl na Rheonu a víš, co nám řekla ta dalesijská věštkyně. Ty horké hlavy se do toho nesmí zamíchat.“

„S tím souhlasím.“

„Jak dlouho bude trvat, než dorazí zpráva k tvým lidem v Mallorei?“

„Pár týdnů. Možná i méně, když ji pošlu jako důležitou.“

„Tato věc je velmi důležitá, Yarbleku. Anheg a Varana honí Baraka, ale není jisté, že ho dohoní včas. Musíme ho nějak zpomalit – a na to jsou nejlepší špatné informace. Chci, abys nařídil svým lidem v Mallorei, aby mu lhali. Posílej ho na špatnou stranu, doporučuj mu jiný směr. Barak pluje za Kheldarem, takže si bude ověřovat informace v každém přístavu. Pokud Kheldar a ostatní mají namířeno do Maga Rennu nebo do Penn Daka, ať tvoji lidé řeknou, že plují do Mal Darija,“

„Já vím jak na to, Porenno,“ řekl Yarblek a zamyšleně se na královnu zadíval. „Budeš předávat moc v brzké době, nemám pravdu?“ zeptal se jí.

„Za pár let.“

„Až budou věci v Mallorei vyřízeny, budu si chtít se Silkem a s tebou promluvit.“

„Ach?“

„Co bys řekla na to, kdybychom přijali mladšího partnera do našeho byznysu... až budou vyřízeny všechny tvé závazky v Boktoru?“

„Jsem velmi překvapená, Yarbleku. Proč jsi vůbec vznesl takovou

otázku?“

„Jsi velmi chytrá, Porenno, a máš bohaté kontakty. Byli bychom ochotní dát ti až pět procent z příjmu.“

„Tak to tedy ne, Yarbleku,“ zaječel král Kheva. „To by muselo být minimálně dvacet procent.“

„Dvacet?“ zakřičel zděšeně Yarblek.

„Musím ochraňovat podnikání matky,“ řekl Kheva. „Jak dobře víš, nebude stále mladá a nerad bych ji viděl, jak tráví své poslední roky při drhnutí podlahy.“

„To je obrovský zlodějství, Khevo!“ řekl Yarblek a jeho obličej zčervenal jako zralé rajče.

„Nedávám ti nuž na krk, Yarbleku,“ řekl Kheva.

„Bylo by koneckonců lepší, kdyby si tvá matka zařídila sama nějaký výhodný obchod. Mohlo by jí to jít dobře, obzvlášť vezmeme-li v úvahu, že všichni členové královské rodiny vydělávají na dovozních clech.“

„Dnes se ti nic moc nedaří, Yarbleku,“ přidala se Vella. „Protože dostáváš jen špatný zprávy, tak si taky můžu taky přiložit polínko. Až bude po všem, tak chci, abys mě prodal.“

„Prodal? A komu?“

„Řeknu ti, až přijde čas.“

„Má ten dotyčný nějaký peníze?“

„Nemám ponětí, ale to nevadí. Zaplatím díl sama za sebe.“

„Musíš o něm mít hodně vysoké mínění, když jsi mi udělala takovou velkorysou nabídku.“

„Nemáš o tom ani páru, Yarbleku. Byla jsem pro něj od začátku stvořená.“

„Bylo nám řečeno, ať tady nezůstáváme, Atesko,“ řekl umíněně Brador.

„To bylo dříve,“ řekl generál Ateska, který nervózně přecházel po velkém pavilonu. Ateska měl na sobě svou slavnostní uniformu se zlatem vykládaným prsním plátem. „Odpovídám za císařovu spokojenost a bezpečnost.“

„Odpovídám za ni i já, na to nezapomínej,“ řekl Brador a bezděky drbal kotě, které mu leželo na klíně, za ušima.

„No dobře. Tak proč nic neděláš? Neměli jsme přece o něm ani jednu zprávu po celé týdny. Ani tvoje informační služba nám není schopna říct, kde se momentálně nachází.“

„Já to vím, Atesko. Ale přece neporuším královský příkaz jen kvůli tomu, že se začínáš nudit a začínáš být nervózní.“

„Tak proč rovnou nezůstaneš s těma zblešenýma kočkama?“ odsekl Ateska. „Zítř ráno odsud vyrazím s armádou.“

„Jsi protivný, Atesko.“

„Odpusť mi, Bradore. To dlouhé čekání mi už leze na nervy a jsem čím dál tím víc vzteklý.“

„Mám stejné obavy jako ty, Atesko,“ řekl Brado. „Ale moje zásady se bouří proti tomu, že bych měl porušit císařský rozkaz.“ Kotě, které bylo rozvalené na jeho klíně, začalo příst a třít se o jeho ruku. „Víš, co?“ řekl. „Až se Jeho Veličenstvo vrátí, tak ho poprosím, aby mi to kotě přenechal. Začínám si na něj pomalu zvykat.“

„To záleží na tobě,“ řekl Ateska. „Hledání domova pro dva nebo tři tucty koťat by tě zaměstnalo natolik, že by ses pořád nedostával do průšvihů.“ Generál se zamyšleně zatahal za ušní lalůček. „Co takhle kompromis?“ navrhl.

„Jsem pro.“

„Tak dobře. Víme, že Urvonova armáda se z větší části rozpadla a zprávy říkají, že sám Urvon je mrtvý.“

„Ano, to je docela možné.“

„A Zandramas pronikla se svými vojsky do Dalesiánských protektorátů.“

„Tak mi to alespoň bylo sděleno.“

„Oba jsme vyšší důstojníci ve službách vlády Jeho Veličenstva, že?“

„Ano.“

„Nemohli bychom vyvinout vlastní iniciativu, abychom využili taktických situací v průběhu boje, aniž bychom to předem projednali s Mal Zetem?“

„Asi ano. Ty jsi v poli strávil daleko více času než já, nezapomínej na to.“

„To jen teoreticky, Bradore. Daršiva je nyní v podstatě bez obrany. Mám v úmyslu dát do pořádku věci na druhé straně řeky v Peldane

a obsadit Daršivu. Tak odřízneme Zandramas od zásob a vojenské podpory. Hlavní linie povede podél okraje hor, a kdyby se Zandramas pokusila vrátit, tak bychom měli být schopni ji zadržet. Tak se nám po daří znovu dostat tyto dvě oblasti pod císařskou nadvládu. Možná, že za to dostaneme ještě pár vyznamenání a k tomu nějakou tu medaili.“

„Jeho Veličenstvo by bylo potěšeno, nemyslíš?“

„Ano, zcela určitě, Bradore.“

„Ale nevím, jak nás obsazení Daršivy přiblíží k tomu, abychom našli Jeho Veličenstvo.“

„Na tobě je vidět, že nejsi voják. Musíme neustále pozorovat nepřitele. V tomto případě je to daršivská armáda. Vojenská moudrost v takovéto situaci radí vyslat oddíly, které zjistí sílu, počet nepřátel a jeho pravděpodobné úmysly. Kdyby se jim náhodou podařilo potkat císaře, pak...“ rozhodil Ateska ruce,

„Musel bys dobře připravit důstojníky,“ připomněl opatrně Brador. „Nějaký novopečený poručík by mohl zazmatkovat a vyžvanit věci, které bychom nechtěli, aby se císař dozvěděl.“

„Řekl jsem oddíly, Bradore?“ usmál se Ateska. „Měl jsem na mysli sbory. Těm velí plukovníci a já mám mnoho inteligentních plukovníků.“

Brador na svého přítele se zazubil. „Kdy začínáme?“ zeptal se.

„Měl jsi něco na zítra na ráno?“

„Nic, co by bylo životně důležité,“ řekl Brador.

„Jak to, že jsi nevěděl, že tenhle nečas půjde právě přes nás?“ zeptal se Barak Drolaga, svého loďmistra. Stál na zádi a pozoroval, jak z mraků skoro svisle padá déšť a bičuje moře.

Drolag si jednou rukou setřel kapky z obličeje.

„Neměl jsem o tom ani ponětí, Baraku,“ přiznal se. „Ta noha mě nikdy předtím nezklamala.“ Drolag byl jeden z těch, kteří si kdysi v minulosti zlomili nohu – v jeho případě to bylo při rvačce v hospodě – a před tím, než mu definitivně srostla, zjistil, že jeho noha je velmi citlivá na změny počasí. Byl schopen předpovídat špatné počasí s úžasnou přesností. Jeho posádka ho vždy bedlivě pozorovala. Když se bolestí cukal při každém kroku, dívali se na obzor, jestli se neblíží bouře, když začal kulhat, zmenšili počet rozvinutých plachet a začali

přivazovat pomocná lana, a když upadl a vykřikl bolestí, zajistili všechny otvory a kotvu a zmizeli v podpalubí.

Drolag se svou nohou udělal pěknou kariéru. Jeho jediným zaměstnáním bylo přecházet po palubě, aby byl každému na očích. Zázračná noha mu navíc dávala schopnost předpovědět, kdy bouřka začne. Tentokrát se to však nestalo. Bouře, která bičovala palubu Mořského ptáka prudkým deštěm a ostrým větrem, přišla zcela nečekaně. Drolag byl jejím příchodem překvapen stejně jako každý, kdo byl na palubě.

„Neopil ses, neupadl jsi a nezlomil sis zase nohu?“ zeptal se podezřívavě Barak. Barak neměl žádnou představu o lidské anatomii – věděl jenom, kam je dobré zaseknout sekeru nebo kde člověka propíchnout mečem, aby to přineslo žádaný efekt. Velký rudobradec se domníval, že kdyby si Drolag zlomil nohu znovu, že by svou zázračnou schopnost ztratil.

„Samozřejmě že ne, Baraku,“ řekl otráveně Drolag. „Nebudu přece riskovat živobytí pro pár džbánek špatného piva.“

„A jak to že, tě tahle zatracená bouřka překvapila?“

„Nevím, Baraku. Možná, že to není normální bouřka. Taky jim mohl vyvolat nějaký kouzelník a nevím, jak by moje noha v takovém případě reagovala.“

„To je výmluva, Drolagu,“ odsekl Barak, „Když něco nemůžeš vysvětlit, tak to svedeš na kouzla.“

„Tohle snad nemusím poslouchat, Baraku,“ řekl nasupeně Drolag. „Plním své povinnosti a nejsem odpovědný za nadpřirozené úkazy!“

„Jdi do podpalubí, Drolagu,“ řekl mu Barak. „Pořádně si popovídej se svou nohou, možná ti poradí lepší výmluvu.“

Drolag se prudce otočil, něco zamumlal a zmizel do podpalubí.

Barak měl opravdu mizernou náladu. Připadalo mu, že všechno chce, aby se zpozdil. Nadlidským úsilím se podařilo sjet řeku do Dal Zerby a vytáhnout proděravěnou loď na břeh, aby ji mohli opravit. Ta práce je stála dva týdny času a teď je tahle náhlá bouřka zdržela znovu. Potom vyšel na palubu Unrak, doprovázel ho zamračený král Thullů. Unrak se rozhlédl. Rudé vlasy mu ve větru vlály jako plameny. „Nevypadá, že by bouřka brzo skončila, že, otče?“

„Ne, zřejmě ne.“

„Chce si s tebou promluvit Hettar.“

„Nemůžu od kormidla.“

„To může udělat někdo jiný, otče. Hettar prohlédl mapu a myslí si, že nám hrozí nebezpečí.“

„Snad kvůli téhle malé bouřce? Nebud' směšný.“

„Může Mořský pták narazit na útesy?“

„Plujeme v dostatečné hloubce.“

„Možná, že ne. Pojd' se mnou, otče, Hettar ti něco ukáže.“

Barak předal řízení lodi prvnímu důstojníkovi a sešel se svým synem a jeho doprovodem do podpalubí.

Nathel byl o něco starší než Unrak, ale za Barakovým rusovlasým synem chodil jako štěně. Unrak tím nebyl právě nadšený.

„O co jde, Hettare?“ zeptal se Barak přítele, jakmile vešel do kajuty.

„Pojd' sem a podívej se na tohle,“ řekl vysoký Algar.

Barak se pomalu přesunul ke stolu a nahlédl do mapy.

„Opustili jsme Dal Zerbu včera ráno, že?“

„Ano. Vyrazili bychom mnohem dřív, kdyby někdo dával aspoň trochu pozor na kameny v řece. Myslím, že si zjistím, kdo měl ten den hlídku, a dám ho protáhnout pod kýlem.“

„Co to má být?“ zeptal se Nathel Unraka.

„Stalo se něco velmi nepříjemného,“ opáčil Unrak.

„Radši mi o tom tedy neříkej. Nemám rád nepříjemné věci.“

„Jak si přeješ, Výsosti,“ řekl Unrak, který získal v minulosti trochu slušné výchování.

„Nemohl bys mi říkat Nathele?“ zeptal se Thull. „Vlastně ani nejsem král, matka dělá všechna rozhodnutí sama.“

„Jak chceš, Nathele,“ řekl Unrak.

„Jak daleko jsme se od včerejška dostali?“ zeptal se Hettar Baraka.

„Asi tak šedesát mil. Museli jsme v noci zastavit, protože jsme pluli v úplně neznámých vodách.“

„Takže můžeme být někde tady, ne?“ řekl Hettar a ukázal na místo na mapě.

„Nejsme u těch útesů, Hettare. Jakmile jsme vyjeli z té zatracené řeky, tak jsme nabrali jihovýchodní směr.“

„Ale nepluli jsme na jihovýchod, Baraku. Vypadá to, že jsme se plavili podél západního pobřeží Malloreu, kde je mořský proud. Mimořádně je hodně silný. Loď sice byla nasměrována na jihovýchod, ale Mořský pták celou tu dobu plul vzhledem k proudu na jih.“

„Od kdy jsi takový odborník na mořeplavbu?“

„Na to nemusím být zrovna odborník, Baraku. Vezmi kus dřeva a hod' ho do vody na pravém boku lodi. Uvidíš, že za chvíli loď dohoní. Proud nás prostě unáší na jih, ať loď vedeme jakýmkoliv směrem. Řekl bych, že tak za hodinu narazíme na mělčinu.“

„Myslím, pane z Trelheimu, že náš přítel říká pravdu,“ poznamenal Mandorallen. „Byl jsem sám svědkem toho pokusu s kusem dřeva. Míříme na jih.“

„Co se dá dělat?“ zeptal se obavami Lelldorin. Barak chvíli němě zíral do mapy a pak řekl: „Nemáme na vybranou. Nemůžeme na otevřené moře, protože se nás drží tahle bouřka. Musíme spustit kotvy a doufat, že se zachytíme. Potom budeme muset hodně veslovat. Jak se jmenuje ten útes, Hettare?“

„Turim,“ odpověděl Algar.

Kapitola dvacátá

KAJUTA KAPITÁNA KRESKY MĚLA – JAKO všechny lodní kajuty na světě – nízký strop z tmavých trámů. Nábytek byl přibitý k podlaze a olejové lampy byly přichycené na stropě. Houpaly se, jak se loď pohybovala na vlnách Východního moře. Garion rád cestovat po moři. Bylo tam ticho a klid. Když byl na souši, vždycky se mu zdálo, že spěchá a pobíhá sem a tam, že se prodírá mezi davy lidí. Také ho neustále vyrušovaly různé zvuky. Na otevřeném moři měl čas se věnovat svým myšlenkám a monotónní pohyb vln a oblohy ho uklidňovaly.

Večeře, kterou dostali, sestávala z husté fazolové polévky a tlustých krajíců černého chleba. Po jídle usedli na dřevěné lavice, něco si povídali a čekali na kapitána, který slíbil, že se k nim připojí.

Skoro dospělý vlk ležel pod stolem u nohou Se'Nedry a měl v očích prosebný výraz. Žena mu dávala zbytky jídla, když si myslela, že se na ni nikdo nedívá.

„Vypadá to, že je silný příboj,“ řekl Zakat a otočil hlavu na stranu, aby lépe slyšel, jak vlny narážejí na útesy. „Budeme mít problémy, až se pokusíme přistát.“

„To nemyslím,“ řekl Belgarat. „Bouřky hrozí už od doby, kdy byla stvořena země.“

„Nejsi trochu příliš optimistický, Belgarate?“ řekl Beldin, „a taky moc sebevědomý?“

„Ne, nejsem. K setkání musí dojít. Čekalo se na to od začátku světa, a ten, kdo při tom má být, se tam dostaví. To už vyšší síly zajistí.“

„Proč ale přišla tahle bouřka?“

„Není tady, aby nám ublížila... a ostatně ani Zandramas.“

„Tak proč teda vůbec přišla?“

„Pravděpodobně přišla, aby zadržela ostatní. Jenom někteří mají zítra vystoupit na útes. Síly se postarají o to, aby tam nepřišel nikdo nepovolaný.“

Garion se podíval na Cyradis. Tvář dívky byla klidná, vyrovnaná. Kus látky, který jí překrýval oči, mu dovoloval vidět jen část jejího obličeje. V tlumeném světle si však přece povšiml, jak je dívka krásná. „Jeden fakt je velmi zajímavý, dědečku,“ řekl Garion. „Cyradis, neřekla jsi nám, že Dítě Temnoty jedná vždycky osamoceně? Znamená to, že nám zítra bude muset čelit sama?“

„Nepochopil jsi správně myšlenky mé, Belgarione z Rivy. Jméno tvé i společníků tvých zapsáno bylo ve hvězdách. Však jména těch, kdož Dítě Temnoty provázejí, v Knize nebes zapsána nejsou, Zandramas jest jedinou vyslankyní sil Temnoty. Ostatní, jež si přizve, nebudou vybráni náhodně a počet jejich rovnati se bude vašemu.“

„Takže to bude vyrovnaný boj,“ řekla Samet a poznamenala: „Myslím, že to zvládneme.“

„Mně se to ale moc nezamlouvá,“ řekl Beldin, „když jsme byli v Rheonu, velmi pozorně jsi vybírala lidi, kteří měli jet s Garionem. Jestli si dobře vzpomínám, tak moje jméno na seznamu nebylo. Myslíš si, že bych tam nemusel?“

„Nikoli, Beldine. Přítomnost tvá jest nezbytná. Zandramas vzala s sebou osobu, jež má co dočinění věštbami. Tvůj úkol zde jest střetnouti se s ní.“

„Zandramas nikdy nebude hrát fér hru,“ poznamenal Silk.

„A ty ano?“ zeptala se ho Samet.

„To je něco jiného. Já hraju jen o zanedbatelné věci – o kousky kovu. To, o co jde tady, má daleko větší hodnotu.“

Dveře kajuty se otevřely a kapitán Kreska s několika pergameny v podpaží vešel dovnitř. Svlékl kabátec od uniformy, odložil klobouk a oblékl si starou vestu. Garion si všiml, že jeho nakrátko ostříhané vlasy jsou skoro stejně stříbrné jako Belgaratovy. Tvořily zajímavý protiklad s jeho ošlehanou a opálenou tváří, „Zdá se, že bouřka ustupuje, alespoň kolem útesů. Jaktěživ jsem takovouhle smršť nezažil.“

„Byl bych moc překvapený, kdyby ano, kapitáne,“ poznamenal

Beldin. „Řekl bych, že tahle bouře je první a asi taky poslední svého druhu.“

„Asi se mýlíš, příteli,“ nesouhlasil kapitán Kreska. „Počasí nezná nic novýho. Všechno už tady bylo.“

„Nech to být,“ pošeptal Belgarat Beldinovi. „On je Melceňan a takovou věc nechápe.“

„Takže,“ řekl kapitán, odstrčil stranou misky od polévky a položil na stůl svoje mapy. „Jsme tady,“ ukázal. „Na které části útesu chcete přistát?“

„U nejvyššího vrcholu,“ řekl Belgarat.

Kreska si povzdechl. „Tušil jsem to,“ řekl, „To je místo, které nemám dostatečně zmapované. Když jsem tam zakresloval, tak se zničehonic přihnala bouřka a musel jsem toho nechat.“ Kapitán se na chvíli zamyslel a pak dodal: „No, nevádí, zakotvíme půl míle od břehu a doplujeme v člunu. Něco byste však přece jenom měli o útesu vědět.“

„A co?“ řekl Belgarat.

„Myslím si, že tam jsou nějakí lidé.“

„O tom pochybuji.“

„Neznám žádného jiného tvora, který by si rozdělával ohně, ty snad ano? Na severní straně je jeskyně a námořníci viděli, že z ní vychází světlo ohně. Myslím, že tam asi žije nějaká skupina pirátů. Nebylo by pro ně zas tak těžké za temných nocí vyjet na malých člunech a přepadnout lodě obchodníků zakotvené mezi útesy.“

„Je ten oheň vidět odsud?“ zeptal se Garion.

„Asi ano. Pojd'me na palubu a podíváme se.“

Sadi a Toth zůstali v kabině a Garion se svými přáteli a kapitánem Kreskou šel na palubu. Vítr, který hvízdal mezi plachtovím, utichl a kýl už nedrhl o dno.

„Támhle,“ ukázal Kreska. „Není to odtud tak zřetelně vidět. Ale když jste na otevřeném moři a díváte se na útes, tak to je vidět docela jasně.“

Garion matně viděl rudou záři na vrcholku útesu. Útes měl tvar, který mu připadal nějak známý. Pak si vzpomněl. Z nějakého důvodu mu útes připomínal Prolg v zemi Ulgů.

„Nikdo mi uspokojivě nevysvětlil, proč je vrcholek té hory jakoby

useknutý,“ řekl zamyšleně Kreska.

„Asi to je moc dlouhá historie,“ řekl Silk. Malý muž se otrásl a dodal: „Stejně je tu ale trochu zima. Proč nejdeme zase dolů?“

Garion zpomalil, aby mohl jít vedle Belgarata a tiše se zeptal: „Z čeho je tam takové světlo?“

„No, přesně to nevím, ale mohl by to být Sardion. Víme, že v té jeskyni je,“ odpověděl Belgarat.

„Víme to? Opravdu?“

„Samozřejmě že ano. V době, kdy se skuteční setkání, musí se taky potkat Orb a Sardion, jako ty se setkáš se Zandramas. Melcenský vědec, který Sardion ukradl – Senji nám o tom vyprávěl – se plavil kolem jižního cípu Gandaharu a někde v těch vodách se ztratil. Samozřejmě, že si jen úplně naivní člověk může myslet, že to byla náhoda. Sardion toho vědce ovládal a on ho doručil přesně tam, kam se chtěl kámen dostat. Možná, že tam na nás čeká déle než pět set let.“

Garion se ohlédl přes rameno, rukověť jeho meče byla pokrytá koženým pouzdem, ale i tak se mu zdálo, že vidí, jak Orb tlumeně světélkuje. „Reaguje Orb na přítomnost Sardionu?“ zeptal se.

„Možná, že nejsme dost blízko – a také jsme ještě pořád na moři, a to Orb mate. Je také možné, že se pokouší se před Sardionem ukrýt.“

„Myslíš, že by něco takového udělal? Orb je obvykle dost dětin-ský, jak jsem si všiml.“

„Nepodceňuj ho, Garione.“

„Všechno ale do sebe hezky zapadá, že?“

„Musí zapadat, jinak by se nestalo to, co má zítra stát.“

„Tak co, tatínku,“ zeptala se Polgara, když vstoupili do kabiny.

„V té jeskyni je nějaký oheň, takže to je v pořádku,“ pravil klidně otec, ale jeho prsty hovořily o něčem jiném. Naznačovaly, že až kapitán odejde, bude mluvit. Otočil se ke Kreskovi a zeptal se: „Kdy bude odliv?“

Kreska se zamyslel, chvíli počítal a pak řekl: „Právě jsme jeden zmeškali. Teď začíná příliv. Příští odliv bude před svítáním a bude silný, pokud jsou ovšem mé výpočty správné. Teď půjdu, abyste si mohli odpočinout. Zítra máme před sebou rušný den.“

„Děkuji ti, kapitáne Kresko,“ pravil Garion a potřásl námořníkovi pravici.

„To nestojí za řeč, Garione,“ zasmál se Kreska. „Král z Peldane mi za tuto plavbu bohatě zaplatil, takže i když vám pomáhám, tak mě to nestojí vůbec nic.“

„Dobře,“ usmál se Garion, „jsem rád, když se mým přátelům ve světě dobře daří.“

Kapitán se znovu usmál, pak všem srdečně pokynul rukou a vyšel z kabiny.

„O čem to mluvil? Jaký silný odliv?“ zeptal se Sadi. „To se stává pouze několikrát v roce. Hladina moře neobyčejně klesne – má to co do činění s polohou slunce a měsíce,“ vysvětloval Beldin.

„Vypadá to, že nám všechno jde na ruku, aby zítra byl skutečně náš den,“ poznamenal Silk.

„No tak dobře, tatínku. A co je s tím ohněm v jeskyni?“ zeptala se zvědavě Polgara.

„Nevím nic určitě, Pol. Nemyslím si ale, že tam sedí skupina pirátů – protože po těch proroctvích se do jeskyně nikdo neodváží,“

„Kdo by to mohl být?“

„Pravděpodobně tam je Sardion.“

„Ten by ale vydával červenou záři, ne?“

„Orb vydává modrou záři, a tak si myslím, že je logické, že Sardion vydává záři jiné barvy,“ řekl a pokrčil rameny.

„Proč ne zelenou?“ zeptal se Silk.

„Zelená není základní barva, je to směs modré a žluté.“

„Ty jsi skutečně přeborník na neužitečný informace! Víš to, Beldine?“ zeptal se Silk.

„Bezcenné informace neexistují, Kheldare,“ zafuněl Beldin.

„No tak dobře. Co podnikneme?“ zeptal se Zakat.

Belgarat se obrátil k věštce a řekl: „Přemýšlím o tom, Cyradis, a myslím si, že už jsem dost blízko řešení. Nikdo nemá dorazit první, že? To znamená, že proroctví nedovolí, aby tam Zandramas dorazila před námi, ani abychom tam byli první my.“

„No, to je úžasné,“ zamručel Beldin. „To doopravdy zní jako čistá logika. S tebou se snad něco děje, Belgarate?“

„Tak zmlkni,“ zaječel Belgarat a obrátil se k Cyradis. Ta však mlčela, ve tváři měla vzdálený výraz a Garionovi se pozdávalo, že slyší zdálky slabé hlasy. „K podobnému poznání již před dobou i Zandra-

mas dospěla, neříkám tedy nic, co bys již neznal. Avšak Zandramas zapomněla, co rozum jí radil, a podle rozumu svého jednati toužila,“ řekla Cyradis.

„Tak dobře,“ pokračoval Zakat, „přijedeme tam tedy v tutéž dobu. Takže asi nemá smysl, abychom se honili. Prostě přistaneme na pláži a vydáme se klidně na cestu do jeskyně.“

„Uděláme pouze tak dlouhou přestávku, abychom mohli obléci brnění,“ dodal Garion. „Asi by nebylo dobré, abychom si ho oblékali tady na palubě, Kreska by z toho mohl dostat psotník.“

„To není špatné, Zakate,“ souhlasil Durnik.

„Nejsem si ale úplně jistý,“ poznamenal pochybovačně Silk. „Jen tak tajně vyklouznout znamená jisté výhody.“

„No jistě, pochází z Drasnie,“ povzdechla si Se'Nedra.

„Tak ho nejprve vyslechni a pak si teprve udělej úsudek,“ namítla Samet.

„Je to tak,“ pokračoval Silk. „Zandramas dobře ví, že nás v té jeskyni nemůže pobít, ale stejně se o to celé měsíce snaží. Stále doufá, že bude nějak moci obejít pravidla. A teď se pokusme vžít se do jejího myšlení.“

„To se raději napiju jedu,“ řekla Se'Nedra a ušklíbla se.

„Nejde jenom o to, abychom pochopili svého protivníka, Se'Nedro. Ale abych pokračoval – Zandramas tedy doufala, že nás bude moci vyřídit dřív, než se dostaneme k té jeskyni, aby nemusela čelit Garionovi. Koneckonců to byl on, kdo zabil Toraka, a každý, kdo má jen trochu rozumu, se přece nepostaví proti Bohobijci.“

„Až se vrátím zpátky do Rivy, tak zakážu, aby mi tak říkali,“ řekl nakvašeně Garion.

„To můžeš udělat potom,“ řekl Silk. „Ale teď: co si bude myslet Zandramas, až přijde ke vchodu do jeskyně a neuvidí nás tam?“

„Myslím, že už vím, kam míříš, Kheldare,“ řekl Sadi s obdivem.

„Opravdu?“ ušklíbl se Zakat.

„No, je to ohromné, víš, Zakate!“ poznamenal eunuch.

„Zandramas popadne obrovské nadšení. Bude si myslet, že vyhrála.“

„A co se pak stane, když všichni najednou vystoupíme z úkrytu a ona pozná, že se bude muset utkat s Garionem a podrobit se volbě,

kterou učiní Cyradis?“

„Asi bude zklamaná,“ řekla Samet.

„Myslím, že zklamání je slabé slovo,“ poznamenal Silk. „Určitě propadne zoufalství. Přidejte si k tomu vyčerpání a notnou dávku strachu a vychází nám, že před námi nebude stát Zandramas schopná jasně myslet. Je taky pravděpodobné, že budeme muset bojovat, a v boji je vždy výhodné, když je protivník zmatený a napolo šílený.“

„To je docela rozumná taktická úvaha, Garione,“ řekl Zakat.

„Udělám to také tak, půjdu s vámi,“ pravil Belgarat. „Když nic jiného, tak budu moci Zandramas oplatit všechno, co mi udělala. Promluví si zítra brzo ráno s kapitánem Kreskou a zjistím, jestli na východní straně útesu je nějaká příhodná pláž. Pokusíme se vystoupit nahoru tak, aby nás nebylo vidět. Ukryjeme se u vchodu jeskyně a počkáme, až se objeví Zandramas. Pak vystoupíme z úkrytu a překvapíme ji!“

„Já vám mohu pomoci jinak,“ řekl Beldin. „Poletím na průzkum, a až Zandramas přistane, dám vám zprávu, abyste se mohli připravit.“

„Ale nedělej ze sebe ostříže, strýčku,“ poznamenala Polgara. „Proč ne?“

„Zandramas není hloupá. Na tom útesu by ostříž nemohl žít, protože by nenašel obživu.“

„Mohla by si taky myslet, že mě na moře zahнала bouře.“ „To chceš takhle riskovat? Co bys takhle, strýčku, řekl na racka?“

„Racek? To jsou ale moc hloupí a moc špinaví ptáci,“ namítal Beldin.

„Ty? Ty se bojíš špíny?“ zeptal se ho ironicky Silk, který zatím něco pilně počítal na prstech.

„Neotravuj, Kheldare,“ zavrčel Beldin.

„Který den v měsíci se narodil princ Geran?“ zeptal se Silk Se'Nedry.

„Sedmého. Proč?“

„Myslím, že to je také zvláštní. Jestli jsem správně počítal, tak by měl mít zítra váš syn druhé narozeniny.“

„To není možné,“ vykřikla Se'Nedra, „mé dítě se narodilo v zimě.“

„Se'Nedro,“ napomenul ji něžně Garion. „Riva leží na severu, na

vrcholku světa, a tenhle útes je na jeho spodku. Ted' je v Rivě zima. Spočítej si, kolik uplynulo měsíců od doby, kdy se Geran narodil, dobu, co žil s námi, než ho ukradla Zandramas, dobu našeho pochodu na Rheon, cestu do Prolgu a poté do Tol Honetu a Nyissy a dalších míst, kde jsme se museli zastavit. Přijdeš na to, že to je doba přibližně dvou let.“

Povzdechla si a začala počítat měsíce, posléze se jí rozzářily oči a vykřikla: „Myslím, že má pravdu. Geranovi budou zítra dva roky!“

Durnik položil dlaň na paži malé královny a něžně řekl: „Se'Nedro, podívám se, jestli bych nemohl vyrobit něco, co bys mu mohla dát jako dárek. Hoch, který byl tak dlouho od rodiny, by měl dostat k narozeninám nějaký dárek.“

Se'Nedra měla najednou plné oči slzí. Padla Durnikovi kolem krku, objala ho a řekla: „Durniku, ty myslíš na : všechno.“

Garion se podíval na tetu Pol a jeho prsty se přitom hýbaly. *Proč ji nevezmete, dámy, do kabiny a nepoložíte ji do postele.* Jestli na to bude stále myslet, pak se úplně vyčerpá. Zítra máme před sebou těžký den, každopádně bude těžký pro ni.

Dámy odešly a Garion s ostatními muži si sedli ke stolu. Začali vzpomínat i na sebemenší podrobnosti dobrodružství, která prožili od oné vzdálené větrné noci, kdy Garion, i Belgarat, teta Pol a Durnik prošli bránou Faldorovy farmy do světa. Garion měl zase ten pocit očisty. Bylo mu, jako by rekapituloval všechno, co se událo na jejich dlouhé cestě k útesu, který ležel někde před nimi ve tmě. Všichni se soustředovali na to, co je čeká.

„Myslím, že to stačí,“ řekl konečně Belgarat a vstal. „Víme, co bylo. Ted' je načase soustředit se na to, co je před námi. Pojd'te, půjdeme spát.“

Když Garion vklouzl do postele, Se'Nedra se neklidně pohnula a ospale řekla: „Už jsem si myslela, že budete sedět celou noc.“

„Povídali jsme si.“

„Vím, slyšela jsem to až sem. A to muži tvrdí, že ženy jsou upovídané.“

„A copak nejste?“

„Snad, ale ženy dokáží hovořit a při tom pracovat, to muži nedokáží.“

„Asi máš pravdu.“

Chvilí bylo ticho a pak se Se'Nedra ozvala: „Garione?“

„Ano?“

„Mohu si půjčit tvůj nůž? Tu malou dýku, kterou jsi dostal od Durnika, ještě když jsi byl chlapec?“

„Proč?“

„Až uvidím Zandramas, tak ji zabiji.“

„Se'Nedro!“

„Mám právo, abych jí zabila. Řekl jsi Cyradis, že bys to nedokázal, protože Zandramas je žena. Já takové pocity nemám, vyřiznu jí srdce, jestli vůbec nějaké má. A udělám to pomalu.“ Se'Nedra to řekla tak krutě, jak ji neznal. „Garione, chci krev! Potoky krve a chci aby křičela, až do ni vrazím nůž. Půjčíš mi tu dýku, ano?“

„V žádném případě!“

„Tak to je v pořádku, Garione,“ pravila ledovým tónem. „Liselle mi určitě půjčí jednu ze svých dýk. Je to žena a dovede pochopit, co cítím,“ řekla a otočila se k němu zády.

„Se'Nedro,“ řekl Garion smířlivě.

„Ano?“ odpověděla chladným hlasem.

„Miláčku, buď rozumná.“

„Nechci být rozumná, chci zabít Zandramas.“

„Nechci, aby ses vystavovala takovému nebezpečí. Zítra nás čekají jiné, mnohem důležitější věci.“

„Myslím, že máš pravdu. Já jsem jen...“ povzdechla si Se'Nedra.

„Ty jsi jen co?“

Otočila se, položila mu paže kolem krku a řekla. „To je jedno, Garione, teď ale musíme spát.“ Pak se k němu přitulila a po několika minutách začala klidně oddychovat.

„*Měl jsi jí přece jen dát ten nůž*“ pravil Garionovi hlas v jeho mysli. „*A Silk jí ho mohl někdy zítra zase sebrat.*“

„Ale...“

„*Musíme si pohovořit o něčem jiném, Garione. Už jsi uvažoval o svém nástupci?*“

„*Tak trochu. Na nikoho jsem ale nepřišel, nikdo se tak úplně nehodí.*“

„*Zamyslel jsi se skutečně?*“

„Myslím, že ano, ale ještě jsem se nerozhodl.“

„To zatím nikdo nechce. Není třeba, aby ses už rozhodl. Stačí, když se rozmyslíš.“

„A kdy budu muset učinit rozhodnutí?“

„Až na poslední chvíli, Garione. Zandramas by totiž mohla přechyst tvé myšlenky. Ted' to zatím udělat nemůže, protože jsi se ještě nerozhodl.“

„A co když udělám chybu?“

„Myslím, že chybu neuděláš. Opravdu, Garione, nemůžeš chybit.“

Tu noc spal Garion špatně. Měl jakési chaotické sny, byly bez souvislostí, a když se probudil, za malou chvíli zase usnul. Jeho sny byly velmi podobné těm, které ho trápily před dlouhou dobou na Větrném ostrově, nedlouho před tím, než se změnil celý jeho život. Stále slyšel otázku: „Jsi připravený?“ Znovu slyšel, jak mu teta Pol dávala pokyn, aby zabil svého přítele z mládí Rundoriga. A pak se uviděl v zasněženém lese ve Val Alornu, sám byl obalený sněhem a viděl i oči, které žhnuly vztekem a nenávistí. „Jsi připravený?“ zeptal se ho tehdy Barak. Pak viděl, jak stojí na bezbarvé planině, je obklopený jakousi krou a snaží se přijít na to, jak pokračovat. Nějaký vnitřní hlas ho stále pobízěl, aby si pospíšil.

Pak se sen poněkud změnil. Naše sny, bez ohledu na to, jaké jsou, jsou si v leccěms podobné, protože je vlastně utváří naše vědomí. Ted' to však vypadalo, jako kdyby Garionovy sny utvářel někdo jiný, skoro jako Torak před se tkáním v Kthol Mišraku.

Znovu stál před Ašarakem z rodu Murgů v Lese dryád a znovu soustředoval veškerou svoji vůli do osudového slova „Hoř!“ Tato noční můra tížila jeho neklidné sny po celá léta. Znovu viděl, jak Ašarakovi začíná hořet tvář, jak se z ní začíná kouřit. Slyšel Grolimův nárek, viděl ho, jak se drží za zuhelnatělý obličej a křičí: „Pane, prosím o slitování!“ Zavrhl myšlenku, aby mu dal milost, a plamen byl ještě prudší. Nemilosrdně se díval na hořícího nepřítele a měl z toho radost. Ale někde uvnitř duše se ozýval hlas odmítající tuto zvrhlou krutost.

A potom byl v Kthol Mišraku a jeho planoucí meč bodal, znovu a znovu, do těla Jednookého boha. Torakův zoufalý výkřik „Matko!“ v něm nevyvolal soucit, ale rostoucí uspokojení. Pak se začal smát a v

jeho krutém, nemilosrdném smíchu nebyl soucit.

Třásl se hrůzou, nikoli proto, že viděl odporné tváře těch, které zničil, jako proto, že pociťoval uspokojení z jejích zoufalé agónie.

Kapitola dvacátá první

KDYŽ SE NAD RÁNEM SHROMÁŽDILI V HLAVNÍ kabině, poznal Garion, že noční můra netrápila pouze jeho. Zahloubání se do sebe a intuice nepatřily ostatně k rysům jeho povahy, to vylučoval jeho původ.

„*To jsi udělal ty?*“ zeptal se svého vnitřního hlasu.

„*Ne, já ne. Je dosti překvapivé, že to vzešlo z tebe. Vypadalo, že zaznamenáváš jistý pokrok, samozřejmě pomalý, ale přece jenom pokrok.*“

„*Děkuji.*“

„*Nech toho.*“

Když do kabiny vstoupil Silk, bylo vidět, že je otřesený. V očích měl hrůzu, ruce se mu trásly. Sedl si těžce na lavici a dlaněmi si přikryl oči. „Máš ještě trochu piva?“ zeptal se chraptivým hlasem Beldina.

„Ted' ráno máš nějaký divný chutě, ne, Kheldare?“ zeptal se ho hrbáč.

„Ale ne,“ řekl Garion, „chutě ho netrápí, jen měl v noci zlé sny.“

„Jak to víš?“ vyjel na něj Silk.

„Měl jsem je také. Pořád jsem myslel na to, co jsem udělal Murgovi Ašarakovi a znovu jsem zabíjel Toraka.“

„A mně se zdálo, že jsem byl zavřený v jeskyni. Nebylo tam sice žádné světlo, ale cítil jsem, že mě její skalnaté stěny svírají. Myslím, že až příště uvidím Relga, praštím ho přes hubu, samozřejmě jemně. Je to koneckonců můj přítel.“

„To jsem rád, že nejsem jediný,“ ušklíbl se Sadi. Položil na stůl mísu mléka a Zith a její děti se kolem ní shlukly a začaly pít. Garion

byl trochu udivený, že hadům nikdo nevěnuje pozornost. Jak je vidět, lidé si zvyknou téměř na všechno. Sadi si přetřel rukou s dlouhými prsty svoji oholenou hlavu. „Zdálo se mi, že jsem se potuloval ulicemi Sthiss Toru a živil žebráním. Bylo to hnusné.“

„Já jsem zase viděla Zandramas, jak obětuje mé dítě,“ řekla zoufalým hlasem Se'Nedra, „plakala jsem, strašně jsem plakala a všude bylo plno krve.“

„To je podivné,“ řekl Zakat, „mně se zase zdálo, že jsem předsedal soudu a měl odsoudit k smrti hodně lidí. Na jedné z žen mi velmi záleželo, ale i tak jsem ji musel odsoudit.“

„Já jsem měla taky zlý sen,“ přiznala se Samet.

„Myslím, že jsme měli všichni strašné sny. Něco takového se mi přihodilo i na cestě do Kthol Mišraku. Torak tam vnikal do mých snů,“ řekl Garion. Pak se obrátil k Cyradis a zeptal se jí: „Přišli jsme také na to, že když jdeme na setkání, že se události stále opakují.“

„Jsi velice pozorný, Belgarione z Rivy,“ pravila věštkyně. „Odepaměti, po celé věky, kdy setkání tato se konají, jsi první, kdož pochopil, že se sled událostí musí donekonečna opakovati do doby, kdy se rozdělení světa skončí.“

„Nejsem si jistý, jestli si zasloužím takové ocenění. Schůzky, jak jsem se dozvěděl, se konají se stále kratšími časovými intervaly. Jsem zřejmě první v historii, kdo má být Dítětem Světla – nebo Temnoty – na dvou setkáních, a přesto mi trvalo jistý čas, než jsem pochopil, co se děje. Noční můry jsou tedy součástí těchto událostí?“

„Tvůj úsudek sic byl rychlý, Belgarione,“ řekla věštkyně a něžně se usmála, „bohužel nikoli správný. Zdá se mi, že jest škoda plýtvati tak bystrými soudy.“

„Snažíš se být, svatá věštkyně, vtipná?“

„Což bych byla něčeho takového schopna, vznešený Belgarione?“ řekla Cyradis a napodobila Silka.

„Můžeš jí dát t'afku,“ navrhl Beldin.

„Když ji hlídá taková hora masa,“ namítl Garion a usmál se na Totha. Pak řekl věštkyni: „Ty nám nemůžeš pomoci, že?“

Povzdechla si a zavrtěla hlavou.

„To je v pořádku, svatá věštkyně. Myslím, že na odpověď na tu otázku můžeme přijít sami,“ řekl Garion, podíval se na Belgarata a

řekl: „Dobře, Torak mě chtěl těmi strašnými sny nahnat hrůzu. Ted’ se zdá, že totéž chce udělat Zandramas. S jednou výjimkou – snaží se nás zastrašit všechny. Není to taky opakování událostí?“

„Ten chlapec začíná docela logicky myslet,“ ucedil Beldin Belgaratovi.

„To je přirozený,“ odvětil stařec.

„Tak se zase tak moc nesnaž,“ řekl kysele Beldin, potom vstal a začal zamyšleně chodit sem a tam. „Tak abychom to vzali popořádku. Za prvé, není to jen jedno z těch opakování, která nás provázejí od začátku, je to tak?“

„Správně,“ souhlasil Belgarat.

„Za druhé – stalo se to skoro stejně jako naposled, ano?“ řekl a podíval se na Gariona.

„Správně,“ odpověděl Garion.

„To je pouze dvakrát, a to, co se stane dvakrát, může být i náhoda. Předpokládejme, že to náhoda není. Víme, že Dítě Světla má vždy nějaké průvodce a že Dítě Temnoty je vždy zcela osamělé.“

„Ano, tak nám to řekla Cyradis,“ souhlasil Belgarat.

„Nemá důvod, aby nám lhala. Jestliže má Dítě Světla druhy a Dítě Temnoty je nemá, pak je Dítě Temnoty ve velmi nevýhodném postavení.“

„To je pravda.“

„Avšak obě děti si jsou skoro rovné, takže ani Bůh nemůže předpovídat, jak setkání dopadne. Dítě Temnoty používá něco, co má vyvážit výhody, které jsou na naší straně. Ty naše hrůzostrašné sny k tomu mohou patřit.“

Silk povstal, přišel ke Garionovi a tiše řekl: „Z takových rozprávек mě začíná bolet hlava. Půjdu na chvíli na palubu.“ Pak odešel z kabiny a s ním, z neznámých důvodů, také vycupital malý vlk.

„Opravdu si nemyslím, že nás může odrovnat pár snů, Beldine,“ nesouhlasil Belgarat.

„Ale co, starý vlku, když ty noční můry jsou pouze částí toho, co zamýšlí Zandramas?“ zeptala se Poledra. „Ty i Pol jste byli ve Vo Mimbire, kde také bylo jedno ze setkání. Už dvakrát jste doprovázeli Dítě Světla. Tak řekněte, co se tam stalo?“

„Také nás pronásledovaly noční můry,“ řekl Belgarat Beldinovi.

„A ještě něco?“ zajímal se hrbáč.

„Viděli jsme i věci, které tam nebyly. To však mohlo být od Gro-limů, kteří byli kolem.“

„No a co dál?“

„Každý už z toho byl blázen. Jediné, co jsme mohli udělat, bylo, že jsme zadrželi Branda, aby nezaútočil na Toraka zuby. Ve Kthol Mišraku jsem pohřbil Belzedara v pevné skále, Pol ho pak chtěla vykopat, aby se mohla napít jeho krve.“

„Otče, to není pravda,“ bránila se Pol.

„Opravdu? Ale ten den jsi byla pěkně vzteklá, Pol.“

„To odpovídá, starý vlku,“ pravila zamyšleně Poledra. „Naše strana bojuje normálními zbraněmi. Garionův meč je sice poněkud výjimečný, ale je to meč.“

„To bys ale nemohla říkat, kdybys byla ve Kthol Mišraku,“ namítl její manžel.

„Já jsem tam byla, Belgarate.“

„Ty jsi tam byla?“

„Samozřejmě! Byla jsem schovaná ve zříceninách a viděla jsem všechno.“

„Noční můry, halucinace a úplné šílenství,“ zamýšlela se Polgara, „to všechno používá Zandramas proti nám. Docela by to působilo, kdyby ovšem nebyla tak neohrabaná.“

„Já tomu moc nerozumím, Pol,“ pravil Durnik.

„Ona přehání,“ pokrčila Polgara rameny. „Kdyby jeden z nás měl strašidelné sny, tak by se to určitě snažil nějak ututlat. Zandramas však na nás všechny poslala noční můry. Jinak bychom o tom nemlu-vili.“

„Je moc dobré vědět, že i Zandramas může zakopnout. Dobře, teď víme, že se nám snaží škodit. Nejlepší cesta, jak jí tuto taktiku překa-zit, je na ty noční můry zapomenout,“ řekl Belgarat.

„A dávat si pozor, když uvidíme něco, co je neobvyklé,“ dodala Polgara.

Silk a vlče sestoupili po schůdkách ke kabině. „Dnes tam je do-konalé počasí,“ řekl Silk, pak se sehnul a podrblal vlče zlehka za uši-ma.

„Dokonalé,“ zavrčel Sadi a opatrně nanessl na ostří své malé dýky

čerstvou vrstvu jedu. Byl oblečený do pevné kožené kazajky a na nohou měl boty, které mu sahaly do poloviny stehén. Ve Sthiss Toru Sadi vypadal, i přes to, že měl vcelku štíhlou postavu, slabý. Teď vypadal silný. Více než rok bez drog a tvrdá cvičení ho zocelily.

„Je dokonalé,“ řekl Silk, „dnes ráno je venku mlha, dámy a pánové. Krásná, vlhká a šedivá. Mlha, která se dá skoro krájet nožem. To je pro zloděje úplné potěšení!“

„Na to Silk nezapomene,“ usmál se Durnik. Kovář měl na sobě své obvyklé oblečení, sekeru však dal Tothovi a sám měl v ruce strašný perník, jímž zahnal démona Nahaze.

„Prorocství nás zase vodí za nos,“ řekl podrážděně Beldin, „ale alespoň můžeme říct, že jsme se včera v noci rozhodli správně. V husté mlze to není ani jinak možné, než nepozorovaně se přiblížit.“ Beldin jako obvykle vypadal strašně, byl otrhaný, špinavý a velmi ošklivý.

„Možná, že se nám snaží pomoci i živly,“ poznamenala Samet. Přišla do kabiny před půlhodinou a vypadala tak, že se jí všichni lekli. Měla na sobě přiléhavý kožený oblek, který se velmi podobal šatům, jež nosila tanečnice Vella. Oděv připomínal mužský oblek a nebylo na něm nic hezkého. „Velice se snažily, aby pomohli Zandramas, teď možná chtějí ukázat přízeň nám.“

„Má pravdu?“ zeptal se Garion svého vnitřního hlasu. „Ty a tvůj protějšek nám teď pro změnu pomáháte?“

„Nebud' blázen, Garione. Nikdo nikomu nepomáhá. V této fázi to je velmi přísně zakázané.“

„Tak kde se vzala ta mlha?“

„Odkud normálně přichází mlha?“

„Jak to mám vědět?“

„Zeptej se Beldina. Ten ti to možná řekne. Mlha venku je úplně přírodní jev,“ odpověděl Garionovi jeho vnitřní hlas.

„Liselle,“ řekl Garion, „právě jsem hovořil se svým vnitřním hlasem. „Tu mlhu nikdo nezpůsobil, je to přirozený důsledek bouře.“

„To je ale zklamání,“ odvětila.

Se Nedra ráno vstala s úmyslem, že si oblékne tuniku dryád. Ale Garion tuto myšlenku odmítl, a proto si vzala jednoduché vlněné šaty bez spodniček, které by jí bránily v pohybu. Byla připravená na akci.

Garion si však byl téměř jistý, že má někde v šatech ukrytý jeden ze svých nožů. „Proč nevyrazíme?“ zeptala se Se'Nedra.

„Miláčku, nemůžeme, protože je ještě tma,“ vysvětlovala jí trpělivě Polgara, „musíme čekat, až bude alespoň trochu světla.“ Polgara a její matka byly oblečené do téměř stejných prostých šatů, Polgara měla šedé, Poledra hnědé.

„Garione,“ řekla Poledra, „běž nahoru a řekni, že bychom chtěli snídani. Měli bychom se najíst, možná, že pak nebudeme mít ani čas na oběd.“ Poledra seděla vedle Belgarata, oba se drželi za ruce. Gariona ta výzva trochu urazila. Vždyť on je přece králem, není žádný poslíček. Pak ale pochopil, že to, co ho napadlo, je hloupé a začal vstávat.

„Počkej, Garione, já tam zajdu,“ nabídl se Eriond, jako by četl myšlenky. Eriond byl oblečený do svých obvyklých hnědých rolnických šatů a neměl žádnou zbraň.

Když odešel, napadla Gariona podivná myšlenka.

Proč se tak zabývá tím, jak vypadají jeho společníci? To, co měli oblečené na sobě, přece tolikrát viděl, že by si loho vlastně ani neměl povšimnout. Pak si ale uvědomil strašnou skutečnost – jeden z nich musí dnes zemřít a on si je všechny vštěpoval tak pevně do paměti, aby mohl celý život vzpomínat na toho, kdo zahyne. Podíval se na Zakata. Tento jeho přítel z Malloreu si oholil krátkou bradku, jeho olivová pleť ztratila šedavý nádech, vypadal zdravě a byl opálený. I on měl na sobě jednoduchý oděv, který byl velice podobný Garionovu oděvu. Byly to praktické šaty, protože jakmile vystoupí na břeh, oba si obléknou brnění.

Toth byl oblečený jako obvykle, v prostých šatech a sandálech a kolem ramene měl přehozenou vlněnou příkrývku. Neměl zbraně, v klíně mu ležela pouze Durnikova sekera,

Věštyně z Kellu se nezměnila. Její bílá róba zářila a oči jí kryla jemná páska. Garion si řekl, jestli ji vůbec Cyradis odkládá, třeba při spánku. Pak ho napadla strašná myšlenka: co když ten, koho dnes mají ztratit, je Cyradis? Už obětovala všechno, aby splnila svůj úkol. Obě proroctví přece nemohou být tak krutá, aby požadovaly poslední, nejvyšší oběť od této štíhlé a jemné dívky.

Belgarat se samozřejmě změnit nemohl. Na nohou měl každou

botu jinou, kalhoty měl záplatované a oblékl vybledlou hnědou kazajku. Vypadal přesně tak, jak se objevil na Faldorově farmě. Jediný rozdíl byl v tom, že stařec nedržel v ruce karafu. Předchozí večer se totiž téměř opil do němoty. Poledra mu proto láhev vzala a její obsah vylila do moře. Garion si pomyslel, že Belgaratovy pijácké dny skončily a rozhodl se, že by mohlo být osvěžující si se starým mužem pořádně popovídat, když bude dočista střízlivý.

Při snídani skoro nemluvili, nebylo ani o čem. Se'Nedra nakrmila vlče, pak se dost smutně podívala na Gariona a řekla: „Prosím, nezapomeň se o něj postarat.“

Nemělo vůbec význam se s ní přít. V hlavě jí vězela utkvělá myšlenka, že příští události nepřežije. „Možná, že vlče bys mohl dát Gera-novi. Každý chlapec by měl mít psa. Kdyby se o něj staral náš syn, alespoň by se naučil odpovědnosti,“ dodala Se'Nedra.

„Já jsem psa nikdy neměl,“ řekl Garion.

„To od tebe nebylo moc pěkné, teto Pol,“ řekla Se'Nedra, která neúmyslně, či snad úmyslně, použila tento způsob oslovení.

„Neměl by přece čas, aby se o něj staral. Náš Garion měl velice napilno,“ odpověděla Polgara.

„Doufejme, že to bude lepší, až tohle skončí,“ pravil Garion.

Když se najedli, vešel do kabiny kapitán Kreska. V ruce nesl mapu. „Není příliš přesná, jak jsem vám řekl včera v noci, nemohl jsem měřit dost přesně. Můžeme se dostat s lodí opatrně hodně blízko k pláži a pak budeme muset pokračovat loďkou. Mlha to všechno, bohužel, znesnadňuje,“ řekl Kreska.

„Je pláž taky na východní straně?“ zeptal se ho Belgarat.

„Velice úzká, ale velký odliv ji může trochu zvětšit,“ odpověděl kapitán.

„To je dobré. Pár věcí musíme vzít s sebou na břeh,“ řekl Belgarat a ukázal na dva dlouhé plátěné vaky, v nichž bylo Garionovo a Zakatovo brnění.

„Nechám je naložit.“

„Kdy bude možné vyrazit?“ zeptala se netrpělivě Se'Nedra.

„Ještě potřebujeme asi tak dvacet minut, paničko.“

„To bude trvat tak dlouho?“

Kývl hlavou a uštěpačně dodal: „Pokud se vám ovšem nepodaří

přesvědčit slunce, aby vyšlo dřív.“

Se'Nedra se rychle podívala na Belgarata.

„Nech ho být,“ odpověděl Belgarat.

„Kapitáne,“ řekla Poledra. „Může někdo z vašich lidí dohlédnout na našeho vlčka? Je příliš rozrušený a nechtěli bychom, aby začal výt v nejméně příhodnou dobu.“

„Samozřejmě, paní,“ odpověděl Kreska. Vypadalo to však tak, jako by nebyl na souši dost dlouho, aby znal vlka.

Přibližování ke břehu bylo velmi složité. Námořníci zvedli kotvy a sedli si k veslům. Po několika tempech vždy přestali a plavčík na přídi pečlivě spustil do vody šňůru, na jejímž konci bylo olovené závaží.

„Jde to dost pomalu,“ poznamenal Silk k hloučku přátel stojících na palubě. „Alespoň to je však tiché. Nevíme, kdo je na útesu, a nebylo by dobré, kdyby o nás věděl.“

„Začíná mělčina, kapitáne,“ ozval se námořník, který měřil hloubku, a řekl to jen tak hlasitě, aby ho neslyšel nikdo cizí. Garion a jeho přátelé se připravovali na boj a to bylo důležitější než nabádavá slova. Námořník znovu spustil šňůru a ihned hlásil kapitánovi: „Dno se rychle přibližuje.“

„Vytáhněte vesla,“ rozkázal tichým hlasem Kreska. „Spust'te kotvu, dál plout není možné. Jakmile odrazíme ve člunu, odjed'te asi sto metrů zpět a tam zakotvěte. Až se vrátíme, zahvízdáme, tak jako obvykle.“

„Ano, kapitáne.“

„Vypadá, že to neděláš poprvé,“ řekl Silk Kreskovi.

„Jo, párkrát jsem to dělal,“ přiznal se Kreska.

„Jestli dneska všechno dobře dopadne, tak si musíme promluvit. Mám obchodní návrh, který by tě mohl zajímat.“

„Ty nedokážeš myslet na nic jiného,“ vyjela na Silka Samet.

„Nevyužitá příležitost, drahá Liselle, ta se nevrátí,“ odpověděl téměř slavnostně Silk.

„Ty jsi prostě nenapravitelný.“

„Myslím, že máš pravdu.“

Olejem napuštěný polštář v otvoru v boku lodi ztlumil rachocení kotevního řetězu, když kotva klesala do tmavé vody. Pak Garion usly-

šel, jak se zakousla do skaliska na nehlubokém dně moře.

„Spust’te člun na vodu,“ nařídil Kreska, „ale teprve, až v něm budeme sedět.“ Pak se kapitán omluvně požíval na všechny přítomné a poznamenal: „Bohužel, budete muset pomáhat při veslování. Do člunu se totiž víc lidí nevejde.“

„Samozřejmě, kapitáne.“

„Pojedu s vámi, abyste se dostali bezpečně na pevninu.“

„Kapitáne,“ řekl pak Belgarat, „až budeme na břehu, odjed’ k lodi. Až budeme hotovi, dáme signál.“

„Dobře.“

„A jestli nezahlédneš signál do zítřejšího rána, můžeš odplout do Perivoru, protože se nevrátíme.“

Kreska se zatvářil nesmírně vážně a zeptal se: „Je to opravdu tak nebezpečné?“

„Možná, že to je ještě nebezpečnější, než se domníváš. Snažíme se na to nemyslet,“ řekl mu Silk.

Veslování po olejovité a černé hladině moře nebylo zvlášť příjemné. Z vln se zvedaly šedavé závoje a Garion si vzpomněl na mlhavou noc ve Sthiss Toru, na to, jak jeli po Hadí řece a mohli se spolehnout jedině na orientační smysl jednookého vraha Issuse, který je vedl. Gariona při veslování najednou napadlo, co se asi s Issusem stalo.

Asi po deseti tempech jim dal kapitán Kreska – stál na zádi lodi u kormidla – pokyn, aby na chvíli přestali. Nachýlil hlavu a poslouchal zvuk příboje. „Ještě pár set metrů,“ řekl kapitán tichým hlasem. Pak se obrátil k námořníkovi, který stál s olovnicí na přídi, a nařídil mu: „Stále měř, nechtěl bych najet na skálu. A až poznáš, že se blíží mělčina, hned to hlas.“

„Ano, kapitáne.“

Člun klouzal temnotou a mlhou k neviditelné pláži a příboj vydával charakteristický zvuk. Pak vlny ustupovaly zpět, jakoby věčně hladovějící moře litovalo, že není schopné zmocnit se celé pevniny a změnit svět v nekonečný a věčný oceán. Oceán, kde by se mohly obrovské válce vln převalovat.

„Ještě sto metrů,“ řekl nervózně Kreska.

„Kapitáne, až se dostaneme na břeh, ať tvoji muži zůstanou v loďce. Na pláž nesmějí, tak ať to raději nezkoušejí. Jakmile budeme

na břehu, zatlačíme člun zpátky.“

Kreska těžce polkl a kývl hlavou.

Garion teď slyšel příboj úplně jasně a cítil i pach mořské trávy vyvržené na břeh. Bezprostředně před tím, než zahlédl temnou čáru břehu, se nebezpečné vlny ztratily a moře bylo hladké jako sklo.

„To je hezké,“ poznamenal Silk. „Tiše,“ napomenula ho Samet s prstem na ústech. „Poslouchám,“

Kýl člunu zaskřípal na oblázkovitém břehu, Durnik vyskočil a vytáhl loď na břeh. Garion a jeho přátelé skočili do vody, která jim sahala ke kotníkům.

„Tak zítra se, kapitáne, uvidíme,“ řekl Garion a Toth se chystal strčit člun zpět. Pak Garion dodal: „Alespoň doufám.“

„Mnoho štěstí, Garione,“ řekl Kreska. „Až se vrátíte, tak mi povíte, o čem to všechno vlastně bylo.“

„Možná, že na to raději zapomenu,“ poznamenal zasmušile Garion.

„Jestli vyhražete, tak určitě ne,“ ozval se z mlhy kapitánův hlas.

„Mám kapitána rád. Je to takový milý chlap,“ řekl Silk.

„Rychle zmizme z otevřené pláže. I přes to, co Garionovi řekl jeho přítel, se mi ta mlha moc nelíbí. Bude lepší schovat se za balvanem,“ poznamenal Belgarat.

Durnik a Toth sebrali dva velké plátěné vaky, ve kterých byla brnění, Garion a Zakat tasili meče a šli v čele skupinky vystupující na skalnatý břeh. Hora před nimi byla rozlámaná na podivné hranaté kusy. Garion už v různých částech světa viděl mnoho žulových hor a věděl, že kámen obvykle zvětrává do oblých tvarů.

„To je zvláštní,“ zavrčel Durnik a kopl mokrou botou do dokonalé hrany jednoho z kamenných bloků. Potom položil vak, vytáhl nůž a chvíli se jím rýpal v kameni. „To není žula,“ řekl tiše. „Vypadá to jako žula, ale je to o hodně tvrdší. Musí to být něco jiného.“

„Později na to přijdeme,“ poznamenal Beldin. „Pojďme, najdeme nějaký úkryt pro případ, kdyby se ukázalo, že Belgaratovo podezření bylo oprávněný. Jak se usadíme, zaletím se podívat kolem útesu.“

„Nic neuvidíš,“ předvídal Silk.

„Ale uslyším.“

„Podívejte se – tam,“ řekl Durnik a ukázal perlíkem. „Vypadá to,

jakoby se jeden z těch bloků uvolnil a zakutálel na břeh. Je tam dost velký výklenek.“

„Ten bude docela stačit,“ poznamenal Belgarat. Pak se obrátil k Beldinovi. „Až se budeš přeměňovat, nedělej randál. Zandramas určitě přistála ve stejnou dobu jako my a mohla by to slyšet.“

„Belgarate, přece vím, co mám dělat,“ odfrknul si znechucený hrbáč.

Výklenek na boku podivné, svým tvarem schody připomínající hory byl víc než dostatečný, aby se do něj mohli schovat. Opatrně vešli a čekali.

„Dobrý, ne?“ řekl Silk. „Tady si můžeme trochu odpočinout. Beldin se zatím promění a porozhlédne se po ostrově. A já najdu nějakou schůdnou cestu.“

„Bud' opatrný,“ doporučil mu Belgarat.

„Až jednoho dne tyhle slova zapomeneš říct, Belgarate, uschnou pravděpodobně všechny stromy, co jsou na zemi.“

Silk se vyhrabal z výklenku a zmizel v mlze.

„Ty jsi mu to teda nandal,“ řekl Beldin Belgaratovi.

„Silk je nadšenec. Potřebuje, aby mu někdo všechno připomínal. Máš v úmyslu vyrazit do hodiny?“

Beldin vyšťekl velice nelichotivé slovo, velice pomalu změnil svůj tvar a odplachtil někam do šedivé a husté mlhy.

„Tvoje nálada se ale moc nezměnila, starý vlku,“ řekla mu Poledra.

„Myslíš si snad, že by měla?“

„Ani ne. Ale naděje, jak víš, umírá naposled,“ odpověděla Poledra.

Hustá mlha stále zahalovala okolí. Asi tak za půl hodiny se vrátil Beldin a hlásil: „Na západní pláži někdo přistál. Neviděl jsem, kdo to je, ale dobře jsem je slyšel, protože Angarakové nedovedou držet jazyk za zuby. Promiň, Zakate, ale je to pravda.“

„Vydám nařízení, že další tři nebo čtyři generace Angaraků mohou pouze šeptat, jestli chceš.“

„Ne, Zakate, to je v pořádku,“ řekl hrbáč a uculil se.

„Už je Kheldar zpátky?“

„Ne, zatím ještě ne,“ řekl mu Garion.

„Tak co dělá? Tyhle kameny jsou přece příliš velký na to, aby je někdo ukradl.“

Pak se u hrany výklenku objevil Silk a řekl: „Nebudete tomu věřit...“

„Asi ne! Ale přece bys nám mohl říct, čemu nebudeme věřit.“

„Tenhle kopec je umělý. Kamenné bloky ho obklopují jako terasy. Všechny stěny jsou přímé a hladké. Nahoře je plošina s oltářem a obrovský trůn.“

„Tak takhle to je!“ vykřikl Beldin a louskl prsty, „Belgarate, četl jsi Torakovu knihu?“

„Několikrát jsem to zkoušel, ale moje znalost staré angaračtiny není nijak dokonalá.“

„Ty dokážeš hovořit starou angaračtinou?“ zeptal se Zakat. „Tady v Mallorei to je zakázaný jazyk. Mám dojem, že Torak řadu věcí měnil a nechtěl, aby ho u toho někdo chytil.“

„Naučil jsem se ten jazyk ještě před tím, než to zakázali. Proč se ptáš, Beldine?“

„Vzpomínáš si na tu pasáž hned na začátku? Torak šel na Výšiny korimské, aby se hádal s UL o tom, jak byl stvořený svět?“

„Matně si vzpomínám.“

„UL se hádat nechtěl, a tak se Torak k otci obrátil zády. Slezl z hory, shromáždil Angaraky a vedl je zpět na Korim. Řekl jim, co zamýšlel, a oni – přesně podle angaracké tradice – padli před ním na kolena a začali se vzájemně zabíjet. V téhle pasáži je jedno slovo, Halagačak. Znamená to chrám nebo něco podobného. Vždy jsem si myslel, že Torak hovoří obrazně, nebyla to pravda. Tenhle vrchol je chrám. Na těchto terasách stáli Angarakové a dívali se, jak Grolimové obětují svému bohu lidi. Jestli mám pravdu, tak je tu taky místo, kde rozmlouval Torak se svým otcem. Ať si o tom myslíte cokoli, je fakt, že stojíme na jednom z nejposvátnějších míst na světě.“

„Ty mluvíš o Torakově otci?“ zeptal se Zakat. „To jsem vůbec nevěděl, že bohové mají otce.“

„Samozřejmě, že mají. Každý to přece ví,“ řekla snaživá Se'Nedra.

„To jsem nevěděl.“

„UL je jejich otec.“

„Není to bůh Ulgů?“

„Ne tak úplně. Původní Gorim ho do toho víceméně natlačil.“

„Jak můžeš někam natlačit boha?“

„Musíš ho tlačit opatrně. Velice, velice opatrně,“ řekl Beldin.

„Já jsem se s UL setkala,“ podotkla pyšně Se'Nedra, „a vypadá to, že mě má dokonce rád.“

„Tahle ženská někdy dovede člověka pěkně rozčilit, že?“ řekl Zakat Garionovi.

„Jsi všímavý,“ poznamenal Garion.

„Vy mě nemusíte mít rádi,“ řekla Se'Nedra a odhodila si z čela pramének vlasů, „a ani jeden z vás. Dokud bohové mají rádi děvče, je s ním všechno v pořádku.“

Garionovi najednou svítla slabá naděje. Jestliže se s nimi chce Se'Nedra kočkovat, tak je jisté, že to, co řekla dřív, nemínila vážně. Nicméně si přál, aby jí mohl vzít nůž.

„Během toho tvýho úžasného průzkumu jsi náhodou na tu jeskyni nenarazil?“ zeptal se Belgarat ironicky Silka. „Nebo ses potloukal kolem jenom proto, aby sis prohlížel mlhu?“

„Jeskyni?“ řekl Silk. „Ano, ta je na severní straně. Před ní je nějaký amfiteátr. Narazil jsem na to místo hned v prvních deseti minutách.“

Belgarat se na něj upřeně zadíval.

„Není to ale úplně jeskyně,“ dodal Silk. „Možná, že jeskyně je dál, uvnitř hory. To, co tam je, připomíná spíš chodbu. Na každé straně jsou pilíře a na průčelí jsem zahlédl důvěrně známou tvář.“

„Toraka?“ řekl Garion a začal ztrácet náladu.

„Ano. Právě jeho!“

„Nebylo by tedy lepší, abychom konečně vyrazili?“ navrhl Durnik. „Zandramas je už na ostrově,“ dodal a rozmáchl paže.

„No a co?“ řekl Beldin. Všichni se podívali na legračního malého hrbáče.

„Zandramas nemůže přijít do jeskyně dřív než my, že?“ zeptal se Beldin Cyradis.

„Nikoli, Beldine, to jest zakázáno.“

„Dobře, tak ji necháme čekat. Určitě bude moc potěšená. Má u sebe někdo něco k snědku? Dovedu se sice přeměnit v racka, ale syro-

vý ryby snad jíst nemusím.“

Kapitola dvacátá druhá

ČEKALI SKORO HODINU, NEŽ BELDIN USOUDIL, že Zandramas už musí být připravena na rozhodující okamžik. Garion a Zakat využili zdržení, aby se zbavili brnění. „Porozhlédnu se tu,“ řekl hrbáč. Zvolna se proměnil v racka a zmizel v mlze. Když se vrátil, zlobně se pochichtával. „Ještě nikdy jsem neslyšel ženu tak mluvit,“ řekl. „Člověka to až přivádí do rozpaků, Pol.“

„Co dělá Zandramas?“ zeptal se ho Belgarat.

„Stojí před vstupem do jeskyně, nebo jak se tomu říká. Měla s sebou asi čtyřicet Grolimů.“

„Čtyřicet?“ zvolal Garion. Obrátil se k Cyradis. „Říkalas, že naše síly budou vyrovnané,“ vyčetl jí.

„Což ty nevydáš nejméně za pět, Belgarione?“ otázala se.

„Hmmm -“

„Říkal jsi, že jich *měla* čtyřicet,“ obrátil se Belgarat ke svému bratrovi.

„Řekl bych, že se naše hvězdami posetá přítelkyně snaží protlačit několik Grolimů přes cosi, co drží dveře pevně zavřené. Nejsem si jist, jestli to byla síla držící dveře, nebo jestli Zandramas ztratila trpělivost, když se to Grolimům nezdařilo. Ale asi pět z nich je zřejmě mrtvých a Zandramas chodí kolem a kleje. Mimochodem, všichni její Grolimové mají kapuce s nachovými podšívkami.“

„Jsou to tedy čarodějové,“ řekla zachmuřeně Polgara.

„S tím čarodějnictvím Grolimů to není tak zlý,“ pochybovačně pokrčil rameny Beldin.

„Viděl jsi ta světla, která má pod kůží?“ otázal se Garion.

„Vypadá jako louka za letního večera posetá světluškami. Viděl

jsem ještě něco jiného. Ten albatros je tam také. Kývli jsme na sebe, ale neměli jsme čas zastavit se a promluvit si.“

„Co dělal?“ zeptal se Silk podezíravě.

„Jen se vznášel. Vždyť víš, co ti albatrosi dělají. Myslím, že nepohnou křídly víckrát než jednou za týden. Mlha začíná řídnout. Proč se neposuneme na jeden z těch výstupků nad amfiteátre? Uvidí-li Zandramas skupinu tmavých postav, vynořujících se z mlhy, měla by to být pro ni výhoda, nemyslíte?“

„Viděl jsi mé dítě?“ zeptala se Se'Nedra s úzkostí v hlase.

„To už není žádné dítě, holčičko. Je to statný chlapec s blondá-tými kučerami, takovými, jaké míval Eriond. Z výrazu jeho tváře jsem usoudil, že se mu příliš nelíbí společnost, ve které se nachází, a z jeho vzezření vyvozuji, že bude stejně náladový jako ostatní členové jeho rodiny. Garion by snad mohl sejít tam dolů a podat mu meč a pak by chom pozorovali, jak si vede.“

„Nerad bych ho nechal zabíjet lidi, dokud neodroste dětským střevíčkům,“ řekl Garion. „Je tam ještě někdo jiný?“

„Podle vyprávění jeho ženy se domnívám, že je mezi nimi arcivé-voda Otrat. Je oblečený v obnošeném královském šatě a na hlavě má korunu nevalné ceny. Ani výraz je ho tváří není příliš inteligentní.“

„Ten bude můj,“ zavřel Zakat. „Ještě nikdy jsem neměl příleži-tost vypořádat se s velezrádce.“

„Jeho žena zůstane tvým věčným dlužníkem,“ zazubil se Beldin. „Možná se vypraví do Mal Zetu, aby ti vyjádřila své díky osobně. Je to velmi svůdná žena. Radím ti, aby sis řádně odpočinul.“

„Zdá se mi, že pro konverzaci pochopení nemám,“ pravila Cyra-dis. „Den ke konci se chýlí. Jest třeba pokračovati.“

„Jak si tvé srdce žádá, miláčku,“ zazubil se zase Beldin. Cyradis se mimoděk pousmála. A tak se všichni vrátili k nevázanému žertová-ní. Před nimi byla pravděpodobně nejdůležitější událost všech dob, a tak žertovné zlehčování situace bylo přirozenou lidskou reakcí.

Silk vyrazil z úkrytu. Díky svým měkkým botám se po vlhkých kamenech pohyboval téměř nehlučně. Garion a Zakat si však museli dávat pozor, aby nebylo slyšet cvakání jejich podpatků. Asi tři metry vysoké terasovité stupně byly spojeny schodišti. Silk své druhy vyvedl na třetí stupeň a pak začali horu ve tvaru komolého jehlanu obcházet.

Když došli až do severovýchodního rohu, zastavil se. „Teď bychom se měli chovat obzvlášť tiše,“ zašeptal. „Jsme sotva sto metrů od amfiteátru. Nemůžeme potřebovat, aby nás i nějaký ostrážitý Grolim zaslechl.“

Proplížili se kolem rohu a několik minut opatrně kráčeli podél severní stěny. Poté se Silk zastavil, nahnul se přes okraj a zahleděl se dolů do mlhy.

„To je ono,“ šeptl. „Amfiteátr je vlastně takový obdélníkový zářez v téhle straně vrcholu. Táhne se od pláží směrem nahoru až k támhle tomu portálu. Když se podíváte dolů, uvidíte, jak jsou ty kamenné stupně přerušeny. Zandramas je asi sto metrů od nás.“

Garion se zadíval do mlhy tak upřeně, jako by chtěl jediným gestem rozhrnout mlžný závoj a stanout tváří v tvář nepříteli.

„Jen klid,“ zašeptal mu Beldin. „Už brzy to přijde. Ať jí nezkazíš překvapení.“

Z mlhy k nim doléhaly nesouvislé zvuky – hrubé, útržkovité hlasy Grolimů. Mlha je poněkud tlumila, takže Garion nerozuměl slovům – a ani to nebylo třeba.

Čekali.

Mezitím nad východním obzorem vyšlo slunce a jeho bledý kotouč nezřetelně prosvěttil mlhu a tmavá mračna doznívající bouře. Mlha se začala snášet dolů, až se postupně rozpustila. Garion uviděl oblohu. Hustá vrstva tmavých oblaků ležela nad útesy a rozprostírala se ještě několik mil na východ. Slunce na východním horizontu ozařovalo mračna zespodu a jeho paprsky dodávaly oblakům zlověstně načervenalou barvu. Vypadalo to, jako by celé nebe hořelo.

„Barvitě,“ zamumlal Sadi a nervózně si přehazoval dýku z jedné ruky do druhé. Sundal si tornu z červené kůže a otevřel ji. Vyndal kameninovou láhev, napil se a pak ji odložil.

„Na tomhle útesu by měly být myši,“ řekl, „nebo vejce mořských ptáků. Zith a její děti budou rádi.“

Pak se narovnal a z torny opatrně vyndal malý váček a vsunul si ho do kapsy tuniky.

„Ostražitosti není nikdy dost,“ šeptl na vysvětlenou. Mlha se teď pod nimi rozprostírala jako perlově šedivý oceán ve stínu pyramidy. Garion zaslechl podivný melancholický křik a zvedl oči. Nad mlhami

se na nehybných křídlech vznášel albatros. Garion upíral zrak dolů do mlžného závoje a mimoděk rozepínal pochvu svého meče. Orb matně zářil a jeho barva nebyla modrá jako obvykle, ale rudá – téměř jako barva hořící oblohy.

„Tak je to potvrzeno, starý vlku,“ obrátila se Poledra ke svému muži. „Sardion je v té jeskyni.“

Belgarat, jehož stříbřité vlasy a vousy rudě planuly v odlesku záře oblaků, zamručel. Mlhy pod nimi začaly vířit jako rozbouřené moře. Garion pod sebou náhle uviděl potemnělé, nejasné a tmavé postavy.

Mlha teď prořídla docela a proměnila se v chuchvalce oparu.

„Svatá čarodějko,“ vykřikl jeden z Grolimů na poplach. „Pohleď!“ Postava v kápi z černého lesklého saténu se obrátila a Garion hleděl do tváře Dítěte Temnoty. Slyšel o světelných záblescích pod její kůží několikrát, ale žádné vyprávění ho nemohlo připravit na to, co nyní viděl. Světélka ve tváři Zandramas nebyla nehybná, nýbrž těkala pod kůží. Ve stínu staré pyramidy byly její rysy temné, stěží viditelné, ale ničivá světélka vyvolávala dojem, že v jejím organismu je obsažen „celý hvězdný vesmír“ – jak praví tajná slova Ašabských proroctví.

Vtom zezadu uslyšel, jak Se'Nedra prudce sykla. Otočil hlavu a uviděl malou královnu, která se s dýkou v ruce a s očima planoucíma nenávisť rozběhla směrem k schodišti vedoucími dolů do amfiteátru. Polgara a Samet si byly vědomy jejího zoufalého plánu, a proto ji rychle zadržely a odzbrojily.

A pak Poledra vystoupila na okraj kamenné terasy.

„Tak to konečně nastalo, Zandramas,“ řekla jasným hlasem.

„Já jsem jen čekala, až se spojíš se svými přáteli, Poledro,“ prohodila čarodějka posměšně. „To víš, bála jsem se o tebe, myslela jsem si, že jsi zabloudila. Teď je to tedy v pořádku a vše může proběhnout řádným způsobem.“

„Tvé obavy jsou poněkud opožděné, Zandramas,“ odvětila Poledra. „Ale to nevadí. Vše je, jak bylo předpovězeno, přijeli jsme na dohodnuté místo ve smluvenou dobu. Nechme stranou všechny pošetilosti a pojďme přímo k věci. Svět určitě hoří netrpělivostí.“

„Ještě ne, Poledro,“ odpověděla Zandramas rozhodně.

„Jak únavné,“ povzdychla si Belgaratova žena otráveně. „Chyba

je ale v tobě, Zandramas. Přestože něco není zřejmě v pořádku, musíš to zkusit. Už dost dlouho ses vykrucovala a snažila vyhnout tomuto setkání, ale marně. Všechny tvé vytáčky tě jen přiblížily k tomuto místu. Nemyslíš, že je načase přestat s tvými zábavnými kousky a začít jednat zpříma?“

„Myslím, že nemáš pravdu, Poledro.“

Poledra vzdychla. „Dobrá, Zandramas,“ řekla rezignovaně, „jak tedy myslíš.“ Natáhla ruku a ukázala na Gariona. „Protože o to usiluješ, povolávám tedy Bohobijce.“

Garion pomalu, ale jistě přibližoval ruku k jilci svého meče. Když ho vysunoval z pochvy, ozvalo se zlověstné zasvištění a zaleskla se jeho zářivá modř. Garionova mysl byla ledově klidná. Všechny pochyby a strach byly pryč, podobně jako tomu bylo u Kthol Mišraku. Uchopil jílec svého meče do obou rukou a pomalu ho zvedal, až jeho zářící čepel mířila do planoucích oblaků nad jeho hlavou.

„To je tvůj osud, Zandramas!“ zařval strašlivým hlasem, zlostná slova se mu nezadržitelně řinula z úst.

„To teprve musí být rozhodnuto, Belgarione.“ Zandramasin hlas byl plný vzdoru, jak se dalo očekávat, ale dalo se v něm tušit ještě něco jiného. „Vykládat osud není vždy jednoduché.“ Učinila vladařské gesto a její Grolimové se semkli do sevřeného šiku a začali notovat nápěv prastarého chorálu.

„Zpět!“ vykřikla varovně Polgara a pak spolu s Beldinem a svými rodiči postoupila k okraji terasy. Garion náhle zahlédl inkoustově temný mihotavý stín a začínal mít zvláštní pocit strachu. „Dávejte na sebe pozor,“ varoval tiše své přátele. „Myslím, že začíná jedno z jejích magických představení, o kterých jsme mluvili včera večer.“ Pak ucítil velmi silné dmутí a uslyšel burácivý řev. Od Grolimů shromážděných kolem Zandramas se začala rozšiřovat vlna naprosté temnoty. Ta se rozstříštila do černých útržků, které syčely, prskaly a poletovaly kolem amfiteátru jako vystrašené myši, protože čtyři čarodějové ji opovržlivě rozfoukali vyřčením jediného slova. Několik Grolimů se zhroutilo na kamennou dlažbu a zmítali se bolestí, ale většina z nich se smrtelně bledým výrazem ve tváři vrávorala zpět. Beldin se zlověstné zachechtal. „Chtěla bys to zkusit ještě jednou, miláčku?“ vysmíval se Zandramas. „Pokud jsi to měla v plánu, měla jsi s sebou

přivést víc Grolimů. Ubývá jich poněkud rychle, nemyslíš?“

„Byl bych rád, kdybys to už nedělal,“ obrátil se k němu Belgarat.

„Vsadím se, že ona taky. Bere se až moc vážně, a trocha směšnosti vždycky vyšine ji a jí podobné z tempa.“

Zandramas ani nehnula brvou a mrštila po hrbáčovi ohnivou kouli. Ten ji však odrazil, jako by to byl pouhý hmyz.

Garion náhle porozuměl. Příval temnoty a ohnivá koule ještě nebyly myšleny zcela vážně. Byla to pouze lest, úskok, který měl odvést pozornost od onoho stínu v pozadí. Čarodějka z Daršivy se ledově usmála. „Nevadí,“ pokrčila rameny. „Jen jsem vás zkoušela, byl to jen takový komický kousek. Neztrácej humor, Beldine. Ráda vidím, když lidé umírají šťastni.“

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Usměj se trochu, miláčku, a ještě se porozhlédni kolem sebe. Měla by ses rozloučit se sluncem, dokud se z něho ještě můžeš těšit. Myslím, že už to nebude dlouho.“

„Jsou ty výhrůžky skutečně nutné?“ zeptal se Belgarat unaveně.

„Bývá to zvykem,“ řekl mu Beldin. „Narážky a vychloubání jsou běžnou předehrou k vážnějším akcím. Kromě toho, ona začala.“ Podíval se opovržlivě na Grolimy, kteří začali hrozivě postupovat vpřed.

„Myslím, že je nejvyšší čas. Pojd'me si dolů připravit velký hrnc dušeného grolimského masa. Mám ho nejraději nasekané pěkně na drobno.“ Natáhl paži, lusknul prsty a sevřel v ruce rukojeť hákovitě zahnutého nože.

S Garionem v čele se začali přesouvat ke schodišti a vyrazili dolů, když vtom se Grolimové s různými druhy zbraní začali drát k úpatí.

„Drž se zpátky!“ snažil se Silk zadržet Samet, která se k nim se svou dýkou přidala.

„Ani náhodou,“ odpověděla úsečně. „Chráním si investice.“

„Jaký investice?“

„Promluvíme si o tom později, teď není čas,“

Grolim, který vedl útok, byl obrovský muž, téměř tak velký jako Toth. Pohupoval obrovskou sekýrou a z jeho očí čísel zloba. Když byl asi dva metry od Gariona, Sadi přistoupil ke králi Rivanů a mrštil plnou hrst podivně zbarveného prášku do tváře blížícího se Grolima. Ten zatřásl hlavou, sáhl si do očí a mohutně kýchl. Jeho oči se naplnily hrůzou a zaječel. Za hrozivého kvílení upustil sekeru, otočil se a

řítíl se zpátky dolů. Cestou s sebou strhával své druhy. Nezastavil se, ani když doběhl až na samé jeviště amfiteátru, ale běžel dál do moře. Dopotácel se, po pás ve vodě, až ke skalnímu výstupku ukrytému pod vodní hladinou. Nezdálo se, že by uměl plavat.

„Myslel jsem, že už ten prášek nemáš,“ obrátil se Silk k Sadimu a ladně vrhl jednu ze svých dýk. Jeden z Grolimů zavrával a snažil se vytrhnout dýku vyčnívající z jeho hrudi. Šlápl však vedle a padl po zádech dolů na schodiště.

„Vždycky si беру trochu pro nepředvídané události,“ odpověděl Sadi, sklonil se, aby se vyhnul ráně mečem, a zabořil svou jedovou dýku do Grolimova břicha. Ten ztuhl a pomalu se skácel po hraně schodiště. Skupinka černě oděných mužů, která je hodlala překvapit zezadu, šplhala nahoru po stranách schodiště. Samet poklekla a chladně vrazila jednu dýku do tváře Grolima, který se přibližoval k okraji vrcholu. Ten si s chraplavým křikem zakryl tvář rukou a řítíl se dolů. Cestou smetl několik svých druhů.

Poté plavá drasnijská dívka přeskočila na druhou stranu schodiště a rozvinula svou hedvábnou šňůru. Obratně ji ovinula kolem krku jednoho Grolima, který se škrábal vzhůru. Škubla smyčkou, bezmocný Grolim ztratil rovnováhu a začal zoufale kopat nohama do vzduchu. Jeho tvář zmodrala a pak úplně ochabla. Samet se naklonila, odvinula šňůru a chladně skopla nehybné tělo dolů. Durnik a Toth zaujali postavení vedle Gariona a Zakata. A pak všichni čtyři, drtíce černě oděné postavy, postupovali nezadržitelně krok za krokem po schodech dolů. Zdálo se, že Durnikovo kladivo je jen o málo strašlivější než meč krále z Rivy. Jak neúprosně sestupovali dolů, Grolimové padali. Toth systematicky sekal Durnikovou sekerou. Jeho tvář nejevila známky vzrušení. Byla to tvář muže, který podtíná strom. Zakat byl dobrý šermíř a odrážel útoky svým mohutným, nicméně velice lehkým mečem. Jeho výpady byly rychlé a většinou mistrovské. Schody pod touto strašlivou čtveřicí byly posety svíjejícími se těly a tekly po nich proudy krve.

„Pozor na cestu,“ varoval Durnik, když tříštil lebku dalšího Grolima. „Schody začínají být poněkud kluzké.“ Garion srazil další grolimskou hlavu. Poskakovala jako dětský míč dolů po schodech, zatímco tělo se převálilo přes hranu schodiště. Garion se odvážil pohlédnout

zpět přes rameno. Belgarat a Beldin se připojili k Samet, aby jí pomohli zapudit černě oděné postavy šplhající po stranách schodiště. Zdálo se, že Beldinovi činí zvláštní potěšení zarážet svůj zahnutý nůž do očí Grolimů. Prudkým otočením a škubnutím pak vytrhával chuchvalce mozkové hmoty. Belgarat, s palci zastřenými za opasek, klidně čekal. Když se Grolimova hlava objevila nad okrajem schodiště, stařec napřáhl nohu a vši silou kopl Torakova kněze do tváře. Protože od schodiště k podlaze amfiteátru to bylo zhruba sto metrů, někteří Grolimové se pokoušeli šplhal podruhé. Když se našim hrdinům podařilo dostat až dolů, jen málo Grolimů zůstalo naživu, Sadi se svou obvyklou obezřetností a důkladností poskakoval od jedné strany schodiště ke druhé a svou jedovou dýkou chladně dobíjel raněné chroptící Grolimy, kteří pak padali na podlahu amfiteátru.

Zdálo se, že Zandramas je poněkud vyvedena z rovnováhy divokostí a prudkostí nepřátelského nájezdu. Nicméně vytrvávala v tvrdém odporu. Za ní se vynořil muž s korunou na hlavě a v omšelém královském šatě, jeho ústa byla otevřená hrůzou. Rysy jeho obličeje byly vzdáleně podobné Zakatovým, a tak Garion usoudil, že to je arcivévoda Otrat. A pak Garion konečně spatřil svého syna. Snažil se nevyhledávat chlapce během hrozného sestupu, protože si nebyl zcela jist, jaká by byla jeho reakce ve chvíli, kdy soustředit se bylo životně důležité. Beldin správně tvrdil, že Geran už není dítětem. Blondřaté kadeře dávaly jeho tváři jistou měkkost, ale v očích, které se střetly s otcovým pohledem, už žádná měkkost nebyla. Geran byl očividně šířán nenávistí k ženě, která pevně svírala jeho paži.

Garion slavnostně pozvedl meč až ke hledí své přilby na pozdrav a Geran mu stejně slavnostně odpověděl vztyčenou paží.

Poté začal král z Rivy neúprosně postupovat vpřed a zastavoval se pouze, když si potřeboval odstranit z cesty odsekané hlavy Grolimů. Nejistota, kterou pociťoval ještě v Dal Perivoru, úplně zmizela. Zandramas stála jen několik metrů před ním a skutečnost, že to byla žena, už nebyla důležitá. Pozvedl svůj plamenný meč a postupoval dál.

Chvějící se stíny na okrajích jeho zorného pole ztmavly. Zaváhal a jeho obavy vzrostly. Zkoušel je potlačit, ale nedařilo se mu to. Zapotácel se. Stíny, zprvu nejasné, začaly splývat v ohavnou tvář, jež se tyčila za černě oděnou čarodějkou. Bezduché a prázdné oči a široce

otevřená ústa vyjadřovaly zoufalství. Vypadalo to, jako by tento člověk byl svržen z vrcholu moci a slávy do prostředí nepředstavitelné hrůzy. V této ztrátě však vůbec nežádal soucit a laskavost, naopak bylo cítit nutkavou potřebu tohoto šeredného stvoření donutit i ostatní sdílet jeho trápení.

„Hle, Král Pekla!“ zvolala Zandramas triumfálně. „Prchejte a užijte si ještě pár chvil, než vás svrhne do věčných temnot, do věčných plamenů a do věčného zoufalství!“

Garion nemohl dál. Tento okamžik vrcholné hrůzy ho zastavil.

A pak jako by uslyšel hlas. Hlas, který k němu přicházel z dávnych dob. A spolu s ním se mu vybavila i představa. Zdálo se mu, že stojí na velké mýtině kdesi v tese. Z temné, těžké noční oblohy padal drobný déšť a listí pod nohama bylo vlhké a mazlavé. Eriond k nim zcela bez obav promlouval. Garion si uvědomil, že se to přihodilo hned po jejich prvním střetnutí se Zandramas, která tehdy na sebe vzala podobu draka a zaútočila na ně. „Ale ten oheň nebyl opravdový,“ vysvětloval mladík. „Cožpak jsi to neviděl?“ Byl trochu překvapen, že mu nerozumějí. „Byla to jen iluze. Všechno zlo je ve skutečnosti vždy pouhou iluzí. Omlouvám se, pokud jste měli strach, ale neměl jsem čas na vysvětlování.“

Garion pochopil, že tady byl klíč k záhadě. Halucinace byly základem všech zmatků. Iluze zmizela. Nepomátl se. Tvář Krále Pekla byla podobným přeludem jako iluze, s níž se Se'Nedra setkala v lesích pod Kellem.

Jedinou zbraní Dítěte Temnoty, které muselo Dítě Světla čelit, byla iluze – jemné oklamání mysli. Byla to mocná zbraň, ale velice křehká. Jediný paprsek světla jí mohl zničit. Vyročil tedy znovu vpřed.

„Garione!“ vykřikl Silk.

„Nevšímej si té tváře,“ řekl mu Garion. „Není skutečná. Zandramas se vás zkouší poděsit a dohnat k šílenství. Ten obličej tam prostě není. Není to nic hmotného, není to nic víc než stín.“

Zandramas sebou trhla a hrůzná tvář za ní se zachvěla a zmizela. Její oči se prudce rozkmitaly a pak se upřely na cestu vedoucí do jeskyně. Zdálo se, že si toho Garion všiml. Byl si jist, že se v té jeskyni cosi nachází, něco, co mohlo být poslední obrannou linií Zandramas.

Poté, zdánlivě bez zájmů o ztrátu zbraně, která vždy Dítěti Temnoty tak dobře sloužila, učinila směrem ke zbylým Grolimům různé gesto.

„Ne.“ Ozval se jasný hlas věštkyň z Kellu. „To dovoliti nemohu. Tato záležitost musí být rozhodnuta volbou, nikoliv hádkou nesmyslnou. Zastrč meč svůj do pochvy, Belgarione z Rivy, ty pak pochopy své stáhni, Zandramas z Daršivy!“

Garion zjistil, že se mu svaly na nohou náhle křečovitě stáhly a že není schopen pohybu. Zkroutil se bolestí. Viděl, jak Cyradis vedená Eriondem sestupuje po schodech. Hned za ní kráčela teta Pol, Poledra a královna z Rivy.

„Úkolem vás obou,“ pokračovala Cyradis hlasem, který se rozléhal ozvěnou, „není zničit se vzájemně. Neboť došlo-li by k tomu, že jednomu z vás se podaří druhého zahubit, pak úkoly vaše nesplněny zůstanou a ani já svůj splnit nemohu, čímž by vše, co jest, vše, co bylo, a vše, co býti ještě má, navěky zničeno bylo. Vsůň meč svůj do pochvy, Belgarione, a ty Grolimy své pryč pošli, Zandramas. Pojďme přímo na Místo, které není více a Volbu provedme. Svět jest již unaven otálením vaším.“

Garion zasunul meč do pochvy, ale čarodějka z Daršivy přimhouřila oči. „Zabte ji,“ rozkázala svým Grolimům chladně. „Zabte tu slepou čarodějnici ve jménu nového Boha Angaraku.“

Zbylí Grolimové, v jejichž tvářích se zračilo svaté nadšení, se rozběhli směrem ke schodišti. Eriond se nadechl a odhodlaně se postavil před Cyradis.

„To nutné nebude, nositeli Orbu,“ řekla mu Cyradis. Mírně sklonila hlavu a hlas chorálu zesílil. Grolimové se zapotáceli, klopýtali a pak svýma nevidoucima očima začali kolem sebe tápavě hledat denní světlo.

„Opět kouzla,“ zašeptal Zakat, „táž jako v Kellu. Jsou slepí.“

Tentokrát však Grolimové ve své slepotě neviděli tvář Boha jako ten mírný starý kněz, se kterým se setkali na ovčí farmě poblíž Kellu, ale něco zcela jiného. Zdálo se, že kouzlo má dvě fáze. Grolimové nejdříve křičeli na poplach a poté ze strachu, načež se jejich křik změnil v jekot. Obrátili se a klopýtali jeden přes druhého, lezli dokonce i po kolenou, aby unikli tomu, co viděli. Prodírali se dolů k moři. Zřejmě tak následovali neohrabaného Grolima, do jehož tváře Sadi mrštil

svůj podivný prášek. Brodili se vlnami a zapadali stále hlouběji a hlouběji. Několik z nich umělo plavat, ale nebylo jich mnoho. Ti si pak plavali na širé moře pro nevyhnutelnou smrt. Ostatní, dříve než úplně zůstali pod vodou, zoufale a úpěnlivě zvedali ruce nad hlavu. Sloupce bublinek stoupaly k černé hladině, avšak za několik okamžiků se voda utišila.

Albatros přeletěl nad vlnami a pak se opět vrátil a na svých obrovských nehybných křídlech se vznášel nad amfiteátre.

Kapitola dvacátá třetí

„A NYNÍ JSI SAMA, DÍTĚ TEMNOTY,“ řekla Cyradis stroze.

„Ti, kteří tu byli se mnou, nebyli důležití, Cyradis,“ odpověděla Zandramas lhostejně. „Splnili svůj úkol a už je nepotřebuji.“

„Jsi tedy připravena vstoupiti touto branou na Místo, které není více a v přítomnosti Sardionu volbu učiniti?“

„Samozřejmě, svatá věstkyně,“ souhlasila Zandramas mírně. „Ráda vstoupím společně s Dítětem Světla do Torakova chrámu.“

„Dávej na ní pozor, Garione,“ zašeptal Silk. „Ten její tón je podivný. Ještě má něco za lubem.“

Zdálo se, že i Cyradis prohlédla léčku. „Tvůj náhlý souhlas mate mne, Zandramas,“ řekla. „Po celé dlouhé měsíce vyhnouti snažila jsi se setkání tomuto a nyní do sluje té přímo pospícháš. Co tě tak změnilo? Nečíhá tam uvnitř na nás nějaké dosud neznámé nebezpečí? Ne-snažíš se Dítě Světla vlákati do záhuby, aby ses nezbytnosti Volby vyhnouti mohla?“

„Odpověď na tvou otázku, slepá čarodějnice, se nachází za touto branou,“ odvětila nevládně Zandramas.

Obrátila svou třpytivou tvář ke Garionovi. „Velký Garion jistě strach nemá,“ řekla. „Či snad ten, kdo zabil Toraka, se stal krotkým a ustrašeným? Jakou hrozbu mohu já, pouhá žena, postavit proti nej-mocnějšímu válečníkovi světa? Pojďme tedy sluj prozkoumat společně. S důvěrou vkládám svoji bezpečnost do tvých rukou, Belgarione.“

„Tak tomu býti nemůže, Zandramas,“ prohlásila věstkyně z Kellu. „Jest příliš pozdě na vytáčky a lsti. Toliko Volba jest nyní možností tvojí.“

Odmlčela se a krátce pokynula hlavou. Garion znovu zaslechl

sborové mručení.

„Ach,“ pravila konečně, „nyní již tomu rozumíme. Ta pasáž v Knize nebes byla záhadná, leč nyní jest to jasné.“ Obrátila se k portálu. „Přístup blíž, démone. Přestaň se skrývati v temnotách, kdež na kořist číháš, a vylez ven, neboť spatřiti tě můžeme.“

„Ne!“ vykřikla Zandramas chraplavým hlasem.

Ale bylo pozdě. Pomalu a neohrabaně se ze sluje vybelhal omšelý a napůl chromý drak, supěl a chrлил oheň a kouř.

„Ne, znovu ne,“ zaúpěl Zakat.

Garion však viděl víc, než jen onoho draka. Podobně jako tehdy v zasněženém lese u Val Alornu, když spatřil podobu Baraka společně s tím strašlivým medvědem, prchajícím před ním poté, co skolil kance. Tehdy mu nebylo ještě ani čtrnáct let. Nyní uviděl v podobě draka obraz démona. Byl to Mordja, úhlavní nepřítel Nahaze, démon, který vnesl vřeštícího Urvona do věčné jámy pekel. Mordja, který šesti hadovitými pažemi uchopil obrovský meč – meč, jenž Garion znal až příliš dobře. Démon v podobě draka kráčel obrovskými kroky kupředu, třímající Torakův hrozivý meč stínů. Když k nim ohavně rozdvojená obluda přicházela, hořící rudá oblaka nad jejich hlavami sršela oheň.

„Roztáhněte se!“ zvolal Garion. „Silku, řekni jim, co mají dělat!“ Hluboce se nadechl a uviděl, jak z nízké rudé oblohy šlehaají blesky a s ohlušujícím hromobitím se tříští na výstupcích pyramidy.

„Pojďme!“ vykřikl Garion směrem k Zakatovi a uchopil rukojeť svého meče. Ale potom se náhle zastavil a poklesl v kolenou. Klidně, jako by kráčela po louce, přistoupila k ohavné obludě Poledra.

„Tvým vládcem je Pán klamu, Mordjo!“ pravila náhle znehybnělé nestvůře, „ale je na čase skončit s podvody. Budeš mluvit jen pravdu. Z jakého důvodu jsi zde, na tomto místě?“

Démon uvězněný v podobě draka nenávistně zavrčel, kroutil se a svíjel, jak se snažil osvobodit.

„Mluv, Mordjo!“ poručila Poledra. Měl vůbec někdo už takovou moc?

„Nebudu,“ vyprskl Mordja vztekle.

„Ale budeš,“ pronesla Garionova babička děsivě tichým hlasem. Mordja zavřeštl jako by ze smrtelné křeče.

„Jaké jsou tvé záměry?“ trvala na svém Poledra.

„Sloužím Králi Pekla!“ začal démon.

„A jaké jsou úmysly Krále Pekla?“

„Má ve svém držení kameny moci,“ zavyl Mordja.

„A proč?“

„S jejich pomocí může rozlomit řetězy, do kterých ho proklatý UL spoutal dříve, než bylo toto vše vykonáno.“

„Tak proto jsi tedy pomáhal Dítěti Temnoty a proto tvůj nepřítel Nahaz pomáhal učedníku Torakovu? Cožpak tvůj pán nevěděl, že se chtěli vzbouřit proti Bohu? Proti Bohu, který by ho svázal ještě pevněji?“

„To, oč usilovali, nebylo vůbec důležité,“ zamručel Mordja. „Nahaz a já jsme spolu soupeřili, ale náš spor nebyl kvůli šílenému Urvonovi, ani kvůli té couře Zandramas. Ve chvíli, kdy se oba dostaneme ke Sardionu, Král Pekel rozhodne, zda se ruce moje, či ruce Nahazovy zmocní onoho kamene. A pak s jeho pomocí jeden nebo druhý vyvrve Kthrag Yaska z moci Gariona a oba kameny doručí našemu Pánu. V okamžiku, kdy uchopí oba kameny, stane se novým Bohem. Jeho řetězy popraskají a on bude bojovat jako rovný, ba dokonce mocnější Bůh. A to vše je, byla a bude výlučně jeho záležitost.“

„A jaký by pak měl být osud Dítěte Temnoty a učedníka Torakova?“

„Měli být naší odměnou. Dokonce i nyní se v nejzažším koutě pekel živí Nahaz šíleným Urvonem, stejně jako já se živím Zandramas. A tou nejvyšší odměnou pro Krále Pekla jsou věčná muka.“

Čarodějka z Daršivy vyjekla hrůzou, když se dozvěděla o tak krutém osudu své duše.

„Ty mě nemůžeš zastavit, Poledro,“ vysmíval se Mordja, „jelikož Král Pekla posílil mé ruce.“

„Moc tvých rukou je však spoutána v těle této obludné šelmy,“ řekla Poledra. „Učinil jsi Volbu a Volba provedená na tomto místě nemůže být změněna. Tady budeš bojovat sám a tvým jediným spojencem nebude Král Pekla, ale pouze tahle tupá nestvůra, kterou sis vybral.“

Démon vztyčil svou hroživou tlamu, plnou ostrých tesáků, táhle zavyl a zoufale se snažil vyprostit se z podoby, do které byl uvězněn.

„Znamená to tedy, že budeme bojovat s oběma?“ zeptal se Zakat Gariona třesoucím se hlasem.

„Bohužel ano.“

„Garione, ty jsi ztratil rozum?“

„Dokážeme to, Zakate. Když Poledra omezila Mordjovu moc – sice nevím jak, ale omezila, jelikož nemá plnou sílu, máme proti němu jistou šanci. Dejme se do toho.“

Garion sklopil hledí a vyrazil kupředu, mávaje svým plamenným mečem. Silk a jeho společníci se rozdělili a přibližovali se k drakovi ze stran a zezadu. Když se společně se Zakatem obezřetně pohnuli kupředu, spatřil Garion něco, co by pro ně mohlo být velice výhodné. Spojení primitivního myšlení draka a intelektu starého démona nebylo úplné. Drak se svou zarputilou tupostí mohl pouze zaměřit své jediné oko na ty nepřátele, kteří stáli přímo před ním. A tak zaútočil, nevnímaje Garionovy přátele, kteří se blížili k jeho slabinám. Mordja si však byl až příliš dobré vědom nebezpečí přicházejícího ze stran a zezadu. Nepřirozené, rozpolcené myšlení obrovské nestvůry s netopýřními křídly se projevovalo podivnou váhavostí, až nerozhodností. A pak Silk s mečem padlého Grolima v rukou vyrazil zezadu a mocně sekl do zmítajícího se ocasu. Drak zařval bolestí a z jeho otevřené tlamy završely plameny. Nemotorně se otočil a chtěl odpovědět na Silkův útok. Ten však velice hbitě uskočil a ostatní zaútočili na drakovy slabiny. Durník začal rytmicky bušit na jedné straně, zatímco Toth neméně intenzivně sekal do druhé slabiny.

Když Garion viděl, jak se drak téměř úplně otočil, aby mohl čelit Silkovu útoku, dostal nápad.

„Sekej do ocasu!“ křikl na Zakata. Učinil pár kroků, aby se mohl lépe rozběhnout, a pak vyrazil kupředu. Jeho pohyby byly ovšem omezovány těžkým brněním. Přeskočil svíjející se ocas a vyběhl drakovi po zádech.

„Garione!“ Zaslechl, jak Se'Nedra vyjekla hrůzou. Nedbaje jejího poděšeného křiku, Garion dál šplhal po šupinatých zádech draka, až stanul na jeho ramenou mezi netopýřními křídly. Věděl, že drak asi nepocítí údery jeho ohnivého meče. Ale Mordja ano. Pozvedl tedy svůj ocelový meč, sevřel jej oběma rukama a vší silou udeřil do šupinatého krku. Drak zakroutil svou strašlivou hlavou, pátraje po útoční-

kovi, vychrлил oheň a kouř, úderu však nevěnoval pozornost. Mordja zaječel bolestí, když ho Orb zasáhl svou palčivou silou. To byla výhoda. Drak nebyl schopen čelit jejich útokům z více stran. Jen za pomoci inteligence démona mohl být v této situaci nebezpečný, ale Garion už si byl jist, že Orb může démonovi zasadit drtivý úder.

V tomto ohledu měl dokonce více moci než bůh. Démoni unikli před bohy, ale před pronásledováním Aldurova Orbu už utéci nemohli.

„Více! Prudčeji!“ poručil Garion, když opět pozvedl meč. A udeřil znovu a znovu a znovu. Obrovská čepel už osekávala nejen dračí šupiny, ale probíjela se i ke svalstvu. Uvězněný Mordja vřeštěl, když se mu, stejně jako drakovi, začal meč zasekávat do krku.

Garion obrátil meč hrotem dolů, pevně ho uchopil za příčnou vzpěru jílce a vedl ránu přímo mezi rozlehlé lopatky draka.

Mordja zaječel hrůzou.

Garion se snažil meč vypáčit, čímž ránu ještě víc rozšiřoval. Donkonce i drak to ucítil. Zavyl bolestí. Garion znovu pozvedl meč a znovu ho vnořil do krvácející rány, tentokrát však hlouběji. Drak a Mordja zavřeštěli současně. Garionovi se náhle vybavila podivná vzpomínka z mládí, když pozoroval starého Cralta, jak kope jámy pro sloupky k plotu. Nyní vědomě napodoboval rytmické pohyby starého farmáře, když zdvihal meč vysoko nad hlavu, tak jako Cralto lopatu, a pak ho vrážel hluboko do dračí tkáně. S každým úderem se rána víc rozevírala a krev se mohutněji hrnula z chvějícího se masa.

Za okamžik zahlédl bělobu kosti. Ale ani ocelový meč nebyl schopen přetnout páteř silnou jako kmen stromu.

V té chvíli jeho přátelé ustoupili poněkud vzad, šokováni šílenou troufalostí krále z Rivy. Poté uviděli, jak se drak stáčí a zoufale se snaží chňapnout po svém trýzniteli, který mu mezi lopatkami vysekal obrovský otvor. A oni znovu vyrazili do útoku, osekávající a probodávající měkké šupiny, které pokrývaly dračí hrdlo, břicho a slabinu. Silk, Samet a Sadi podnikali pouze krátké a rychlé výpady na nechráněné břišní partie, aby je zmítající se obluda neušlapala. Durnik bušil do boku draka a přerážel žebra jedno za druhým. Toth sekal na druhé straně. Belgarat a Poledra ve vlčí podobě se znovu zahryzli do svíjejícího se ocasu, Pak Garion uviděl to, po čem pátral – tlustou šla-

chu, která vedla dovnitř jednoho z dračích křídel. „Silněji!“ zakřičel opět na Orb. Jeho meč se nanovo rozhořel, ale tentokrát Garion neudeřil. Místo toho se zaměřil na onu tuhou šlachu a táhlými pohyby ji začal postupně přeřezávat. Když se mu to konečně podařilo, oddělené konce jako hadi zajely do krvácejícího masa. Z ohnivé tlamy se vydral děsivý řev. Drak se zapotácel, klesl a ve smrtelném zápase začal kolem sebe tlouci končetinami. Když padl, setřásl Gariona ze svého hřbetu. Ten se kutálel dolů a snažil se vyhnout sekajícím pařátům. Ale už tu byl Zakat, který ho odtáhl do bezpečí.

„Ty jsi šílenec, Garione!“ křičel pronikavým hlasem. „Jsi v pořádku?“

„Je to dobré,“ řekl Garion pevně. „Dokonáme to.“

Toth už tam byl. Stál ve stínu obrovské dračí hlavy, s nohama široce rozkročenýma a usilovně sekal do hrdla. Když se Toth snažil najít a přeseknout průdušnici, z přeseknutých tepen se prudce valily proudy krve. Přes mimořádné úsilí Gariona a jeho přátel se jim nepodařilo o mnoho více než způsobit drakovi bolest. Avšak Tothův cílevědomý útok ohrožoval přímo jeho život. Kdyby se mu podařilo prorazit průdušnici, drak by se zadusil či udávil vlastní krví. Plazil se zpět na předních nohách a pak se náhle vztyčil na zadních.

„Tothe!“ vykřikl Durnik. „Rychle zpátky! Chystá se k útoku!“

Ale nebyly to dračí tesáky, které zaútočily. Uvnitř krvácejícího dračího těla Garion matně uviděl nejasný obraz Mordji, jak zoufale zvedá Kthrek Gornu, meč stínů. A pak démon vyrazil do útoku. Čepel se jako přízrak vynořila z dračí hrudi a pohroužila se do Tothova těla, aby se opět vynořila z jeho zad. Hrdina ztuhl, meč mu vyklouzl z rukou a bez jediného hlesu zemřel.

„Ne!“ zařval Durnik nad touto nepředstavitelnou ztrátou.

Garionova mysl však zůstala úplně chladná.

„Snaž se, ať mě jeho zuby nezasáhnou,“ řekl Zakatovi pevným, nevzrušeným hlasem. Pak vyrazil kupředu, obrátil svůj meč a byl připraven k ještě mocnějšímu výpadu než předtím. Nezaměřil se na ránu, kterou otevřel Toth, ale na nekrytý dračí hrudník.

Kthrek Gorn ještě naposled udeřil, ale Garion čelil tomuto zoufalému výpadu. Zmrazil zmítajícího se démona nenávistným pohledem a pak vši silou zarazil svůj meč do drakovy hrudi.

Meč krále z Rivy se vnořil do srdce draka lehce jako hůlka do vody. Hrozivý řev draka a démona ustal a přešel do bublavého vzdychání. Garion divoce vytrhl svůj meč a pak odstoupil od svíjející se obludy. Ta se jako hořící dům zhroutila k zemi. Ještě sebou několikrát zaschubala a pak utichla.

Garion se znaveně obrátil. Tothova tvář byla klidná a vyrovnaná, ale slepá Cyradis a Durnik klečeli vedle jeho těla a hlasitě plakali. Vysoko nad hlavami se znovu ozval albatros. Byl to výkřik plný bolesti a ztráty.

Cyradis plakala. Její oči byly zaslepeny slzami. Zachmuřeně oranžová obloha vířila a valila se jim nad jejich hlavami. Inkoustově černé skvrny v oblacích se měnily, přelévaly a vlnily. Když se oblaka, osvětlená zespodu slunečními paprsky, začala rozprchávat a prolévat, vytvářely se světelné záblesky, jež divoce prorážely zamřížovaným ovzduším a osvětlovaly oltář s Jednookým bohem na vrcholku.

Cyradis plakala.

Kamenné dláždění amfiteátru bylo stále vlhké, jednak díky mlze, která zahalila před svítáním celý útes, jednak kvůli včerejšímu lijáku. Kapičky vody, ulpívající na kamenech se třpytily jako hvězdy.

Cyradis plakala.

Garion se zhluboka nadechl a rozhlédl se po amfiteátru. Nebyl tak rozlehlý, jak si zpočátku myslel – určitě nebyl dost velký na to, co se tady odehrálo – nicméně ani celý svět není dost velký, aby to všechno obsáhl. Tváře jeho společníků, studeně ozařované záblesky planoucí oblohy a prokmitávajícími paprsky slunce, byly naplněny posvátnou hrůzou z toho, co se tu právě odehrálo. Celý amfiteátr byl poset hlavami mrtvých Grolimů, jako by to byly zmuchlané černé hadry či bez tvaré chumáče poházené po kamenech a rozplácené na schodech. Garion náhle uslyšel jakési zvláštní dunění, které utichlo a změnilo se v podivné vzdychání.

Pohlédl lhostejně na draka, jehož jazyk vyčníval z rozevřené tlamy. Dračí oko na něj prázdňě zíralo. Zvuk, který zaslechl, pocházel z této obrovské zdechliny. Vnitřnosti obludy si ještě neuvědomily, že je konec, a pokračovaly v zažívání. Zandramas zůstala ohromeně stát. Nestvůra, kterou postrčila do boje, a démon, jehož pověřila, aby ji ovládal, byli mrtvi. Její zoufalé a bezmocné úsilí vyhnout se Volbě se

zbortilo, jako se pod přívalem vln bortí dětské hrady z písku. Garionův syn pohlédl na svého otce s důvěrou a pýchou a Garion byl tímto pohledem do značné míry potěšen.

Cyradis plakala.

Vše, co procházelo Garionovi hlavou, bylo výsledkem jeho přemítání a náhodných dojmů. Nevyvratitelným faktem však bylo, že věštce z Kellu tu stála zdrcena zármutkem. Byla nyní nejdůležitější osobou ve vesmíru a snad tomu tak bylo vždy. Možná, pomyslel si Garion, že svět byl stvořen s jediným záměrem, totiž přivést tuto křehkou dívku v tuto chvíli na toto místo, aby provedla Volbu. Ale mohla to nyní učinit? Nemohlo se náhodou stát, že smrt jejího vůdce a ochránce, jediné osoby na světě, kterou měla opravdu ráda, jí zne- možní tuto Volbu učinit? Cyradis plakala a plakala, minuty ubíhaly. Garion nyní viděl jasně, jako by četl v Knize nebes, která vede proroky na místo jejich setkání, že Volba nastane v určitém okamžiku tohoto dne. Kdyby Cyradis, zdrcená zármutkem, nebyla schopna vystihnout tento rozhodující okamžik, mohlo by se stát, že tato chvíle zmizí jako pomíjivý sen. Její pláč musí přestat, jinak vše bude navěky ztraceno. Začalo to jediným čistým tónem, který rostl a mohutněl do elegického zvuku, který obsahoval veškerý lidský zármutek. A pak se vynořovaly další jednotlivé zvuky, ale i tria a oktety, které se připojovaly k bolestné písni. Tento nápěv, vyjadřující hloubku zármutku a nesnesitelného zoufalství věštce z Kellu se pomalu tišil a vytrácel do ticha hlubokého jako ticho hrobu. Cyradis plakala, ale už neplakala sama, plakat s ní celý její rod.

Osamělý hlas zazněl znovu a melodie byla podobná té, která se právě vytratila. Garionovu necvičenému uchu ten tón připadal stejný, ale k jisté drobné změně akordu došlo, a jak se přidávaly další hlasy, jednotlivé akordy splynuly v píseň, jejíž poslední tóny vyjadřovaly nevyslovitelný smutek a zoufalství.

A pak se píseň rozezněla znovu, tentokrát nikoliv jedním hlasem, ale mohutným triumfálním akordem, který otřásl nebesy. Melodie byla stejná, ale to, co začalo jako rekviem, přešlo nyní do radostného triumfu.

Cyradis něžně položila Tothovu ruku na jeho nehybnou hrud', poladila ho po vlasech a pak vztáhla ruku směrem k Durnikově slzami

zmáčené tváři, aby ho utěšila.

Povstala, přestala plakat a Garionovy obavy se rozplynuly a zmizely, jako když ranní mlha zakrývající útesy zmizí pod nápořem slunce.

„Jdi,“ řekla rozhodným hlasem a ukázala na nyní už nestřežený portál. „Čas se naplnil. Jděte, ty, Dítě Světla, a ty, Dítě Temnoty, do sluje té, neboť učiniti musíme Volbu, jež nikdy změnit se nedá. Pojd'te se mnou na Místo, které není více osud lidstva rozhodnouti.“

A věštkyň z Kellu zamířila pevným, neochvějným krokem směrem k portálu, který byl ozdoben podobiznou Toraka. Garion ucítil, že není schopen odolat tomuto jasnému hlasu, a tak se podvolil a spolu se Zandramas následoval zesláblou věstkyni. Když vedle Dítěte Temnoty procházel branou, na pravém rameni přes brnění ucítil sotva znatelný dotek. S hořkou ironií si uvědomil, že síly, které mají v moci toto setkání, si nejsou úplně jisty samy sebou. Postavily hráz mezi něj a čarodějkou z Daršivy. Nechráněné hrdlo Zandramas bylo nyní v dosahu jeho pomstychtivých rukou, ale tato bariéra ji učinila nenapadnutelnou, jako by se nacházela na druhé straně Měsíce. Matně si také uvědomoval, že ho následovali jeho přátelé a že Geran a násilnický Otrat se vlekli za Zandramas.

„Takhle to nemusí být, Belgarione z Rivy,“ zašeptala Zandramas naléhavě. „Copak se my dva, nejmocnější na celém světě máme podvolit nahodilé Volbě této duševně choré dívky? Pojd'me vzít Volbu do svých rukou. A tak se oba staneme bohy. Snadno pak budeme moci odstranit UL a ostatní a sami řídit veškeré tvoření.“

Těkající světla pod kůží ve tváři nyní vířila rychleji a její oči plály rudě. „Jakmile dosáhneme božství, můžeš opustit svou pozemskou ženu, která koneckonců není ani člověkem, a my dva bychom se mohli spojit. Mohli bychom spolu zplodit nový rod bohů, Belgarione, a těšit se ze všech nepozemských radostí. Přesvědčíš se, že to myslím čestně, králi z Rivy. Strávíme své dny s vášní bohů a budeme se podílet na setkání Světla a Temnoty.“

Tento soustředěný nápor Gariona vyděsil, ba přímo naplnil posvátnou hrůzou. Bylo to cosi neústupného, nesmiřitelného a nezměnitelného. Začínal chápat, že se nic nezměnilo, protože ani nemohlo. Začínal tušit něco velice závažného. Světlo se mohlo měnit a vyvíjet.

Každý den toho byl důkazem. Temnota však nemohla. A pak konečně porozuměl tomu věčnému rozdělení, tomu, co rozděluje celý vesmír. Temnota vyhledává nehybnou stagnaci. Světlo pak pokrok. Temnota se choulí ve své hotové dokonalosti, zatímco Světlo jde dál a vytváří novou představu o dokonalosti a zdokonalitelnosti. Když Garion promluvil, nebyla to jen odpověď na Zandramasiny nehorázné návrhy, ale spíše promlouval k Duchu Temnoty samému. „To se změní, vždyť víš,“ řekl. „Nemůžeš mi zabránit tomu věřit. Torak se nabídl, že bude mým otcem, a nyní se chce Zandramas stát mou ženou. Odmítl jsem Toraka a odmítám i Zandramas. Nemůžeš mě uvěznit v nehybnosti. Když změním jen jednu maličkost, prohrál jsi. Jdi a zastav příliv, pokud můžeš. Mě nech být, abych mohl splnit svůj úkol.“

Těžký, zoufalý povzdech se vydral ze Zandramasina hrdla. Garionovo náhlé porozumění zasáhlo Dítě Temnoty. Ucítil náhle mdlobu a jakousi neschopnost jí čelit.

Zandramas zasyčela, její oči vzplanuly nenávistí a pocitem zklamání.

„Cožpak jsi nenašla, co jsi hledala?“ zeptal se Garion.

Hlas, který vycházel z jejích rtů, byl suchý a bezbarvý. „Ty budeš muset učinit Volbu, však víš,“ řekla.

Hlas, jenž vycházel z Garionových rtů, nebyl jeho vlastní a byl stejně suchý a nezaujatý. „Je spousta času,“ odpověděl. „Můj nástroj si vybere, až to bude potřeba.“

„Správný krok, ale to ještě neznamená konec této hry.“

„Samozřejmě že ne. Poslední krok je v rukou věštkyň z Kellu.“

„Ať se tedy stane.“

Postupovali dolů dlouhou zatuchlou chodbou.

„Tohle naprosto nenávidím,“ uslyšel Garion, jak za ním Silk mručí.

„To bude dobré, Kheldare,“ utěšovala ho Samet. „Dávej pozor, aby se ti nic nestalo.“

Pak se chodba zatočila do podzemní sluje. Zdi byly drsné a nepravdělné, protože tohle nebyla umělá, nýbrž přírodní jeskyně. Voda prosakovala skrz zdi a stékala se do stříbřitých potůčků, které mizely v černém jezeře. V jeskyni byl cítit pach plazů, který byl přehlušován zápachem mrtvého masa, ale podlaha byla poseta ohryzanými bílými

kostmi. Jakousi podivnou náhodou se doupě Dračího boha stalo i doupětem draka samotného. Nebylo rovněž možné nalézt lepšího srážce pro toto místo.

U bližší zdi stál masivní trůn vytesaný z jednoho kusu kamene a před trůnem se nacházel jeden z dobře známých oltářů. Uprostřed oltáře ležel protáhlý kámen, o něco větší než lidská hlava. Tento kámen zářil rudě a jeho nepříjemné světlo naplňovalo jeskyni slabým svitem. Po pravé straně oltáře ležela lidská kostra, jejíž paže se natahovala v toužebném gestu. Garion se zamračil. Nějaká oběť Torakovi? Nebo drakova oběť? A pak si to uvědomil, Byl to učenec z Melceny, který ukradl Sardion z univerzity a s ním unikl až na toto místo, aby zde při uctívání kamene zemřel.

Přes rameno zaslechl Garion nějaký zvířecí zvuk, přicházející od Orbu a podobný zvuk přicházel i ze strany červeného kamene Sardionu, který ležel na oltáři. Nastalo jakési zmatení velkého množství jazyků, z nichž některé, jak se Garion domníval, pocházely z nejvzdálenějších koutů vesmíru. Modravé blikající proužky vystřelovaly z rudého Sardionu a podobně i Orb vyzařoval rudé vlnění, takže to vypadalo, jako by se konflikty všech dob soustředily do tohoto uzavřeného prostoru.

„Drž to pod kontrolou, Garione!“ řekl Belgarat ostře. „Jestliže se ti to nepodaří, zničí se navzájem – a vesmír rovněž!“ Garion natáhl ruku, přikryl svou dlaní Orb a tiše pošeptal tomu pomstychtivému kameni: „Ještě ne. Všechno, až přijde čas.“ Nebyl schopen vysvětlit, jak přišel právě na tato slova. Orb zamručel jako nedůtklivé dítě a utichl. Také Sardion neochotně přerušil své vrčení. Světélka však stále pokrývala povrch obou kamenů.

„*To bylo dobré,*“ poblahopřál Garionovi jeho vnitřní hlas. „*Náš nepřítel je teď trochu vyveden z rovnováhy. Nebud' však příliš sebevědomý. Máme trochu nevýhodu, protože Duch Dítěte Temnoty je v této sluji velice silný.*“

„*Proč jsi mi to neřekl dříve?*“

„*Věnoval bys tomu pozornost? Poslouchej pozorně, Garione. Můj protipól souhlasil, že vše bychom měli nechat v rukou Cyradis. Zandramas však žádný takový závazek neučinila. Velice pravděpodobně se pokusí ještě něco učinit. Postav se mezi ni a Sardion. Za žádnou*

cenu nedopustí, aby se k tomuto kameni dostala.“

„Dobrá,“ souhlasil Garion rázně. Uvědomil si, že by se mu čarodějkou z Daršivy nepodařilo oklamat, kdyby se přibližoval kousek po kousku, jak původně zamýšlel. Místo toho se úplně klidně a záměrně postavil před oltář, vytáhl meč, postavil jej na špičku a oběma zkříženými rukama spočinul na jeho jílci.

„K čemu se chystáš?“ vyzvídala Zandramas drsným hlasem.

„Však ty přesně víš, co dělám, Zandramas,“ odpověděl Garion. „Oba duchové souhlasili, aby mezi nimi rozhodla Cyradis. Tvůj souhlas jsem však ještě neslyšel. Ještě si stále myslíš, že se můžeš vyhnout Volbě?“

Její světélkující tvář se zkrivila nenávistí. „Za to zaplatíš, Belgarione,“ odpověděla. „Vše, co jsi, a vše, co miluješ, tady zhyne.“

„Také proto rozhodne Cyradis a ne ty. Do chvíle, než Cyradis vykoná Volbu, se Sardionu nikdo nedotkne.“

Zandramas zuřivě, avšak bezmocně zaskřípala zubama. A pak přistoupila Poledra, jejíž žlutohnědé vlasy byly ozářeny světlem Sardionu. „Skvěle, mladý vlku,“ povzbudila Gariona.

„Ty už nemáš žádnou moc, Poledro,“ temně procedila skrz zuby Zandramas.

„K věci,“ známý chladný hlas promluvil Poldeřinými ústy.

„Nevím, co máš na mysli.“

„Není divu, když se zbavuješ všech svých vykonavatelů, sotva je přestaneš potřebovat. Poledra byla Dítětem Světla ve Vo Mimbire. Dokonce tam byla schopna porazit Toraka, i když jen dočasně. Jestliže je moc jednou udělena, nemůže být zcela odebrána. Cožpak tě její nadvláda nad démonem nepřesvědčila?“

Garion byl otřesen, Poledra? Byla Dítětem Světla během té strašlivé bitvy před pěti sty lety?

A hlas pokračoval: „Už chápeš smysl toho všeho?“

„Jakou to má cenu? Hra bude brzy dohrána.“

„Já tvrdím, že to má smysl. Je třeba, abys uznala její pravidla.“

„Dobrá. Uznávám to. Jsi tím posedlý jako malé děčko.“

„Pravidla jsou pravidla a hra ještě není dohrána.“

Garion ustoupil kousek zpět a bedlivě pozoroval Zandramas, aby mohl pohotově reagovat na každé její pohnutí směrem k Sardionu.

„Kdy to začne, Cyradis?“ zeptal se Belgarat věštkyně z Kellu.

„Brzy,“ odpověděla. „Velmi brzy.“

„Jsme tu všichni,“ řekl Silk a nervózně se zahleděl ke stropu.

„Proč s tím nezačneme?“

„Bude to dnes, Kheldare,“ pravila, „nikoli však hned teď. V okamžiku Volby zjeví se světlo veliké, světlo, jež uzřím i já.“

Tento podivný, lhostejný klid udržoval Gariona ve střehu, připraveného, že rozhodující událost může nastat každým okamžikem. Byl to tentýž podivný klid, který ho obestřel, když se setkal s Torakem v troskách Kthol Mišraku.

A pak, jako by bylo vyvoláno, třebaže jen na okamžik, jméno Jednookého boha, který se probudil z věčného spánku. Garionovi se náhle zdálo, že slyší Torakův strašlivý hlas, jak cituje prorockou pasáž z poslední strany Ašabských proroctví:

„Pomni, že jsme bratři, Belgarione, ačkoliv naše vzájemná nenávisť možná jednou rozdělí nebesa. Jsme bratři také proto, že se podílíme na tomto hrozivém úkolu. To, že čteš má slova, znamená, že jsi moje záhuba. Proto tě musím pověřit úkolem. To, co je předpovězeno na těchto stránkách, je odporné. Nedopust', aby se to vyplnilo. Znič tento svět, znič třeba celý vesmír, ale nedovol, aby se to vyplnilo. Ve tvých rukou je nyní osud všeho, co bylo, všeho, co je, i všeho, co se ještě má stát. Buď zdrav, můj nenáviděný bratře, a sbohem. Setkáme se ve Městě nekonečných nocí a tam bude náš spor uzavřen. Ale ten úkol stále ještě leží mezi námi a Místem, které není více. Jeden z nás tam bude muset jít a čelit té nejvyšší hrůze. Budeš-li to ty, nenech nás na holičkách. Kdybys tak učinil, musel bys zbavit života svého jediného syna, stejně jako jsi odebral život mně.“

Tentokrát však Torakova slova Gariona nerozplakala. Pouze posílila jeho rozhodnutí, protože začínal rozumět. To, co viděl Torak ve svém vidění jež ho navštívilo v Ašabě, bylo tak hrozivé, že tento zohavený bůh v okamžiku procitnutí z prorockého snu rozhodl, že možnost ujmout se tohoto strašlivého úkolu přenechá svému nenáviděnému nepříteli. Tato náhlá hrůza dokonce předčila Torakovu pýchu. Později, když se jeho pýcha ještě více projevila, změnil dokonce slova svého proroctví. V tomto jediném okamžiku mluvil zohavený bůh pravdu – snad poprvé v životě. Garion si jen stěží dovedl představit to

hrozivé sebeponížení, které v tu chvíli Torak prožíval. Ve skrytu duše se Garion zavázal, že bude věčně plnit úkol svého dávného nepřítele. Jeho splnění teď záviselo na něm. „Udělám vše, co bude v mých silách, abych zabránil uskutečnění té odpornosti, bratře,“ pronesl k Torakovu duchu. „Vrat’ se do svého klidu, protože přijímám tvé břímě.“

Temně rudá záře Sardionu poněkud ztlumila mihotavá světélka pod Zandramasinou kůží a Garion teď viděl její rysy velice zřetelně. Vypadala znepokojeně. Viditelně nebyla připravena na to, že se duch, který ji ovládal, tak náhle podvolí. Touha zvítězit za každou cenu zůstala nenaplněna, protože tento duch ji odmítl dále podporovat. Se zbytkem svého odhodlání se stále ještě snažila vyhnout se Volbě. Obě proroctví se od samého začátku shodovala v tom, že celou záležitost vloží do rukou věštkyně z Kellu. Pochod Dítěte Temnoty světem provázela vyhýbavost, úskoky a rozmanité ukrutnosti, jež vycházely ze zvrácených představ samotné čarodějky z Daršivy. V tom okamžiku byla Zandramas nebezpečnější než kdykoliv předtím.

„Nuže, Zandramas,“ pravila Poledra, „nadešla již chvíle, kterou sis zvolila pro naše setkání? Máme se teď vzájemně zničit, když jsme tak nablízku rozhodnému okamžiku? Jestliže vyčkáš na volbu Cyradis, dostaneš možnost získat to, co jsi tak zoufale hledala. Jestliže se mi však postavíš, pak se celá záležitost rázem stane dílem čiré náhody. Vyměníš svoji poloviční naději na úspěch za absolutní nejistotu?“

„Jsem silnější než ty, Poledro,“ pronesla Zandramas vzdorně. „Jsem Dítě Temnoty.“

„A já jsem byla Dítětem Světla. Jak dlouho si ještě chceš zahrávat s možnostmi, že jsem stále ještě schopna vyvolat svou sílu a moc? Budeš hrát o všechno, Zandramas? O všechno?“

Zandramasiny oči se zúžily a Garion jasně cítil její napětí, které pak náhlým výpadem a hrozivým řevem uvolnila. Náhle ji obklopila temnota, popadla Garionova syna a pozvedla jej. „Takto zvítězím, Poledro!“ zasyčela. Uchopila vzpírajícího se hochu pevně za zápěstí a natáhla jeho ruku, označenou znamením Orbu, přímo před ni.

„Touto rukou se Belgarionův syn dotkne Sardionu a já slavně zvítězím.“ A pak se nesmiřitelně, krok za krokem, ubírala kupředu. Garion zvedl meč a namířil ho na ni. „Zadrž ji,“ nařídil Orbu. Intenzivně

modrý záblesk vyšlehl z jeho meče a rozptýlil temnou zář, která ji obklopovala, avšak nezabrzdl její postup.

„Udělej něco,“ vykřikl Garion polohlasně.

„Nemohu zasáhnout,“ řekl mu ten hlas.

„To je opravdu to nejlepší, co jsi schopna učinit, Zandramas?“ zeptala se Poledra klidně. Garion často slýchal tentýž tón v hlase tety Pol, ale nikdy s takovou neoblomnou rozhodností. Poledra pozvedla téměř lhostejně ruku a uvolnila svoji energii. Tlaková vlna doprovázená strašlivým hřmotem téměř srazila Gariona na kolena. Temná svatozář obklopující Zandramas a Gerana zmizela. Čarodějka z Daršivy však nezaváhala a pokračovala ve svém postupu.

„Hodláš zabít svého syna, Belgarione z Rivy?“ zeptala se. „Nemůžeš totiž udeřit mě, aniž bys nezasáhl svého syna.“

„Nemohu to udělat!“ vykřikl Garion a oči měl plné slz. „Nemohu.“

„Musíš. Byl jsi varován, že se to může stát. Jestliže se jí podaří položit ruku tvého syna na Sardion, bude to pro něj horší než smrt. Udělej, co musí být uděláno, Garione!“

S plácem zvedl Garion svůj meč. Geran mu hleděl upřeně do tváře. Jeho oči nejevily známky strachu.

„Ne!“ To byla Se'Nedra. Vrhla se přes celou jeskyni přímo před Zandramas. Její tvář byla smrtelně bledá. „Pokud se chystáš zabít mé dítě, Garione, budeš muset zabít i mě,“ řekla zlomeným hlasem. Otočila se ke Garionovi zády a sklonila hlavu.

„Čím dál tím lépe,“ pochvalovala si škodolibě Zandramas. „Zabiješ tedy svého syna i manželku, Belgarione z Rivy? Vezmeš si tohle všechno na svědomí?“

Garionova tvář se zakřivila utrpením, sevřel rukojeť svého meče ještě pevněji. Jediným úderem by mohl zničit celý svůj život. Zandramas, stále držíc Gerana, se na něj zahleděla nedůvěřivě. „Neuděláš to!“ zvolala. „Prostě nemůžeš!“ Garion zatnul zuby a zvedl meč ještě výše.

Zandramasina nedůvěřivost se náhle změnila ve strach. Zastavila svůj výpad a začala se stahovat zpět.

„Ted', Se'Nedro!“ Hlas Poledry zazněl jako prasknutí bičem. Královna z Rivy, zdánlivě odevzdaná svému osudu, se náhle vymrštila

jako lev číhající na kořist. Jedním skokem vytrhla Gerana z náručí Zandramas a bleskově se vrátila zpět k Poledře.

Zandramas zavyla a pokusila se ji pronásledovat, její tvář byla zkřivena vztekem.

„Ne, Zandramas,“ pravila Poledra. „Jestliže se nestáhneš, zabiju tě – nebo to udělá Belgarion. Neuváženě jsi odhalila své úmysly. Tvá Volba byla provedena, již nejsi Dítě Temnoty, ale pouhá grolimská kněžka. Tady už pro tebe není místo. Můžeš odejít – nebo zemřít.“

Zandramas ztuhla.

„Tvé vytáčky a úskoky byly zmařeny, Zandramas. Už nemáš žádnou možnost Volby. Podřídíš se tedy rozhodnutí věštkyň z Kellu?“

Zandramas na ni zírala. Výraz v její hvězdnaté tváři byl směsicí strachu a bezmezné nenávisti.

„Nuže, Zandramas,“ řekla Poledra, „co bude? Chceš zemřít, ačkoli jsi tak blízka naději na své povýšení?“ Poledřiny zlatavé oči hleděly pronikavě do tváře grolimské kněžky. „Ach ne,“ povzdychla si celkem klidně, „myslela jsem si, že to neuděláš. Nemůžeš. Ale já bych to teď chtěla slyšet z tvých vlastních úst, Zandramas. Přijmeš tedy rozhodnutí Cyradis?“

Zandramas zatnula zuby. „Ano, přijmu,“ zasípala.

Kapitola dvacátá čtvrtá

VENKU STÁLE JEŠTĚ BURÁCEL hrom a v chodbě, která vedla z amfiteátru do jeskyně, skučela vichřice. Garion, který zasouval meč do pochvy, poznal přesně, co se děje v jeho mysli. V minulosti se mu něco podobného stávalo tak často, že se vlastně divil, proč to nečekal. Okolnosti vyžadovaly, aby učinil rozhodnutí. Skutečnost, že o tomto rozhodnutí nepřemýšlel a místo toho se zabýval jen tím, co vystávalo kolem něj, ukazovala, že někde hluboko v nitru již toto rozhodnutí učinil. Byl tu dobrý důvod, aby jednal tak, jak jednal. Kdyby se totiž zabýval blížící se krizí, nebo kdyby myslel na konfrontaci, dostal by se pouze do nekonečné řady pochybností. Začal by si klást nové a nové otázky, až by se nakonec nemohl rozhodnout vůbec. Ať již se rozhodl dobře, či nesprávně, rozhodnutí muselo padnout právě nyní. Nemělo význam ho odkládat, nebo se ho obávat. Jedině rozhodnutí mu mohlo dát vnitřní klid.

Stěny jeskyně, i když to v rudém a slabém svitu Sardionu nebylo možné přesně vidět, byly z kamene, jehož povrch byl z obrovského množství kousků s ostrými hranami a hladkým povrchem. Podlaha byla neuvěřitelně hladká, buď proto, že ji vyhladily věky, nebo že se to zalíbilo Torakovi, když přišel do jeskyně, aby zde byl poražen UL – svým otcem. Na vzdáleném konci jeskyně ze stěny prýštil jakýsi záhadný pramen. Jeskyně však byla na nejvyšším vrcholku útesu. Odtud by tedy měla voda odtékat, nikoliv přitékat. Možná, že by to tajemství mohl vysvětlit Durnik či Beldin. Garion si uvědomoval, že musí být velmi bdělý, že se nemůže rozptylovat takovými nicotnými otázkami, jako jsou zákony hydrauliky.

Jeskyň byla úplně temná, a proto byla Garionova pozornost přitahována k místu, kde tajemně zářil Sardion. Kámen to nebyl nijak hezký. Prostupovaly jím pruhy bledě oranžové a mléčně bílé barvy a dopadalo na něj i modré světlo, které vyzařoval Orb. Orb vyleštil vlastníma rukama Aldur – kdo vyleštil Sardion? Některý z neznámých bohů? Nebo nějaký kmen předchůdců člověka, který trpělivě a po dobu mnoha generací leštil bílooranžový povrch kamene svýma zmrzačenýma rukama, jež připomínaly spíše zvířecí tlapy než lidské končetiny? Je možné, že i tito nemyslicí tvorové vycítili sílu kamene a uvědomovali si, že kámen je vlastně bůh, nebo alespoň něco, co mělo božský původ. A nebyl ostatně sám akt vyhlazování kamene jakousi záhadnou modlitbou?

Garion se pozorně podíval na své společníky. Pohlédl na důvěrně známé tváře těch, jejichž osud byl od nepaměti zapsán ve hvězdách. Tothova smrt dala odpověď na jednu z nezodpovězených otázek a nyní tedy bylo vše tak, jak podle věštek mělo být.

Tvář Cyradis vyjadřovala hluboký zármutek a její oči byly plné slzí. „Blíží se noc,“ řekla věštkyně jasným a pevným hlasem. „Nyní přichází okamžik, kdy Dítě Světla a Dítě Temnoty svoji Volbu učiniti musí. Všichni musí býti připraveni, až okamžik volby *mé* nadejde. Víte, vy oba, že vaše Volba, jakmile jednou provedena bude, již změněna nemůže býti?“

„Já jsem svoji Volbu udělala už na začátku,“ prohlásila Zandramas. „Nekonečná období času zněla jménem Belgarionova syna, který se dotkl Kthrag Yaska. V ten okamžik, až se Geran dotkne Kthrag Sardionu, stane se všemocným Bohem a bude vládcem všech tvorů. Povstaň, Dítě Temnoty! Zaujmi místo před oltářem Toraka a očekávej rozhodnutí věštkyně z Kellu. V okamžiku, kdy věštkyně vybere tebe, natáhni ruku a chop se svého osudu.“

Garion nyní poznal, že Volba, již učinil v hloubce své mysli, byla úplně správná. Geran váhavě kráčet drobnými krůčky k oltáři, zastavoval se, otáčel se a jeho malá tvář byla nedětsky vážná.

„A nyní ty, Dítě Světla,“ pravila Cyradis, „nyní nadešla doba tvé Volby. Na koho ze společníků tvých tento nesmírně těžký úkol připadne?“

Garion moc smyslu pro melodramata neměl. Věděl, že Se'Nedra a

někdy i teta Pol dovedly z každé situace maximálně vytěžit něco teatrálního. Vážný a praktický Sendařan na takové věci nebyl. Byl si nicméně docela jistý, že Zandramas také nějak ví, jaká jeho Volba. Věděl rovněž, že i když váhavě souhlasila, aby rozhodnutí zůstalo v rukách věštkyně z Kellu, byla Zandramas schopna pokusit se o nějaký zoufalý čin.

Garion musel něco udělat, aby ji vyvedl z rovnováhy, aby vytvořil situaci, že v rozhodném okamžiku začne váhat. Kdyby se mu povedlo vzbudit v Zandramas dojem, že se chce rozhodnout špatně, čarodějka by se mohla domnívat, že zvítězila. Potom, v posledním možném okamžiku, by mohl učinit správnou volbu. Překvapení může Dítě Temnoty znehybnit a dát Garionovi možnost, aby ji zastavil. Pečlivě si všiml míst, kde stáli Zandramas, Geran a Otrat. Geran stál asi deset kroků od oltáře a Zandramas od něho nebyla dál než pár stop. Otrat se opíral zády o hrubý povrch kamenné stěny ve vzdálené části jeskyně.

Bylo nutné postupovat velmi promyšleně. Garion musí Zandramas nejprve vybičovat a pak najednou rozbít její naděje. Nasadil výraz naprosté nerozhodnosti a díval se na své společníky. Chvilími na ně doslova civěl, napolo zvedal paži a zase ji nechával klesnout – jako by se nemohl rozhodnout správně. Pokaždé, když to udělal, cítil, jak Zandramas jásá. Dokonce to už ani nedokázala skrývat, a to bylo dobré. Bylo vidět, že jeho nepřítelkyně se nedovede vůbec ovládat.

„Co to děláš,“ zašeptala Polgara, když se před ní zastavil.

„Je to nutné a důležité. Musíš mi věřit, teto Pol,“ zašeptal. Když došel k Belgaratovi, ucítil, že ho Zandramas nechce. Prastarý byl jistě důležitý, a kdyby se stal Dítětem Světla, pak by to byl vážný soupeř.

„Nechceš toho nechat, Garione?“ zabručel dědeček.

„Chci vyvést Zandramas z míry. Dívej se, prosím, pozorně, jak se bude tvářit, až provedu svoji volbu. Může se pokusit o podraz,“ zašeptal Garion.

„Tak už víš, kdo to bude?“

„Samozřejmě. Nechci na to ale myslet, aby ze mě Zandramas nevytáhla myšlenky.“

„Dělej, jak chceš, Garione. Jenom tu hru nehraj příliš dlouho, abys nepopudil jak Cyradis, tak i Zandramas,“ ušklíbl se stařec.

Garion kývl hlavou a směřoval své myšlenky na Zandramas. Cítil

její rozbouřené emoce a to, že může v nejbližších chvílích vybuchnout vztekem. Nemělo cenu hnát věci dál tímhle směrem. Garion přešel kolem Sadiho a Samet a pak se zastavil před Silkem a Eriondem. „Nenech na sobě nic znát. Ať Zandramas nic nepozná na výrazu tvého obličeje,“ varoval malého muže s krysí tváří.

„Garione, dej si pozor, ať neuděláš nějakou chybu. Mně vůbec nezáleží na tom, abych se najednou stal Dítětem Světla,“ varoval ho Silk.

Garion kývl hlavou, podíval se na Eriondu, mladého muže, který byl téměř jeho bratrem. „Moc lituji, Erionde, ty mi určitě nepoděkuješ za to, co teď udělám,“ omluvil se mu tichým hlasem.

„To je v pořádku, Belgarione,“ usmál se Eriond, „už nějakou dobu vím, co se stane, jsem připravený.“

Stalo se. Eriond odpověděl na všudypřítomnou otázku „Jsem připravený“ asi naposledy. Eriond, jak se zdálo, byl připravený – a to pravděpodobně už ode dne, kdy se narodil. Všechno nyní do sebe zcela logicky zapadlo, skládačka byla hotová. Její části zapadaly tak přesně, že už nebylo možné vyjmout je.

„Belgarione,“ naléhala Cyradis.

„Již se to stalo, Cyradis,“ řekl Garion, roztáhl paže, položil je Eriondovi na ramena a řekl: „Zvolil jsem tohoto muže. To je Dítě Světla.“

„To je ohromný,“ zajásal Belgarat.

„*Dokonáno!*“ souhlasil hlas v Garionově mysli.

Najednou Garion pocítil podivnou úzkost a poté ho přepadl pocit naprosté a zoufalé prázdnoty. Nebyl již Dítětem Světla, teď jím byl Eriond, a proto neměl jinou odpovědnost než sám za sebe. Zvolna se otočil a snažil se, aby vypadal úplně klidně. Zandramas měla ve tváři, pod níž prosvítala světélka, napsaný nekonečný vztek, strach a bezradnost. To potvrzovalo, že se Garion rozhodl správně. Teď však nebyl čas na experimentování. Ostražitě vyslal ze svého vědomí signál, kterým chtěl prozkoumat, jaká bude reakce Zandramas. Potřeboval přesně vědět, co má v úmyslu, a chtěl to vědět dříve, než začne jednat.

Mysl daršivské čarodějky byla změtí myšlenek a citů. Garionovi se podařilo v ní vzbudit liché naděje a, jak se zdálo, tato taktika se osvědčila. Zandramas nyní nebyla s to se soustředit na příští krok.

Krok však musela učinit, nebylo přece dost dobře možné, aby celou věc ponechala pouze v rukách věštkyň z Kellu.

„Nyní přejdi, Dítě Světla, a vedle Dítěte Temnoty se postav, abych se já mezi vámi rozhodnouti mohla,“ řekla Cyradis.

Eriond kývl hlavou, otočil se, přešel jeskyni a postavil se vedle Gerana.

„Je vykonáno, Cyradis,“ pravila Poledra, „všechny Volby, kromě tvé, byly učiněny. Toto je ono určené místo a dnes je onen proroctvími určený den. Nyní nastal okamžik, abys vykonala svůj úkol!“

„Ne tak zcela, Poledro,“ řekla Cyradis a hlas se jí třásl úzkostí. „Znamení, že okamžik Volby nadešel, musí z Knihy nebes vyjít.“

„Nebesa však není vidět, Cyradis. Jsme přece pod zemí,“ připomenula jí babička.

„Nepotřebuji nebesa vidět, nebe samo mne navštívit přijde.“

„Cyradis, zamysli se nad mými slovy. Není jiná možnost Volby, než je Belgarionův syn,“ pravila Zandramas naléhavým a úsečným tónem.

Garion začal být ostražitý. Zandramas se rozhodla, věděla, co chce učinit, avšak nějak se jí podařilo to utajit. Skoro se jí za to začal obdivovat. Všechno si připravila od samotného začátku a připravila si to téměř vojensky přesně. Když se jí nepodařilo ubránit jednu obrannou pozici, ustoupila na další.

Garionovi se nepodařilo rozpoznat ani jednu její úvahu o jejích příštích plánech, Zandramas byla tak dokonale připravená, že o nich nemusela přemýšlet. Nyní, jak se zdálo, Zandramas došla na poslední obrannou pozici.

„Nedělej to, Zandramas. Víš, že to není pravda, nech ji být,“ řekl Garion.

„Tak učiň svoji Volbu,“ nařídila čarodějka věštkyň z Kellu.

„Nemohu. Okamžik rozhodnutí nenadešel ještě,“ řekla Cyradis s tvářící rozbrázděnou nelidskou bolestí.

Pak Garion ucítil, že Zandramas vysílá vlnu nerozhodnosti a pochyb. Všechny vlny se soustřeďovaly na věštkyň z Kellu. Byl to poslední zoufalý pokus. Zandramas, které se nepodařilo s úspěchem zaútočit na Gariona, útočila nyní na Cyradis.

„Pomoz jí, teto Pol. Zandramas jí chce zabránit, aby mohla usku-

tečnit svoji Volbu,“ vyslal myšlenku Garion.

„Ano, Gari,“ reagovala tiše Pol, „vím to.“

„Tak něco udělej!“

„Ještě nenadešel čas. Přijde v okamžiku Volby. Kdybych podnikla něco dříve, pak to Zandramas ucítí a pokusila by se tomu čelit.“

„Venku se něco děje,“ řekl rozrušeným hlasem Durnik.

„V chodbě září nějaké světlo.“

Garion se rychle podíval udaným směrem – světlo, které viděl, bylo zatím slabé a nezřetelné, bylo však tajemné a nevidané.

„Čas volby nadešel, Cyradis,“ pronesla Zandramas krutým hlasem. „Vol!“

„Je to pravda?“ zeptal se Garion Beldina.

„Na to existují dvě názorové školy.“

„To mě nezajímá! Chci znát tvou odpověď: ano, či ne!“

„Nevím, Garione. Opravdu nevím!“

Od vchodu najednou vyšlehl intenzivní proud záře. Byla jasnější než slunce, rozrůstala se, byla tak intenzivní, že dokonce i pukliny v kamenném povrchu jeskyně oslnivě svítily.

„Konečně,“ Garionův přítel promluvil Eriondovými ústy. „Nyní nadešel okamžik Volby.“ „Proveď Volbu, Cyradis, nebo zahyne celý svět.“

Jiný, stejně lhostejný hlas, promluvil ústy Garionova syna: „Nyní nadešel okamžik Volby. Vol! Vol, Cyradis! Nebo zahyne celý svět. Zandramas se rozzářily oči. „Vítězství! Volba musí být učiněna a nyní ji udělá někdo jiný. Nebude to Cyradis, protože rozhodnutí nikoho nezvolit je také rozhodnutí.“

„Nemohu,“ zaúpěla věštkyň a otočila se k zářícímu světlu. „Ještě nemohu. Ještě nejsem připravená.“ Cyradis se potácela a vzpínala ruce. „Nemohu se rozhodnouti. Pošli dalšího!“

„Zvol!“ naléhala nemilosrdně Zandramas.

„Kéž spatřiti bych je mohla,“ vzlykala Cyradis, „kdybych je jen mohla mohla spatřiti.“

Pak se Polgara pohnula a pravila uklidňujícím tónem: „To je možné zařídit. Vize zatemnily tvůj zrak, to je vše.“ Vztáhla ruku a něžně sejmula dívce roušku, jíž měla zavázané oči. „Podívej se na

všechny lidskýma očima a učiň Volbu.“

„To je zakázáno!“ protestovala zuřivě Zandramas, uvědomila si, že mizí její výhoda.

„Ne, není to zakázané. Kdyby to bylo zakázané, tak bych to nemohla udělat,“ bránila se Polgara.

Cyradis ustupovala, vadilo jí i slabé světlo v jeskyni. „Ne, nemohu. Nemohu,“ plakala a zakrývala si oči malými dlaněmi.

Cyradis se potácela, vnitřně rozervaná a nerozhodná, a její oči se zavrtávaly do tváří dvou osob, které stály před ní. A opět nerozhodně rozhodila ruce.

„Nemůže se rozhodnout,“ vykřikl vladař Mallorey a pokročil vpřed.

„Musí to udělat,“ řekl Garion a chytil přítele za rameno. „Jestliže to neučiní, je všechno ztraceno!“

Oči Zandramas opět žhnuly zběsilou radostí. „Je to na ni příliš,“ ječela čarodějka. „Ty jsi už vlastně provedla Volbu a už to nemůžeš napravit. Já teď provedu Volbu místo tebe – a já budu povýšená, až opět přijde Bůh Temnoty.“

To však byl poslední a osudový omyl Zandramas. Cyradis se vzpřímila, oči jí žhnuly a upřeně se podívala do tváře čarodějky. „Nikoli, Zandramas,“ řekla Cyradis ledovým hlasem: „To, co bylo, byla nerozhodnost, nikoliv Volba. Okamžik Volby ještě neminul.“ Pak Cyradis pozvedla svoji spanilou tvář a zavřela oči. Jeskyně rezonovaly velebné myšlenky věštců z Kellu, avšak tato kakofonie nekončila konstatováním, ale otázkou.

„Rozhodnutí tedy pouze na mně závisí,“ řekla Cyradis. „Vše je v pořádku?“ zeptala se a její otázka byla zaměřena ke dvěma prorokům, která stála mezi Eriondem a Geranem.

„Ano, je,“ řeklo jedno ústy Erionda.

„Ano, je,“ pravilo druhé ústy Gerana.

„Pak tedy poslyšte moji Volbu,“ řekla Cyradis a ještě jednou pohlédla do tváří chlapce a mladého muže. Pak s výkřikem padla Eriondovi do náručí. „Tebe jsem vybrala. Nevím, je-li to dobře či špatně, však já zvolila tebe,“ řekla věštkyně a rozeštkala se.

Najednou se země silně zatřásla – nebylo to však zemětřesení, ze stropu a stěn jeskyně nespadl ani kamének. Garion pochopil, že se z

nějakých příčin pohnul celý svět. Možná, že se posunul o kousek, možná že o větší vzdálenost, nebo snad dokonce o tisíce mil; pohnul se jediným směrem. Současně si byl Garion jistý, že pohyb byl obecný. Cyradisina volba uvolnila nepředstavitelnou sílu.

Oslepující světlo začalo postupně slábnout a záře Sardionu bledla. V okamžiku, kdy se věštkyně z Kellu rozhodla, Zandramas ustoupila. Pod pokožkou na její tváři začala intenzivněji zářit vířící se světélka. Začala se otáčet rychleji a rychleji a byla stále jasnější. „Ne!“ zakřičela Zandramas.

„Ne!“

„Možná, že světla ve tvém těle znamenají tvé vyznamenání, Zandramas,“ řekla Poledra. „Možná, že budeš zářit jasněji než souhvězdí. Sloužila jsi dobře Proroctví Temnoty a je možné, že tě vyznamenává za dobré služby.“

Pak Garionova babička přešla k čarodějce oděné do saténového roucha.

Zandramas ustoupila ještě o kousek dál a řekla: „Nedotýkej se mne!“

„Dotknu se pouze tvého roucha. Chci poznat, jaká bude tvoje odměna,“ řekla Poledra a strhla z ní černé roucho i s kapuci. Zandramas se ani nepokusila ukrýt svoji nahotu, protože ani nahá nebyla. Její tělo byl pouhý slabý obrys, křehká slupka naplněná žhnoucími světélky, jež byla stále jasnější.

Geran přiběhl na svých neohebných nožičkách k radostně plačící matce. Se'Nedra ho objala a přitiskla si ho na prsa. „Nestane se mu něco?“ zeptal se Garion Erionda, „vždyť byl Dítětem Temnoty.“

„Dítě Temnoty již neexistuje, Garione,“ odpověděl Eriond, „tvůj syn je nyní zcela v bezpečí.“

Garion pocítil obrovskou úlevu. Pak ho však začal zaplavovat jiný pocit: pocit, který měl vždy, když předstoupil před tvář Boha. Zadíval se pozorněji na Eriondu a ten pocit ještě zesílil. Jeho mladý přítel teď vypadal jinak. Předtím to byl mladý muž, kterému nebylo víc než dvacet let. Ted' se zdálo, že je stejně starý jako Garion, a jeho tvář byla věčná. Dříve měl ve tváři sladce nevinný výraz, nyní zvažněl a zmoudřel. „Zbývá poslední věc, Belgarione,“ řekl Eriond slavnostním hlasem. Pokynul Zakatovi, položil mu něžně do náručí ještě stále pla-

čící Cyradis a řekl: „Postarej se o ni, prosím.“

„Po celý svůj život, Erionde,“ řekl Zakat a vedl plačící dívku do hloučku ostatních.

„A nyní, Belgarione,“ pokračoval Eriond, „podej mi bratrův Orb z meče. Nadešel čas, abychom ukončili to, co zde začalo.“

„Ano,“ odpověděl Garion. Sáhł si na rameno a položil dlaň na hrušku jílce. „Tak pojď,“ pobídl kamen. Orb mu vklouzl do dlaně a on kámen podal mladému Bohu.

Eriond přijal modře zářící kámen, pak se otočil, aby se podíval na Sardion. Poté znovu pohlédl na Orb ve své dlaní. V jeho pohledu na oba kameny, které byly středobodem rozdělení světa, bylo něco záhadného. Pak na chvíli zvedl hlavu a s vážným výrazem ve tváři konečně pravil: „Nechť se stane, co stát se má.“

Sevřel pevně Orb v dlaní a vtiskl tento tajemný kámen do žhnoucího Sardionu. Zdálo se, jako by rudý kámen povoloval. Nejprve se zvětšil a potom naopak stáhl. Ještě jednou – naposledy – se zvětšil. A nakonec, stejně jako Ktačík, vybuchl. K explozi však došlo v prostoru, který byl ohraničený buď Eriondovou vůlí, nebo silou Orbu či něčeho jiného. Garion si uvědomil, že kdyby to bylo jinak, byl by zahynul celý svět.

Exploze byla tlumená Eriondovým nesmrtelným a nezničitelným tělem, i tak však měla obrovskou sílu, která všechny porazila na zem. Ze stropu pršely kusy kamenů a oblázky. Celý ostrůvek pyramidovitého tvaru – to bylo vše, co zbylo z Korimu – se horečně třásl. Zemětřesení bylo dokonce silnější než otřesy, které kdysi zničily Rak Cthol. Náhle v úzkém prostoru zazněl nepředstavitelně ohlušující třesk. Garion se instinktivně vrhl na zem, aby svým opancéřovaným tělem chránil Se'Nedru a Gerana. Všiml si, že jeho přátelé se stejně snaží chránit své nejdražší.

Země se třásla a svíjela a v Eriondově dlaní již nebyl Sardion, ale ohromná koule energie, tisíckrát jasnější než slunce.

Pak Eriond s klidnou tváří vyjmul Orb ze středu koule, která kdysi byla Sardionem. Tím se uvolnily síly, které držely Sardion pohromadě a dávaly mu tvar. Hořící úlomky rozmetaly strop jeskyně a utrhlly špičku otřásající se pyramidy, z níž se na všechny strany rozlétly obrovské kamenné bloky, jako by to byly nepatrné oblázky.

Najednou se objevila obloha naplněná světlem jasnějším, než je světlo slunce. Toto světlo se rozlilo od horizontu k horizontu a úlomky Sardionu proudily vzhůru, kde se rozplynuly v neuvěřitelně intenzivní záři.

Zandramas vydala nelidský, až zvířecí řev. Její slupka, vše, co z ní zůstalo, se začala hroutit a rozpadat. „Ne! To se nesmí stát! Slíbil jsi!“ ječela! Garion nevěděl – a ani nemohl vědět, s kým Zandramas vlastně mluví.

Pak Zandramas natáhla k Eriondovi své prosící paže: „Pomoz mi, Bože Angaraku. Nedopust', abych upadla do rukou Mordji nebo do hnusného objetí Krále Pekel! Zachraň mne!“

Najednou se její šedá slupka rozpadla a vířící světélka proudila vzhůru, až splynula s nekonečným světlem oblohy, stejně jako zlomky Sardionu.

To, co zbylo z čarodějky z Daršivy, padalo k zemi jako útržky ztrouchnivělého šatu, kroutilo se a chvělo jako pohozený hadr, který již není nikomu k ničemu.

Hlas, který se ozval z Eriondových úst; Garion důvěrně znal. Naslouchal mu celý svůj život. „Bod,“ pravil onen tajemný hlas nezúčasněným, lhostejným tónem. „Bod a hra.“

Kapitola dvacátá pátá

V JESKYNI NASTALO NAJEDNOU TÉMĚŘ strašidelné ticho. Garion vstal a pomohl na nohy i Se'Nedře. „Jsi v pořádku? zeptal se jí starostlivým hlasem. Kývla hlavou, ale myšlenkami, jak bylo vidět na její úzkostném výrazu, byla u svého dítěte.

Garion se rozhlédl kolem a zavola: „Jste všichni v pořádku?“

„Už je po tom zemětřesení?“ zeptal se Silk, který ještě stále svým tělem chránil Samet.

„Už je to pryč, Kheldare,“ řekl Eriond. Pak se mladý Bůh otočil a podal Orb zpátky Garionovi.

„Neměl by sis ten kámen ponechat?“ zeptal se ho Garion, „já jsem si myslel...“

„Ne, Garione, ty jsi strážce Orbu.“

Gariona to z nějakého důvodu potěšilo. V rušných událostech posledních hodin ho sice nijak nebolelo, že bude muset kámen předat, neboť chtivost nepatřila k jeho povaze, ale za dlouhá léta se s Orbem nějak spřátelil a bylo mu líto se s ním rozloučit.

„Nepůjdeme?“ zeptala se Cyradis a v jejím hlase bylo cítit opravdu hluboký smutek. „Nerada bych průvodce svého milého o samotě ponechávala.“

Durnik se jemně dotkl jejího ramene a pak všichni mlčky odešli z polozřícené jeskyně.

Vyšli do světla, které bylo jasnější než záře dne. Nebylo však už tak intenzivní a pronikavé jako světlo, jež proniklo do jeskyně – bylo mírnější a neoslepovalo.

Garion se rozhlédl. Najednou měl pocit, že takové ráno jako nyní

už někdy zažil.

Bouře, která zuřila nad Místem, které není více, přešla. Odvalily se temné mraky a utichl i vítr, který foukal v době, kdy na útesu bojovali s drakem a démonem Mordjou. Garion měl to ráno podivný pocit, podobný tomu, který pociťoval v Kthol Mišraku na úsvitu dne, kdy zabil Toraka.

Nyní bylo poledne o řadu let později, ale vše bylo podobné jako tehdy. To, co začalo ve Kthol Mišraku, se skončilo teprve nyní zde a Garion pocítil ohromnou úlevu. Citová a fyzická energie, kterou ze sebe vydával již od rána dnešního, tak významného dne zmizela, a on byl blízky zhroucení. Strašně se mu zachtělo zbavit se brnění, když ale pomyslel, kolik by si to vyžádalo úsilí, téměř omdlel. Posadil se na zem a unaveně odložil helmu. Pak se rozhlédl po svých přátelích.

Geran už dovedl chodit, ale Se'Nedra ho stále chovala. Měla tvář těsně přitisknutou na líčko svého dítěte a čas od času ho políbila. Geranovi, jak bylo vidět, se to docela líbilo.

Zakat měl ruku položenou kolem ramen věštkyně z Kellu a výraz v jeho tváři zřetelně ukazoval, že vůbec nemá v úmyslu dát ji pryč. Garion si s úsměvem připomenul, jak Se'Nedra v prvních okamžicích chtěla, aby ji také tak objímal. Přišel unaveně k místu, kde stál Eriond, zahleděný na mořské vlny zalité paprsky slunce, a požádal, zda se ho může na něco zeptat.

„Samozřejmě, Garione.“

„Bylo to tak, jak se to mělo v podstatě stát?“ řekl a zadíval se na Zakata a Cyradis. „Zakat totiž v mládí ztratil někoho, koho měl rád. Zničilo by ho, kdyby teď ztratil Cyradis. Nechtěl bych, aby se něco takového stalo.“

„Nemusíš se bát, Garione. Ty dva už nic nerozdělí, to je předurčeno osudem.“

„To je dobře – a vědí to vůbec?“

„Cyradis to ví a až nastane příhodná doba, sdělí to Zakatovi.“

„To znamená, že je stále ještě věštkyně?“

„Není. Tato etapa jejího života skončila, když jí Polgara sňala roušku z očí. Měla však schopnost dívat se do budoucnosti a má velmi dobrou paměť.“

Garion chvíli přemýšlel a pak se mu údivem rozšířily oči. „Chceš

snad říci, že osud celého vesmíru závisel na volbě, kterou učinil obyčejný, lidský tvor?“ nevěřícně se zeptal.

„O Cyradis se nedá mluvit jako o obyčejném člověku. Na svůj úkol se připravovala dlouho, již od dětských let. Jistým způsobem však máš pravdu. Volbu musela provést lidská bytost a bez jakékoliv pomoci. Cyradis v tom okamžiku nemohli pomoci ani její vlastní lidé.“

„To muselo být strašné. Musela se cítit zoufale osamocená,“ otřásl se Garion.

„Ano, byla, ale lidé, kteří se musí rozhodnout, obvykle bývají sami.“

„To její rozhodnutí ale nebylo nahodilé, že?“

„Ne. Fakticky se nerozhodovala mezi tvým synem a mnou, ale mezi Světlem a Temnotou.“

„Tak proč to bylo tak obtížné? Rozhodnout se mezi světlem a tmou přece není nic těžkého. Kdo by dal přednost tmě?“

„Ty i já bychom jistě nezvolili tmu, ale pro věstce jsou Světlo a Temnota pouze dvě stránky téže mince. A vůbec, Garione, o Zakata a Cyradis se obávat nemusíš,“ řekl Eriond. Poté se poklepal prstem na čelo a dodal: „Náš společný přítel, tady v hlavě, pokud jde o ty dva, už leccos zařídil. Zakat bude celý svůj život důležitou osobností a náš přítel má možnosti přivést lidi k tomu, aby dělali potřebné věci.“

„Tak jako Relg a Taiba?“

„Nebo jako ty a Se'Nedra nebo jako Polgara a Durnik.“ „Můžeš mi říct, co by měl udělat Zakat? A co bys od něj mohl potřebovat?“

„Dokončí to, cos ty započal.“

„Copak jsem to neudělal dobře?“

„Samozřejmě že ano, ale nejsi Angarak. Později to pochopíš, není to tak složité.“

Gariona najednou napadla myšlenka, o níž byl přesvědčený, že je zcela správná, „Ty jsi to všechno celou dobu věděl, že? Myslím to, kdo skutečnější.“

„Věděl jsem o možnosti. Ta by se však nenaplnila, dokud Cyradis neučinila svoji Volbu.“ Pak se podíval k místu, kde se ostatní shromažďovali kolem místa, kde ležel mrtvý Toth a řekl: „Myslím., že bude lepší, když tam také půjdeme, potřebují nás.“

Tothova tvář byla bledá a strnulá a jeho sepjaté ruce přikrývaly ránu. Cyradis stála opřená o Zakata a po tváři jí tekly slzy velké jako hrachy.

„Myslíš, že to je dobrý nápad?“ zeptal se Beldin Durnika.

„Ano, je,“ odpověděl úsečně kovář. „Víš...“

„Nemusíš mi to, Durniku, vysvětlovat. Jen jsem chtěl vědět, jestli to je dobré. Postavíme pro něj nosítka, je to důstojnější.“

Udělal nepatrné gesto a vedle Tothova mrtvého těla se hned objevily kusy dřeva a kolo provazů. Pečlivě svázali dřevěné trámký a položili na ně těžké tělo. „Belgarate, Garione, budeme potřebovat pomoc,“ řekl Beldin.

Zanést Tothovo tělo do jeskyně dokázal každý z nich, rozhodli se však tak, jak to určoval ceremoniál starý jako lidstvo, že ho ponесou čtyři. Výbuch Sardionu zničil strop jeskyně a dříve temnou místnost nyní zalávaly paprsky poledního slunce. Cyradis zaúpěla, když spatřila oltář, na němž dříve spočíval Sardion. „Je tak tmavý a ošklivý,“ řekla tichým hlasem.

„Opravdu, moc hezký není,“ pravila kriticky Se'Nedra. Otočila se k Eriondovi: „Myslíš, že bys mohl...“

„Samozřejmě,“ souhlasil Eriond a podíval se na hrubý hranol – a ten se změnil ve skvělý bílý mramorový katafalk.

„Teď to je o mnoho lepší. Děkuji ti,“ řekla Se'Nedra.

„Byl to také můj přítel, Se'Nedro,“ odpověděl mladý Bůh.

Nebyl to pohřební ceremoniál v pravém slova smyslu. Garion a jeho přátelé se shromáždili u katafalku, aby naposledy pohlédli na svého mrtvého přítele. V malé jeskyni bylo soustředěno tolik kouzelné moci, že nebylo možné určit, kdo vyčaroval první květinu. Najednou byly stěny jeskyně plné popínavých rostlin, na nichž rostly omamné vonící bílé květy. Pak dno jeskyně pokryl jemný koberec svěžího zeleného mechu. Květiny nádherných barev a vůní zahalily katafalk. Poté předstoupila Cyradis a položila na obrovu mrtvou hrud' jedinou bílou růží od Poledry. Políbila Tothovo studené čelo a povzdechla si: „Ty květiny příliš rychle zvadnou a vyblednou.“

„Ne, nezvadnou, Cyradis,“ řekl něžně Eriond, „zůstanou svěží a čerstvé navěky.“

„Děkuji ti, Bože Angaraku,“ řekla Cyradis vděčně.

Durnik a Beldin se stáhli do rohu, aby se poradili. Pak se podívali vzhůru, chvíli se soustřeďovali a najednou byla jeskyně zastřešená třpytícím se křišťálem, v němž se lámala sluneční záře a měnila se na překrásnou barevnou duhu.

„Je čas, abychom odešli, Cyradis,“ řekla Polgara štíhlé dívce. „Udělali jsem všechno, co jsme mohli.“ Pak Polgara a její matka objaly stále plačící věštyni a pomaluji vedly z jeskyně ven. Ostatní šli za nimi, poslední šel Durnik. Dlouho stál u katafalku a jeho ruka spočívala na Tothově nehybném rameni. Nakonec natáhl ruku a uchopil ze vzduchu Tothova rybářský prut. Položil prut opatrně vedle přítelova těla, hluboce se mrtvému uklonil, otočil se a odešel.

Když už byli venku všichni, přikryli Beldin a kovář vchod do jeskyně lesklými vrstvami kamene.

„To je hezké,“ poznamenal Silk a ukázal Garionovi na místo uprostřed vchodu. „Kdo si na to vzpomněl?“

Garion se otočil a spatřil, že z portálu zmizela Torakova tvář a místo ní se na tom místě usmívala Eriondova tvář.

„Ani nevím. Myslím, že na tom nezáleží,“ odpověděl Garion. Poklepal prstem na krunýř a řekl: „Mohl bys mi pomoci, abych se zbavil tohotole plechu? Myslím, že ho nebudu potřebovat!“

„Ne, nebudeš – pravděpodobně nebudeš. Jak to tak vypadá, nebude proti komu bojovat,“ souhlasil Silk.

„Doufejme.“

Později odklidili z amfiteátru mrtvé Grolimy a zametli trosky, které ležely na kamenné podlaze. S ohromnou mršinou draka nemohli vcelku nic udělat. Garion si sedl na poslední schod schodiště, které vedlo do amfiteátru. Se Nedra, spící dítě v náručí, dřímala v Garionových pažích.

„Nebylo to špatné,“ pravil Garionovi známý hlas. Tentokrát se však zdálo, že hlas nehovoří v hloubi jeho mysli, ale přímo vedle.

„Myslel jsem, že jsi pryč,“ řekl tiše Garion, aby neprobudil ženu a dítě.

„Ještě ne,“ odpověděl hlas.

„Vzpomínám si, že jsi řekl, že tě nahradí jiný hlas – hlas svědomí... až to všechno skončí.“

„To je pravda, ale já jsem jeho součástí.“

„Tomu nerozumím.“

„Není to tak složité. Původně byl pouze jeden hlas svědomí, ale když se všechno rozdělilo, rozdělil se i on. Nyní je tu zase zpátky – a protože já jsem byl částí toho původního, spojil jsem se s ním a jsme zase jednotní.“

„To podle tebe není složité?“ „Vážně chceš, abych ti to dál vysvětloval?“ Garion chtěl něco říci, ale potom se pouze zeptal: „Stále se však můžete rozdělit, že?“

„Ne, to by způsobilo další rozštěpení.“

„No a pak...“ řekl Garion, ale pak se rozhodl, že se už nebude ptát, a navrhl: „Nechme toho. Jedno mne však zajímá: co bylo to světlo?“

„To rozdělilo Vesmír. To také oddělilo mne od mého protějšku a Orb od Sardionu.“

„Myslel jsem si, že se to stalo před dlouhou dobou.“

„Ano, před velmi dlouhou dobou.“

„Ale...“

„Počkej, Garione, a nejdřív poslouchej. Víš toho hodně o světle?“

„No... je to světlo, ne?“

„Je to víc. Stál jsi někdy hodně daleko od někoho, kdo štípal dřevo?“ „Ano.“

„A všiml sis toho, že jsi nejprve uviděl pohyb a teprve potom jsi uslyšel zvuk?“

„Ano, stalo se mi to. Co to způsobilo?“

„Zpoždění je čas, který potřebuje zvuk, aby urazil určitou vzdálenost. Světlo je rychlejší než zvuk, ale také potřebuje určitý čas.“

„To je zajímavé.“

„A víš, za jakých okolností došlo k rozštěpení?“

„Myslím, že se něco událo ve hvězdném prostoru.“

„Přesně. Jedna hvězda zanikla, a stalo se to v místě, kde se to stát nemělo. Umírající hvězda explodovala a po ní vybuchl celý shluk hvězd – galaxie. Když vybuchla galaxie, byl ohrožen celý Vesmír. Proto se Vesmír rozdělil – aby se zachránil. A to byla příčina toho, co se stalo.“

„No dobře, ale co to světlo?“

„Světlo bylo z té vybuchující galaxie. Teprve teď dorazilo sem,

do těchto míst.“

„Jak daleko byl ten výbuch?“

„Číslo by ti moc neřekla.“

„Před jak dlouhou dobou se to stalo?“

„Také tady jsou čísla nicotná, nerozuměl bys jim. Můžeš se zeptat Cyradis, ta ti to snad řekne. Má k tomu zvláštní důvody.“

Garion začal chápat. „Okamžik Volby byl tedy přesně onen okamžik, kdy světlo z výbuchu dorazilo sem, na tento svět.“

„Velmi dobře, Garione.“

„Ten shluk hvězd, jež vybuchly, se vrátil zase tam, kde byl? Myslím poté, kdy Cyradis provedla Volbu? Něco přece muselo vyplnit tu díru ve Vesmíru, ne?“

„Zlepšuješ se, Garione, jsem na tebe pyšný. Vzpomínáš si, jak se Sardion a Zandramas proměnili v intenzivně zářící částičky, když explodoval strop jeskyně?“

„To není věc, na kterou by se dalo zapomenout,“ pokrčil Garion rameny.

„I to mělo důvod. Zandramas a Sardion – vlastně jejich malé kousky – jsou na cestě do té „díry“, jak říkáš. Tak díry zmizí. Samozřejmě, ty částičky se po cestě zvětší.“

„A jak dlouho – Garion se zamyslel a pravil: „To by bylo další bezvýznamné číslo, že?“

„Vělice bezvýznamné.“

„Všiml jsem si některých věcí: myslím, že Zandramas všechno od samého počátku připravila, že?“

„Moje protivnice postupovala velmi promyšleně.“

„Chci říct, že postupovala plánovitě a s předstihem. Měla všechno na místě v Nyisse, než odjela do Šereku vybrat si členy Medvědího kultu. Potom v Rivě ukradla Gerana a všechno zařídila tak, abychom si mysleli, že to udělal kult.“

„Možná, že by z ní byl dobrý generál.“

„A dokázala ještě mnohem víc – měla dobré plány, ale i tak měla otevřená zadní dvířka pro případ, kdyby se její záměry nezdařily.“ Tu ho něco napadlo. „Mordja ji uchvátil? Když vybuchl Sardion, rozletěly se její zbytky na všechny strany. Je její duše mezi hvězdami, nebo v Pekle? Byla přece tak vystrašená.“

„Nevím, Garione. Já a můj protějšek se zabýváme tímto světem, nikoliv Peklem. Peklo je Vesmír sám o sobě.“

„Co by se stalo, kdyby Cyradis zvolila Gerana místo Erionda?“

„Ty a Orb už byste nyní byli někde jinde.“

„A ty jsi mne nevaroval,“ řekl vyčítavě Garion a cítil, jak mu začíná naskakovat husí kůže.

„Ty bys býval o to stál? A jaký by v tom byl rozdíl?“

Garion se rozhodl, že tuhle myšlenku nebude dál rozvíjet a místo toho se zeptal: „Byl Eriond vždy Bohem?“

„Copak jsi neposlouchal, když to vysvětloval? Eriond měl být sedmým Bohem. Torak se stal Bohem nesprávně.“

„Takže Eriond byl stále někde okolo?“

„Stále je dlouhá doba, Garione. Eriond byl přítomen – jako duch – už od dob rozštěpení světa. Když ty jsi se narodil, on začal chodit po světě.“

„To znamená, že jsme stejně staří?“

„Pro Boha není lidský věk vůbec nic. Může si vybrat, kolik chce mít let. Teprve loupež Orbu dala do pohybu události, které dnes vyvrcholily. Zedar chtěl Orb ukrást, a tak ho Eriond našel a ukázal mu, jak to udělal. To způsobilo, že jste přešli k akci. Kdyby býval Zedar neukradl Orb, tak bys pravděpodobně byl ještě stále na Faldorově farmě a měl bys za ženu Zubrettu. Zamysli se nad tím, Garione, jak podivným způsobem byl stvořen tento svět. Byl stvořen jen proto, abys měl kde být, až začneš jednat!“

„Prosím tě, přestaň si ze mě dělat legraci.“

„Vůbec nežertuji. Jsi, Garione, ta nejdůležitější osoba, jaká kdy žila i jaká žít bude – snad s výjimkou Cyradis. Zabil jsi falešného Boha a na jeho místo přišel správný Bůh. Dopustil jsi se mnoha chyb, ale nakonec jsi svůj úkol splnil. Jsem na tebe skutečně hrdý. A taky musím říci, že vcelku jsi si nevedl špatně.“

„Hodně lidí mi pomáhalo.“

„To je pravda, ale přece jenom si zasloužíš trochu chvály, i když to nechci přehánět.“

Garion skryl úsměv a zeptal se tak naivně, jak to jenom dovedl: „Proč já?“

Chvilí bylo ticho, ale pak se hlas rozchechtal a řekl: „Neptej se

mě!“

„Promiň. A co bude teď?“

„Vrátíš se domů.“

„Nemyslím, co se stane mně, ale co bude se světem.“

„Eriond je nyní Bůh Angaraku a na něm závisí Zakatův osud, i přesto, že je tady Urgit a Drosta. Všechno si může vyžádat spoustu námahy, možná bude muset nasadit velký počet Grolimů, než bude vše v pořádku. Zakat bude muset představit Erionda všem Angarakům na světě.“

„To on dokáže, takové věci mu jdou dobře,“ kývl hlavou Garion.

„Cyradis mu může, alespoň myslím, při tom hodně pomoci.“

„No tak dobře. A co se stane, až všichni Angarakové přijmou Erionda?“

„Hnutí se rozšíří. Možná, že se dožiješ dne, kdy se Eriond stane Bohem všech lidí. To mu bylo již od počátku předurčeno.“

„A co se pak stane s Bohy? S Aldurem a dalšími?“

„Odejdou. To, co měli za úkol, již provedli a ve Vesmíru je přece ještě tolik světů.“

„A co bude s UL? Odejde také?“

„UL nemusí odcházet. Je všudypřítomný. Stačí ti, co jsem ti řekl? Ale teď už nemám čas. Je řada dalších věcí, o které se musím postarat. A mimochodem – blahopřeji ti k tvým dcerám.“

„Dcerám?“

„Ano, malým dětem ženského pohlaví. Jsou sice rozpustilé, ale jsou hezčí než synové a také lépe voní.“

„Kolik jich bude?“ zeptal se Garion a zalapal po dechu.

„No, pár. Kolik přesně, to ti neřeknu, nechci tě připravit o překvapení. Ale až vrátíš do Rivy, nezapomeň rozšířit královské jesle.“ Nastalo dlouhé mlčení a nakonec hlas řekl: „Tak teď se měj, Garione.“ A zmlkl navždy.

Slunce už klesalo k obzoru, když se Garion, Se'Nedra a Geran připojili k přátelům, kteří stáli u vchodu do jeskyně. Opodál ležela obrovská mršina draka. „Měli bychom něco udělat, nebyla to tak špatná bestie, byla jen hloupá – a to není zločin. Vždycky mi jí bylo líto a nebylo by dobré, aby tady zůstala ležet a sežrali ji ptáci.“

„Stáváš se sentimentálním, Belgarate, a to se mi na tobě nelíbí,“

poznamenal Beldin.

„Když člověk stárne, bývá sentimentální,“ pokrčil Belgarat rameny.

„Je v pořádku?“ zeptala se Samet Sadiho, který se vrátil s malou lahví patřící Zith,

„Docela v pořádku. Jedno z hád'at si ale chtělo hrát, a tak se přede mnou schovalo. Myslelo si, že to bude pěkná legrace. Chvilí trvalo, než jsem ho našel.“

„Je nás tady ještě vůbec zapotřebí?“ zeptal se Silk. „Zapálíme světlo v majáku a kapitán Kreska nás může ještě před setměním nalozit.“

„Ještě na někoho čekáme, Kheldare,“ řekl Eriond.

„Na koho?“

„Chce sem zaskočit pár přátel.“

„Tvých nebo našich?“

„Ti i ti. Táhle právě jedni přijíždějí,“ řekl Eriond a ukázal na moře.

Všichni se otočili.

Silk se najednou rozesmál. „To jsem si mohl myslet. Jestli chceš, aby rozkaz zůstal nesplněný, dej ho Barakovi.“

Podívali se na zvlněné moře. V tom počasí vypadal sice Mořský pták o něco hůř než obvykle, ale statečně se probíjel vlnami. Držel se přesně kurzu, aby se nedostal na nebezpečné útesy.

„Pojďme dolů na břeh a dejme světelný signál,“ navrhl Silk Beldinovi.

„Nemůžeš to udělat sám?“

„Rád to udělám – hned jak mě naučíš zapalovat kameny.“

„Vidíš, na to jsem zapomněl.“

„Jsi si jistý, že nejsi starší než Belgarat, kamaráde? Myslím, že začínáš mít trochu sklerózu.“

„Nech toho, Silku! Pojď, půjdeme dolů a pokusíme se přilákat tu velkou bednu ke břehu.“

„To je v plánu?“ zeptal se Garion Erionda. „Myslím, že se tu objevil Barak?“

„Ano, něco o tom vím. Budete se muset nějak dostat zpátky do Rivy a pak: Barak a další přece mají nárok, aby se dozvěděli, co se tu

udalo.“

„Všichni? V Rheonu přece Cyradis řekla...“

„Teď už to není problém. Volba byla učiněna. Teď se potkáme s řadou lidí – a náš společný přítel má velké schopnosti navazovat přerušené kontakty.“

„Vidím, že sis toho už všiml.“

Mořský pták zakotvil na vzdálenější straně útesu, z lodi spustili člun, který se rozjel po vlnách, jež západ slunce zbarvil do zlatova.

„Kde jste se zdrželi?“ zakřičel Silk přes rozvlněnou hladinu na Baraka.

Barak se zeširoka usmál, mávl rukou a zavolal: „Jak to dopadlo?“

„Docela dobře,“ odpověděl Silk. Pak si něco uvědomil, obrátil se na věštkyni a řekl: „Promiň, Cyradis, to jsem řekl nepatříčně, že?“

„Nebylo zcela to nepatříčné, princí Kheldare. Můj společník dobrovolně se obětoval a myslím si, že duše jeho se stejně jako my raduje.“

V lod'ce byli všichni. Mandorallenovo brnění se lesklo za mohutným Šerekem. Stál tam i Hettar, hubený jako hůlka, Lelldorin, a dokonce i Relg. Na zádi lodi ležel řetězy připoutaný Barakův syn Unrak. Barak si opřel jednu nohu o bok lodi a byl připravený vyskočit na břeh.

„Dej si pozor,“ varoval ho Silk, „je tam hluboko. Hodně Grolimů to poznalo na své vlastní kůži.“

„To jste je naházeli do vody?“ ptal se Barak.

„Ani ne. Naskákali tam dobrovolně.“

Kýl člunu zaskřípal na vlnami zbrázděných kamenech, Barak a další vystoupili na břeh. „Přišli jsme o hodně?“ zeptal se velký muž.

„Ani ne,“ řekl Silk a pokrčil rameny. „Všechno bylo obvyklý, obvyklá šarvátka, ale neobvyklá cena – záchrana Vesmíru. Synáček má nějaký problémy?“ zeptal se Silk a podíval se na Unraka, který v řetězech vypadal poněkud nepatříčně.

„Asi kolem poledne se přeměnil na medvěda, to je vše. Pravděpodobně to považoval za důležitý.“

„Máte to prostě v rodině. Proč má Unrak ještě teď na sobě řetězy?“

„Protože námořníci ho odmítli vzít do člunu, dokud ho nespoutá-

me.“

„Tomu nerozumím,“ zamručel Zakat a podíval se na Gariona.

„Je to dědičné,“ vysvětloval Garion. „Členové Barakovy rodiny jsou ochránci krále z Rivy. V nebezpečné situaci se změní v medvědy. Když jsem byl v nebezpečí já, tak to Barak taky několikrát udělal. Zdá se, že tu schopnost po něm zdědil Unrak, jeho syn.“

„Takže Unrak je teď tvůj ochránce. Připadá mi ale na to trochu mladý – a pak, ty přece žádného ochránce nepotřebuješ.“

„Ne, nepotřebuji. Asi je ochráncem Gerana, ten byl v té jeskyni v poněkud nebezpečné situaci.“

„Pánové,“ řekla Se'Nedra vítězoslavným hlasem, „mohu vám představit korunního prince z Rivy?“ Držela Gerana vysoko ve vztyčených pažích, aby ho všichni dobře viděli.

„Odnaučí se chodit, jestli ho co nejdřív nepustí z rukou,“ zamumlal Beldin k Belgaratovi.

„Doufejme, že se unaví dřív, než bude pozdě,“ řekl Belgarat.

Barak a ostatní se shromáždili okolo malé královny právě ve chvíli, kdy námořníci beze spěchu připruli a osvobodili ze řetězů Barakova syna.

„Unraku!“ zahřměl Barak. „Pojď sem!“

„Ano, otče.“ Chlapec vystoupil z lodi a přistoupil k otci.

„Jsi zodpovědný za tohoto mladíka,“ řekl Barak a ukázal na Gerana. „Jestliže dopustíš, aby se mu něco stalo, budu se na tebe velice hněvat.“

Unrak se uklonil k Se'Nedře: „Vaše Veličenstvo,“ pozdravil ji, „vypadá skvěle.“

„Děkuji ti, Unraku,“ usmála se.

A potom pozvedl své paže ke Geranovi. „Jeho Výsost a já bychom se měli poznat.“

„Samozřejmě,“ řekla a předala svého syna mladému Šerekovi.

„Chyběl jste nám, Vaše Výsosti,“ Unrak se přátelsky zazubil na malého chlapěčka, kterého držel ve svých pažích. „Až budete mít příště v úmyslu nás na delší dobu opustit, měl byste nám dát vědět. Dělali jsme si starosti.“

Geran se šťastně smál. Potom natáhl ručičku, popadl řídké chmýří, které Unrakovi rostlo na bradě místo vousů, a pořadně zatahal,

Unrak sebou škulbl. Se Nedra objímala všechny staré přátele a rozdávala polibky na všechny strany. Mandorallen samozřejmě plakal, až se dusil, a nebyl schopen dostat ze sebe slůvko pozdravu. Lelldorin na tom byl nejinak. Relg kupodivu před objetím rivanské královny neuhnul. Jak se zdálo, za dobu manželství s Taibou prošel určitým vývojem.

„Zdá se, že je tu několik cizinců,“ poznamenal Hettar svým tičným hlasem.

Silk se plácl dlaní do čela. „Jak jsem jenom mohl zapomenout?“ řekl. „Toto je Poledra, Belgaratova manželka a Polgařina matka. Zvěsti o jejím odchodu zřejmě jenom přeháněly.“

„Chovej se, prosím tě, důstojně,“ zamumlal Belgarat, když jejich přátelé s úctou pozdravovali jeho ženu.

„Ani nápad,“ řekl Silk šibalsky. „Tohle mě baví a teprve teď jsem se rozehrál. Pánové, prosím,“ řekl svým přátelům, „pusťme se do toho, jinak bychom se seznamovali snad až do půlnoci. Toto je Sadi. Měli byste si ho pamatovat. Hlavní eunuch v paláci královny Salmissry.“

„Bývalý hlavní eunuch, Kheldare,“ Sadi opravil. „Pánové,“ uklo-nil se.

„Vaše Excellence,“ opáčil Hettar. „Jsem si jist, že budeme mít mnoho co vysvětlovat.“

„Všichni si samozřejmě pamatujete Cyradis,“ pokračoval Silk. „Svatou věštkyni z Kellu. Teď právě je poněkud unavená. V poledne se musela rozhodovat o velmi důležité věci.“

„Kde je ten velký chlapík, který byl s vámi v Rheonu, Cyradis?“ zeptal se jí Barak.

„Bohužel, pane z Trelleheimu,“ řekla. „Můj vůdce a ochránce obětoval svůj život, abychom zvítězili.“

„To je mi velice líto,“ řekl Barak prostě.

„A toto samozřejmě,“ pokračoval Silk nenuceně, „je Jeho císařské Veličenstvo Kal Zakat z Mallorey. Jeho Výsost nám nemálo přispěla svou pomocí.“

Přátelé pohlédli na Zakata, oči plné překvapení.

Zakat pravil zdvořile: „Můžeme na chvíli zapomenout na minulá nedorozumění. Garion a já jsme si víceméně vyjasnili naše postoje.“

„Velice mě těší, Vaše císařská Výsosti,“ řekl Mandorallen s přehnanou úklonou, „že jsem se dožil toho, abych na vlastní oči viděl svět, jak se těší opět míru.“

Zakat odpověděl téměř perfektním mimbratským dialektem. „Zvuk vašeho jména dolehl do všech koutů nám známého světa, můj pane. Nyní však chápu, že pověst byla pouhým stínem, neboť ve skutečnosti vaše vzácná osobnost září silněji než slunce.“

Mandorallen nyní skutečně zářil.

„Vedete si dobře,“ zamumlal Hettar Zakatovi. Zakat se na něj zaubil. Potom pohlédl na Baraka. „Až příště uvidíte Anhega, pane z Trellheimu, řekněte mu, že se stále ještě chystám poslat mu účet za všechny mé lodi, které potopil ve Východním moři za Thul Mardu. Mám za to, že jistá náhrada by věci spravila.“

„Přeji vám jen to nejlepší, Vaše Výsosti,“ Barak se zasmál, „ale mám za to, že brzy zjistíte, jak váhavý Anheg může být, když mají být otevřeny dveře jeho pokladnice.“

„Nech to být,“ pronesl Garion k Lelldorinovi, který se pyšně napřimil, tvář měl bledou vzteky při pouhé zmínce o Zakatovi.

Ale Garion řekl: „Nebyla to jeho chyba. Váš bratranec byl zabit v bitvě. Takové věci se prostě stávají. A hněv a zvlášť tady nic nevyřeší. Vždyť právě zášť a pomsta prolily mnoho krve během posledních dvou set let.“

„Jsem si také jist, že všichni poznáváte Erionda, bývalého Eran-da,“ Silk pokračoval jaksi až příliš nenuceným tónem, „nového Boha Angaraku.“

„Nového co?“ vykřikl Barak.

„Vy byste opravdu měl držet krok s dobou, můj drahý Baraku,“ řekl Silk a jakoby mimochodem si přitom leštil nehty o svou tuniku.

„Silku,“ řekl káravě Eriond.

„Omlouvám se,“ zašklebil se Silk. „Prostě jsem nemohl odolat. Bude ve vašem vznešeném srdci tolik blahosklonnosti, abyste mi mohl odpustit, Vaše božská Výsosti?“ Zamračil se. „Na tom by si snad člověk zlomil jazyk. Jak bych vás měl správně oslovovat?“

„Co kdybyste mi říkal prostě Erionde?“

Relg smrtelně zbledl a téměř instinktivně klesl na kolena.

„Nedělejte to, prosím, Relgu,“ řekl mu Eriond. „Koneckonců,

znal jste mě už jako malého chlapce, že? Vstaňte, Relgu,“ řekl Eriond a pomohl Ulgovi na nohy. „Mimochodem, můj otec vás velmi srdečně pozdravuje.“

Relgova tvář vyjadřovala přímo nábožnou úctu.

„Nuže,“ řekl Silk sarkasticky. „Snad bychom si měli říci opravdu všechno. Pánové,“ pokračoval, „jsem si jist, že všichni si pamatuje Liselle, moji snoubenku?“

„Vaši snoubenku?“ zvolal ohromeně Barak,

„Všichni se jednou musíme usadit,“ pokrčil rameny Silk. Shromáždění přátelé mu gratulovali. Až na Samet, kterou ta zpráva zřejmě nepotěšila.

„Stalo se něco, drahoušku?“ zeptal se jí Silk a byl nevinnost sama.

„Nezapomněl jsi snad na něco, Kheldare?“

„Nějak si nevzpomínám.“

„Jaksi jsi opomněl zeptat se mne.“

„Skutečně? Skutečně jsem zapomněl? Vždyť jsi neměla v úmyslu odmítnout, nebo snad ano?“

„Samozřejmě ne.“

„Nuže, tak tedy...“

„Ještě jsem neřekla poslední slovo,“ přerušila ho.

„Vzal jsem to zřejmě za špatný konec,“ poznamenal.

„Velmi špatný,“ souhlasila.

V amfiteátru, nepříliš daleko od dračí zdechliny, vystavěli velikou ohňovou hranici. Durnik nanosil plné náruče naplaveného dřeva, které nasbíral na různých místech pláže okolo útesu. Garion se na hromadu kriticky díval.

„To mi připomíná noci strávené s Eriondem, přšelo, jen se lilo, a my jsme hodiny hledali kousek suchého dříví,“ řekl svému starému příteli.

„Tohle je slavnostní příležitost, Garione,“ vysvětloval omluvně Durnik.

Garion na něj dlouze hleděl a potom se náhle zasmál: „Je to tak, Durniku,“ připustil a pak pokračoval: „Nejsem si však jist, jestli to máme říci Eriondovi.“

„Ty si opravdu myslíš, že to neví?“

Rozmlouvali dlouho do noci. Mnoho se stalo od doby, co se naposledy viděli, a mnoho práce také měli ještě před sebou. Nakonec se jeden po druhém zvedali a odcházeli dopřát si zaslouženého spánku. Několik hodin před svítáním se Garion náhle probudil. Kolem vládlo naprosté ticho, ale bylo světlo. Amfiteátr byl zalit intenzivním modrým světlem. Z oblohy na zem dopadal jasný modrý paprsek, k němuž se připojily další paprsky nejkrásnějších barev a odstínů. Duhové paprsky se posléze spojily v zářící světelné sloupy a u vody vytvořily půlkruh, v jehož duhovém středu se náhle objevil běloskvoucí albatros a třepetal křídly. V jasném světle se počaly rýsovat postavy planoucí zlatem: Aldur a Mara, Issa a Nedra, Chaldan a Belar. Tito bohové nepopsatelné nádhery přicházeli k lidem a na jejich tvářích bylo vidět radost ze shledání.

Až do této chvíle se Poledra něžně choulila k Belgaratově náruči. Nyní řekla: „Přišel můj čas.“ Pevným pohybem sňala jeho paže ze svých ramen a vstala. „Ne,“ zaprosil Belgarat s úzkostí v hlase a jeho oči se zalily slzami. „Ještě je čas.“

„Vždyť jsi věděl, že se to jednou stane, starý vlku,“ řekla jemně. „Musí to takhle být, víš?“

Belgarat zasténal: „Nesmíš se mi ztratit podruhé.“ Také vstal. „Všechno tady ztrácí smysl.“

Podíval se na svoji dceru. Řekl: „Pol.“

„Ano, otče,“ odpověděla a zdvihla se zároveň s Durnikem.

„Ted' se budeš muset o všechno postarat ty. Beldin a Durnik a dvojčata ti pomohou.“

„Otče, chceš mě tak náhle opustit?“ chvějícím se hlasem se zeptala Poledra, slzy na krajíčku.

„Jsi dost silná a uneseš to, Pol. Svým rodičům jsi dělala radost. Měj se dobře.“

„Neříkej hlouposti, Belgarate,“ řekla Poledra.

„Neříkám, nechci znovu žít bez tebe.“

„To se nesmí.“

„Nikdo tomu nezabrání. Ted' mě nezastaví ani náš pán. Neodejdeš sama, Poledro. Já půjdu s tebou.“ Objal svou ženu kolem ramen a zadíval se hluboce do jejích zlatých očí. „Takhle to je lepší.“

„Je to tvé rozhodnutí, můj manželi,“ řekla konečně. „Musíme však jednat teď, dříve než se objeví UL. On tomu může zabránit, neboť je silnější než tvoje vůle.“

Přistoupil k nim Eriond: „Rozmyslel sis to, Belgarate?“ zeptal se.

„Během posledních tří let jsem o tom mnohokrát přemýšlel. Ano. Musel jsem však čekat na Gariona. Teď je tady a nic mě už nezadrží.“

„Je něco, co by tě přimělo změnit svoje rozhodnutí?“

„Nic. Já se od ní nechci odloučit.“

„Mám tedy za to, že to budu muset zařídit.“

„Víš, že je to zakázáno, Erionde?“ namítla Poledra. „Souhlasila jsem s tím, když mi byl uložen můj úkol.“

„Každá smlouva může být později pozměněna, Poledro,“ řekl. „A kromě toho můj otec a mí bratři jaksí opomněli poradit se se mnou o svém rozhodnutí. Takže já teď budu muset vyřešit situaci bez jejich rady.“

„Ale ty přece nemůžeš vzdorovat vůli svého otce,“ znovu namítla.

„Stále ještě neznám vůli svého otce. Jsem si jist, že se na mě nebude příliš hněvat. A nikdo se nehněvá věčně, dokonce ani můj otec. A žádné rozhodnutí není neodvolatelné. Bude-li to nutné, připomenu mu, jak on sám v Prolgu změnil názor, když ho Gorim přesvědčil, aby se smiloval.“

„Zdá se mi, jako bych už to někde slyšel,“ zamumlal Barak Hettarovi. „Jako by nový Bůh Angaraku strávil až příliš mnoho času s naším princem Kheldarem.“

„Pravděpodobně to je nakažlivé,“ souhlasil Hettar.

V Garionově srdci náhle vzklíčila neočekávaná naděje.

„Smím si znovu půjčit Orb, Garione?“ zeptal se Eriond.

„Samozřejmě,“ Garion téměř strhl Orb z jílce meče a nabídl ho mladému bohovi. Eriond uchopil zářící klenot a přistoupil k Belgarati a jeho manželce. Potom velmi jemně přiložil Orb na jejich čela. Garion, který věděl, že dotek znamená smrt, se se zdušeným výkřikem vymrštil kupředu. Ale bylo příliš pozdě. Bleděmodrá aureola obklopila Belgarata a Poledru. Jejich ruce byly stále spojeny a rozpouštěly se v hlubinách lásky. Poté Eriond předal Orb rivanskému králi.

„Nepřivoláváš na sebe problémy?“ zeptal se Garion.

„Je to v pořádku, Garione. V několika příštích letech budu muset

pravděpodobně porušovat všechna možná i nemožná pravidla, takže trochu cviku předem neuškodí.“

Zářící proudy světla na kraji vody náhle zazněly hlubokým tónem varhan.

Garion pohlédl na shromážděná božstva, nad nimiž se vznášel albatros podobný andělovi, jenž se mezitím rozzářil natolik, že se Garion s bolestí v očích odvrátil. A náhle albatros zmizel a v posledních záchvěvech jeho křídel stál otec bohů, obklopen svými syny.

„Dobrá práce, můj synu,“ řekl UL.

„Trvalo mi chvíli, než jsem pochopil tvoje úmysly, otče,“ omluvil se Eriond. „Promiň mi mou nechápavost, prosím.“

„Nepřivykl jsi ještě takovým věcem, můj synu,“ odpustil mu UL. „Neočekával jsem, že Orb použiješ tak důvtipným způsobem.“ Na božské tváři se objevil náznak úsměvu. „Tvůj důvtip sám by mě stačil obměkčit, kdybych se snad hněval.“

„Doufal jsem v tvou laskavost, otče.“

„A tebe, prosím, Poledro,“ pravil UL, „odpusť mi můj malý klam, který se mohl zdát krutý. Věz, že byl určen pro mého syna. Vždy se držel spíš v ústraní. Váhal prosadit svou vůli, ale jeho vůle bude vládnout tomuto světu a on se musí naučit vládnout podle svého vlastního svědomí.“

„Byla to tedy zkouška?“ zazněl Belgaratův hlas.

„Život nám přináší samé zkoušky, Belgarate,“ vysvětlil UL klidně. „Snad tě uklidní, budeš-li vědět, že ty a tvoje vyvolená jste v této zkoušce obstáli velmi dobře. Vaše rozhodnutí přimělo mého syna, aby jednal rozhodně. A nyní, Erionde, se připoj ke mně a ke svým bratrům. Chtěli bychom tě přivítat na tomto světě a předat ho do tvých rukou.“

Kapitola dvacátá šestá

NAD OBZOREM PRÁVĚ VYŠLO SLUNCE a rozdávalo první paprsky. Od západu vanul lehký vítr, který oblohu vyčistil do modra a načechral bílou pěnu na vlnách. Neurčitá vlhká vůně včerejší mlhy se stále převalovala po kamenech pyramidy podivných tvarů. Pyramida stála na podmořském útesu, přímo v jeho středu.

Garion téměř omdléval únavou. Jeho tělo úpěnlivě volalo po odpočinku, ale hlavou se mu proháněla divoká změt' myšlenek a vzpomínek, a tak se omámený potácel na rozhraní bdění a spánku.

Později bude mít čas, aby probral všechno, co se stalo na Místě, které není více. Za chvíli si však pomyslel, že jediné místo, které kdy skutečně bylo, byl právě Korim. Korim byl věčný a skutečnější než Tol Honet, Mal Zet nebo Val Alorn. Přivinul svou spící ženu a syna těsněji k sobě a ucítil jejich vůni. Se'Nedřiny vlasy krásně voněly jako květiny. A Geran voněl jako každý malý chlapec, který potřebuje koupel. Garion si uvědomil, že on sám potřebuje koupel ještě naléhavěji. Včerejší den byl velice namáhavý.

Přátelé se sešli v menších skupinkách a byli rozeseti po různých místech amfiteátru. Barak, Hettar a Mandorallen právě hovořili se Zakatem. Liselle seděla u Cyradis a česala jí vlasy se zvláštním, zasněným výrazem na tváři. Zdálo se, že dámy se rozhodly postarat se o všechny z Kellu. Sadi a Beldin se rozvalovali a popíjeli pivo na kamenech nedaleko zdechliny draka. Sadi se tvářil spokojeně, bylo však znát, že si na pivo nějak nepochutnává. Unrak prozkoumával okolí a v

patách mu byl král Thullů jménem Nathel, mladý muž mdlé tváře. Arcivévoda Otrat stál osamělý blízko zapečetěného vchodu do sluje a ve tváři se mu zračily obavy. Kal Zakat zatím o určitých věcech se svým příbuzným nehovořil a Otrat se na rozhovor očividně netěšil. Eriond tiše rozmlouval s tetou Pol, Durnikem, Belgaratem a Poledrou a jeho aureola jemně světélkovala. Silka nebylo nikde vidět. A potom malý muž vyšel zpoza pyramidy. Za ním se zvedl sloupec tmavého dýmu. Sešel po schodišti do amfiteátru a přešel ke Garionovi.

„Co jsi dělal?“ zeptal se ho Garion.

„Vyslal jsem signál kapitánu Kreskovi,“ odpověděl Silk. „On zná cestu zpátky do Perivoru a já už jsem viděl, jak Barak naviguje v hraničních vodách. Mořský pták je určen pro otevřené moře.“

„Víš, že ho naštvěš, když mu to řekneš.“

„Neměl jsem v úmyslu mu to říkat.“

Malý mužík s fretčí tváří se rozvaloval na kamenech vedle Gariona a jeho rodiny.

„Už si s tebou Liselle promluvila?“ zeptal se Garion.

„Myslím, že si to zatím nechává na vhodnou chvíli. Bude na to potřebovat spoustu času. Je manželství vždycky takové? Myslím tím, jestli vždycky žiješ v neustálých obavách a čekáš na pohovory?“

„Není to neobvyklé. Ty ještě nejsi ženatý.“

„Jsem tomu blíž, než jsem si kdy myslel.“

„Lituješ toho?“

„Ne, ani ne. Liselle a já se k sobě opravdu hodíme. Máme mnoho společného. Jen bych si přál, aby se na mou hlavu stále nesnášely nějaké nepříjemnosti.“

Silk se kysele rozhlédl po amfiteátru: „To se musí takhle blýskat?“ zeptal se a ukázal na Eriondu.

„Vždyť je začátečník. S postupem času se zlepší.“

„Uvědomuješ si, že my si tady sedíme a kritizujeme Boha?“

„Nejdřív to byl přítel, Silku. Přátelé nás mohou kritizovat, aniž by nás urazili.“

„Propána! Dnes ráno máme příliš filozofickou náladu. Stejně se mi málem zastavilo srdce, když se Orbem dotkl Belgarata a Poledry.“

„Mně také,“ připustil Garion, „ale zdá se, že věděl, co dělá.“ Povzdechl si.

„Co se děje?“

„Ted' už všechno skončilo. Myslím, že mi to bude chybět – ale spoň do té doby, než usnu.“

„Posledních pár dnů bylo trochu hektických, že? Řekl bych, že když dáme hlavy dohromady, něco ještě vymyslíme.“

„Já vím, co budu dělat,“ řekl Garion.

„Ano – a copak?“

„Budu velmi zaměstnán jako otec.“

„Tvůj syn také jednou vyroste, Garione.“

„Geran nebude jedináček. Můj přítel – tady v mé hlavě – mě varoval, že mám očekávat hodně dcer.“

„To je dobrý. Možná ti to pomůže, aby ses usadil. Nechci tě kritizovat, Garione, ale občas jsi zbytečně přelétavý. Neuplyne snad rok, abys ty nepádlil na druhý konec světa, s planoucím mečem v ruce.“

„Snažíš se být vtipný?“

„Já?“ Silk se pohodlně opřel dozadu. „Přece nebudeš mít tolik dcer. Rád bych ti připomněl, že ženy jsou schopny přivádět děti na svět jen omezenou dobu.“

„Silku,“ řekl Garion kousavě. „Pamatuješ si Ixbell, tu dryádu, kterou jsme potkali u řeky v jižní Tolnedře?“

„Myslíš tu, která měla ráda muže, totiž všechny muže?“

„Ano, tu. Myslíš, že je ve věku, kdy ještě může rodit děti?“

„Ale ano.“

„Tak tedy Ixbelle je víc než tři sta let. Se'Nedra je také dryáda, vždyť víš.“

„No, možná že zestárneš ty.“

Bylo skoro poledne, když se nalodili na Mořského ptáka. Barak souhlasil, i když poněkud neochotně, že bude následovat kapitána Kresku do Perivoru. Kapitán a Barak se setkali a po prohlídce obou lodí šlo všechno hladce. Kreska chválil Barakovu loď, a to byl vždy nejlepší způsob, jak si ho naklonit.

Když zvedli kotvu, Garion se opřel o lodní zábradlí a upřeně pozoroval podivnou pyramidu vystupující z moře. Proužek dýmu stoupal z amfiteátru na jejím levém boku.

„Byl bych dal moc za to, abych tam mohl být,“ řekl tiše Hettar, když se opíral lokty o zábradlí vedle Gariona.

„Jaké to bylo?“

„Hlučné.“

„Proč Belgarat trval na tom, aby se saň spálila?“

„Bylo mu ji líto. Belgarat je někdy zvláštní.“

„To tedy ano, můj příteli.“

„Jak se mají Adara a děti?“

„Dobře. Adara se znovu čeká,“

„Znovu? Hettare, vy dva jste na tom skoro stejně jako Relg a Taiba.“

„Ne docela,“ řekl Hettar skromně. „Mají před námi náskok o několik dětí.“ Zamračil se a jeho jestřábí obličej se ostře rýsoval proti slunci. „Řekl bych, že někdo švindluje. Taiba rodí děti po dvou a po třech. Adara ji jen těžko může dohonit.“

„Nechci na někoho ukazovat prstem, ale mám podezření, že v tom zasahuje Mara. Maragon totiž potřebuje nové obyvatelstvo.“ Garion se podíval tam, kde stál skloněný Unrak se svým stínem Nathelem. „Co to má být?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Hettar.

„Nathel je chudák a já si myslím, že Unrakovi mu je ho líto. Řekl bych, že Nathel si v životě neužil moc dobrého, takže teď přijme s vděkem dokonce i lítost. Od té doby, co ho Unrak vzal k sobě, chodí za ním všude jako štěně.“ Vysoký Algar se podíval na Gariona. „Vypadáš unaveně,“ řekl. „Měl by ses trochu vyspat.“

„Jsem opravdu unavený,“ připustil Garion. „Ale nechci spát ve dne a bdít v noci. Pojd’me si promluvit s Barakem. Vypadal trochu mrzutě, když přišel na břeh.“

„Vždyť víš, jaký Barak je. Lituje každého boje, kterého se nezúčastnil. Vyprávěj mu nějaké příběhy. Dobrý příběh miluje skoro tak, jako miluje dobrý boj.“

Garion cítil jakousi prázdnotu od té doby, co opustil přátele v Rheonu. Chybělo mu jejich silácké sebevědomí, samozřejmě, ale snad ještě víc se mu stýskalo po kamarádství. Po tom pocitu upřímného přátelství, které se skrývalo za jejich hádkami a malichernými spory. Když se vydali na zád’, kde stál Barak, s jednou ohromnou rukou položenou na kormidlové páce, Garion uviděl Zakata a Cyradis na závětrné straně lodi. Pokynul Hettarovi, aby se zastavil, a položil si prst na

ústa.

„Tajně poslouchat cizí rozhovory je neslušné, Garione,“ zašeptal vysoký Algar.

„Tady se jedná o něco jiného,“ odpověděl Garion také šeptem. „Potřebuji prostě vědět, že nebudu muset činit jisté kroky.“

„Kroky?“

„Vysvětlím ti to později.“

„A co budete nyní dělat, svatá věštkyně?“ ptal se Zakat štíhlé dívky a hlas se mu chvěl.

„Svět přede mnou se otevírá, Kal Zakate,“ odpověděla trochu smutně. „Můj těžký úkol u konce jest a nemusíte mě již oslovovati věštkyně, neboť ani úkol tento mě již netíží. Moje oči nyní vidí obyčejné denní světlo a já jsem jen obyčejná žena.“

„Ani zdaleka nejsi obyčejná, Cyradis.“

„Jsi velmi laskavý, Kal Zakate.“

„Zkraťme to na Kal. Souhlasíš, Cyradis? Zní to velice strojeně – znamená to král a bůh. Teď jsem viděl skutečné bohy, a tak vím, jak jsem byl domýšlivý. Ale vraťme se k věci. Tvoje oči byly celá léta zavázané, že?“

„Ano.“

„Takže jsi neměla příležitost podívat se do zrcadla.“

„Ani příležitost, ani důvod.“

Zakat byl velmi bystrý muž a uměl udělat pravou věc v pravou chvíli. „Dovol tedy, aby mé oči byly zrcadlem, Cyradis,“ řekl. „Podívej se do nich a uvidíš, jak jsi krásná.“

Cyradis se zarděla. „Tvoje lichotky mne přivádí do rozpaků, Zakate.“

„To nejsou lichotky, Cyradis, jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal. A když jen pomyslím na to, že bys odešla zpátky do Kellu, nebo kamkoliv jinam, pocit bolestné prázdnoty zachvacuje moje srdce. Ztratila jsi svého vůdce a přítele. Dovol mi, abych ti ho nahradil. Vrať se se mnou do Mal Zetu, máme si o čem povídat a celý život před sebou.“ Cyradis lehce odvrátila svou bledou tvář a úsměv, který zvlnil její rty, jasně prozradil, že viděla daleko víc, než byla ochotna říct. Obrátila se znovu k císaři s očima plnými nevinnosti.

„Moje společnost by tě skutečně těšila?“ zeptala se.

„Tvoje společnost naplní mé dny, Cyradis,“ řekl.

„Pak tě tedy s radostí doprovodím do Mal Zetu,“ řekla, „neboť nyní ty jsi můj skutečný přítel a nejmilejší průvodce.“

Garion opět pokynul a společně s Hettarem přešli na zád’.

„Co jsme to dělali?“ zeptal se Hettar. „Vždyť to vypadalo jako úplně soukromý rozhovor.“

„To také byl. Chtěl jsem si jenom být jistý, že k němu skutečně došlo, to je všechno. Řekli mi, že k němu dojde, ale rád si věci čas od času ověřím.“

Hettar vypadal zmateně.

„Zakat byl nejosamělejší muž na světě,“ řekl Garion. „Proto byl také bez srdce a prázdný – a nebezpečný. To se teď změnilo. Už se nebude cítit sám, a to by mu mělo pomoci.“

„Garione, chováš se záhadně. Neviděl jsem nic jiného než mladou dámu, jak si šikovně omotávala muže kolem prstu. Právě takhle to vypadalo, ne?“

Druhého dne časně zrána Se’Nedra vyskočila z postele a vyběhla po schodech nahoru na palubu. Garion ve zbroji ji následoval.

„S dovolením,“ řekla Polgaře, která se nakláněla přes zábradlí. Potom zaujala své místo vedle druhé ženy, obě tam stály a zvracely.

„Ty také?“ řekla Se’Nedra, na zsinalé tváři slabý úsměv. Polgara si utřela rty kapesníkem a přikývla. Potom se objaly a rozesmály se.

„Jsou v pořádku?“ zeptal se Garion Poledry, která právě vyšla na palubu, s vsudypřítomným vlčím mládětem po svém boku. „Žádná z nich nemívá mořskou nemoc.“

„Nemají mořskou nemoc, Garione,“ řekla Poledra s tajemným úsměvem.

„Ale co tedy...?“

„Je jim skutečně dobře, Garione. Dokonce lépe než dobře. Klidně se vrať zpátky do kajuty. Já se o ně postarám.“

Garion se právě před chvílí probudil a v hlavě měl stále ještě zamíženo. Sestupoval po schodech a teprve když byl v polovině, mu konečně svítl. Zastavil se v údivu a zvolal: „Se’Nedra a teta Pol!“ A potom se také rozesmál.

Mardorallen, nezdočný baron z Vo Mandoru, se objevil na dvoře krále Oldorina a dostalo se mu přijetí plného úcty a vážnosti. Perivor

ležel daleko a Mandorallenova slavná pověst ještě nedosáhla ostrova. Ale jeho osobní přítomnost, ten mocný pocit ušlechtilosti a dokonalosti, ohromila královský dvůr. Mandorallen byl nejbližší Mimbrat a bylo to vidět.

Garion a Zakat v plné zbroji se přiblížili ke trůnu společně s rytířem.

„Vaše Veličenstvo,“ řekl Garion. „Jsem nadmíru potěšen tím, že vám mohu podat zprávu o šťastném a úspěšném konci naší výpravy. Bestie, která plenila vaše pobřeží, byla poražena, a zlo, které sužovalo svět, je jednou provždy odstraněno. Štěstěna někdy rozdává požehnání velmi štědře a dopřála nám, abychom se znovu setkali s našimi starými milovanými přáteli. Většinu z nich ihned představím. Dovolte mi však, abych nejdřív uvedl mocného rytíře z daleké Arendie, který je pravou rukou Jeho Veličenstva krále Korodulina a pozdraví vás s láskou a bratrstvím. Činím tak u vědomí svrchované důležitosti jeho návštěvy na vašem dvoře. Výsosti, mám tu čest představit pana Mandorallena, barona z Vo Mandoru a nejvzácnějšího rytíře na celém světě.“

„Zlepšuješ se,“ řekl Zakat tiše.

„To je praxí,“ odpověděl Garion.

„Královská Výsosti,“ pronesl Mandorallen zvučně a uklonil se směrem k trůnu. „S radostí zdravím vás a členy vašeho dvora a dovoluji si oslovit vás jako bratry. Přináším nejsrdečnější pozdravy od Jejich Veličenstev krále Korodulina a královny Mayaserany, vládců milované Arendie, neboť jakmile se vrátím do Vo Mimbire s radostnou zprávou, že kdysi ztracení byli opět nalezeni, Veličenstva nepochybně vzdají díky Bohu a ze své vzdálené země vás s láskou obejmou jako bratry. A jestliže mi velký Chaldan dá sílu, vrátím se vbrzku do vašeho skvostného města s dopisy vyslovujícími úctu a vážnost. A opětné sjednocení – smím snad doufat v sjednocení – větví oddělených od mateřského stromu posvátné Arendie nebude daleko.“

„On to dokázal říct všechno v jedné větě,“ zamumlal Zakat Garionovi.

„Mandorallen je tady ve svém živlu. Je pravděpodobné, že to hned tak neskončí. Počítám dva až tři dny.“

Tak dlouho to sice netrvalo, ale nechybělo mnoho. Projev šlechticů z Perivoru byly nejprve poněkud prosté, jelikož členové dvora

krále Oldorina byli překvapeni Mandorallenovou přítomností a jeho výmluvnost svázala jejich jazyky. Strávili bezesnou noc v horečnatých přípravách, což zřejmě pomohlo jejich nebohým jazykům, neboť následující den byl celý věnován květnatým projevům. Poté následovala hostina a vybraná zábava. Belgarat byl požádán, aby vyprávěl o událostech, které se sběhly na útesu, a on tak učinil jen s malým přeháněním. Ve svém vyprávění se starý muž raději vyhnul některým neuvěřitelným příhodám. Když se totiž uprostřed dobrodružného příběhu náhle objeví božské bytosti, ani nejdůvěřivější posluchači se neubrání pochybám.

Garion se naklonil kupředu a tiše promluvil k Eriondovi, který seděl u hodovního stolu přímo naproti.

„Alespoň ochránil tvoji anonymitu,“ pošeptal.

„Ano,“ souhlasil Eriond. „Budu muset vymyslet, jak mu za to poděkovat.“

„Vrátila se mu Poledra, a to mu teď jistě stačí. Nakonec to stejně vyjde najevo – tvoje totožnost, myslím. Budu si také muset pořádně promluvit s Se'Nedrou.“

„Se Se'Nedrou?“

„Ano, chci vědět přesněji, jak začínala, když zdvihla armádu, kterou vzala do Tulmardu. Zdá se mi, že začínala s málem, ale potom se zdokonalila. To by mohl být nejlepší způsob, jak na to.“

„Tvoje nátura se začíná projevovat, Erionde,“ zasmál se Garion. „Durník nás oba poznamenal, že?“ Potom si poněkud stísněně odkašlal.

„Zase to děláš,“ varoval ho.

„Co dělám?“

„Záříš.“

„Je to vidět?“

Garion přikývl: „Bohužel ano.“

Hostiny a zábavy trvaly po několik dní vždy dlouho do noci, ale vznešení páni stejně nebyvají ranní ptáčata, a tak Garion a jeho přátelé měli ráno dost času pro sebe a svá vyprávění o všem, co se stalo od té doby, co se v Rheonu rozdělili. Ti, kteří zůstali doma, vyprávěli o domácích událostech. Děti, svatby, ale také státní záležitosti. Garion si s potěšením poslechl, že Brandův syn Kail vládl v království Riva ale-

spoň tak dobře, jak by tam vládl on sám. A jelikož Murgové byli cele zaměstnání přítomností Malloreánců v jihovýchodním Kthol Murgosu, vládl mír mezi západními královstvími a vzkvétal obchod. Silkův nos při té informaci jevil známky neklidu.

„To je všechno moc hezké,“ reptal Barak. „Ale mohli bychom laskavě přeskočit domácí záležitosti a pustit se do skutečných událostí? Umírám zvědavostí.“ A tak začali. Vyprávěli a žádný vyprávěč nesměl ve vyprávění přeskakovat. Každý detail byl oceněn a vychutnán.

„Opravdu jsi to udělal?“ zeptal se Leldorin Gariona, když Silk úžasně popsal jejich první utkání se Zandramas, která na sebe vzala podobu draka na hoře nad arendskou plání.

„Ne,“ Garion odpověděl skromně. „Neusekl jsem celý její ocas, ale jenom čtyři stopy. I tak byl dost dlouhý, aby upoutal jejich pozornost.“

„Až se náš slavný hrdina dostane domů, bude si hledat zaměstnání v oboru hubení draků,“ smál se Silk.

„Ale žádní draci už neexistují, Kheldare,“ poznamenala Samet.

„To nevadí, Liselle,“ zazubil se Garion. „Eriond jich může několik udělat,“ A vyprávělo se dál a všichni chtěli vidět Zith a Sadi pyšně vytáhl svého zeleného hádka a svíjející se klubko mláďat.

„Vůbec mi nepřipadá nebezpečná,“ řekl Barak.

„Tak to jdi říct Harakanovi.“ Silk se zakřenil. „Liselle mu v Ašabě hodila toto roztomilé, zvířátko do obličeje a Zith ho několikrát uštkla.“

„Byl mrtvý?“ zeptal se velký muž.

„Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by byl mrtvější.“

„Nepředbíhej a vyprávěj popořádku,“ plísnil ho Hettar.

„Jedno ráno nám nebude asi stačit na to, abychom ti řekli o všem, co se stalo, Hettare,“ řekl Durnik.

„To je v pořádku, Durniku,“ odpověděl Barak. „Cesta domů je dlouhá. Na moři budeme mít spousty času.“

To odpoledne Beldin musel opakovat svůj kousek, který předvedl před jejich odjezdem, a pak Garion navrhl, aby se přestěhovali na místo, kde se konaly turnaje a kde bylo dostatek prostoru, aby jeho společníci mohli předvést své schopnosti. Leldorin ukázal králi a jeho

dvoru některé náročnější kousky z umění lukostřelby a nakonec nabídl užaslým divákům úplně nový způsob, jak trhat švestky ze vzdáleného stromu. Barak zohýbal železnou tyč do tvaru připomínajícího preclík a Hettar je přivedl do stavu ohromení oslnivě dokonalou jízdou na koni. Zlatý hřeb programu však nedopadl úplně dobře. Když Relg prošel pevnou kamennou zdí, mnoho dam omdlelo a někteří mladší diváci prchali s výkřiky hrůzy.

Silk řekl: „Zdá se, že na to ještě nejsou zralí.“ Sám ovšem také odvrátil hlavu, když se Relg přiblížil ke zdi. „Já taky ne,“ dodal.

O několik dní později vpluly do přístavu dvě lodi, každá z jiného směru. Blížilo se právě k polednímu. Jedna z nich byla známá šerecká válečná loď, z té druhé vystoupili generál Ateska a Brador. Gredlik vedl krále Anhega a císaře Varanu po můstku válečné lodi.

„Baraku,“ zahřměl Anheg, když sestoupil z můstku. „Můžeš mi říct, proč bych tě neměl odvést do Val Alornu v řetězech?“

„Nedůtklivý chlapík, co?“ poznamenal Hettar směrem k muži s červenými vousy.

„Však se uklidní, až ho opiju,“ pokrčil Barak rameny.

„Je mi to líto, Garione,“ řekl Anheg dunivým hlasem. „Varana a já jsme se ho snažili chytit, ale jeho velká loďka pluje rychleji, než jsme si mysleli.“

„Loďka?“ protestoval Barak.

„To je v pořádku, Anhegu,“ odpověděl Garion. „Přijeli, až když bylo po všem.“

„Dostal jsi zpátky svého syna?“

„Ano.“

„Tak ho předved', chlapče. Všichni jsme vynaložili spoustu úsilí, abychom ti ho našli.“

Se'Nedra předstoupila s Geranem a Anheg je oba sevřel v objetí.

„Vaše Veličenstvo,“ pozdravil rivanskou královnu. „A vy, Vaše Výsosti,“ zazubil se a polechtal malého chlapečka. Geran se smál. Se'Nedra se pokusila o poklonu.

„Nedělej to, Se'Nedro,“ řekl Anheg, „upustíš to dítě.“ Se'Nedra se smála. A potom se mile usmála na císaře Varana a řekla: „Strýčku.“

„Se'Nedro,“ odpověděl stříbrovlasý císař. „Vypadáš dobře,“ Po očku se na ni zkoumavě díval. „Zdá se mi to, nebo trochu přibíráš na

váze?“

„To je jen dočasné, strýčku,“ odpověděla, „vysvětlím ti to později.“

Brador a Ateska přistoupili k Zakatovi. „Jakže, Vaše císařské Veličenstvo,“ řekl Ateska císaři s předstíraným údivem. „Vy zde? Právě na tomto místě?“

„Generále Atesko,“ řekl Zakat. „Známe se snad příliš dobře na to, abychom si mohli odpustit tyto triky.“

„Dělali jsme si o vás starosti, Vaše Veličenstvo,“ řekl Brador. „I když jsme vám byli nablízku.“ Holohlavý muž rozpřáhl ruce.

„A co jste tam dělali? Copak jsem vás nezanechal na březích Maganu?“

„Objevily se nějaké problémy, Vaše Veličenstvo,“ vložil se Ateska. „Urvonova armáda se rozpadla a Daršivané byli rozptýleni. Brador a já jsme se chopili příležitosti, abychom Peldane a Daršivu přivedli zpět do říše. Pronásledovali jsme zbytky daršivské armády po celé východní Dalesii.“

„Velmi dobře, pánové,“ souhlasil Zakat. „Velmi, velmi dobře. Měl bych si brát prázdniny častěji.“

„Tak tomuhle on říká prázdniny?“ zamumlal Sadi.

„Samozřejmě,“ odpověděl Silk. „Zápas s draky může být velmi osvěžující.“

Zakat a Varana se navzájem zamyšleně pozorovali.

„Vaše císařské Veličenstvo,“ řekl Garion zdvořile. „Asi bych vás měl představit. Císaři Varano, toto je Jeho císařské Veličenstvo, Kal Zakat z Malloreu, císaři Zakate, toto je Jeho císařské Veličenstvo Ran Borune XXIV., císař Tolnedry.“

„Říkejte mi Varana, Garione. Všichni jsme o vás mnoho slyšeli, Kal Zakate,“ řekl a podal mu ruku.

„Jsem si jist, že nic dobrého, Varano,“ usmál se Zakat a vřele potřásl rukou druhému císaři.

„Lidské povídačky málokdy řeknou všechno, Zakate.“

„Je toho mnoho, o čem si máme povídat, Vaše císařské Veličenstvo,“ pravil Zakat.

„Skutečně mnoho, Vaše císařské Veličenstvo.“

Král Oldorin z Perivoru vypadal, jako by se měl každou chvíli

nervově zhroutit. Jeho ostrovní království jakoby náhle bylo zaplaveno množstvím císařských a královských výsostí. Garion vladaře dále představoval a snažil se tak činit co nejjemněji a co nejbezbolestněji. Král Oldorin zamumlal několik pozdravů, téměř zapomínal na své vybrané způsoby. Garion ho odvedl stranou.

„Toto je výjimečná příležitost, Vaše Veličenstvo,“ řekl. „Když se na jednom místě sejdou Zakat z Malloreu, Varana z Tolnedry a Anheg z Šereku, naskýtá se možnost pokroku směrem k všeobecnému míru, po němž svět po věky touží.“

„Belgarione z Rivy, i vaše přítomnost zvyšuje význam této příležitosti.“

Garion se uznale uklonil.

„Pohostinnost a vybrané způsoby vašeho dvora jsou známy jako nejvybroušenější a nejdražší klenoty, Vaše Veličenstvo,“ řekl. „Měli bychom se chopit této příležitosti. Naléhavě vás prosím, abyste mým přátelům a mně poskytl oddělené místnosti, abychom mohli promyslet možnosti vyplývající z tohoto nahodilého setkání. Ačkoliv se spíše zdá, že náhoda měla jen malou úlohu v tom, co se zde odehrává. Zajisté se sami bohové vložili do věcí.“

„Tím jsem si jist, Vaše Veličenstvo,“ souhlasil Oldorin. „V nejvyšším poschodí mého paláce jsou poradní místnosti, králi Belgarione. Jsou zcela k dispozici vám a vašim královským přátelům. Nepochybují, že z tohoto setkání mohou vzniknout závažné věci. A velice si vážím pocty, že se setkání odehrává právě v mém domě.“

V nejvyšším poschodí paláce se tedy konala improvizovaná schůzka, které předsedal Belgarat. Garion se staral také o zájmy královny Porenny a Durnik o zájmy krále Fulracha. Relg mluvil za Ulga a Maragora. Mandorallen reprezentoval Arendii a Hettar hovořil jménem svého otce. Silk zastupoval svého bratra Urgita. Sadi mluvil za Salmissru a Nathel za Thuly. Nikdo nechtěl hovořit jménem Drosty Lek Thuna z Gar Og Nadraku.

Hned na začátku bylo dohodnuto, že z diskuse budou vyloučeny obchodní záležitosti, a pak se dali do práce.

Asi v polovině druhého dne se Garion opřel v křesle a nepozorně poslouchal, jak se Silk a Zakat nekonečně dohadovali o mírové smlouvě mezi Malloreou a Kthol Murgosem. Ztěžka si povzdychl. Jen

před několika málo dny byli svědky a také se zúčastnili nejvýznamnější události v historii vesmíru. A teď seděli okolo stolu, hluboce zabráněni do světských záležitostí mezinárodní politiky. Zdálo se mu to nějak nízké. A přece si Garion uvědomoval, že většinu lidí na světě bude daleko víc zajímat to, co se událo okolo tohoto stolu, než co se stalo v Korimu.

Nakonec bylo dosaženo dohody. Smlouva byla jen předběžná a formulovaná spíše všeobecně. Chyběly samozřejmě podpisy vládců, kteří nebyli přítomni. Smlouva byla založená spíše na dobré vůli než na kompromisech vynucených tvrdým politickým jednáním. Nicméně Garion cítil, že to byla poslední a jediná naděje lidstva. Byli pozváni písaři, aby opisovali z Beldinových poznámek, a také bylo rozhodnuto, že dokument bude opatřen pečeti krále Oldorina z Perivoru jako hostitelského vládce. Ceremoniál podepisování dohody byl oslnivý.

A pak nadešel den loučení. Zakat, Cyradis, Eriond, Ateska a Brador měli odjet do Mal Zetu, zatímco ostatní se měli nalodit na Mořského ptáka a vydat se na dlouhou plavbu domů.

Garion ještě rozmlouval se Zakatem. Slíbili si, že si budou dopisovat a pokud to státní záležitosti dovolí, i navštěvovat. Korespondence bude snadná, to oba věděli, s návštěvami to bude mnohem problematičtější.

Potom se Garion připojil ke své rodině, právě když se loučili s Eriondem. Garion doprovázel mladého a dosud neznámého Boha Angaraku dolů k přístavní hrázi, kde čekala Ateskova loď.

„Prošli jsme spolu hodný kus cesty, Erionde,“ řekl.

„Ano,“ souhlasil Eriond.

„Máš toho před sebou ještě hodně, víš?“

„Možná víc, než si vůbec dovedeš představit, Garione.“

„Jsi připraven?“

„Ano, Garione. Jsem.“

„Dobrá, jestli mě někdy budeš potřebovat, zavolej mě. Co nejrychleji přijdu tam, kde právě budeš.“

„Budu si to pamatovat.“

„A nezapomínej prohnat svého koně, aby neztloustl.“

Eriond se usmál: „To nehrozí,“ řekl. „Můj kůň a já máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

„Měj se dobře, Erionde.“

„Ty také, Garione.“

Podali si ruce a pak Eriond vyšel po můstku na svou loď. Garion vzdychl a vydal se tam, kde kotvil Mořský pták. Vystoupil po můstku a společně s ostatními sledoval, jak Ateskova loď vyplouvá z přístavu, otáčí se kolem Greldikovy lodi, která netrpělivě čeká, až vyjede na volné moře.

Potom Barakovi námořníci odvázáli všechna lana a vypluli z přístavu. Plachty byly vytaženy a Mořský pták nabral směr k domovu.

Kapitola dvacátá sedmá

POČASÍ BYLO STÁLE JASNÉ A SLUNEČNÉ a čerstvý vítr se opíral do plachet lodi Mořský pták a poháněl ji severozápadním směrem těsně za Grelidikovou záplatovanou a bouřemi ošlehanou válečnou lodí. Na Unrakovo naléhání obě lodi udělaly zajížd'ku do Mišrak ak Thullu, aby vysadili Nathela v jeho rodném království.

Dny byly dlouhé, plné slunce a ostré vůně slané vody. Garion a všichni jeho přátelé strávili většinu času ve slunné kapitánské kabině. Příběh o výpravě do Korimu byl dlouhý a spleťitý, ale ti, kdo nebyli s Garionem, i ti ostatní chtěli znát co nejvíc detailů, aby o nic nepřišli. Často vyprávění přerušovali a vyptávali se a příběh se stácel na vedlejší cesty a cestičky a pak se zase vracel na hlavní cestu. Kráčel časem dozadu, pak zas popobíhal rychle kupředu, i když často stál na místě. Stalo se mnoho věcí, které posluchač mohl pokládat za neuvěřitelné. Barak a ostatní je ale chápali. Strávili dost času s Belgaratem, Polgarou a Garionem, aby věděli, že téměř nic není nemožné. Jedinou výjimkou byl císař Varana, který zůstával neoblomně skeptický – Garion měl dojem, že skepse byla základem jeho filozofického názoru.

Unrak dal Nathelovi mnoho rad, než ho vyložili v přístavním městě jeho království. Rady byly zaměřeny k tomu, aby se dokázal prosadit a aby se osvobodil od nadvlády své matky.

Mořský pták změnil potom kurs na jih podél holého skalnatého pobřeží Gosity v severovýchodním Kthol Murgosu.

Jednoho dne Barak řekl Garionovi: „To je ale ohavné,“ a ukázal

přítom na Gredlikovu loď. „Vždyť vypadá jak plující vrak.“

„Gredlik zachází se svou lodí nešetrně,“ souhlasil Garion. „Několikrát jsem s ním také plul.“

Barak vrčel dál. „Ten muž nemá žádnou úctu k moři a příliš pije.“

Garion překvapeně zamrkal: „Prosím?“

Barak pravil: „Já se bez mučení přiznám k tomu, že čas od času vypiju holbu piva. Ale Gredlik pije na moři. To je odporné, Garione, řekl bych, že je to dokonce bezbožné.“

„Ty víš víc o moři mnohem než já,“ přiznal Garion.

Gredlikova loď a Mořský pták proplouvali úzkou úžinou mezi ostrovem Verkat a jižním pobřežím Hagga a Gorut. Protože v jižních šířkách bylo právě léto, počasí zůstávalo pěkné a pluli rychle. Když propluli nebezpečným shlukem skalnatých ostrůvků, rozsypaných v moři od výběžku poloostrova Urga, Silk vyšel na palubu.

„Vy dva byste se měli nastěhovat sem nahoru,“ poznamenal ke Garionovi a Barakovi.

Garion řekl: „Rád pobývám na palubě, když je země nadohled. Když vidíš, jak linie pobřeží ubíhá dozadu, máš pocit, že nestojíš na místě. Co dělá teta Pol?“

„Plete,“ Silk odušil. „Učí Se'Nedru a Liselle, jak se to dělá. Už mají celou velkou hromadu malinkatých oblečků.“

„To bych rád věděl proč,“ řekl Garion.

Silk řekl: „Rád bych tě o něco požádal, Baraku.“

„Co potřebuješ?“

„Chtěl bych se zastavit v Rag Urga. Chci dát Urgitovi kopii té smlouvy a Zakat udělal v Dal Perivoru několik návrhů, o nichž by můj bratr měl vědět.“

Barak se ho zeptal: „Pomůžeš mi připoutat Hettara řetězi ke stěžni, až budeme v přístavu?“

Silk se lehce zachmuřil a pak jakoby náhle pochopil. Řekl: „Málem jsem zapomněl. Hettar ve městě plném Murgů. To není dobrý.“

„To je velmi špatné, Silku. Nebezpečné by bylo ještě lepší slovo.“

Garion navrhl: „Chtěl bych s ním promluvit. Možná, že ho mohu trochu uklidnit.“

„Jestli zvládneš tohle, budeš muset na palubu, až příště vjedeme do bouře,“ řekl Barak. „Hettar je rozumný jako počasí, co se týká

Murgů.“

Velký Algar se však nesápal po šavli, když zaznělo slovo Murgo. Během plavby se dozvěděl o skutečném Urgitově původu a jeho jestřábí obličej ožil zvědavostí a slíbil: „Budu ovládat svoje instinkty, Garione. Myslím, že bych se opravdu rád seznámil s Drasnijcem, kterému se podařilo stát se králem Murgů.“

Kvůli dědičné a nyní téměř patologické nesnášenlivosti mezi Murgy a Alorny Belgarat radil k nejvyšší opatrnosti.

Rekl: „Věci jsou teď v klidu. Nerozvířujeme je. Baraku, vytáhni vlajku příměří a až se dostaneme k přístavu, pošlu pro Oskatata, Urgitova majordoma.“

„Dá se mu důvěřovat?“ zeptal se Barak pochybovačně.

„Myslím, že ano. My všichni samozřejmě do města nepřijdeme. Až vystoupíme na břeh, dej odtáhnout naše lodě zpět na otevřenou vodu. Ani ten nejzuřivější murgský kapitán by nenapadl pár šereckých válečných lodí na otevřené vodě. Budu ve styku s Pol a pošleme pro pomoc, bude-li to nutné.“

Když dopluli ke břehu, chvíli trvalo, než se podařilo přesvědčit murgského důstojníka, aby poslal do paláce pro Oskatata. Důstojníkovu rozhodování bylo možná ovlivněno že, tím Barak nařídil, aby katalpuly lodi byly nabity. Rag Urga nebylo příliš půvabné město, ale důstojník zjevně nechtěl dopustit, aby lehlo popelem. Oskatat konečně přijel do přístaviště a zařval: „Tak ty ses už vrátil?“

Silk odpověděl: „Pluli jsme kolem a mysleli jsme, že by bylo dobré, abychom se zastavili. Rádi bychom hovořili s Jeho Veličenstvem, bude-li to možné. Zvládneme naše Alorny, jestliže vy udržíte Murgy.“

Oskatat vydal množství rozkazů, které doprovázela smršť drsných výhrůžek, a Garion, Belgarat a Silk nastoupili do člunu. Doprovázeli je Barak, Hettar a Mandorallen, zatímco Unrak zůstal na palubě.

Když se vydali koňmo z přístavu do hlavního města Drojimu, doprovázeni oddílem černě oděných vojáků krále Urgita, Oskatat se zeptal Silka: „Jak se vám dařilo?“

Silk se uculil: „Celkem dobře. Jeho Veličenstvo bude mít radost.“

Stoupali do oslnivého paláce a Oskatat je síní osvětlenou pochodněmi vedl do trůnního sálu. „Jeho Veličenstvo je očekává,“ řekl Oskatat strážci. „Chce je vidět teď. Otevři dveře.“ Zdálo se, že jeden ze

stráží je nový. Namítal: „Ale jsou to Alornové, můj pane.“

„Otevři ty dveře!“

„Ale...“

Oskatat chladnokrevně vytáhl svůj těžký meč: „Tak co?“ řekl mírně, ale v jeho hlase blýskala ocel.

„Ale nic, můj pane Oskatate,“ řekl strážce a opakoval. „Vůbec nic.“

„Proč jsou tedy dveře stále zavřeny?“

V tu chvíli byly dveře dokořán.

„Kheldare,“ zazněl výkřik, zvučný jako zvon. Král Urgit běžel po trůnních schodech, zakopl, koruna mu spadla a odrazila se od jeho ramene. Objal Silk svýma silnýma rukama a řehtal se.

„Myslel jsem, že jsi mrtvý,“ hulákal.

„Vypadáš dobře, Urgite,“ řekl mu Silk.

Urgit se zatvářil rozpačitě. „No, jsem teď ženatý.

„Obával jsem se, že Prala tě nakonec dostane. Já sám se také ožením.“

„Je to ta blondýnka? Prala mi řekla, jaké city k tobě kdysi chovala. Podívejme se, i nezdolatelný princ Kheldar se nakonec žení.“

„Nic ještě není jisté, Urgite,“ řekl Silk svému bratrovi. „Stále ještě se mohu rozhodnout raději válčit. Jsme tady sami? Potřebujeme ti něco říct a máme málo času.“

Urgit řekl: „Matka a Prala jsou tady. A taky můj nevlastní otec, samozřejmě.“

„Nevlastní otec?“ zvolal Silk a s překvapením pohlédl na Oskatata.

„Matka se cítila osaměle, chybělo jí hravé škádlení, kterým ji dovedl pobavit Taur Urgas. Využil jsem svého vlivu, abych ji provdal za Oskatata. Obávám se však, že sňatek je pro ni velkým zklamáním. Pokud vím, manžel ji neshodil ze schodů a ani jednou ji nekopl do hlavy. Je prostě nemožný.“

„Když je v tomhle rozpoložení, je možný,“ omlouval se Oskatat za svého krále.

Urgit se smál. „Vždyť já jen žertuji, Oskatate. Mám radost, že jste přijeli. U Torakova oka! Postrádal jsem tě, Kheldare!“ Potom pozdravil Gariona a Belgarata a tázavě pohlédl na Baraka, Mandorallena a

Hettara. Silk představil oba muže s červenými vousy.

„Toto je Barak, vévoda z Trelheimu.“

Urgit poznamenal: „Je ještě větší, než se o něm říká.“

Silk pokračoval: „Sir Mandorallen, baron z Vo Mandor.“

Urgit řekl: „V něm bohové stvořili dokonalého gentlemana.“

„A Hettar, syn krále Čo-Haga z Algarie.“ Urgit náhle couvl, oči plné strachu. Dokonce i Oskatat udělal krok zpět. Silk pronesl vznešeně: „Není čeho se obávat, Urgite. Hettar prošel celou cestu od přístavu až k tvému hlavnímu městu a nezabil ani jediného z tvých poddaných.“

Urgit nervózně zamumlal: „Pozoruhodné, změnil jste se, Hettare. Říká se o vás, že jste tisíc stop vysoký a že nosíte náhrdelník z murgských lebek.“

Hettar suše odpověděl: „Mám dovolenou.“

Urgit se zazubil: „Nechme těch narážek, souhlasíte?“ zeptal se, v jeho hlase však zazněla nejistota.

„Souhlasím, Vaše Veličenstvo,“ řekl mu Hettar. „Z jakéhosi důvodu vzbuzujete mou zvědavost.“

„To je úleva. Až pocítíte podrážděnost, dejte mi, prosím, vědět. V ulicích v Drojimu se stále skrývá asi tak tucet generálů mého otce. Oskatat ještě nenašel důvod, aby jim mohl dát useknout hlavy. Já pro ně pošlu a vy se uklidníte. Ti generálové mi stejně jen znepríjemňují život.“ Urgit se zamračil a pak řekl: „Kéž bych byl věděl, že přijedete. Chtěl jsem poslat vašemu otci dárek.“

Hettar se na něj podíval s tázavě zdviženým obočím.

„Prokázal mi tu největší službu, jakou muž kdy může prokázat muži. Prohnal svůj meč střevy Taur Urgase. Mohl byste mu říci, že jsem potom za něj dokončil úklid?“

„Vážně? Po mém otci se obvykle nemusí uklízet.“

Urgit ho ujistil: „Ano, Taur Urgas byl skutečně mrtev. Ale nechtěl jsem, aby ho pak nějakí Grolimové nešťastnou náhodou oživil, a tak jsem mu prořízl hrdlo, ještě než ho pohřbili.“

Tohle bylo moc i na samotného Hettara. „Prořízl hrdlo?“

Urgit odvětil: „Ano, od ucha k uchu. Když mi bylo asi deset let, ukradl jsem malý nožík. A dalších několik let jsem strávil tím, že jsem ho brousil. Takže když jsem mu prořízl jícen, vrazil jsem mu do srdce

kůl a pohřbil jsem ho sedmnáct stop hluboko. Dolů hlavou. Za všech-
na ta léta to byl nejkrásnější pohled. Dlouho jsem se tím pohledem
těšil, když jsem odpočíval po práci.“

Barak se zeptal: „Ty jsi ho pohřbil sám?“

„Nikdy bych to nenechal dělat nikoho jiného. Chtěl jsem mít jis-
totu. Když jsem ho tak dobře strčil do země hlavou dolů, několikrát
jsem štlval koně přes jeho hrob, aby to místo navždycky zmizelo ze
světa. Jak jste snad uhodl, můj otec a já jsme spolu nevycházeli právě
nejlépe. Nacházím jisté potěšení v tom, že ani jediný Murgo neví, kde
je pohřben. Ale nyní pojďme a připojme se k mé královně a matce.
A pak můžete vyprávět o vašich zážitcích. Ať už je to cokoliv. Dou-
fám, že Kal Zakat spočívá v náručí Toraka.“

„Myslím, že ne.“

„Škoda.“

Královna Prala a královna matka Tamazin zjistily, že Polgara,
Se'Nedra a Samet stále ještě jsou na palubě Mořského ptáka. Omluvily
se tedy společnosti a opustily trůnní sál, aby znovu navázaly stará přá-
telství. Když odešly, Urgit řekl: „Posad'te se, pánové.“ Rozvalil se na
svém trůnu, s jednou nohou přes opěradlo.

„Kheldare, cos mi chtěl říci?“

Silk se usadil na kraji stupínku a sáhl si pod tuniku. Urgit učinil
uhýbavý pohyb a řekl: „Kheldare, prosím tě, nedělej to. Víím, kolik
dýk s sebou nosíš.“

Silk ho ujistil: „Tentokrát to není dýka, Urgite. Je to tohle,“ řekl a
podal mu složený pergamenový balíček.

Urgit ho otevřel a přelétl stránku jedním pohledem. Pak se zeptal:
„Kdo je Oldorin z Perivoru?“

„Je to král na ostrově jižně od pobřeží Malloreoy. Naše skupina se
sešla v jeho paláci.“

„Pěkná sešlost,“ řekl Urgit, pročítaje podpisy. Pak se zamračil.

„Vidím tady, že jsi mluvil za mne.“

Belgarat ho ujistil: „Chránil tvé zájmy velmi dobře, Urgite. Usta-
novení ve smlouvě jsou zatím všeobecná, jak sám uvidíš. Ale je to jen
začátek.“

Urgit souhlasil: „To tedy ano, Belgarate. Vidím, že nikdo se ne-
postavil za Drostu.“

Mandorallen pravil: „Král z Gak og Nadrak neměl zástupce, Vaše Veličenstvo.“

Urgit se pochechtával. „Chudák starý Drosta. Zdá se, že vždycky vypadne ze hry. To je všechno moc hezký, pánové, a snad by to dokonce zajistilo deset let míru – pokud byste Zakatovi slíbili, že dovolíte, aby si dal moji hlavu na talíř jako dekoraci v nějaké méně důležité místnosti v jeho paláci v Mal Zetu.“

Silk řekl: „To je hlavní věc, kterou chceme s tebou prodiskutovat. Zakat se vrátil do Mal Zethu, když jsme všichni opustili Perivor. Ale než jsme se rozdělili, dost dlouho jsem s ním mluvil. A nakonec souhlasil s mírovým urovnáním.“

Urgit se zasmál. „Mír? Jediný mír, který Zakat chce, je věčný mír pro každého žijícího Murga – a já jsem první na jeho seznamu.“

„Trochu se změnil. Teď právě má trochu důležitější starosti než vyhlazování Murgů,“ řekl Garion.

Urgit se ohradil: „To je nesmysl, Garione. Každý chce vyhladit Murgy. Dokonce i já je chci vyhladit. A to jsem jejich král.“

„Pošli do Mal Zetu nějaké vyslance. Dej jim dostatečné pravomoci, aby vyjednávali v dobré víře,“ radil Silk.

„Kheldare, ztratil jsi rozum? Dát Murgovi pravomoci?“

„Urgite, mohu ti najít muže, kteří si zaslouží důvěru,“ ujistil ho Ostakat.

„A kde je najdeš? Tady v Kthol Murgosu, jako žížaly pod kamenem?“

Belgarat řekl Urgitovi: „Budeš muset začít důvěřovat lidem.“

„Ale ovšem, Belgarate,“ odpověděl Urgit sarkasticky. „Například tobě věřit musím, protože v opačném případě bys mě klidně proměnil v žábu.“

Silk naléhal: „Urgite, pošli prosím vyslance do Mal Zetu. Možná, že budeš výsledkem příjemně překvapen.“

Urgit se šibalsky podíval na svého bratra. „Pokud má hlava zůstatne tam, kde je, budu s výsledkem spokojen, Máš ještě něco na srdci, Kheldare? Ven s tím.“

„Válka dovedla svět na pokraj vyčerpání a rozpadu. Můj partner a já jsme už léta na válečné stezce. Naše podniky se pravděpodobně brzy zhroutí, nenajdeme-li nové trhy – trhy pro zboží mírové potřeby.

Kthol Murgos je ve válečném stavu už celou generaci.“

„No vlastně ještě déle. Přesně řečeno, jsme ve válce už od vzestupu dynastie Urgů – jejíž nikterak šťastný reprezentant stojí před vámi,“ řekl Urgit.

„V tvém království tedy musí být přímo hlad po zboží pro dobu míru. Například střechy, hrnce a něco do nich, prostě takové věci.“

„Ano, je to tak.“

„Dobrá, Yarblek a já můžeme dopravit zboží do Kthol Murgosu po moři a Rak Urga přeměnit na největší obchodní centrum na jižní části kontinentu.“

„Proč bys to dělal? Kthol Murgos je v úpadku.“

„Pokud vím, bezedné doly tu stále ještě jsou,“ pokračoval Silk.

„Samozřejmě. Ale všechny jsou na území ovládaném Malloreánci.“

„Ale když uzavřeš mírovou dohodu se Zakatem, Malloreánci odejdou. Bude se to muset zařídit rychle, Urgite. Jakmile se stáhnou, okamžitě se tam usadíš ty a s vojáky přivedeš i své horníky.“

„Co z toho budu mít?“

„Daně, bratře můj. Daně. Můžeš vybírat daně od hledačů zlata. Dostaneš daně ode mě a budeš vybírat daně od mých zákazníků. Za pouhých pár let se budeš válet v penězích.“

„Ano, a Tolnedřani mi je zpronevěří v několika málo týdnech.“

Silk se ušklíbl; „To není pravděpodobné. Varana je jediný Tolnedřan na světě, který o tom ví. A ten se teď právě nalézá na Barakově lodi. Do Tol Honetu se nedostane ještě několik týdnů.“

„A k čemu to všechno? Stejně se nikdo nemůže hnout z místa, dokud neuzavřu mírovou dohodu se Zakatem.“

„Urgite, to není tak docela pravda. Ty a já můžeme sepsat smlouvu, která mi zaručí výlučný přístup na murgský trh. Samozřejmě ti za to štědře zaplatím. A dohoda bude naprosto legální a nenapadnutelná. V tomhle se vyznám, sepsal jsem už nepočítaně obchodních dohod. Detaily můžeme propracovat později. Ale teď je důležité, abychom měli nějaký písemný doklad s oběma našimi podpisy. Když později nastane mír, Tolnedřani se pohnou sem. Můžeš jim ukázat ten dokument a poslat je zase všechny zpátky domů. Jestliže budu mít výlučný přístup, vyděláme miliony. Miliony, Urgite. Miliony!“ Oba dva se

rozvášnili a chřípí se jim chvěla. Pak se Urgit zeptal opatrně: „A konkrétně jaká ustanovení bychom sepsali v té smlouvě o výlučných právech?“ Silk se na něj zazubil a opět sáhl do kabátce. „Dovolil jsem si načrtnout provizorní dokument,“ řekl a vytáhl další pergamen. „Ušetří nám to čas.“

Garion si všiml, že město Sthisstor je stále stejně ošklivé, právě když Barakovi námořníci zakotvili loď Mořský pták ke známému přístavnímu molu v drasnijské obchodní enklávě. Silk se vyhrnul na molo a spěchal vzhůru ulicí. Garion se zeptal Sadiho: „Bude mít nějaké problémy?“

Sadi, který se krčil za člunem, odpověděl: „Nejspíš ne. Salmisra ví, kdo je, a já znám svoji královnu. Nedává najevo žádné emoce, ale je nesmírně zvědavá. Poslední tři dny jsem strávil sestavováním dopisu. Je ochotná mě přijmout, to mohu zaručit. Mohli bychom se skrčit, Garione? Byl bych raději, kdyby mě nikdo neviděl.“

Asi o dvě hodiny později se vrátil Silk v doprovodu oddílu vojáků. Vůdce oddílu jim byl povědomý. „Jsi to ty, Issusi?“ zavolal Sadi okénkem kabiny, ve které se skrýval. „Byl bych řekl, jsi už dávno mrtev.“

„To sotva,“ odpověděl jednooký zabiják.

„Pracuješ v paláci?“

„Ano.“

„Pro královnu?“

„A pro jiné. Čas od času si přiberu nějakou zvláštní prácičku pro Oštěpa.“

„Víš o tom královna?“

„Samozřejmě. V pořádku Sadi, královna dala souhlas, abys dostal dvouhodinovou amnestii. Měli bychom si pospíšet. Jsem si jist, že budeš rád, když už budeš někde daleko. Královna cvaká zuby pokaždé, když slyší tvé jméno. Tak tedy pojďme, pokud si to nechceš rozmyslet a neutечеš raději hned.“

„Ne,“ řekl Sadi. „Jsem připravený. Přivedu s sebou Polgaru a Belgariona, jestli to tedy nevadí.“

„Jak si přeješ,“ řekl celkem lhostejně Issus. Palác se stále hemžil hady a eunuchy se zasněnýma očima. Ve dveřích paláce je uvítal

úředník, jehož postavu deformovaly široké hýždě a s tváří osypanou pupínky. Vysokým pisklavým hlasem řekl: „Hleďme, Sadi, tak jsi se vrátil.“

Sadi chladně odpověděl: „A já vidím, že se ti podařilo zůstat naživu, Y'sthe. To je ale škoda.“

Y'sthovy oči se zúžily neskrývanou nenávistí, „Dával bych si pozor, Sadi. Už tu nejsi hlavní eunuch. Popravdě řečeno, brzo ten úřad bude patřit mně.“

Sadi si zamumlal: „Kéž nebesa pak chrání ubohou Niyssu.“

Issus se zeptal eunucha: „Slyšel jsi o královnině příkazu, aby Sadi dostal průvodní list?“

„Ne z jejích vlastních úst.“

„Salmissra neotvírá ústa zbytečně, Y'sthe. A právě teď ses o tom dozvěděl – ode mne. A půjdeš už konečně svou cestou, anebo tě mám přeseknout vejpl?“

Y'sth se stáhl. „Nemůžeš mě zastrašit, Issusi.“

„Já jsem ti nevyhrožoval, jen jsem se ptal.“

Zabiják je vedl dál chodbou z leštěného kamene, která ústila do trůnní síně. Sál, do kterého vešli, byl stejný a zřejmě nezměnitelný, podepsala se na něm tisíciletá tradice. Královna Salmissra spočívala na trůnu a prstence jejího těla se neklidně svíraly. Tupá hadí hlava ozdobená královskou korunou se jako na vlnách kolébala před zrcadlem. Issus se hluboce uklonil a oznámil: „Eunuch Sadi, má královno.“

Garion si povšiml, že na rozdíl od ostatních Nissyjců se Issus nemusel položit před trůnem na zem.

Salmissra zasyčela: „Ach, a krásná Polgara a král Belgarion! Vidím, že jsi nezahálel od doby, co jsi odešel z mých služeb, Sadi.“

Sadi pohotově zalhal: „To je dílo náhody, má královno.“

„Jak důležitá to musela být záležitost, když tě přiměla riskovat život a přijít mi znovu na oči.“

Sadi odpověděl: „Jen tato maličkost, věčná královno.“ Položil na zem svou skříňku potaženou červenou kůží, otevřel ji a uchopil složený pergamen. Zlehka kopl do žeber eunucha, rozplácleho na zemi a přikázal: „Dones to královně!“

Garion ho varoval: „Sadi, takhle se přátelství a oblíbenost získat

nedá.“

„Já se nesnažím o místo ve státním úřadě, Garione. Mohu si dovolit být tak nepříjemný, jak se mi zlíbí.“

Salmissra rychle přehlédla pohledem smlouvu z Dal Perivoru. „Zajímavé,“ zasyčela.

Sadi řekl: „Jsem si jist, že Vaše Veličenstvo jasně vidí, jaké skvělé příležitosti smlouva přináší. Cítil jsem, že vás o nich musím uvědomit.“

Královna řekla: „Samozřejmě chápu, co všechno je v sázce, Sadi. Jsem had, nikoliv hlupák.“

„Dovolte tedy, abych se rozloučil, má královno. Jsem rád, že jsem vám ještě jednou mohl posloužit.“

Hadí oči se zúžily, načež Salmissra odpověděla: „Ještě ne, můj Sadi,“ A zasyčela téměř něžně. „Pojď trochu blíž.“

Sadi pocítil obavy. „Dala jsi své slovo, Salmissro.“

„Ó, buď přece rozumný, Sadi,“ řekla. „Nemám v úmyslu tě uštknout. Udělal jsi to všechno velmi chytře. Objevil jsi možnost, aby byly uzavřeny tyto dohody. A riskoval jsi úmyslně ztrátu cti, jen aby k dohodě skutečně došlo. Zastupoval jsi mě opravdu skvěle, to musím uznat. Zasluhuješ si uznání, Sadi. A jsem s tebou velmi spokojena. Přejesh si znovu získat bývalou funkci v mém paláci?“

„Po ničem jiném netoužím, královno!“ zvolal s nelíčenou radostí. „Můj život je zasvěcen tobě.“

Salmissra stočila hlavu směrem k eunuchům, kteří se dosud neodlepili od země, a poručila jim: „Běžte a rozhlašujte všude, že Sadi byl omilostněn a vrátil se na své dřívější místo. Bude-li snad někdo nespokojen s mým rozhodnutím, pošlete ho ke mně a já mu to vysvětlím.“

Všichni na ni mlčky zírali a Garion si všiml, že v nemálo tvářích se zračila zlost. Salmissra si povzdechla: „Jak únavné. Samým štěstím se nemohou ani hnout. Issusi, zaříd', aby odešli.“

Issus řekl: „Přání královny je mi rozkazem,“ a vytáhl svůj meč.

„Kolik jich má přežít?“

Královna odpověděla: „Dej šanci jen tomu, kdo sebou umí mrsknout.“ Trůnní síň byla v okamžiku prázdná.

„Nevím, jak bych vám poděkoval, Vaše Veličenstvo,“ řekl Sadi.

„Nebude těžké najít vhodný způsob, můj Sadi. Nejdříve ze všeho budeme oba předstírat, že celá věc se odehrála skutečně tak, jak jsem před chvílí naznačila.“

„Dokonale ti rozumím, božská Salmissro.“

„Koneckonců musíme chránit důstojenství trůnu, Budou ti navrá-ceny tvé pozemky a tvé funkce. Vyznamenání a vhodnou odměnu zvolíme později.“ Královna se na chvílku odmlčela. „Chyběl jsi mi, Sadi. Nikdo neví, jak moc jsi mi chyběl.“

Královna otočila hlavu druhým směrem a všimla si Polgary: „A co mi řekneš nového o Zandramas, Polgaro?“

„Zandramas už není, Salmissro.“

„To je skvělé, nikdy jsem ji neměla ráda. Vesmír je tedy znovu obnoven?“

„Ano, královno.“

„Myslím, že je to dobře. Chaos a rozpad hady dráždí. Dobře se cítíme v klidu a pořádku.“

Náhle si Garion všiml, že zpoza trůnu královny Salmissry vyklouzl malý zelený hádek a přibližoval se k Sadiho červenému koženému pouzdru, které leželo otevřené a zapomenuté na mramorové podlaze. Hádek se vztyčil a pozoroval láhev z kameniny. Neustále tiše syčel, Salmissra se zeptala Gariona: „A našel jste svého syna, Vaše Veličenstvo?“

„Ano, královno.“

„Gratuluji, pozdravujte ode mne manželku.“

„Díky, Salmissro.“

„Musíme už jít, Na shledanou, Sadi,“ řekla Polgara.

„Na shledanou, Polgaro.“

Sadi se podíval na Gariona. „Na shledanou, Garione. Zažili jsme spolu hodně a stálo to za to.“

Garion souhlasil a podal eunuchovi ruku.

„Vyříd' ostatním moje pozdravy. Jistě se ještě někdy sejdem. Ale to už bude něco jiného.“

Garion se uklonil a následoval tetu Pol a Issuse ven z trůnního sálu. „Polgaro, na chvilčku,“ řekla Salmissra.

„Ano?“

„Změnila jsi tu mnoho věcí. Nejdříve jsem se na tebe zlobila, ale

měla jsem dost času všechno uvážit. Viděla jsem, že změny přinesly nakonec mnoho dobrého. Máš mé díky.“

Polgara sklonila hlavu a Salmissra dodala: „Gratuluji ti také k tvému stavu.“ Polgaru v nejmenším nepřekvapilo, že hadí královna rozpoznala, že je těhotná.

„Děkuji ti, Salmissro,“ řekla.

Udělali krátkou zastávku v Tol Honetu, kde se s nimi měl rozloučit císař Varana. Garion si všiml, že širokoplecý profesionální voják vypadal nesoustředěně. Jen krátce promluvil s funkcionářem z paláce a voják zase odklusal.

Jejich rozloučení bylo krátké, téměř úsečné. Varana byl jako vždy zdvořilost sama, ale v hlavě se mu zřejmě honily jiné věci.

Odcházeli z paláce a Se'Nedra ztěžka dýchala. Nesla svého malého synka, kterého téměř nepouštěla z náručí, a hrála si s jeho kudrnatými vlásky. Rozhořčeně poznamenala: „Byl na nás téměř hrubý.“

Silk se rozhlédl po široké mramorové cestě vedoucí k paláci. V těchto severních šířkách už přicházelo jaro a obrovské staré stromy lemující cestu se začínaly zelenat.

Několik bohatě oděných Tolnedřanů spěchalo směrem k paláci. Drobný mužík řekl Se'Nedře; „Váš strýc, nebo bratr, nebo jak mu říkáte, teď musí vyřídit něco velice důležitého.“

„Co by proboha mohlo být důležitějšího než dobré způsoby?“

„V této chvíli Kthol Murgos.“

„To nechápu. Jestliže Zakat a Urgit vypracovali mírovou smlouvu, v Kthol Murgosu se naskytnou úžasné obchodní možnosti.“

„No to chápu,“ řekla kousavě.

„Samozřejmě že chápete. Vždyť jste koneckonců také z Tolnedry. A proč se o to nestaráte?“

Mužík se usmál: „Už jsem se postaral, Se'Nedro,“ a leštil si veliký prsten o klopou svého perlově šedého kabátce. „Možná, že se Varana na mne bude velmi hněvat, až nakonec zjistí, co jsem mu provedl.“

„Co jsi mu udělal?“

„Řeknu ti to hned, jak se dostaneme zpátky na moře.“

Plavili se na sever podél západního pobřeží a potom proti proudu řeky Arend k mělčinám jen několik mil západně od Vo Mimbire. Pak

nasedli na koně a jarním sluncem klusali k bájnému a legendami opředenému městu mimbratských Arendů.

Zpráva o objevení mimbratských Arendů na druhé straně světa zasáhla dvůr krále Korodulina jako blesk. Dvořané a funkcionáři byli rozesláni do knihoven, aby sestavili vhodné odpovědi na pozdravy od krále Oldorina.

Smlouva z Dal Perivoru, kterou doručil Lelldorin, však několika členům dvora způsobila starosti.

„Obávám se, Vaše Veličenstva,“ poznamenal jeden starší dvořan, „že naše ubohá Arendie zůstala zase jednou pozadu za zbytkem civilizovaného světa. V minulosti jsme vždy nacházeli útěchu ve věčném zápase mezi Alorny a Angaraky a v novém konfliktu mezi Malloreánci a Murgy a omlouvali jsme jimi naše vlastní rozbroje. Myslím, že nyní ztratíme i tuto skromnou útěchu. Máme snad dovolit, aby se o našem smutném království říkalo, že zde stále vládne zloba, nenávist a válka? Můžeme se snad hrdě dívat do očí mírovému světu, když se hašteříme jak malé děti a vedeme občanskou válku, v níž bratr vraždí bratra?“

Arogantní mladý baron se s opovržením obrátil na starého muže: „Můj pane, nestrpím, abyste dále urážel čest Mimbraťanů. Každý skutečný Mimbraťan vždy povstane, bude-li třeba bránit věc cti.“

Starý muž odpověděl mírně: „Nehovořím jen o Mimbraťanech, můj pane, hovořím o všech Arendech, Astorianech a Mimbraťanech.“

Baron se zašklebil: „Astoriani nemají čest.“

V tom okamžiku Lelldorin sáhl po meči. Mandorallen mu však řekl: „Uklidni se, můj mladý příteli. Dostalo se ti urážky zde, na mimbratské půdě. Je tedy mou povinností i potěšením na ní odpovědět.“

Postoupil kupředu a zdvořile oslovil arogantního barona: „Snad jste se poněkud ukvapil, můj pane. Prosím vás, abyste znovu uvážil svá slova.“

Baron pyšně prohlásil: „Co jsem řekl, to jsem řekl, pane rytíři.“

„Mluvil jste nezdvořile s váženým poradcem krále. A urazil jste čest našeho bratra ze severu.“

„Já nemám žádné astoriánské bratry. Neuznávám za vhodné bratříčkovat se s lotry a zrádci.“

Mandorallen si povzdechl: „Vaše Veličenstvo, prosím vás o od-

puštění,“ omluvil se králi. „Snad bychom mohli doporučit dámám, aby se vzdálily, neboť budu nucen použít hrubých slov.“ V té chvíli by ovšem žádná síla na světě neodvedla dvorní dámy z trůnního sálu.

Mandorallen se obrátil k baronovi, kterému na tváři pohrával drzý úsměšek. Velký rytíř řekl posměšně: „Můj pane, shledávám, že s vaší tváří a postavou bratry můžete hledat jen mezi opicemi. Váš vous je urážkou slušnosti, neboť spíše připomíná prašivou srst na zadku toulavého psa než ozdobu lidské tváře. Vaše vzácná paní matka se zřejmě vášnivě oddávala smilstvu a vpustila na své lože chlápného kozla.“

Baron zesinal a prskal neschopen slova. Mírným tónem, který by snad mohl někoho oklamat, řekl Mandorallen baronovi: „Snad jste ztratil řeč, můj pane. Nejsem si jist, jestli za to může váš hněv, nebo váš sprostý původ, či to, že neumíte používat jazyka jako člověk. Mám za to, můj pane, že kromě sprostého původu a mizerných způsobů trpíte také ještě zbabělostí, neboť vsutku žádný čestný muž by nesnesl tak smrtelné urážky, aniž by na ně okamžitě neodpověděl. Obávám se, že vám musím pomoci,“ řekl a stáhl si železnou rukavici.

Podle dávných tradic rytíř vyzýval k souboji svého protivníka tak, že mrštil na podlahu svou rukavicí. Z neznámých důvodů však Mandorallenova rukavice nedopadla na zem. Mladý baron se zapotácel a plival kolem sebe krev a zuby. Sípěl vzteky a podařilo se mu říci: „Nejste již žádný mladík, Mandorallene, a své pověsti zneužíváte jen k tomu, abyste se vyhnul soubojům. Myslím si, že přišel čas, abyste se obhájil.“

Mandorallen prohlásil s předstíraným údivem: „Ono to mluví. Pohleďte na ten zázrak, pánové a dámy – mluvící pes.“

Královský dvůr se rozesmál. Mandorallen pokračoval: „Nuže pokračujme, bleháči. Snad vás pobaví kratochvilný zápas se starým a slabým rytířem.“

Následující chvíle byly pro mladého drzého barona neskutečně dlouhé. Mandorallen si s ním pohrával, ačkoliv ho bezpochyby mohl rozseknout vedví jediným úderem. Způsoboval mu četná, bolestná a pokořující zranění. Žádná rána však nebyla smrtelná a žádná zlomenina nebyla taková, aby později nesrostla, Baron se potácel, zoufale se snažil zachránit poslední zbytky brnění, které mu Mandorallen obratnými zásahy po kusech odlupoval z těla. Zápas s nedůstojným soupe-

řem nakonec přestal šampióna z Arendie bavit. Rozhodl se ho ukončit, a tak jediným silným úderem zlomil mladému muži obě holenní kosti. Baron zavyl bolestí a zhroutil se na zem.

Mandorallen ho pokáral: „Prosím vás, můj pane, ovládejte se, neboť by vaše skřeky mohly vyplašit dámy. Chroptěte, jeli vám libo, ale potichu. A přestaňte se tolik svíjet, neboť se nacházíte ve vybrané společnosti, která ctí uhlazené způsoby.“ Otočil se ke ztichlému a poděšenému shromáždění a dodal: „Pokud zde někdo sdílí předsudky tohoto prchlivce, pojdme si pohovořit, dokud je můj meč ještě teplý.“ Rozhlédl se. „Nuže, pánové, neváhejte. Čekání s mečem v ruce mě unavuje a rád bych tuto hloupou záležitost ukončil.“

Ať si už mysleli cokoliv, rytíři z královského dvora si nechali své názory pro sebe.

Se'Nedra důstojně vešla na nádvoří. Hrdě oslovila Mandorallena. „Můj rytíři.“ Potom jí oči vesele zahrály. „Vidím, že tvoje statečnost se nezmenšila, i když stáří oslabuje tvé končetiny a stříbro sedá na tvoje černé vlasy.“

Mandorallen protestoval: „Stáří?“

Se'Nedra se smála: „Jen žertuji, Mandorallene. Uklid' svůj meč, nikdo už si s tebou nechce hrát.“

Rozloučili se s Mandorallenem, Lelldorinem a Relgem, kteří se chtěli vrátit k Taibě a jejím dětem v Maragoru z Vo Mimbire.

„Mandorallene,“ zavolal král Anheg, když odjížděli z města. „Až přijde zima, přijed' do Val Alornu a vezmeme Baraka na lov kanců.“

„Spolehněte se, Vaše Veličenstvo,“ přislíbil Mandorallen.

„Ten muž se mi líbí,“ řekl Anheg.

Znovu nastoupili na loď a pluli na sever k městu Sendar, aby zpravili krále Fulracha o dohodě z Dal Perivoru. Silk a Samet měli plout dál na Mořském ptáku s Barakem a Anhegem, ostatní si plánovali poklidnou jízdu přes hory do Algarie a odtud dolů do Údolí.

Rozloučení u mola bylo krátké, protože se všichni měli zanedlouho setkat a nikdo nechtěl dávat najevo příliš své city. Pro Gariona nebylo snadné rozloučit se se Silkem a Barakem. Strávil s nimi víc než polovinu svého života a rozloučení mu způsobilo bolest. Události, které otrásaly světem, už naštěstí skončily a nic nebude stejné jako dřív.

Barak se ho zeptal: „Myslíš, že nebudeš mít potíže? Ženě nedělá dobře, když se ráno probudí a zjistí, že ležela v posteli s medvědem.“

„Vynasnažím se,“ slíbil Garion.

Silk se zeptal: „Pamatuješ si, co jsem ti řekl tenkrát před Vinoldem, když ráno tak mrzlo?“

Garion se zamračil a usilovně vzpomínal.

„Říkal jsem ti, že žijeme ve významné době a že se na ní musíme podílet.“

„Ano, teď si vzpomínám. Měl jsem dost času, abych o tom přemýšlel, a věřím, že bych si to rozmyslel.“ Najednou se Silk zazubil a Garion věděl, že malý muž nemyslel ani jedno slovo vážně.

„Setkáme se v Alornu koncem léta, Garione,“ křičel Anheg přes zábradlí, když se Mořský pták připravil k odplutí. „Tento rok se rada bude konat u tebe. Možná se nám podaří naučit tě pořádně zpívat.“

Druhý den časně zrána opustili město Sendar a vydali se vzhůru do Muros. I když to nebylo nutné, Garion se rozhodl, že svoje přátele doprovodí. Jejich společnost se postupně rozpadala, jak pluli směrem na sever, a Garionovi bylo smutno. Zřejmě ještě nebyl připraven rozloučit se se všemi.

Jeli přes Sendarii ve slunci pozdního jara. Překročili hory do Algarie a o týden později dosáhli sídla vladaře. Král Čo-Hag byl nesmírně potěšen výsledkem setkání v Korimu a prozatímní konferencí v Dal Perivoru. Čo-Hag byl daleko pevnější povahy než skvělý, ale poněkud nevyzpytatelný Anheg. A tak Belgarat a Garion vyprávěli podrobněji o úžasném povýšení Erionda. Čo-Hag bručel svým hlubokým tichým hlasem. „Vždycky to byl zvláštní chlapec. Ale celý ten řetěz událostí byl poněkud zvláštní. Měli jsme výsadu, že jsme mohli žít v důležitých časech, přátelé.“

Belgarat souhlasil a řekl: „Ano, opravdu. Doufejme, že věci se teď trochu uklidní. Alespoň na chvíli.“

Hettar se přidal: „Otče, král Urgit z Murgosu mě požádal, abych ti vyřídil jeho obdiv.“ Čo-Hag byl ohromen. „Ty jsi potkal krále Murgů a my nejsme ve válce?“

„Urgit je jiný než všichni ostatní Murgové, které jsi kdy potkal, otče. Chtěl ti poděkovat za to, že jsi zabil Taur Urgase,“ pokračoval Hettar.

„Zvláštní. Syn mi děkuje za to, že jsem zabil jeho otce.“

Garion vysvětlil Urgitův zvláštní původ a král Algarie, který byl odměřený, propukl v záchvat smíchu. Řekl: „Znal jsem otce prince Kheldara. To je mu podobné.“

Dámy hovořily o Geranovi a o Adařině rostoucí rodině. Garionova sestřenice se pohybovala poněkud těžkopádně a většinu času sedávala se zasněným úsměvem na tváři, pozorovala, jak příroda neúprosně mění její tělo. Adara a královna Silar se dozvěděly, že Se'Nedra a Polgara jsou obě těhotné a užasly. A Poledra seděla mezi nimi a tajemně se usmívala. Garion si byl jist, že Poledra ví daleko více než chtěla prozradit.

Asi po deseti dnech jevil Durnik jistý neklid. Jednoho dne řekl: „Jsme na cestách už příliš dlouho. Čeká nás setba a budeme také muset trochu uklidit, opravit ploty, střechu a tak podobně.“

Polgara odpověděla: „Jak myslíš, drahý.“ Těhotenství ji znatelně změnilo. Zdálo se, že ji nic nemůže rozrušit.

V den jejich odjezdu Garion sešel na nádvoří osedlat Kristiána, i když tu bylo mnoho příslušníků rodu Algarů, kteří by ochotně tu práci udělali za něj, předstíral, že to chce udělat sám. Garion věděl, že další loučení by ho už dohnalo k slzám.

„To je velmi dobrý kůň, Garione,“ řekla sestřenice Adara. Její tvář zářila čistotou, kterou ženám propůjčuje těhotenství. A pohled na ni Gariona znovu přesvědčil, jaké štěstí měl Hettar. Od doby, kdy ji poprvé potkal, bylo mezi nimi vždy zvláštní a hluboké přátelství.

„Zakat mi ho dal.“ Garion si byl jist, že když udrží konverzaci u koní, udrží i své vlastní city na uzdě. Adara však nepřišla hovořit o koních. Jemně mu ovinula paži kolem krku, políbila ho a měkce řekla: „Sbohem, bratranče.“

„Na shledanou, Adaro,“ odpověděl. „Sbohem.“

Kapitola dvacátá osmá

KRÁL BELGARION Z RIVY, NEJVYŠŠÍ vládce Západu, pán Západního moře a všeobecně uznávaný hrdina, právě vedl delší diskusi se svou spolu vládkyní, královnou Se'Nedrou z Rivy, princeznou tolnedranského císařství a klenotem domu Borunů. Předmětem jejich diskuse byla otázka, kdo by měl mít privilegium nosit korunního prince Gerana, dědice trůnu Rivy, dědičného držitele Orbu. Rozhovor trval celou dobu, co královský pár jel s rodinou z Algaru do Val Aldoru.

Nakonec, i když poněkud váhavě, se královna Se'Nedra obměkčila. Jak Belgarat předpověděl, královna už v rukách neměla sílu stále nosit svého maličkého syna. A vzdala se ho téměř s úlevou. Svého manžela varovala; „Dávej pozor, aby nespadl.“

Garion odpověděl: „Samozřejmě, miláčku,“ a usadil svého syna na krk přímo před sedlo.

„A ať se nespálí od slunce.“

Od té doby, co ho vysvobodili od Zandramas, byl Geran hodný a veselý chlapec. S vážnou tváří se neuměle snažil vysvětlovat věci svému otci. Po cestě na jih mu ukazoval každého králíka a jelena, kterého uviděl, a čas od času si trochu zdříml, přičemž si spokojeně opřel svoji blondátou, kudrnatou hlavičku o hrud' svého otce. Jednoho rána byl trochu neklidný, a tak Garion, aniž o tom příliš přemýšlel, vzal Orb ze svého meče a dal ho svému synovi, aby si s ním hrál. Geran měl radost a s obdivem držel zářící kámen v ručičkách, aby se mohl podívat do hloubek kamene. Často si ho také tiskl k uchu a naslouchal

jeho písni. Jak se zdálo, Orb to těšilo ještě víc než malého chlapce.

Beldin Gariona pokáral. „To se přece nehodí. Orb je nejmocnější věc ve vesmíru a ty z něho děláš dětskou hračku.“

„Vždyť je jeho, koneckonců. Anebo alespoň bude. Měli by se přece seznámit.“

„Co když ho ztratí?“

„Beldine, ty si opravdu myslíš, že Orb je možno ztratit?“

Veselou hru však náhle ukončila Poledra, která svého koně zarážila těsně vedle nejvyššího pána Západu. Vyčítavě řekla: „Je příliš malý na to, aby dělal takové věci, Garione.“

Napráhla ruku, v níž se náhle objevila zvláštní kroucená tyčka. Řekla Garionovi: „Vrať Orb tam, kam patří. Tvůj synek ode mne dostane jinou hračku.“

Garion se zeptal podezřívavě: „To je hůlka s jedním koncem, že?“ Vzpomněl si totiž na hračku, kterou mu Belgarat kdysi ukázal ve věži hračku, která provázela dětství tety Pol.

Poledra přikývla a řekla: „Dobře se zabaví.“

Geran ochotně vyměnil Orb za novou hračku. Orb však byl nespokojen a reptal ještě několik dalších hodin.

Dalšího dne dojeli k chalupě. Poledra se na dům dívala poněkud kriticky. Řekla své dceři: „Vidím, že jsi tady něco změnila.“

Pol se zeptala: „Vadí ti to, matko?“

„Samozřejmě že ne, Polgaro. Dům by měl odrážet charakter svého majitele.“

Durnik řekl: „Tady se musí udělat miliony dalších věcí. Například ty ploty potřebují opravit. Na dvorek se nám nahnou stovky algar-ských krav, jestli neopravíme ohradu.“

Jeho manželka dodala: „A já jsem si jistá, že je potřeba pořádně uklidit celou chalupu.“

Sjeli dolů s kopce, sesedli s koní a vešli dovnitř domu. Polgara vykřikla: „To není možné.“ A zírala na silnou vrstvu prachu, která ležela všude kolem. Řekla: „Durniku, budeme potřebovat košťata.“

„Samozřejmě, drahoušku,“ souhlasil.

Belgarat prohledával špižírnu. Polgara řekla otci: „Tatínku, přeji si, abyste společně se strýcem Beldinem vytrhali plevel na zahradě.“

„Cože?“ zeptal se nevěřicně.

„Zítra chci sázet,“ řekla.

Garion, Beldin a Belgarat šli poněkud sklíčeně do kůlny, kde měl Durnik uložené své nářadí.

Garion se díval nešťastným pohledem na zahradu tety Pol, která vypadala dost veliká na to, aby jídlem zásobila malou armádu. Beldin několikrát kopl do hlíny. Pak vybuchl. „To je směšné!“ Odhodil motýčku a namířil prstem na zem. Jak pohyboval prstem, úhledná brázda čerstvě zorané země běžela napříč zahradou.

Garion hrbáče varoval: „Teta se bude zlobit.“

Beldin zavrčel: „Nebude, když nás nechytí,“ a podíval se na chalupu, kde Polgara, Poledra a rivanská královna měly plné ruce práce s košťaty a prachovkami. Pak řekl:

„Teď je řada na tobě, Belgarate. Snaž se, aby řádky byly rovné.“

Když skončili, Beldin navrhl: „Než se dáme do hrabání, můžeme se pokusit vyloudit od Pol nějaké pivo. Při práci se člověk zahřeje.“

Když skončili, Durnik se vrátil do domu, aby se občerstvil, než začne pracovat na plotu. Dámy svíraly v rukách košťata, rozvířovaly oblaka prachu a ten se usazoval zpátky na místa, kde předtím dlouho ležel. Tak už to s prachem bývá.

Najednou Se'Nedra vykřikla: „Kde je Geran?“ Upustila smeták a zmateně se dívala kolem. Polgařiny oči se zahleděly do dálky. „Ach bože,“ povzdechla si. „Durniku, jdi a vylov ho z toho potoka, prosím,“ dodala klidně. Se'Nedra vykřikla a Durnik rychle vyběhl. Polgara ji ujistila: „Je v pořádku, Se'Nedro. Prostě spadl do potoka. To je všechno.“

„To je všechno?“ Se'Nedřin hlas vyskočil o oktávu výš.

Polgara zůstala klidná. „To je obvyklá zábava malých chlapců. Garion to dělal, Eriond to dělal a teď to dělá Geran. Nedělej si starosti, plave docela dobře.“

„Jak se naučil plavat?“

„Nemám ponětí. Možná, že se malí chlapci snadno učí. Alespoň někteří. Garion byl jediný, který se snažil také potápět.“

Garion namítl: „Už jsem plaval dobře, ale pak jsem se dostal pod pařez a praštil jsem se do hlavy.“ Se'Nedra na něj v hrůze zírala a potom se zničehonic usedavě rozplakala.

Když se Durnik vrátil, nesl Gerana v ruce jako pytel. Z malého

chlapce kapala voda, ale přesto vypadal docela šťastně.

Kovář poznamenal: „Je samé bláto, Pol. Eriond se taky dokázal pěkně zmáčet, ale takhle zablácenýho jsem ho nikdy neviděl.“

Polgara radila: „Vynes ho ven, Se'Nedro. Kape z něj bláto na naší čistou podlahu. Garione, v kůlně je vana. Vytáhni ji před dům a nalej do ní vodu.“ Usmála se na Geranovu matku. „Stejně je nejvyšší čas, aby už se chlapec vykoupal. Každý malý chlapec by se mohl koupat desetkrát denně. Garion se dokázal umazat dokonce i když spal.“

Večer se Garion přidal k Belgaratovi, který stál před dveřmi chalupy.

„Vypadáš zamyšleně, dědečku. Co se děje?“

„Přemýšlel jsem o tom, jak se dál zařídíme. Poledra se vrátí se mnou do mé věže.“

„Ano?“

„Zdá se, že nás čeká alespoň deset let generálního úklidu a věšení záclon. Jak se může člověk dívat z okna na svět, když mu ho zakrývají záclony?“

„Možná, že Poledra nebude tolik náročná. Pokud se dobře pama-tují, v Perivoru říkala, že vlci nepotřebují tolik uklízet jako ptáci.“

„To lhala, Garione. Věř mi, lhala.“

O několik dní později přijeli dva hosté. Přestože už bylo skoro léto, Yarblek měl na sobě stále svůj ošuntělý kabát, vypelichanou kožešinou čepici a zoufalý výraz ve tváři. Vella, velice smyslná tanečnice z Nadraku, měla na sobě svůj obvyklý černý kožený oblek, který těsně přiléhal k tělu. Belgarat se zeptal Silkova partnera: „K čemu se chystáš, Yarbleku?“

„To nebyl můj nápad, Belgarate. Vella to chtěla.“

„Nuže,“ řekla Vella rozkazovacím hlasem. „Nemám na to celý den. Pusťme se do toho. Ať všichni vyjdou z domu. Chci, aby tady byli svědci.“

Se'Nedra se zeptala tmavovlasé dívky. „Co máme dosvědčit, Vello?“

„Yarblek mě chce prodat.“

„Vello!“ vykřikla Se'Nedrá nevěřícně. „To je odporné!“

Vella vyštěkla: „Do háje!“ Háje ale nebylo přesně to slovo, které Vella použila. Rozhlédla se. „Jsme tady všichni?“

Odpověděl jí Belgarat. „Ano, všichni.“

„Dobrá,“ sklouzla ze sedla a sedla si se skříženými nohama na trávu. „Začněme tedy. Ty, Beldine, nebo Feldegaste, anebo jak se vlastně jmenuješ, jsi kdysi v Mallorei řekl, že mě chceš koupit. Myslel jsi to vážně?“

Beldin vyplašeně zamrkal a pak připustil: „Myslím, že to tak nějak to bylo.“

„Já chci ano nebo ne, Beldine!“ řekla ostře.

„Dobrá, tak tedy ano. Vůbec nejsi ošklivá holka a nadávat a proklínat umíš taky pěkně.“

„Dobře, co mi chceš nabídnout?“

Beldin se začal dusit a jeho tvář náhle zčervenala.

Vella mu řekla: „No tak se neloudej, Beldine. Čas letí. Udělej Yarblekovi nabídku.“

Yarblek vykřikl: „Myslíš to vážně?“

„Nikdy jsem nic nemyslela vážněji. Kolik jsi za mne ochoten zaplatit, Beldine?“

Yarblek protestoval: „Vello, to je přece naprostý nesmysl.“

„Zmlkni, Yarbleku. Tak kolik, Beldine?“

Beldin odpověděl: „Všechno, co mám.“ A jeho oči měly výraz, jako by právě viděl zjevení.

„To je poněkud nepřesné. Řekni mi číslo. Nemůžeme se domlouvat bez čísel.“

Beldin se poškrábal v kostnatých vousech a pak řekl: „Belgarate, máš ještě ten diamant, který jsi našel tehdy v Maragoru před tolnedřanskou invazí?“

„Myslím, že ano. Mám za to, že je někde v mé věži.“

„Ve tvé věži je ale taky smetí nejmíň z poloviny světa.“

Poledra zasáhla: „Je v knihovničce na jižní stěně. Za tím okousaným darinským zákoníkem.“

Belgarat řekl: „Opravdu? Jak jsi o tom věděla?“

„Vzpomínáš si, jak mne Cyradis nazvala Verheonou?“

„Ano. Žena, která si všímá.“

„Tak to je snad odpověď na tvou otázku.“

Beldin se zeptal svého bratra: „Půjčil bys mi ho? Myslím, že dal by bylo lepší slovo. Pochybuji, že ti ho kdy budu moci splatit.“

Belgarat řekl: „Samozřejmě, Beldine. Vlastně jsem ho stejně nepoužíval.“

„Mohl bys mi ho donést?“

Belgarat přikývl, pak se soustředil a natáhl ruku. Diamant, který se náhle objevil v jeho ruce, vypadal skoro jako kousek ledu, až na to, že se krásné růžově třpytil. Byl o něco větší než jablko. Yarblek vykřikl: „U Torakových zubů a nehtů!“ Beldin ukázal na kámen, který spočíval na Belgaratově ruce, a řekl: „A myslíte si, že tahle nicotná věc má dost velkou cenu, aby mohla koupit tuto okouzlující dámu, kterou chcete prodat?“

Yarblek řekl ohromeně: „To má cenu stokrát větší, než kolik bylo kdy zapláceno za ženu od počátku světa.“

Vella řekla vítězně: „To by měla být správná cena, Yarbleku. Až dojedeš zpátky do Gar og Nadraku, chci, aby se všichni dozvěděli, co se tady stalo. Chci, aby si každá žena v království dalších sto let vzpomněla, než půjde spát, kolik za mne tenhle muž zaplatil.“

Yarblek se zazubil. „Jsi krutá, Vello.“ Vella pohodila svými černomodrými vlasy a řekla: „Jsem hrdá. Tak vidíte, a ani to dlouho netrvalo.“ Vstala a oprášila si ruce. „Yarbleku,“ řekla. „Máš moje papíry?“

„Ano.“

„Tak je přines a přepiš mě na mého nového majitele.“

„Nejdřív si musíme rozdělit cenu, Vello.“ Zachmuřeně se podíval na růžový kámen. „Bude ale velká škoda, když se tahle nádhera rozdělí na dva kusy.“

Vella řekla lhostejně: „Nech si to. Já ho nepotřebuju.“

„Jsi si jistá?“

„Ano, je tvůj. Přines ty papíry, Yarbleku.“

„Jsi si tím vším opravdu jistá, Vello?“

„Nikdy v životě jsem si ničím nebyla víc jistá.“

„Ale vždyť on je tak ošklivej. Promiň, Beldine, ale je to pravda. Vello, proč jsi si proboha vybrala právě jeho?“

„Z jediného důvodu.“

„Jakého?“

„Umí létat.“ V hlase Velly zazněl obdiv.

Yarblek potřásl hlavou a šel ke svému sedlu. Přinesl zpátky vlast-

nické papíry a přepsal je na Beldina. „A co já s tím budu dělat?“ Hrbáč mluvil co nejlidněji, aby ukryl city tak hluboké, že se jich sám skoro bál.

Vella odsekla: „Nech si je, nebo je vyhod'. Stejně už pro mě nic neznamenají.“

„Dobrá tedy, miláčku,“ zmačkal papíry do koule a položil kouli na dlaň své ruky. Papír vzplál jasným plamenem a za chvíli z něj zbyla hromádka popela. Pak Beldin řekl: „Tak a je to.“ A odfoukl popel. „Ted' můžeme na papíry navždy zapomenout. Je to všechno?“

Vella se sklonila a ze svých holínek vytáhla dvě dýky. Potom vytáhla ještě jednu z opasku. Promluvila měkkým hlasem: „Vezmi je. Už nikdy je nebudu potřebovat.“ A podala dýky svému novému majiteli.

„Ach,“ vzdychla Polgara a oči se jí zalily slzami.

Durnik se zeptal: „Co se děje, Pol?“ Polgara si otřela oči okrajem zástěry a pak odpověděla: „To je, nejsvětější věc, jakou nadracká žena může udělat. Tím se Beldinovi úplně vzdala. Je to prostě krásné.“

Beldin se zeptal s jemným úsměvem: „Nač bych já potřeboval ty nože?“ Vyhodil dýky jednu za druhou do vzduchu, kde se rozplynuly v malé obláčky kouře. Pak se otočil a řekl starému kouzelníkovi: „Sbohem, Belgarate. Měli jsme se spolu dobře, vid'?“

Belgarat odpověděl se slzami v očích: „Byly to hezký časy.“

Beldin řekl: „Durniku, zdá se, že tady převezmeš moje místo.“

Durnik řekl: „Mluvíš jako muž, který má zemřít.“

„Ale ne, Durniku, já se nechystám na smrt. Jen se trochu proměním. Rozlučte se za mě s dvojčaty. Vysvětlete jim všechno. Yarbleku, užívej svého bohatství, ale já si stále myslím, že jsem nakoupil výhodněji. Garione, postarej se o to, aby svět byl v pořádku.“

„To přenechám na starosti Eriondovi.“

„Já vím, ale dohlédni na něj. Nedovol, aby se dostal do problémů.“

Se'Nedře Beldin neřekl nic. Prostě ji hlasitě políbil. Potom políbil také Poledru. Dívala se na něj měkce a v jejích zlatých očích se třpytily jiskřičky lásky. Nakonec se obrátil k Poledře a s gustem ji plácl po zadní části těla. Pak se významně podíval na její pas a řekl: „Sbohem, stará. Říkal jsem ti, že ztloustneš, jestli budeš jíst všechny ty sladkosti.“ Políbila ho se slzami v očích.

„A teď, drahoušku,“ pravil Beldin Velle, „pojďme si popovídat někam stranou.“ A potom ti dva kráčeli ruku v ruce směrem k vrcholu kopce. Když tam došli, zastavili se a chvíli spolu mluvili. Potom se objali a dlouze se políbili. A zatímco se objímali, začali se ztrácet před očima.

První jestřáb vypadal velmi povědomě. Proužky na jeho křídlech měly barvu elektrické modři. Proužky na křídlech druhého jestřába byly v odstínu levandule. Jestřábi vzlétli prudce vzhůru a bez námahy stoupali v kouzelných spirálách průzračným vzduchem. Kroužili výš a výš ve svém svatebním tanci, až se proměnili ve dvě malé tečky, které se navždy ztratily v modři nebe.

Garion a ostatní zůstali v chalupě další dva týdny. Tehdy si Poledra všimla, že Polgara a Durnik začínají toužit po samotě. A tak navrhla ostatním, aby pokračovali do Údolí. Garion a Se'Nedra slíbili, že se vrátí ještě toho večera. Vzali svého syna a téměř dospělé vlčí mládě a doprovodili Belgarata a Poledru do srdce Údolí.

Okolo poledne dorazili k Belgaratově oblíbené věži a zamířili ke schodům vedoucím ke kruhové místnosti na vrcholku věže.

„Pozor na ten schod,“ řekl starý muž, když začali stoupat. Tentokrát se však Garion zastavil a nechal ostatní jít napřed. Sehnul se, zvedl kamenný blok, který tvořil schod, a podíval se pod něj. Pod blokem ležel kulatý kámen velikosti lískového oříšku. Garion ho sebral a dal si ho do kapsy a pak uložil blok zpátky na místo. Povšiml si, že ostatní schody byly vyšlapány v prostředku, ale téhle nebyl. A přemýšlel, kolik století ho asi starý muž překračoval. Pak šel dál a pocíťoval jisté uspokojení.

Belgarat se ho zeptal: „Co jsi dělal?“

Garion odpověděl: „Spravil jsem ten schod.“ Podal starému muži kulatý kamínek. „Schod se viklal, protože pod ním bylo tohle. Teď už sedí pevně.“

„Ten schod mi bude chybět,“ řekl stařec. Zamračeně se díval na obrázek a pak řekl: „Už si vzpomínám, sám jsem ten kámen dal pod schod.“

Se'Nedra se ho zeptala: „Proč prosím tě?“

„Je to diamant, Se'Nedro. Chtěl jsem vědět, jak dlouho bude trvat, než se rozdrtí na prach.“

Se'Nedřiny oči se rozšířily a pak vydechla: „Diamant?“

Belgarat řekl: „Můžeš si ho nechat, jestli se ti líbí.“

Se'Nedra si v té chvíli vzpomněla na své tolnedřanské dědictví a zachovala se naprosto nesobecky. „Ne, díky, Belgarate. Nechtěla bych tě připravit o starého přítele. Garion a já ho můžeme dát zpátky, kde byl, ještě než odejdeme.“ Belgarat se smál.

Geran a mladý vlk si hráli blízko jednoho z oken. Hra místy připomínala spíš zápas a mladý vlk nezřízeně podváděl, protože využil každé chvíle, aby mohl Geranovi olíznout krk a tvář, načež se chlapec vždycky rozesmál a přestal zápasit.

Poledra se rozhlížela po kruhové místnosti plné nepořádku. „Domov je domov,“ řekla. Něžně pohladila opěradlo židle se sovím zobákem. Pak řekla Garionovi: „Na téhle židli jsem vysedávala skoro tisíc let.“

Se'Nedra se jí zeptala: „Co jsi dělala, matko?“

„Pozorovala jsem ho: Věděla jsem, že nakonec si mne musí všimnout. Netušila jsem však, že mu to bude trvat tak dlouho. Musela jsem udělat něco zvláštního, abych upoutala jeho pozornost.“

„A co?“

Poledra se dotkla rukou svých ňader a řekla: „Byla jsem pro něj přitažlivější víc jako žena než jako sova nebo vlk.“

Belgarat řekl: „Vždycky jsem se chtěl na něco zeptat. Když jsme se setkali, nikde v okolí nebyli jiní vlci. Co jsi tam venku dělala?“

„Čekala jsem na tebe.“

Překvapeně zamrkal: „Ty jsi věděla, že přijdu?“

„Samozřejmě.“

Se'Nedra se zeptala: „Kdy to bylo?“

Belgarat jí odpověděl, poněkud nepřítomný duchem. „Poté, co Torak ukradl Orb Aldurovi. Můj pán mě poslal, abych Belarovi sdělil, co se stalo. Proměnil jsem se ve vlka, abych si usnadnil cestu. Poledra a já jsme se setkali tam, kde se nyní rozkládá severní Algarie.“ Podíval se na svou manželku a zeptal se jí: „Kdo ti řekl, že přijdu?“

„Nikdo mi to nemusel říkat, Belgarate. Od narození jsem věděla, že jednoho dne přijdeš. Dal sis ale načas, jen co je pravda.“ Odmlčela se, rozhlédla se kriticky kolem a pak navrhl: „Myslím, že bychom tady měli trochu uklidit. A ta okna rozhodně potřebují záclony.“

Belgarat řekl Garionovi: „Vidíš?“

A pak se všichni líbali a objímali a potřásali si rukama a zalesklo se i několik slziček. Se'Nedra přivolala Gerana a Garion přivolal vlka a všichni se vydali dolů po schodech.

Když byli v polovině, Garion řekl: „Prosím tě, dej mi ten diamant. Dám ho zpátky na místo.“

V očích Se'Nedry se objevil záblesk vypočítavosti: „A nemohl by pod tím schodem být obyčejný kamínek?“

„Jestli chceš mít diamant, já ti ho koupím.“

„Já vím, Garione, ale když si nechám tenhle, budu mít potom dva.“

Garion se zasmál, pevně vzal diamant z její zaťaté pěstičky a vrátil ho zpátky na místo pod schodem.

Nasedli na koně a pomalu odjížděli v jasném slunci jarního poledne. Se'Nedra držela Gerana a vlk klusal po jejich boku. Chvillemi prudce vyrazit aby prohnal nějakého králíka.

Po chvíli jízdy Garion uslyšel známý tichý zvuk. Ukázal na věž a řekl: „Se'Nedro, podívej se.“ Ohlédl se. „Nic nevidím.“

„Počkej, za chvíli budou venku,“

„Kdo oni?“

„Dědeček a babička. Ted' vycházejí.“

Dva vlci se vyřítili z otevřených dveří věže a běželi přes travnatou pláň a za nimi se tvořily cestičky sešlapané trávy. Běželi bok po boku se zjevnou radostí ze svobody a nespoutanosti. Se'Nedra řekla: „Myslela jsem si, že chtěli začít s úklidem.“

„Tohle je důležitější. Mnohem, mnohem důležitější.“

Dorazili k chalupě ve chvíli, když zapadalo slunce,

Durnik se stále činil na polích a Poledra si tiše zpívala v kuchyni. Se'Nedra vešla dovnitř a Garion a vlk přešli přes pole za Durnikem.

Toho večera se jídlo sestávalo z pečené husy a všeho, co k tomu patřilo: šťávy, tří druhů zeleniny a čerstvě upečeného chleba, ještě horkého z pece a pokapaného máslem.

Durnik se zeptal: „Kde jsi sehnala tu husu, Pol?“

„Švindlovala jsem,“ připustila pokojně.

„Pol.“

„Vysvětlím ti to někdy jindy, miláčku. Najezme se, než to všech-

no vychladne.“

Po večeři seděli u ohně. Ve skutečnosti se nepotřebovali ohřát – dveře a okna byly dokořán – ale oheň a krb patřily k domovu, i když venku právě nezuřila sněhová vánice.

Polgara držela Gerana a opírala se tváří o jeho něžné kudrny a v očích se jí zračila zasněná spokojenost. Tiše řekla Se'Nedře: „Zkouším, jaké to je.“

„Nevěřím, že jsi to zapomněla, teto Pol. Vždyť jsi vychovala stovky malých chlapců.“

„Nebyly jich stovky a trocha cviku nikdy neuškodí.“

Vlk ležel na zemi u krbu a tvrdě spal. Ze spaní vydával jakési kníkové zvuky a škubal nohama. Durník se usmál.

„Něco se mu zdá.“

Garion řekl: „To by mě nepřekvapilo. Když jsme se vraceli od věže, celou cestu se bavil pronásledováním králíků. Žádného nechtyl. Mám dojem, že se ani doopravdy nesnažil.“

Pol se zvedla a řekla: „Když už mluvíte o snech – vy dva, tvůj syn a tvoje štěně musíte brzy ráno vstávat. Proč tedy nejedeme všichni spát?“

Příštího rána vstali za rozbřesku. Spořádali vydatnou snídani a pak Durník a Garion vyšli osedlat koně.

Tentokrát se loučili jen krátce. Věděli, že se stejně nikdy úplně nerozejdou. Řekli si pár slov, políbili se a Durník a Garion si zprudka potřásli rukama. Rivanský král a jeho rodina pak zamířili vzhůru do kopce. Asi v polovině se Se'Nedra otočila v sedle a zavolala: „Teto Pol, mám tě ráda.“

Polgara jí odpověděla: „Ano, drahá. Já vím. Já tě mám taky ráda.“

Vyjeli na vrchol kopce a zamířili k domovu.

EPILOG

Přišel podzim. Alornský sněm se konal v Rivě koncem léta a byl bouřlivý a prudký. Na sněm se dostavilo mnoho neobvyklých návštěvníků, vládcové a královny z jiných území počtem převýšili alornské monarchy. Dámy z celého Západu se shromáždily kolem Se'Nedry a Polgary a zasypávaly je gratulacemi. A malé děti se shromáždily okolo Gerana, přivábeny jeho veselou povahou – a také skutečností, že malý chlapec nějak odhalil dlouho nepoužívanou cestu ke kuchyni a ke všem jejím pokladům. Popravdě řečeno, toho roku se vyřešilo jen málo obchodních záležitostí. A pak, jako každý rok, několik po sobě jdoucích letních bouřek oznámilo, že je čas skončit a že nadešla doba, aby návštěvníci začali vážně pomýšlet na odjezd domů. Riva byla velmi vhodným místem pro konání sněmu a hosté by byli rádi zůstali, ale změny ročních období je přesvědčovaly, že je čas k odjezdu.

Život v Rivě se vrátil do starých kolejí. Příjezd krále a královny s korunním princem sice vyvolal obrovské oslavy, ale nikdo nemůže oslavovat donekonečna. A tak se po několika týdnech věci vrátily k obvyklému řádu.

Garion nyní trávil mnoho dnů s Kailem. V jeho nepřítomnosti byla učiněna mnohá rozhodnutí. I když téměř bez výjimky souhlasil s tím, jak si Kail vedl, potřeboval alespoň stručný přehled a kromě toho některá rozhodnutí vyžadovala královský podpis.

Se'Nedřino těhotenství postupovalo. Malá královna rozkvétala a zakulacovala se a bývala často vznětlivá, Často ji pokoušely zvláštní chutě na exotická jídla, což se ženám v tomto delikátním stavu stává.

Mužská polovina lidstva podezřívá ženy, že jejich podivné gastronomické touhy nejsou ničím jiným než zvláštní formou zábavy. Čím exotičtější a hůře dosažitelné je určité jídlo a čím větší vzdálenost musí milující manžel překonat, aby dotyčnou krmit získal, tím spíše budou ženy tvrdit, že určitě zemřou, pokud se jim žádaného jídla nedostane v dostatečné hojnosti. Pokud manžel projevil ochotu obrátit svět naruby, aby získal jahody mimo sezónu, anebo podivné mořské živočichy, kteří se normálně nacházeli v mořích u protinožců, prokazoval tím, že svoji ženu stále miluje, přestože její postava ztrácí něžné tvary. Se'Nedra se však o lásce svého manžela nemohla přesvědčit, protože kdykoliv požádala o zdánlivě nemožnou věc, Garion prostě vešel do vedlejší místnosti, vytvořil požadovanou lahůdku přímo na místě a předložil ji své ženě, obvykle na stříbrném talíři. Díky tomu Se'Nedru celá hra postupně omrzela, a nakonec přestala Gariona pokoušet docela.

Jednoho mrazivého podzimního večera do přístavu vplula malloreánská loď pokrytá ledem a její kapitán doručil balíček úhledně složeného pergmanu, nesoucího pečeť Zakata z Malloreoy. Garion nešetřil díky a nabídl námořníkovi a jeho posádce pohostinství. A potom okamžitě odnesl Zakatův dopis do královského sídla. Se'Nedra seděla u krbu a pletla. Geran a mladý vlk spolu leželi na zemi a spali. Ti dva spali vždycky spolu. Se'Nedra se přestala snažit, aby je v noci od sebe oddělila a aby spali každý zvlášť, protože žádné dveře na světě nemohly být zamčeny z obou stran.

„Co je, miláčku?“ zeptala se, když Garion vstoupil.

„Právě jsme dostali dopis od Zakata,“ odpověděl.

„A co píše?“

„Ještě jsem to nečetl.“

„Otevři ho, Garione. Tolik se těším na zprávy z Mal Zetu,“

Garion rozlomil pečeť a rozložil pergamen. Četl nahlas: „Pro Jeho královské Veličenstvo, krále Belgariona z Rivy, nejvyššího pána Západu, Pána západních moří, Bohobijce, a pro jeho ctěnou královnu Se'Nedru, spoluvládkyní Větrného ostrova, princeznu tolnedřanského císařství a klenot domu Borunů, od Zakata, císaře všeho Angaraku.“

Doufám, že jste v této chvíli oba zdraví a posílám pozdravy vaší

dceři, ať již je mezi vámi, nebo její narození stále očekáváte. (Spěchám s ujištěním, že jsem se nestal jasnovidcem. Cyradis jednou řekla, že dar jasnovidění ztratila. Mám jisté podezření, že v této věci nebyla úplně pravdomluvná.)

Od té doby, co jsme se rozloučili, se stalo mnoho věcí. Císařský dvůr uvítal změnu mé osobnosti, což byl přímý důsledek naší cesty do Korimu a všeho, co se tam stalo. Jsem si jistý, že jsem dříve býval nepříjemný vládce a špatně se se mnou vyjednávalo. To však neznamená, že všechno zde v Mal Zetu vypadá jako v pohádce. Generální štáb byl více než rozrušen, když jsem oznámil svůj úmysl uzavřít mírovou dohodu s králem Urgitem. Víte, co jsou generálové zač. Válka je jejich oblíbená hračka. A když jim ji vezmete, fňukají, stěžují si a brečí jako rozmazlené děti. Některé z nich jsem musel zkrotit. Mimochodem, nedávno jsem povýšil Atesku do funkce hlavního velitele armád Malloreoy. To také podráždilo ostatní členy generálního štábu, ale nikdo nemůže vyhovět všem. Urgit a já jsme ve spojení a poznal jsem ho jako zvláštního chlapíka, tak zvláštního, jako je jeho bratr. Myslím, že spolu budeme vycházet dobře. Moji úředníci téměř utrpěli záchvat mrtvice, když jsem vyhlásil autonomii Dalesiánských protektorátů. Cítím, že Dalové musí jít svojí vlastní cestou. Ale mnoho vysokých úředníků mělo v protektorátech své zájmy, a tak makali a stěžovali si a brečeli – skoro jako generálové. Všechny stížnosti ustaly, když jsem oznámil svůj úmysl nechat Bradora provést důkladnou kontrolu každého významného oddělení a pododdělení ve vládě. Téměř jsem ohluchl, jak výrazně všichni prohlašovali, že majetky v protektorátech je vůbec nezajímají.

Starý Grolim nám přichystal překvapení, když neočekávaně přijel do paláce, krátce poté, co jsme se vrátili z Dal Perivoru. Měl jsem v úmyslu ho poslat pryč, ale Eriond trval na tom, aby zůstal. Ten staroch měl nějaké nevyslovitelné grolimské jméno. Ale Eriond ho změnil z jakéhosi důvodu na Pelat. Ten chlapík má milou povahu, ale občas mluví velmi podivně. Jazyk, který používá, mi připomíná jazyk Ašabských proroctví anebo Malloreánských evangelií Dalů. Velmi zvláštní.“

„Už jsem na to skoro zapomněl,“ Garion přerušil četbu dopisu.

Se'Nedra vzhlédla od pletení a zeptala se: „A na co, miláčku?“

„Pamatuješ si toho starého Grolima, kterého jsme potkali v Pel-danu?“

„Ano. Vypadal jako velmi milý starý muž.“

„Se'Nedro, byl něco daleko víc. Byl to také můj věstec a hlas mi řekl, že se stane Eriondovým prvním následovníkem.“

„Eriondova moc sahá daleko, že? Čti dál, Garione.“

„Cyradis, Pelat a já jsme mnoho diskutovali s Eriondem a všichni jsme se shodli, že jeho božství by mělo zůstat prozatím utajeno. Je tak nevinný, že ho nechci vystavit lidské zkaženosti a pomlouvání. Neberme mu odvahu na začátku jeho práce. Všichni jsme si dobře pamatovali Toraka a jeho hlad po uctívání. Ale když jsme nabídli Eriondovi, aby se zavedli jeho bohoslužby, jenom se nám vysmál. Nezapomněla Polgara na něco, když ho vychovávala?

Učinili jsme však jednu výjimku. Naše skupina doprovázená Třetí, Sedmou a Devátou armádou navštívila Mal Yasku. Hlídači chrámu a Chandimové se pokusili uprchnout, ale Ateska je velmi šikovně obklíčil. Čekal jsem, dokud Eriond neodcválal na ranní vyjížďku na svém koni, kterému nikdy nedal jméno, a pohovořil jsem si se shromážděnými Grolimy. Nechtěl jsem Eriondovi způsobit žádnou nepříjemnost, ale naznačil jsem Grolimům, že bych byl nanejvýš nešťastný, kdyby ihned nezměnili svoji náboženskou orientaci. Ateska stál po mém boku a pohrával si se svým mečem, takže oni okamžitě pochopili můj záměr. A potom, bez jakéhokoliv varování, se Eriond objevil v chrámu. (Čím to je, že jeho kůň tak rychle běhá? Když jsme ho naposledy ráno viděli, byl víc než devět mílí daleko od města.) Řekl jím, že černé pláště nejsou vůbec hezké a že bílá by jim slušela mnohem víc. Potom se lehce usmál a okamžitě změnil barvu každého grolimského šatu v chrámu. Pak jim řekl, že už nebudou potřebovat svoje nože, a v tu chvíli všechny dýky zmizely. Potom uhasil ohně ve svatyni a oltář ozdobil květinami. Mezitím jsem se dozvěděl, že tyto změny se dějí všude v Mallorei. Urgit v současné době zkoumá, zda podobné podmínky vládou také v Kthol Murgosu. Myslím si, že si náš nový Bůh bude muset trochu zvykat.

Abych to zkrátil. Všichni Grolimové padli na tvář před svým no-

vým Bohem. Podezřívám je, že někteří z nich svou změnu víry jen předstírali, a tak zatím neuvažují o odzbrojení armády. Eriond jim řekl, aby vstali, šli ven a starali se o nemocné, chudé, o sirotky a lidi bez domova.

Na cestě do Mal Zetu Pelat přitáhl svého koně k mému, usmál se na mě tím svým přeslazeným úsměvem a řekl: „Můj pán věří, že přišel čas, aby se změnilo tvé postavení, císaři z Mallorey.“ To mne trochu rozhněvalo. Napůl jsem se obával, že Eriond snad navrhne, abych se vzdal svého trůnu a šel pást ovce, nebo něco takového. Potom Pelat pokračoval: „Můj pán je přesvědčen, že delší dobu něco odkládáš.“

„Ano?“ zeptal jsem se opatrně.

„Tvé průtahy způsobují věštkyni z Kellu smutek. Můj pán si myslí, že bys ji měl požádat o ruku. Přeje si, aby byl sňatek dojedнан co nejdříve.“

Když jsme tedy dorazili do Mal Zetu, učinil jsem Cyradis velmi rozumnou nabídku k sňatku, jak jsem si alespoň myslel. Cyradis mě však příkře odmítla. Myslel jsem, že se mi zastaví srdce. Potom naše malá mystická věštkyně spustila stavidla své výmluvnosti. Obšírně mi vysvětlila, co pokládá za rozumné ona. Nikdy předtím jsem ji takovou neviděl. Byla skutečně rozrušená a používala slova, která mi ani zdaleka nelichotila. Abych ji uklidnil, padl jsem na kolena. Cítil jsem se trapně, když jsem se vyznával ze svého citu. Načež jsem ji znovu požádal o ruku. Podařilo se mi ji obměkčit natolik, že mou nabídku přijala.“

Se'Nedra si odfrkla. „Ti muži.“

„Svatební obřad byl velmi drahý a téměř mě zruinoval. Dokonce jsem si musel půjčit peníze od jednoho z Kheldarových obchodních partnerů – za neuvěřitelných úrokových podmínek. Sňatku požehnal Eriond. Samozřejmě. A Boží přítomnost na obřadu dokonale zavřela víko na mé rakvi. Každopádně, Cyradis a já jsme se vzali minulý měsíc. A mohu upřímně říci, že nikdy v životě jsem nebyl šťastnější.“

Se'Nedra sáhla po kapesníku a řekla: „Ach, to je krásné.“

„Je toho víc,“ řekl jí Garion.

„Pokračuj,“ řekla a utřela si oči.

„Angaračtí Malloreánci nebyli potěšeni tím, že jsem se oženil s příslušnicí kmene Dalů. Ale zachovávají rozvahu a nedávají na sobě nic znát. Pro Cyradis není jednoduché přizpůsobit se novému postavení a já ji prostě nedokážu přesvědčit, že klenoty jsou nezbytným doplňkem zjevu každé císařovny. Namísto toho nosí květiny. Dvorní dámy ji samozřejmě napodobují, což způsobuje dokonalé zoufalství v srdcích všech klenotníků v Mal Zetu.

Měl jsem v úmyslu o hlavu zkrátit svého vzdáleného bratrance arcivévodu Otrata. Ale on je tak dojemně hloupý, že jsem upustil od té myšlenky a poslal jsem ho raději domů. Držel jsem se rady tvého přítele Beldina a nařídil jsem tomu kreténovi, aby svoji manželku dosadil na trůn v městě Melceně a do konce svých dnů jí šel z cesty. Chápu, že ta dáma v Melceně působí poněkud rozruch. Ale musíme jí vynahradit to dlouholeté soužití s totálním blbem. To je asi tak všechno od nás, Garione. Nemůžeme se dočkat zpráv o všech našich přátelích a posíláme naše nejvřelejší pozdravy a přátelství.

Upřímně Zakat a císařovna Cyradis.

Všimni si, že vynechávám tu okázalou předponu Kal. Mimochoodem, moje kočka mi byla před několika měsíci znovu nevěrná. Chtěla by Se'Nedra koťátko? – nebo snad jedno pro tvoji novou dceru? Můžu poslat dvě, jestli si přeješ.“

Toho roku, na začátku zimy, byla rivanská královna čím dál neklidnější. Její nespokojenost a podrážděnost se zvětšovala přímo úměrně s objemem jejího pasu. Některým ženám těhotenství jedinečně prospívá, rivanské královně jednoznačně neprospívalo – ke svému manželovi byla kousavá, ke svému synovi úsečná – a jednou se dokonce pokusila nakopnout nevinné vlčí mládě. Vlk se snadno kopanci vyhnul a pak se zmateně podíval na Gariona.

„Urazil jsem ji?“ zeptal se.

Garion mu řekl: „Ne. Se'Nedra není ve své kůži. Zanedlouho vrhne mladé a feny lidského rodu bývají předtím nervózní a podrážděné.“

Vlk řekl: „Lidský rod je velmi zvláštní.“

Garion souhlasil: „Skutečně.“

Gredlik přivezl Poledru na Větrný ostrov uprostřed skučící sně-

hové vánice.

„Jak jsi našel cestu?“ zeptal se Garion námořníka, zahaleného v kožichu, když společně seděli před krbem ve spoře osvětlené jídelně, s holbami piva v rukách.

„Belgaratova žena nám ukazovala cestu. Je to pozoruhodná žena, víš to?“

„Ano.“

„A víš, že ani jeden muž z mé posádky se nenapil piva, když jsme byli na moři? Dokonce ani já. Ze záhadného důvodu jsme na ně prostě neměli chuť.“

„Moje babička má silné předsudky. Můžeš mě na chvíli omluvit? Chci jít nahoru a popovídat si s ní.“

„To je v pořádku, Garione,“ Gredlik se zazubil a zdvihl svou holbu piva. „Mám tady společnost.“

Garion vystoupil vzhůru ke královským pokojům. Tmavovlasá žena seděla u ohně a zlehka hladila uši mladého vlka, Se'Nedra pohodlně odpočívala na divanu.

„Á, tady jsi, Garione,“ řekla Poledra. Krátce se nadechla a pak nesouhlasným tónem pravila: „Mám dojem, že jsi pil.“

„Vypil jsem jednu holbu s Gredlikem.“

„Sedl by sis, prosím, na druhou stranu místnosti? Jednak mám dost jemný čích a z pachu piva se mi obrací žaludek.“

„Proto nemáš ráda, když lidé pijí?“

„Samozřejmě. Jaký jiný důvod bych mohla mít?“

„Já si myslím, že teta Pol odsuzuje pití z morálních důvodů.“

„Polgara má zvláštní předsudky. A teď,“ pokračovala Poledra vážně, „moje dcera není ve svém stavu schopna cestovat, takže jsem tu, abych pomohla Se'Nedře s porodem. Pol mi dala všechny možné rady, z nichž většinu hodlám ignorovat. Porod je přirozená věc a čím méně do něj zasahujeme, tím lépe. Až to začne, odejdi někam do nejvzdálenějšího konce citadely a vezmi s sebou Gerana a mladého vlka. Pošlu pro tebe, až bude po všem.“

„Ano, babičko.“

„Je to milý chlapec,“ řekla Poledra rivanské královně.

„Celkem ujde.“

„Nuže, Garione, jakmile se dítě narodí a budeme si jistí, že

všechno je v pořádku, ty a já se vrátíme do Údolí. Polgara se čeká o několik týdnů později než Se'Nedra, ale nemáme času nazbyt. Pol si přeje, abys byl u jejího porodu.“

„Musíš jít, Garione,“ řekla Se'Nedra. „Kéž bych i já mohla.“

Garion váhal, jestli má opustit svou manželku tak brzy po narození dítěte. Ale zcela určitě chtěl být v Údolí, až Pol přivede na svět své děťátko.

Třetí noci se Garionovi zdál krásný sen, ve kterém spolu s Eriondem cválali po dlouhých travnatých kopcích.

„Garione,“ řekla Se'Nedra a dloubla ho do žeber.

„Ano, miláčku?“ odpověděl ještě v polospánku.

„Myslím, že bys měl přivést babičku.“

To ho okamžitě probudilo. „Jsi si jistá?“

„Už jsem to jednou zažila, miláčku,“ řekla. Rychle odhrnul příkrývky a vyskočil.

„Polib mne, než odejdeš,“ řekla. Políbil ji. „A nezapomeň na Gerana a štěně, až půjdeš na druhý konec domu. Ulož tam Gerana zase do postele.“

„Samozřejmě.“

Zvláštní výraz jí přeletěl po tváři. „Myslím si, že by sis měl pospíšet, Garione.“

Garion vyklopýtal z místnosti. Skoro svítalo, když královna z Rivy dala život krásnému děvčátku. Dítě mělo krátké, sytě červené vlasy a zelené oči. Nebylo pochyb o tom, že v žilách dítěte koluje stopa krve dryád. Poledra přinesla zavínuté dítě tichými sály citadely až k pokojům, kde Garion seděl před ohněm a Geran a vlk spali v divokém propletení nohou, rukou a pacek na divanu.

„Je Se'Nedra v pořádku?“ Garion se zeptal, když vstával.

„Je v pořádku,“ ujistila ho babička. „Je trochu unavená, to je všechno. Byl to snadný porod.“

Garion si oddechl úlevou a odhrnul roušku z tváře dítěte, aby pozdravil svou novorozenou dceru. „Vypadá jako její matka,“ řekl. Lidé na celém světě si prohlížejí novorozence stejným způsobem a snaží se najít rysy, kterými je podobné jednomu nebo druhému rodiči. Jako kdyby taková podobnost měla nějaký význam. Garion vzal jemně děťátko do náručí a podíval se do drobného červeného obličejíčku. Dě-

ťátka mu pohled vrátilo, zelené oči hleděly pevně a neuhnuly. Ten pohled mu připadal důvěrně známý.

„Dobré ráno, Beldaran,“ řekl Garion měkce. Rozhodl se pro to jméno už před nějakým časem. Přijdou ještě další dcery a dostanou jména dalších žen z příbuzenstva z otcovy i matčiny strany. Ale připadalo mu důležité, aby jeho první dcera dostala jméno po blondětém dvojčeti tety Pol. Garion viděl podobu této ženy jen jednou v životě, i když v jejich životech zaujímal významné místo.

„Děkuji ti, Garione,“ řekla Poledra prostě.

„Zdá se mi to tak správné.“

Princ Geran nebyl příliš nadšen, když uviděl svou malou sestru, ale to chlapci zřídka bývají.

„Není strašně malinká?“ zeptal se, když ho otec vzbudil.

„Všechna miminka jsou maličká. Vyroste.“

„Dobře,“ Geran se na ni díval vážně, ale cítil, že by měl říci něco hezkého. A tak dodal: „Má pěkné vlasy. Mají stejnou barvu jako maminky.“

„Ano, také jsem si všiml.“

Toho rána všechny zvony v království slavnostně vyzváněly. A lid se radoval, i když mnozí si snad tajně přáli, aby se královskému páru narodil další chlapec. Aby byla zajištěna dynastie. Rivané, kteří po mnoho století neměli svého krále, byli v této záležitosti poněkud citliví.

SeNedra samozřejmě zářila štěstím. Byla celkem spokojená se jménem, které Garion vybral pro jejich dceru, a měla jen drobnou výhradu. Jako dryáda cítila stejnou potřebu, aby jméno začínalo tradičním X. Trochu nad tím přemýšlela a nakonec našla vhodné řešení tohoto nedostatku. Garion si byl jist, že v duchu vložila X někam do Beldaranina jména. Rozhodl se nicméně, že po tom nebude pátrat.

Rivanská královna byla mladá a zdravá a po porodu se brzy zotavila. Zůstala v posteli několik dní – hlavně proto, aby poskytla působivý pohled návštěvníkům z řad rivanských šlechticů a zahraničních hodnostářů, kteří proudili královskou ložnicí a klaněli se maličké královně a rozkošné princezničce.

Po několika dnech si Poledra promluvila s Garionem. „Tady je o všechno dobře postaráno. A my bychom se měli vydat zpátky do Údo-

lí. Polgařin čas se blíží.“

Garion přikývl. „Požádal jsem předtím Greldeka, aby tu zůstal. Dostane nás do Sendarie rychleji než kdokoliv jiný.“

„Ale je velmi nespolehlivý, jak víš.“

„Teta Pol říkala totéž, přesto je však nejlepší námořník na světě. Zařídím, aby na lodi měli koně.“

„Ne. Spěcháme, Garione. Koně by nás jenom zdržovali.“

„Ty chceš běžet celou cestu z pobřeží Sendarie až do Údolí?“ zeptal se trochu vyděšeně.

„Není to tak daleko, Garione.“

„A co zásoby jídla?“ Podívala se pobaveně a on se náhle cítil velice hloupě.

Garion se něžně, avšak krátce rozloučil se svou rodinou.

„Obleč se teple,“ poradila Se'Nedra. „Je zima.“

Rozhodl se, že jí neřekne, jakým způsobem on a jeho babička mají v úmyslu cestovat.

Se'Nedra řekla: „Dej to tetě Pol,“ a podala mu list pergamenu. Garion se na něj podíval. Byla to kolorovaná kresba jeho ženy a dcery,

„Je to dobré, ne?“ zeptala se Se'Nedra.

„Velice dobré,“ souhlasil.

„Měl bys už běžet,“ řekla. „Jestli se tu zdržíš ještě déle, nenechám tě nakonec odejít.“

„Dávej na sebe pozor, Se'Nedro. A starej se o děti.“

„Přirozeně. Miluji vás, Vaše Výsosti.“

„Já vás také miluji, Vaše Veličenstvo.“ Políbil ženu a dceru, objal syna a tiše odešel z místnosti.

Počasí na moři bylo bouřlivé, ale Grelдик si počasí téměř nevšímal, ať bylo sebehorší. Jeho spravovaná a otlučená loď se s nadmutými plachtami řítila vpřed rychleji než vítr a o dva dny později dorazili k břehům Sendarie.

„Stačí opuštěná pláž, Greldiku,“ řekl Garion. „Máme trochu naspěch. A když se zastavíme v Sendaru, Fulrach a Layla nás budou zdržovat gratulacemi a hostinami.“

„Jak se chceš dostat z pláže bez koní?“

„Mám své plány,“ řekl Garion.

„Zase nějaké čáry?“

Garion přikývl.

„Není to přirozené, víš?“

„Moje rodina je svým způsobem nepřirozená.“

Gredlik nesouhlasně zavrčel a vedl loď těsně podél větrem vymetené pláže, na jejímž horním konci se zelenala travnatá plocha.

„Vyhovuje ti tahle?“ zeptal se.

„Vypadá dobře.“

Garion a jeho babička čekali na větrné pláži, dokud Gredlik znovu nevyplul na moře. Garion si posunul meč tak, aby mu nepřekážel, a řekl: „Myslím, že můžeme začít.“

„K čemu je ti meč?“ zeptala se Poledra.

„Orb chce vidět děťátko tety Pol,“ odpověděl.

„Něco tak nerozumného jsem snad ještě nikdy neslyšela. Pojd'me.“ Jejich obrysy se zachvěly a rozplizly a potom už jako dva vlci vyběhli po pláži na travnatý pruh a dál do vnitrozemí.

Trvalo déle než týden, než se dostali do Údolí. Dělal jen krátké zastávky, kdy se věnovali lovu, a občas odpočívali. Během týdne Garion poznal mnohem víc o životě vlka. Předtím se naučil hodně od Belgarata, ale Belgarat se stal vlkem, až když byl dospělý. Poledra byla vlčicí odjakživa.

Jednoho večera vystoupili na kopec, na jehož úpatí se krčila chalupa. Ten večer hustě sněžilo a oni viděli úpravné hospodářství, jehož ploty se topily v sněhu a okna zářila příchozím v ústrety žlutým světlem.

„Jdeme včas?“ zeptal se Garion zlatookého vlka vedle sebe.

„Ano,“ odpověděla Poledra. „Bylo však moudré, že jsme učinili svou proměnu. Je nejvyšší čas. Pojd'me dolů a zjistíme, co se děje.“ Uháněli chumelenicí z kopce a na dvorku se konečně proměnili.

Uvnitř domku bylo teplo a světlo. Polgara neobratně a těžkými pohyby upravovala místa u stolu pro Gariona a svoji matku. Belgarat seděl u ohně a Durnik trpělivě opravoval postroje.

„Nechala jsem vám trochu polévky,“ řekla Pol Garionovi a Poledře.

„My už jsme jedli.“

„Ty jsi věděla, že dorazíme dnes večer?“ zeptal se Garion.

„Samozřejmě, miláčku. Matka i já jsme skoro ve stálém kontaktu.“

Jak se má Se'Nedra?“

„Ona i Beldaran se mají dobře.“ Řekl to velmi nezúčastněně. Teta Pol ho mnohokrát překvapila. Teď ale byla řada na něm. Téměř upustila talíř a její zářící oči se rozevřely. „Ach, Garione,“ řekla. A náhle ho objala.

„Máš z toho jména radost, aspoň trochu?“

„Víc, než si můžeš představit, Garione.“

„Jak se cítíš, Polgaro?“ zeptala se Poledra a svlékla si kabát.

„Myslím, že dobře. Vím všechno o průběhu těhotenství, ale teď jsem to poprvé vyzkoušela na vlastní kůži. V tomhle stupni děti hodně kopají, že? Před několika minutami mě moje dítě koplo na třech rozdílných místech najednou,“

„Možná, že také mlátí pěstičkami,“ řekl Durnik.

„On?“ usmála se.

„No – řekl jsem to jen tak, Pol.“

Belgarat se nabídl. „Jestli si přeješ, mohu se podívat a říci ti, jestli to je on nebo ona.“

„Neopovažuj se,“ řekla mu Polgara. „Chci si to zjistit sama.“

Krátce před rozedněním přestalo sněžit a během dopoledne se obloha vyčistila. Slunce vyšlo a jasně jiskřilo na čisté pokrývce bílého sněhu okolo chalupy. Obloha byla zářivě modrá a bylo zima, i když zdaleka nemrzlo tolik jako uprostřed zimy.

Gariona, Durnika a Belgarata vyhnali z domu za svítání. A tak se potulovali po okolí s tím zvláštním pocitem zbytečnosti, který muži za těchto okolností obvykle mívají. Zastavili se na břehu malého potoka, který se klikatil v polích. Belgarat se podíval do čisté vody a těsně pod hladinou uviděl spousty tmavých, štíhlých stínů.

„Měl jsi někdy čas chytat ryby?“ zeptal se Durnika.

„Ne,“ řekl Durnik trochu smutně. „A zdá se mi, že mě to nebaví jako dřív.“

Všichni věděli proč, ale nikdo se o tom nezmínil.

Poledra jim přinesla jídlo, ale trvala na tom, aby zůstali venku. Pozdě odpoledne je zaměstnala u Durnikovy kovářské výhně, která sálala v kůlně. Požádala je, aby ohřívali vodu.

„Vůbec nevím, jaký to má smysl,“ přiznal Durnik, když zvedal další kotlík, ze kterého se kouřilo. „Proč vždycky potřebují vařící vo-

du?“

„Nepotřebují,“ řekl Belgarat, který se pohodlně rozvaloval na hromadě dříví a prohlížel si kolébku, kterou Durnik vyřezal. „Je to jen určitý způsob, jak zaměstnat muže, aby se nepletli pod nohama. Nějaký ženský génius dostal takový nápad před tisíci lety a ženy od té doby ctí tuto tradici. Prostě vař vodu, Durniku. Ženám to dělá dobře a není to tak hrozná práce.“

Měsíc vycházel pozdě, ale hvězdy se dotýkaly sněhu pohádkovým světlem. A celý svět se jakoby koupal v bleděmodré záři. Byla to nejkrásnější ze všech nocí, jaké kdy Garion viděl. I sama příroda ji pozorovala se zatajeným dechem.

Garion a Belgarat si všimli, že Durnik ztrácí nervy, a navrhli procházku na vrchol kopce. Oba v minulosti mnohokrát poznali, že Durnik obvykle zaháněl nepříjemné pocity usilovnou prací.

Když se prodírali sněhem na kopec, kovář vzhlédl k noční obloze.

„To je opravdu zvláštní noc,“ řekl. Zasmál se poněkud rozpačitě. „Mám dojem, že stejný pocit bych měl, i kdyby teď přšlo.“

„Já ho mám vždycky,“ řekl Garion. Potom se také zasmál a jeho dech se ve studeném nočním vzduchu srážel na bílou páru. „Tedy, to vždycky bylo zatím jenom dvakrát,“ připustil, „ale myslím, že vím, jak se cítíš.“ Za domem se pod ledovými hvězdami dodaleka rozprostírala bílá a nehybná pláň. Rozhlédl se.

„Cítíte také ten hluboký klid?“

„Vítr se ani nehne,“ souhlasil Durnik. „A sníh tlumí všechny zvuky.“ Potrásl hlavou. „Teď teprve jsem si uvědomí ten hluboký klid kolem. A hvězdy dnes večer přímo září. Řekl bych, že se to dá logicky vysvětlit.“

Belgarat se usmál. „Ve vás není za mák romantiky, co? Cožpak vás nikdy nenapadlo, že by to mohla být opravdu zvláštní noc?“

Podívali se na něj tak nějak zvláštně.

„Chvilku o tom přemýšlejte,“ řekl. „Pol zasvětila většinu svého života výchově dětí, které nebyly její. Byl jsem při tom a cítil jsem její bolest pokaždé, když vzala do rukou nové dítě. Dnes v noci se to změní, takže dnešní noc je v tomto smyslu zvláštní. Dnes v noci Polgara dostane dítě, které bude jenom její. Pro ostatní svět to nemusí znamenat nic, ale pro nás ano.“

„Souhlasím,“ řekl vřele Durnik. A pak se v očích toho dobrého muže objevil zamyšlený výraz. „Zdá se mi, že jsem v poslední době na něco přišel, Belgarate.“

„Ano, poslouchám.“

„Nezdá se ti také, že se všichni vracíme na místa, odkud jsme vyšli? Není to přesně totéž, samozřejmě. Ale je to podobné.“

„Přemýšlel jsem o tom taky,“ připustil Garion. „Taky mám ten zvláštní pocit.“

Belgarat řekl: „Je jen přirozené, že se lidé vracejí domů, když dlouho cestovali.“ A kopl do hrudky sněhu.

„Myslím, že to není tak jednoduché, dědečku.“

„Já taky,“ souhlasil Durnik. „Z nějakého důvodu mi to připadá důležité.“ Belgarat se zamračil. „Kéž by tu byl Beldin, hned by nám to vysvětlil. Nikdo z nás by jeho vysvětlení samozřejmě nerozuměl, ale on by nám to přesto vysvětlil,“ podrbal se ve vousech. „Na něco jsem přišel,“ řekl s trochou pochybnosti.

„A to?“ zeptal se Durnik.

„Asi před rokem jsem mluvil s Garionem. Všiml si, že události se opakovaly, že přicházely znovu a znovu. Možná že jsi slyšel, jak jsme o tom mluvili.“

Durnik přikývl.

„Přišli jsme na myšlenku, že se věci neustále opakovaly, protože neštěstí bránilo budoucnosti, aby se odvíjela dále.“

„To má smysl,“ řekl bych.

„Každopádně se to změnilo. Cyradis provedla svou volbu, a budoucnost se teď může odehrát.“

Garion se zeptal: „Tak proč se tedy každý vrací zpátky na místo, odkud vyšel?“

„Je to logické, Garione,“ řekl vážně Durnik. „Když něco začínáš, i když je to budoucnost, musíš zpátky na začátek. To je vysvětlení.“

„Věci se zastavily a teď se znovu hýbají. A každý dostal, co si zasloužil. My jsme dostali dobré věci a ta druhá strana dostala ty špatné. Určitým způsobem to dokazuje, že jsme si zvolili tu správnou stranu,“ řekl Belgarat.

Najednou Garion se zasmál.

„Co tě rozesmálo?“ zeptal se Durnik.

„Těsně před tím, než se narodilo naše dítě, Se'Nedra dostala dopis od Samet – od Liselle. Podařilo se jí přimět Silka, aby stanovil datum svatby. Je to v pořádku, ale já si myslím, že se s tím úplně nesmířil.“

„Kdy je svatba?“ zeptal se Durnik.

„Někdy příští léto. Liselle si chce být jistá, že všichni budou v Boktoru, aby byli svědky jejího vítězství nad naším přítelem.“

„To je zlomyslné, Garione,“ plísnil ho Durnik.

Belgarat se zazubil: „Nejspíš to bude pravda.“ Sáhl si pod kabátec a vytáhl kameninovou láhev. „Co takhle dát si něco na zahřátí?“ nabídl. „Je to silný ulgský pivo.“

„Babičce se to nebude líbit,“ varoval Garion.

„Tvoje babička tu teď není, Garione. Právě teď je drobet zaměstnaná.“

Všichni tři se zastavili na vrcholku zasněženého kopce shlížejícího dolů na farmu. Na doškové střeše vysoko ležel sníh a z okapů jako blýskavé klenoty visely rampouchy. Malé okenní tabulky propouštěly zlatavé světlo lampy, které měkce dopadalo na prachový sníh na dvorku a z kůlny vycházelo červené světlo kovárny, kde muži strávili celé odpoledne vařením nepotřebné vody. Sloup modrého kouře vystupoval z komína přímo k obloze, tak vysoko, až se zdálo, že se ztrácí mezi hvězdami.

Garion zaslechl zvláštní zvuk a chvíli mu trvalo, než ho poznal. Byl to Orb, který si zpíval píseň nevýslovné touhy. Ticho se teď dalo téměř nahmatat a trpytivé hvězdy jako by se ještě přiblížily k zasněžené zemi. A potom se v chaloupce ozvalo zaplakaní. Byl to dětský hlas, ve kterém nezaznívalo rozhořčení a nespokojenost, jak bývá obvyklé u většiny novorozenců. V hlásku se ozýval údiv a nepopsatelná radost. Z Orbu náhle vyšlehlo krásné modré světlo a touha v jeho písni se změnila ve štěstí. Když píseň Orbu utichla, Durnik se zhluboka nadýchl. „Pojďme dolů,“ řekl.

„Měli bychom ještě chvíli počkat,“ navrhl Belgarat. „Teď se ještě musí trochu uklízet – a taky bychom měli dát Pol čas, aby si mohla učesat vlasy.“

„Mně je jedno, jestli je má rozcuchaný,“ řekl Durnik.

„Ale Pol to není jedno. Počkejme ještě.“

Orb kupodivu znovu zapěl svou toužebnou píseň. Ticho bylo stále

hmatatelné, přerušované jen radostným pláčem Polgařina dítěte. Tři přátelé stáli na vrcholu kopce a naslouchali té vzdálené písni.

„Má silné a zdravé plíce,“ potěšil Garion novopečeného otce.

Durnik dál poslouchal pláč svého dítěte. A pak se k pláči připojil ještě jeden tenký hlas. Tentokrát Orb vyslal záblesk modrého světla, které ozářilo sních kolem dokola, a jeho radostná píseň jásala štěstím.

„Já jsem to věděl!“ Belgarat radostně vykřikl.

„Dvě?“ Durnik vydechl. „Dvojčata?“

„Máme to v rodině, Durniku,“ Belgarat se smál a zeširoka kováře objal.

„Jsou to kluci nebo holčičky?“ chtěl vědět Durnik.

„Co na tom záleží? Můžeme ale sejít dolů a tam už se to dozvíme.“

Když se otočili, viděli, že se něco děje v blízkosti chalupy. Zírali na sloup jasně modrého světla sestupujícího z hvězdnaté oblohy, ke kterému se brzy připojil druhý, světlemodrý. Chalupa se teď koupala v azurovém světle, které se odráželo od sněhu. A pak se připojila další světla – červené, žluté, zelené a levandulové – a dokonce odstín, který nebylo možno pojmenovat. Nakonec z nebe sestoupilo oslňující bílé světlo. Jako barvy duhy stála světla v půlkruhu na dvoře a zdvihala se až k nebesům, připomínající mnohobarevný závěs.

A náhle tu byli bohové a spojili své hlasy v mohutnou píseň požehnání. Eriond se otočil ke kopci a díval se na ně. Jeho jemná tvář se rozzářila úsměvem nejčistší radosti. Pokynul jim: „Připojte se k nám: Nyní je to dokončeno.“

Hlas UL zněl také radostně.

„Už je všechno v pořádku.“

A potom se tři přátelé pustili dolů s kopce, tam, kde se shromáždili bohové, aby spatřili ten zázrak, který, ačkoli se odehrává denně, není proto méně zázrakem.

A tak, milé děti, dočetly jste knihu do samého konce. Přijdou ještě jiné dny a jiné příběhy, ale toto vyprávění zavírá své stránky.

KONEC